BESTSELLER

JULIE GARWOOD

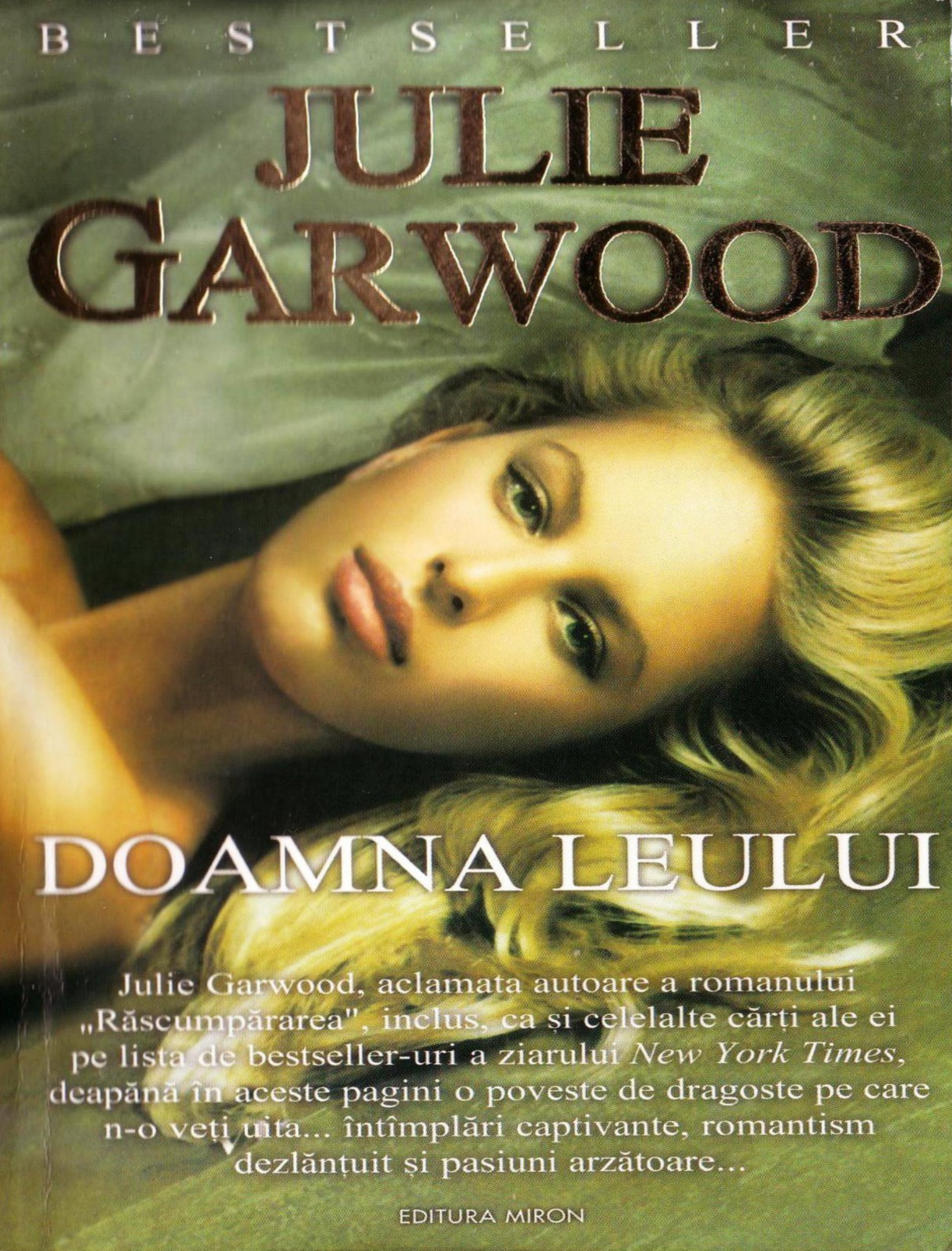

DOAMNA LEULUI

Julie Garwood, aclamata autoare a romanului „Răscumpărarea", inclus, ca și celelalte cărți ale ei pe lista de bestseller-uri a ziarului *New York Times*, deapănă în aceste pagini o poveste de dragoste pe care n-o veți uita... întîmplări captivante, romantism dezlănțuit și pasiuni arzătoare...

EDITURA MIRON

JULIE

GARWOOD

DOAMNA

LEULUI

Traducere de
Mihnea
Columbeanu

Prolog

The Black Hills
America, 1797

Era timpul să caute revelația.

Șamanul aștepta ca Marele Spirit să-i trimită un semn. Trecuse o lună, apoi încă una, dar zeii nu-l băgau în

seamă. Însă şamanul era un om răbdător. Îşi continua rugăciunile zilnice fără să se plângă şi aştepta ca umila lui cerere să fie auzită.

Când luna se acoperi cu o ceaţă groasă patru nopţi la rând, omul cel sfânt ştiu că sosise sorocul. Marele Spirit î

auzise.

Îşi începu de îndată pregătirile. După ce-şi strânse prafurile sacre, toba şi toaca, începu să urce încet spre vârful muntelui. Era un drum greu, cu atât mai mult din cauza vârstei lui înaintate şi a ceții dese pe care spiritele rele, cu

siguranţă, o trimiseseră ca să-i pună îndârjirea la încercare.

Imediat ce ajunse pe pisc, bătrânul făcu un mic foc în mijlocul cornişei de deasupra văii cu anghinare.

Se aşează lângă flăcări, cu chipul spre soare. Apoi îşi luă prafurile.

Mai întâi presără salvie peste foc. Şamanul ştia că toate spiritele rele urau mirosul acela amar. Avea să le alunge de pe munte.

Ceaţa se risipi a doua zi dimineaţa, semn că răufăcătorii fugiseră. Vârî la loc salvia rămasă

şi începu să pună tămâie pe foc. Adăugă iarbă de pe preria bizonului sfânt, ca să îndulcească mirosul. Tămâia purifica aerul şi atrăgea zei binevoitori.

Trei zile şi trei nopţi, şamanul stătu lângă foc. Posti şi se rugă, iar în cea de-a patra dimineaţă

îşi luă toaca şi toba. Apoi începu cântecul care avea să-l aducă pe Marele Spirit mai aproape.

În ceasurile întunecoase ale celei de-a patra nopţi, jertfa şamanului fu răsplătită. Marele Spirit îi dărui visul.

În timp ce omul cel sfânt dormea, în mintea lui se deşteptă dintr-o dată revelaţia. Pe cerul nopţii apăru soarele. Văzu un punct negru care creştea şi prindea formă, până se transformă ca prin farmec într-o turmă uriaşă de bizoni.

Minunatele animale alergau peste nori, spre el. O acvilă, cenuşie cu vârfurile aripilor albe, zbura deasupra, călăuzindu-i.

Când bizonii se apropiară, feţele unora deveniră ale acelor strămoşi ai şamanului care plecaseră în Lumea

de apoi. Îşi văzu tatăl şi mama, şi pe fraţii lui. Apoi turma se despărţi, iar în mijloc stătea mândru un leu de munte. Blana animalului era albă ca lumina fulgerului, faptă a spiritului Trăsnet, fără îndoială, iar Marele Spirit îi dăruise ochi de

culoarea cerului.

Turma de bizoni se strânse la loc în jurul leului, iar visul se sfârşi brusc.

A doua zi dimineaţa, omul cel sfânt se întoarse în satul lui. Sora sa îi pregăti de mâncare. După ce se ospătă pe săturate, se

duse la conducătorul tribului Dakota, un războinic viteaz pe nume Acvilă Cenuşie. Îi spuse că numai el trebuia să-şi cârmuiască oamenii în continuare. Păstră pentru sine restul revelaţiei, căci înţelesul său complet încă nu i se dezvăluise.

Apoi se întoarse la cortul său, ca să-şi zugrăvească revelaţia cu culori. Pictă pe o piele moale de cerb un cerc de bizoni. În mijloc desenă leul de munte, având grijă ca blana să-i fie atât de albă pe cât o ţinea minte, iar culoarea ochilor albastră precum

cerul vara. Când pictura fu gata, aşteptă ca vopselele să se usuce, apoi împături repede pielea şi o puse bine.

Visul continua să-l bântuie pe şaman. Sperase să primească un mesaj de îmbărbătare pentru căpetenia lui.

Acvilă Cenuşie era

îndurerat. Voia să-i predea conducerea unui luptător mai tânăr şi mai puternic. De când îi fuseseră luaţi fiica şi nepotul, conducătorului nu-i mai stătea inima la oameni i lui. Era înverşunat şi plin de furie.

Omul cel sfânt nu-l

prea putea mângâia pe prietenul său.

Și oricât ar fi încercat, nu-i putea ușura chinul.

Din acest chin s-a ivit legenda.

Fiica lui Acvilă Cenușie, Merry, și fiul ei, se întorceau din morți. Femeia din

Dakota ştia că familia ei credea că ea şi Acvilă Cenuşie fuseseră ucişi. Nor Cenuşiu, căpetenia proscrişilor tribului, provocase anume lupta de pe malul râului. Lăsase acolo petice din îmbrăcămintea lui Merry, cu speranţa ca soţul acesteia să creadă

că ea şi copilul fuseseră luaţi de apele repezi, asemenea celorlalţi.

Tribul era încă în doliu. Deşi lui Merry i se părea o veşnicie, nu trecuseră decât unsprezece luni de la atac. Le ţinuse cu grijă numărul, pe trestia ei. Avea acum unsprezece

crestături. Mai era nevoie de două ca să încheie un an întreg, după socotelile din Dakota.

Avea să fie o întoarcere grea. Tribul urma să-l primească pe Acvilă Albă cu bine în familie.

Merry nu se temea

pentru fiul ei. La urma urmei, era primul nepot al căpeteniei Acvilă Cenuşie. Da, oamenii aveau să se bucure de revenirea lui.

Se temea, desigur, pentru Christina.

Instinctiv, Merry îşi strânse mai tare fiica.

— Îndată, Christina,

îi gânguri ea fetiței. Ajungem îndată acasă.

Fetița de doi ani nu dădea atenție făgăduielilor. Încerca să sară din poala mamei sale și de pe calul rotat, hotărâtă să meargă pe jos, cu fratele ei mai mare. Băiatul de șase ani al lui Merry ducea iapa

de dârlogi, coborând în vale.

— Ai răbdare, Christina, îi şopti Merry.

— Acvila! insistă tânguitor fetiţa.

Acvilă Albă se întoarse spre ea, îi zâmbi, apoi clătină încet din cap.

— Fă cum porunceşte mama, o învăţă el.

Christina nu luă în seamă ordinul mamei sale.

Imediat, încercă iar să sară jos.

— Acvilă meu! strigă ea.

— Fratele tău trebuie

să ne ducă în sat, Christina, spuse calmă Merry, sperând s-o liniştească.

Dintr-o dată, Christina îşi privi mama. Ochii ei albaştri erau plini de amărăciune.

Merry nu-şi putu stăpâni zâmbetul când

văzu expresia nemulţumită a fiicei sale.

— Acvilă meu! repetă fetiţa.

— Acvilă tău, oftă Merry.

O, cât şi-ar mai fi dorit ca fiica ei să-i poată imita vocea înceată. Până acum, nu

reuşise s-o înveţe. Cât era ea de mică, avea o voce care putea scutura frunzele de pe crengi.

— Mama meu! mugi apoi Christina, împungând-o în piept cu degetele ei dolofane.

— Mama ta, încuviinţă Merry.

O sărută, apoi îi

mângâie claia de bucle blonde albicioase care-i încadrau fața.

— Mama ta, repetă ea, strângând-o la piept.

Consolată de îmbrățișare, Christina se rezemă de pieptul mamei sale și-i luă una dintre cozi, apoi își vârî degetul în gură și

închise ochii, cu cealaltă mâna frecându-şi nasul pistruiat cu părul lui Merry. În câteva minute, adormi.

Merry o acoperi cu pielea de bizon, ca s-o apere de soarele amiezii. Christina era deja epuizată de drum. Şi în ultimele trei luni

trecuse prin atâtea tulburări… Mare minune că mai putea dormi.

Îi plăcea să se ţină după Acvilă Albă şi să-l imite în toate, deşi nu-şi scăpa niciodată din ochi mama.

Prima mamă o părăsise, iar fetiţa se

temea să nu dispară şi ea, cu Acvilă Albă. Devenise extrem de posesivă, iar Merry spera să-i treacă, în timp.

— Se uită la noi din copaci, îi spuse Acvilă Albă, oprindu-se, în aşteptare.

Merry dădu din cap.

— Mergi înainte, fiule. Şi, nu uita, opreşte-te numai când ai ajuns la cel mai înalt cort.

Acvilă Albă zâmbi.

— N-am fost plecaţi decât unsprezece luni, spuse el, arătând spre trestie.

— Mă bucur că-ţi

amintești. Mai știi și cât
de mult îți iubești tatăl
și bunicul?

Băiatul dădu din cap,
cu o expresie solemnă.

— Tatălui meu o să-i
fie greu, nu-i așa?

— E un om onorabil,
anunță Merry. Da, îi va
fi greu, dar cu timpul își
va da seama că așa e

drept.

Acvilă Albă îşi
îndreptă umerii, se
întoarse şi coborî mai
departe.

Umbla ca un
războinic.

Pasul arogant al
băiatului era aproape
identic cu al tatălui său.
Pe Merry o durea inima

de mândrie. Când îşi termina instrucţia, Acvilă Albă avea să devină căpetenia alor săi.

Destinul lui era acela de a conduce războinicii, la fel cum soarta ei devenise cea de a o creşte pe fetiţa cu piele albă care-i dormea

în braţe.

Încercă să-şi alunge din minte orice alt gând în afara confruntării care urma. Privea umerii fiului ei, care ducea iapa spre centrul satului. Intona în gând rugăciunea învăţată de la şaman ca să-şi alunge spaima.

Peste o sută de indieni Dakota îi priveau pe Merry şi Acvilă Albă. Niciunul nu scotea o vorbă. Acvilă Albă mergea drept înainte, iar când ajunse în faţa şefului, se opri.

Bătrânele din trib se apropiau încet,

înconjurând calul lui Merry. Pe feţe li se citea uimirea. Câteva femei îi atinseră piciorul, ca pentru a se convinge că era adevărat ce vedeau.

O mângâiau şi oftau. Merry zâmbi. Ridică privirea şi o văzu pe Floarea Soarelui, sora mai mică a soţului ei.

Buna ei prietenă plângea fără ascunzişuri.

Dintr-o dată, un tunet sparse tăcerea. Pământul începu să tremure, zguduit de copitele cailor care se întorceau în vale. Neîndoielnic, războinicii aflaseră

despre întoarcerea lui Merry. În frunte venea Lup Negru, soţul ei.

Cortul şefului se deschise tocmai când vitejii descălecau. Merry îşi privi tatăl. Acvilă Cenuşie stătea la intrare, privind-o lung. Pe chipul său tăbăcit se citea uluirea, dar ochii,

atât de calzi şi buni, i se înceţoşară curând de emoţie.

Toţi se întoarseră spre căpetenie. Aşteptau să dea semnalul. Acvilă Cenuşie era dator să-i ureze cel dintâi lui Merry şi fiicei ei bun venit înapoi în sânul familiei.

Acvilă Cenuşie se întoarse tocmai când soţul lui Merry veni să-i stea alături. Imediat, Merry îşi plecă supusă capul.

Mâinile începură să-i tremure, iar inima-i bătea atât de tare, încât se temea să n-o trezească pe Christina.

Ştia că dacă-şi privea soţul, şi-ar fi pierdut orice control. Sigur ar fi început să plângă. N-ar fi fost demn, desigur, să-şi facă bărbatul de râs astfel.

Şi nici onorabil. Merry îl iubea pe Lup Negru, dar de când îl văzuse ultima oară

împrejurările se schimbaseră. Soţul ei trebuia să ia o hotărâre importantă, înainte de a o primi înapoi în braţele lui.

Dintr-o dată, şeful ridică mâinile în sus, cu palmele către soare – spre Marele Spirit.

Era semnalul. Urale

răsunătoare umplură toată valea, în timp ce fiul lui Merry era îmbrăţişat mai întâi de bunic, apoi de tatăl lui.

Christina se mişcă în braţele ei. Deşi pielea de bizon o ascundea, câteva femei observară mişcarea şi scoaseră exclamaţii de mirare.

Lup Negru îşi ţinea fiul în braţe, dar se uita la soţia lui. Merry îndrăzni să-i arunce o privire sfioasă, îi zări zâmbetul mulţumit şi încercă să surâdă şi ea.

Acvilă Cenuşie dădu din cap de mai multe ori, arătându-şi bucuria şi mulţumirea, apoi se

apropie de ea încet.

Omul cel sfânt stătea lângă apa de purificare, privind reîntâlnirea. Acum înțelegea de ce în revelație nu văzuse fața lui Merry, nici pe a lui Acvilă Albă. În rest, înțelesul visului continua să-i scape.

— Sunt un om

răbdător, le şopti el spiritelor. Voi accepta darurile unul câte unul.

Sub privirea şamanului, i se făcu loc căpeteniei. Vitejii n-o luau în seamă pe Merry, strângându-se în jurul lui Lup Negru şi al fiului său. Femeile porniră iar înainte,

dornice să audă ce avea să-i spună şeful fiicei lui.

Unii dintre vitejii cei mai entuziaşti începură să chiuie de bucurie. Glasurile lor ascuţite o treziră pe Christina.

Fetiţa îşi dădu pielea de bizon la o parte de pe faţă, tocmai când

Acvilă Cenuşie ajungea lângă Merry.

Merry nu putu decide cine arăta mai surprins. Christina părea fascinată de uriaşul care o privea atât de atent. Era şi cam nesigură, căci îşi luă degetul în gură şi se ghemui la pieptul

mamei sale.

Acvilă Cenuşie nici măcar nu încercă să-şi ascundă uimirea. Privi lung copilul, apoi se întoarse spre fiica lui.

— Ai multe să ne spui, fiica mea, anunţă el.

Merry zâmbi.

— Am multe să vă

explic, tată.

Christina zări râsul mamei sale. Imediat îşi scoase degetul din gură şi privi în jur, curioasă. Când îl văzu pe fratele ei în mijlocul oamenilor, întinse ambele mâini spre el.

— Acvilă! strigă ea.

Acvilă Cenuşie făcu

un pas înapoi, după care se întoarse spre nepotul lui.

Când fratele ei nu veni imediat s-o ia jos, încercă să sară de pe cal.

— Acvilă meu, mama! răcni ea.

Merry îşi privea soţul. Expresia lui Lup Negru era aspră, de

nepătruns. Stătea cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate pe piept.

O auzise pe Christina spunându-i mamă. Fetiţa vorbea şi limba Sioux, ca orice copil din Dakota, şi strigase destul de tare ca s-o audă tot satul.

Floarea Soarelui se grăbi să-şi ajute prietena să descalece. Merry i-o dădu pe Christina, dar fetiţa alunecă la pământ, căzând în fund. Se agăţă de picioarele lui Acvilă Cenuşie, se ridică şi alergă la fratele ei, râzând.

Nimeni nu ştia ce să

creadă despre acel copil cu pielea albă. Câteva femei mai bătrâne îi atinseră curioase buclele aurii.

Deşi n-o deranja să fie atinsă, Christina dădea clar de înţeles că nu voia să se apropie nimeni de fratele ei.

Când şeful vru să-l

îmbrăţişeze din nou, fetiţa încercă să-i împingă mâinile la o parte.

— Acvilă meu! strigă ea.

Merry era îngrozită de acest comportament. O înhăţă de mână, îi zâmbi vag tatălui ei, apoi îi şopti lui Acvilă

Albă:

— Du-te cu tatăl tău.

Soţul ei se întorsese brusc şi dispăruse în cortul lui Acvilă Cenuşie.

Christina începu să plângă. Merry o luă în braţe, încercând zadarnic s-o împace. Nimeni nu îndrăznea

să-i pună întrebări până nu le povestea totul soţului ei şi şefului, dar toate femeile îi zâmbeau copilului şi-i mângâiau pielea, unele chiar gângurindu-i cântece de leagăn.

Atunci, Merry îl zări pe şaman. Se duse imediat la omul cel

sfânt şi făcu o plecăciune cam stângace.

— Bine ai venit acasă, copila mea, o întâmpină şamanul.

Merry abia îl auzea, peste ţipetele fetiţei.

— Mi-a fost dor de tine, Wakan, spuse ea.

Vocea Christinei

devenise asurzitoare, iar Merry o scutură cu blândețe.

— Taci, puişor, îi spuse ea, apoi se întoarse iarăşi spre omul sfânt. Fiica mea rage ca o leoaică. Poate, cu timpul, o să învețe…

Expresia neîncrezătoare de pe

chipul şamanului o făcu să se întrerupă.

— Eşti bolnav, Wakan? îl întrebă, îngrijorată.

Omul cel sfânt clătină din cap. Merry observă că mâinile-i tremurau, când le întinse s-o atingă pe Christina.

— Părul ei are culoarea fulgerului alb, şopti el.

Dintr-o dată, Christina se întoarse spre şaman. Uită de supărare şi-i zâmbi necunoscutului cu pene ceremoniale care păreau să-i crească din creştetul capului.

Merry îl auzi icnind. Părea într-adevăr bolnav.

— Noua mea fiică se numeşte Christina, sfântul, îi spuse ea. Dacă primim încuviinţarea să rămânem aici, va avea nevoie de un nume Dakota, şi de binecuvântarea ta.

— Ea este leoaica, anunţă şamanul, cu un zâmbet larg. Va rămâne, Merry. Nu te îngrijora pentru copilul tău. Bizonul are s-o apere. Spiritele îl vor povăţui pe tatăl tău, ca şi pe soţul tău. Ai numai răbdare.

Merry şi-ar fi dorit

să-l întrebe mai multe
pe şaman, dar porunca
lui de a aştepta nu putea
trece neluată în seamă.
Felul cum reacţionase la
vederea Christinei o
nedumerea. Dar nu avu
timp să-şi mai facă griji,
căci Floarea Soarelui o
luă de mână şi o trase
spre cortul ei.

— Pari obosită, Merry, şi ţi-e foame, desigur. Vino la mine şi vom mânca împreună de amiază.

Merry dădu din cap, urmându-şi prietena prin poiană. După ce se aşezară pe păturile moi din locuinţa Florii Soarelui, Merry îi dădu

de mâncare fiicei sale, apoi o lăsă să exploreze locul.

— Am lipsit atât de mult, şopti ea, şi totuşi, când m-am întors, soţul meu n-a venit la mine.

— Lup Negru încă te mai iubeşte, replică Floarea Soarelui. Fratele meu te-a jelit, Merry.

Când Merry nu
răspunse, Floarea
Soarelui continuă:

— E ca şi cum te-ai fi
întors la noi din morţi.
După atac, când nimeni
nu v-a găsit, nici pe tine
şi nici pe Acvilă Albă,
unii au crezut că vă
luase râul. Lup Negru
n-a vrut să creadă. Nu, a

condus atacul împotriva proscrişilor, crezând că te va găsi în satul lor de vară. Când s-a întors fără tine, era frânt de durere. Iar acum te-ai întors la noi, Merry, şi totuşi ai adus cu tine copilul altui bărbat.

Se întoarse spre Christina, privind-o.

— Ştii cât de mult îl urăşte soţul tău pe omul alb, Merry. Cred că de-asta n-a venit la tine. De ce ai luat acest copil ca şi cum ar fi fost al tău? Ce s-a întâmplat cu mama sa?

— Mama ei a murit, răspunse Merry. E o poveste lungă, draga

mea prietenă, şi ştii că mai întâi trebuie să le explic totul soţului şi tatălui meu. Un singur lucru am să-ţi spun, adăugă ea ferm. Dacă tribul hotărăşte să n-o ţină pe Christina, va trebui să plec. Acum e fiica mea.

— Dar are pielea

albă! protestă Floarea Soarelui, copleşită.

— Am observat şi eu, zâmbi Merry.

Floarea Soarelui râse. Christina o imită imediat.

— E foarte frumoasă, remarcă ea.

— Şi va avea o inimă curată, la fel ca a mamei

sale, completă Merry.

Prietena ei ridică un ulcior de lut pe care Christina tocmai îl răsturnase. Merry o ajustă să adune ierburile de leac împrăştiate pe jos.

— E foarte curioasă, comentă ea, pe un ton de scuză.

Floarea Soarelui râse
din nou. Totul arăta ca
după o furtună. Fetiţa o
imită iar.

— Nu se poate să nu-
ţi placă un copii atât de
vesel, observă ea.

Zâmbetul îi pieri
curând însă, când
adăugă:

— Dar soţul tău,

Merry… Ştii că n-o s-o
accepte niciodată.

Morry n-o contrazise,
deşi se ruga ca Floarea
Soarelui să se înşele.
Trebuia neapărat ca Lup
Negru s-o înfieze pe
Christina. Fără ajutoru
lui, nu-şi putea
îndeplini promisiunea
făcută mamei ei.

Floarea Soarelui vru
să fetiţa în braţe, dar
Christina fugi în poala
lui Merry.

— Aş vrea să mă
odihnesc câteva minute,
dacă o supraveghezi tu
pe Christina. Te previn,
se grăbi Merry să
adauge, mereu face
pozne şi păţeşte câte

ceva. E prea curioasă ca
să-i fie frică.

Floarea Soarelui ieşi
să-i ceară soţului ei
permisiunea ca Merry şi
Christina să stea la ei.
Când se întoarse, Merry
dormea adânc.
Christina adormise şi
ea, ghemuită pe burta
ei.

Merry şi fiica ei dormiră câteva ore. Soarele tocmai apunea, când Merry o duse la râu să-i facă baie. Floarea Soarelui le urmă, cu haine curate.

Fetiţei îi plăcea apa. Fusese o zi caldă, şi se bălăcea cu plăcere. O lăsă pe Merry s-o spele

chiar şi pe cap, fără să
facă prea multă gălăgie.

Tocmai ieşiseră din
apă, când apăru Lup
Negru. Se opri pe mal,
cu mâinile în şolduri –
într-o poziţie
provocatoare, deşi în
ochi i se citea tandreţea.

Merry era
nedumerită. Se întoarse

s-o îmbrace pe Christina, apoi se îmbrăcă şi ea.

Lup Negru o aşteptă să termine, apoi îi făcu semn surorii lui să ia copilul. Floarea Soarelui fu nevoită s-o desprindă cu forţa pe Christina din braţele mamei ei.

Micuţa ţipa disperată,

dar Merry nu protestă. Ştia că Floarea Soarelui urma să aibă grijă de ea.

Imediat ce rămaseră singuri, se întoarse spre soţul ei.

Vocea îi tremura, în timp ce-i povestea tot ce li se întâmplase de când fuseseră capturaţi.

— La început am

crezut că şeful lor, Gary Cloud, voia să ne ţină ca să facă un târg cu tine. Ştiam că vă uraţi de moarte, dar nu credeam că voia să ne omoare. Am mers călare câteva zile şi nopţi, până am făcut tabără deasupra văii cafenii cu poteci albe. Gary Cloud a fost

singurul care ne-a atins. S-a lăudat că avea să-ţi omoare fiul şi nevasta. Pe tine te-a învinuit, bărbate, pentru necinstea lui.

Lup Negru dădu dir cap, dar nu comentă. Merry trase aer în piept, înainte de a continua:

— L-a bătut pe fiul

nostru până am crezut că-l omorâse. Apoi s-a luat de mine.

Vocea i se frânse. Îşi întoarse privirea spre râu.

— M-a folosit aşa cum foloseşte bărbatul o femeie care nu vrea, şopti ea.

Începu să plângă,

copleşită de ruşine. Amintirile îi sfâşiau inima. Lup Negru întinse mâinile s-o ia în braţe. Atingerea lui o linişti pe dată. I se ghemui la piept.

— S-a iscat o ceartă între ei, căci văzuseră jos căruţele. Deşi Gary Cloud se împotrivea,

până la urmă ceilalţi au hotărât să-i atace pe albi şi să le ia caii. Gary Cloud a rămas pe loc. Era furios că-i nesocotiseră hotărârea.

Nu mai avea putere să continue. Plângea încet. Lup Negru aşteptă câteva minute, apoi îi întoarse blând

faţa spre el. Îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Spune mai departe, îi ceru, cu glasul blând ca o boare de vânt.

Merry dădu din cap.

— Fiul tău s-a trezit şi a început să geamă. Avea dureri groaznice, bărbate. Gary Cloud s-a

repezit la el. A scos cuţitul şi era să-l omoare pe Acvilă Albă. Eu am zbierat şi m-am apropiat, cât îmi îngăduia funia cu care-mi erau legate mâinile şi picioarele. L-am blestemat pe Gary Cloud, încercând să-i atrag furia asupra mea.

Mi-a dat un pumn ca să
tac, aşa de tare încât am
căzut pe spate. Lovitura
m-a adormit, şi când am
deschis ochii, am văzut
lângă mine o femeie
albă. Stătea în genunchi
şi-l ţinea pe Acvilă Albă
în braţe. Christina, fetiţa
ei, dormea alături, pe
pământ. Lup Negru, am

crezut că aveam vedenii, până când fiul meu a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Era viu. Femeia albă îl salvase, bărbate. Cuţitul ei era înfipt în spatele lui Gary Cloud.

N-am ştiut de unde apăruse până când mi-am amintit de căruţele

din vale. Şi am avut
încredere în ea de la
început, datorită felului
cum îl ţinea în braţe pe
fiul nostru. Am rugat-o
să-l ia pe Acvilă Albă
înainte ca tovarăşii lui
Gary Cloud să se
întoarcă. Femeia n-a
vrut să mă părăsească,
oricât de mult am

stăruit. M-a ajutat să mă
urc pe calul ei, l-a
ridicat pe Acvilă Albă în
brațele mele, și-a luat și
fetița în brațe și ne-am
ascuns în pădure. N-a
mai vorbit până când
ne-am oprit să ne
odihnim, peste câteva
ore.

Zeii s-au milostivit

de noi în ziua aceea, căci renegaţii nu ne-au urmărit. Jessica, femeia albă, s-a gândit că poate fuseseră omorâţi de oamenii pe care-i atacaseră. Am găsit o colibă pe coline şi am iernat acolo.

Jessica a avut grijă de noi. Vorbea engleza

misionarilor, dar totuşi cuvintele sunau altfel pentru mine.

Când am spus, mi-a explicat că era dintr-o ţară îndepărtată, numită Anglia.

— Şi ce s-a întâmplat cu femeia asta? întrebă încruntat Lup Negru.

— Primăvara, Acvilă

Albă se întremase destul
ca să călătorească din
nou. Jessica voia s-o
ducă pe Christina
înapoi în vale, iar eu mă
pregăteam să mă întorc
la tine, cu fiul nostru. În
ziua dinaintea plecării,
Jessica s-a dus să strângă
animalele din capcanele
pe care le pusese

înainte. Nu s-a mai
întors. Am plecat s-o
caut. Era moartă, şopti
Merry. Un urs de
munte o prinsese pe
nepregătite. Cumplită
moarte. Trupul îi era
sfâşiat, de nerecunoscut.
Nu trebuia să moară
aşa, Lup Negru.

— Şi de-asta ai luat

cu tine copilul alb? întrebă Lup Negru, deşi dădea deja din cap, semn că înţelesese.

— Jessica şi cu mine deveniserăm surori de suflet. Mi-a spus totul despre trecutul ei, iar eu i l-am povestit pe al meu. Ne-am făcut o făgăduială. Mi-a dat

cuvântul că, dacă mi se
întâmplă ceva, va găsi o
cale de a-l aduce la tine
pe Acvilă Albă. Iar eu i-
am promis acelaşi lucru.

— Vrei să duci fata
înapoi la albi?

— Mai întâi, trebuie
s-o cresc.

Lup Negru păru
uimit de cuvintele soţiei

sale. Merry aşteptă o
clipă, înainte de a
continua.

— Jessica nu voia ca
fata să se întoarcă acasă,
în locul acela numit
Anglia, până nu creştea.
Trebuie s-o ajutăm pe
Christina să devină
puternică, bărbate,
pentru ca atunci când se

întoarce la ai ei, să poată
supraviețui.

— Nu înțeleg
făgăduiala asta,
mărturisi Lup Negru,
clătinând din cap.

— Am aflat totul
despre familia lui
Jessica. Fugea de
bărbatul ei. Mi-a spus că
omul acela rău a

încercat s-o omoare.

— Toţi oamenii albi sunt răi, declară Lup Negru.

Merry dădu din cap. Nu era de acord cu soţul ei, dar voia să-l împace.

— În fiecare zi, Jessica deschidea o carte pe care o numea jurnalul ei şi scria

înăuntru. I-am promis
s-o păstrez şi să i-o dau
Christinei când va fi
gata să se întoarcă acasă.

— De ce a încercat
omul acela să-şi omoare
nevasta?

— Nu ştiu,
recunoscu Merry.
Jessica totuşi se credea o
femeie slabă. Vorbea des

despre acest cusur şi m-a rugat s-o fac pe Christina puternică, asemenea unui războinic. I-am povestit totul despre tine, dar ea mi-a spus foarte puţin despre omul ei. Jessica avea darul vederii limpezi, bărbate. Ştia tot timpul că niciodată nu-

şi va vedea fata crescând.

— Şi dacă eu mă împotrivesc acestui plan? replică Lup Negru.

— Atunci, va trebui să plec. Ştiu că-i urăşti pe albi, dar cea care ţi-a salvat fiul a fost o femeie albă. Fiica mea

se va dovedi un spirit la fel de curajos.

— Fiica ei, o corectă Lup Negru, aspru.

Merry clătină din cap. Lup Negru trecu pe lângă ea, oprindu-se lângă râu. Privi mult timp în noapte, iar când în sfârşit se întoarse din nou spre Merry,

expresia îi era dură.

— Vom onora această făgăduială, anunţă el.

Înainte ca soţia lui să-şi manifeste recunoştinţa, Lup Negru ridică mâna.

— Floarea Soarelui e nevastă de trei veri, şi încă nu i-a dăruit bărbatului ei un copil.

Vom avea grijă de acest
copil cu pielea albă.
Dacă sora mea nu vrea,
se va găsi alta.

— Nu, trebuie s-o
creştem noi, insistă
Merry. Acum e fiica
mea. Şi trebuie să iei
parte şi tu la asta, Lup
Negru. Am promis s-o
fac pe Christina ca un

războinic de puternică. Fără călăuzirea ta…

— Te vreau înapoi, Merry, o întrerupse Lup Negru. Dar nu voi îngădui acest copil în tipiul meu. Îmi ceri prea mult.

— Atunci, aşa să fie, şopti Merry, învinsă.

Lup Negru trăia cu

Merry de destul timp ca să-i recunoască îndărătnicia.

— Ce importanţă are dacă e crescută de tine sau de altă femeie?

— Jessica a murit cu credinţa că tu şi cu mine îi vom creşte fiica. Fata trebuie să înveţe iscusinţele de care are

nevoie ca să supravieţuiască în lumea omului alb. M-am lăudat cu puterea ta, bărbate, şi…

— Atunci, i-o reteză Lup Negru, n-o vom mai trimite niciodată înapoi.

Merry clătină din cap.

— Niciodată nu ți-aș cere să-ți încâlci cuvântul. Cum poți aștepta de la mine să-mi necinstesc făgăduiala?

Lup Negru părea furios.

Merry începu să plângă din nou.

— Cum mă mai poți dori de nevastă? Am

fost folosită de duşmanul tău. Mi-aş fi luat viaţa dacă nu-l aveam pe Acvilă Albă cu mine. Iar acum, răspund şi de alt copil. Nu pot lăsa pe nimeni altcineva s-o crească. În inima ta, ştii că am dreptate. Cred că ar fi mai bine dac-aş lua-o pe

Christina de-aici. Vom pleca mâine.

— Nu! strigă Lup Negru. Niciodată n-am încetat să te iubesc, Merry. Te vei întoarce la mine în noaptea asta.

— Şi Christina?

— Ai s-o creşti, consimţi el. Poţi chiar s-o numeşti fiica ta, dar îţi

aparţine numai ţie. Eu am doar un singur copil. Pe Acvilă Albă. C voi îngădui pe Christina în cortul meu, pentru că mama ei mi-a salvat fiul. Dar acest copil nu-şi va găsi locul în inima mea, Merry. N-am s-o iau în seamă deloc.

Merry nu ştia cum să

ia hotărârea soţului ei. Totuşi, în noaptea aceea se întoarse la el, şi-şi aduse cu ea şi fiica.

Lup Negru era un om încăpăţânat. Şi dovedi că se ţinea de cuvânt. O ignora pe Christina complet.

Dar această sarcină

devenea tot mai dificilă pe zi ce trecea.

Christina adormea mereu lângă fratele ei. Totuşi, în fiecare dimineaţă, când deschidea ochii, Lup Negru o găsea îndesată între el şi soţia lui. Întotdeauna se trezea prima, şi mereu se uita

la el.

Fetița pur și simplu nu înțelegea că n-o băga în seamă. Când o vedea privindu-l cu atâta încredere, Lup Negru se încrunta. Imediat, Christina îi imita expresia.

Dacă ar fi fost mai mare, ar fi crezut că

încerca să-şi bată joc de el. Iar dacă n-ar fi avut pielea albă, ştia că s-ar fi amuzat de felul cum se ţinea după fiul lui. Mersul arogant al fetiţei ar fi putut chiar să-i placă.

Apoi, Lup Negru îş amintea că, în mintea lui, Christina nu exista.

Îi întorcea spatele şi ieşea din cort, cu sufletul negru ca norii de ploaie.

Săptămânile treceau, iar tribul aştepta ca şeful s-o cheme pe Merry în faţa sfatului. Dar Acvilă Cenuşie îşi privea ginerele, aşteptând să vadă dacă avea s-o

accepte pe Christina.

Când Lup Negru îş despărţi fiul de Christina, Merry ştiu că trebuia să se ia o hotărâre. Fetiţa nu înţelegea ce se întâmpla, desigur, şi-şi petrecea aproape tot timpul plângând. Devenise extrem de agitată, iar în

cele din urmă încetă complet să mai mănânce.

Disperată, Merry se duse la tatăl ei să-i ceară sfatul. Îi spuse că dacă el, ca şef, n-o recunoştea deschis pe Christina, femeile şi copiii aveau să urmeze în continuare pilda lui Lup Negru şi

s-o ignore.

Acvilă Cenuşie î
înţelese argumentele şi
promise să cheme sfatul
în aceeaşi seară.

Se duse la şaman să-i
ceară părerea. Omul cel
sfânt părea la fel de
îngrijorat ca Merry
pentru binele
Christinei. Şeful se miră

de aceasta, căci şamanul era la fel de ostil faţă de albi ca Lup Negru.

— Da, e timpul să adunăm războinicii laolaltă. Lup Negru trebuie să-şi schimbe inima faţă de acest copil. Ar fi mai bine să ia singur hotărârea, adăugă el, dar dacă

refuză să se înduplece, le voi spune războinicilor tot ce-am văzut în vis.

Când văzu că şeful voia să-l întrebe mai multe, şamanul clătină din cap.

Se duse la o piele de animal împăturită şi i-o dădu lui Acvilă

Cenuşie.

— Nu desface şi nu privi acest desen până nu va sosi sorocul, îi spuse el.

— Ce desen este, Wakan? întrebă Acvilă Cenuşie, în şoaptă.

— Revelaţia pe care mi-a dăruit-o Marele Spirit.

— De ce n-am văzut-o până acum?

— Fiindcă n-am înţeles sensul a tot ce mi s-a dezvăluit. Ţi-am spus numai că văzusem acvila zburând pe deasupra turmei de bizoni. Îţi mai aminteşti?

Acvilă Cenuşie dădu

din cap.

— Da, ţin minte.

— Ceea ce nu ţi-am spus e că feţele unora dintre bizoni au devenit ale celor care s-au dus pe Lumea Cealaltă. Merry şi Acvilă Albă nu erau printre morţi, Acvilă Cenuşie. Atunci n-am înţeles, şi n-am

vrut să te sfătuiesc până nu dezlegam în minte această ghicitoare.

— Acum înțelegem amândoi, dădu din cap Acvilă Cenuşie. Nu muriseră încă.

— Dar vedenia ascunde mai multe, prietene. La început, am crezut că turma de

bizoni însemna că vânătoarea va fi îmbelşugată. Da, aşa am crezut.

— Şi acum, Wakan?

Omul sfânt clătină iar din cap.

— Nu desface pielea înainte ca Lup Negru să-şi afirme iar poziţia. Dacă refuză să accepte

copilul, desenul îi va schimba gândul. Nu-l putem lăsa să se împotrivească spiritelor.

— Şi dacă hotărăşte să spună că fata e a lui? Desenul va rămâne ascuns?

— Nu, trebuie să-l vadă toată lumea, dar nu înainte ca Lup

Negru să fi ales calea
cea dreaptă. Revelaţia îi
va confirma atunci
înţelepciunea hotărârii.

Acvilă Cenuşie dădu
din cap.

— Diseară trebuie să
şezi lângă mine,
prietene, anunţă el.

Cei doi se
îmbrăţişară. Apoi,

Acvilă Cenuşie se întoarse la cortul lui, cu pielea de animal. Îl încerca o mare curiozitate, dar se strădui să aibă răbdare. Erau multe de făcut până la sfatul din seara aceea. Pregătirile aveau să-i ia gândul de la piele şi de la desen.

Merry se învârti nervoasă prin tipi până când toți războinicii se adunară în cerc, în jurul focului din fața cortului căpeteniei. Christina adormise pe rogojina pe care n-o mai împărțea cu fratele ei.

Când unul dintre vitejii cei mai tineri veni

s-o ia la sfat, Merry lăsă fetiţa singură, convinsă că era prea obosită ca să se trezească până dimineaţa.

Oamenii stăteau aşezaţi pe pământ, formând un oval prelung, cu şeful într-un capăt. Şamanul stătea în stânga lui

Acvilă Cenuşie, iar Lup Negru, în dreapta.

Încet, Merry merse în jurul lor şi îngenunche în faţa tatălui ei. Povesti repede tot ce i se întâmplase în ultimul an, punând un mare accent pe faptul că Jessica salvase viaţa lui Acvilă Albă.

Acvilă Cenuşie nu avu nicio reacţie vizibilă. Când fiica lui termină de povestit, îi făcu semn să plece.

Merry era în drum spre Christina, când Floarea Soarelui îi ieşi în cale. Se opriră în întuneric, aşteptând să audă ce hotăra

conducătorul.

În continuare, fiul lui Merry povesti şi el cele întâmplate. La sfârşit, se duse şi rămase în picioare drept în spatele tatălui său.

Dintr-o dată, lângă el apăru Christina. Merry o văzu luându-l de mână. Vru să se ducă la

ea, dar Floarea Soarelui
o opri.

— Să vedem ce se
întâmplă, o povăţui ea.
Războinicii se vor
supăra dacă-i
întrerupem acum. Fiul
tău va avea grijă de
Christina.

Merry îşi dădu seama
că prietena ei avea

dreptate. Rămase cu privirea spre Acvilă Albă, sperând ca băiatul să se uite spre ea pentru a-i putea face semn s-o ducă pe Christina înapoi la cortul lor. Acvilă Albă asculta discuţia aprinsă dintre cei mai mulţi războinici.

Toţi doreau să-şi

arate loialitatea față de Lup Negru, sprijinindu-i hotărârea de a nu lua în seamă fetița.

Șeful dădu din cap, apoi propuse ca pe Christina s-o crească o bătrână pe nume Râu Vesel. Imediat, Lup Negru clătină din cap, respingând ideea.

— Fata lui Merry ar
suferi acolo, declară el.
Nu pot îngădui asta. N-
are nicio vină.

Acvilă Cenuşie îşi
ascunse zâmbetul. Lup
Negru se opunea ca
fetiţa să-i fie dată
bătrânei squaw nebune,
dovedind că de fapt
ţinea la ea.

Problema era aceea de a-l face pe Lup Negru să-şi dea seama de tot adevărul – o sarcină dificilă, după cum îşi dădea seama şeful, căci ginerele lui era un om mândru şi încăpăţânat.

Întinse mâna spre pielea de animal, cu

gândul de a pune capăt disputei, dar şamanul îl opri, clătinând din cap.

Acvilă Cenuşie se supuse omului sfânt. Cu mâinile pe pielea împăturită, continuă să mediteze, în timp ce războinicii se contraziceau între ei.

Şi, în cele din urmă,

cea care le rezolvă problema, la îndemnul blând al fratelui ei, fu însăşi Christina.

Fiul lui Lup Negru asculta discuţia agitată despre viitorul surorii lui. Deşi avea doar şase primăveri, băiatul arăta deja crâmpeie din firea arogantă a tatălui său.

Fără să-i pese că putea fi pedepsit, o trase dintr-o dată pe Christina după el, trecând în fața tatălui său.

Fata se ascunse după fratele ei, deşi privea pe furiş la omul furios care se uita atât de sever la Acvilă Albă.

Şeful fu singurul care

văzu cum imita fetiţa expresia încruntată a lui Lup Negru, înainte de a-şi ascunde faţa lângă genunchii lui Acvilă Albă.

— Tată, începu Acvilă Albă, o femeie albă mi-a salvat viaţa, ca să mă întorc la ai mei.

Cuvintele arzătoare

ale băiatului îi făcură pe toţi să tacă pe dată.

— Christina e acum sora mea. O voi apăra ca orice frate care-şi apără sora.

Lup Negru nu-şi putu stăpâni mirarea faţă de aroganţa cu care fiul lui cuteza să-i vorbească. Înainte de a-i

putea da vreun răspuns, Acvilă Albă se întoarse spre mama lui. O arătă cu degetul, coborî privirea spre Christina şi spuse:

— Mama mea.

Ştia prea bine ce avea să se întâmple. Christina dovedise cât de posesivă era. Ceea

ce-i aparţinea lui Acvilă Albă era şi al ei. Fu nevoit să repete doar o dată cuvintele, înainte ca fetiţa să-şi scoată degetul din gură doar atât cât să strigă:

— Mama meu!

Apoi îi zâmbi fratelui ei, aşteptându-l să continue acel joc nou.

Acvilă Albă dădu din cap. O strânse de mână, semn că era mulţumit de răspunsul ei, apoi se întoarse să-şi privească din nou tatăl. Încet, ridică mâna şi-l arătă pe Lup Negru cu degetul.

— Tatăl meu, anunţă el pe un ton ferm.

Continuând să-şi

sugă degetul, Christina
îl privi pe Lup Negru.

— Tata meu, declară
Acvilă Albă, strângând
iar mâna fetei.

Deodată, Christina îşi
scoase degetul din gură.

— Tata meu! răcni
ea, arătând spre Lup
Negru, după care se uită
la fratele ei, în

aşteptarea aprobării.

Acvilă Albă aruncă c privire spre bunicul lui. Când şeful dădu din cap, băiatul repetă gestul către Christina.

Era singura încuviinţare de care avea nevoie fetiţa. Dădu drumul mâinii lui Acvilă Albă, se întoarse

şi, fără pic de teamă, se
aşează pe genunchii lui
Lup Negru.

Toţi o privesc cum se
instala. Lup Negru
deveni ţeapăn, când
Christina îl apucă de o
coadă. Dar nu-i dădu
mâna la o parte,
întorcându-se doar spre
şef. Acvilă Cenuşie

zâmbea mulţumit.

Merry alergă să îngenuncheze în faţa soţului ei, cu capul plecat. Lup Negru îşi văzu soţia tremurând. Oftă prelung, stăpânit, cu resemnare.

— Copiii mei nu au ce să caute la acest sfat. Du-i la cortul nostru.

Imediat, Merry se întoarse spre Christina ca s-o ia în braţe. Tocmai îi desprindea mâna de coada soţului ei, când îşi dădu seama ce spusese acesta.

Copiii lui.

Încercă să nu zâmbească, dar, când îl privi, ştiu că pe faţă i se

citea bucuria – şi dragostea.

Lup Negru îi dădu dreptate, cu o înclinare arogantă a capului.

Acvilă Cenuşie aşteptă ca Merry să ducă de-acolo copiii.

— Acum am o nepoată? îl întrebă el pe Lup Negru.

— Da, răspunse acesta.

— Mă bucur, declară Acvilă Cenuşie.

Apoi se întoarse spre şaman şi-i ceru să spună sfatului despre vedenie.

Omul cel sfânt se ridică în picioare şi le povesti războinicilor visul. Încet, despături

pielea de cerb şi le-o arătă tuturor.

Se auziră multe murmure surprinse. Şamanul îi făcu să tacă, dintr-o mişcare dramatică a mâinii.

— Noi suntem bizonii, spuse el, arătându-şi pieptul. Leul nu-şi are locul

printre bizoni. Pe acest
pământ, sunt duşmani,
la fel cum omul alb e
duşmanul neamului
Dakota. Acum însă, zeii
ne pun la încercare. Ne-
au dăruit o leoaică cu
ochi albaştri. Trebuie s-o
apărăm până va sosi
timpul să ne părăsească.

Lup Negru era

vizibil uimit de cuvintele şamanului. Clătină din cap.

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme, Wakan? întrebă el.

— Fiindcă era nevoie ca mai întâi inima ta să descopere adevărul, răspunse omul sfânt. Fiica ta e leoaica, Lup

Negru. Nu începe nicio
îndoială. Părul ei are
culoarea fulgerului alb,
iar ochii-i sunt albaştri
ca sălaşul Marelui Spirit
din cer.

Prin sat răsună dintr-
o dată răgetul de furie al
Christinei. Şamanul se
întrerupse o clipă,
zâmbind.

— Are şi vocea unei leoaice, remarcă el.

Lup Negru zâmbi alături de ceilalţi şi dădu din cap.

Omul cel sfânt ridică pielea în aer.

— Făgăduiala lui Merry va fi îndeplinită. Aşa au hotărât spiritele.

În seara următoare,

Christina fu primită ceremonial în sânul tribului.

Indienii din neamul Dakota erau oamenii blânzi. Toţi îşi deschideau inimile faţă de leoaica cu ochi albaştri şi-i dăruiau comori nepreţuite.

Erau daruri intangibile, care-i modelau caracterul.

De la bunicul ei, Christina primi darul conştiinţei. Bătrânul războinic îi arăta frumuseţea şi minunăţiile magnificelor împrejurimi.

Deveniseră nedespărţiţi. Acvilă Cenuşie îi dăruia Christinei iubirea lui nereţinută, un timp nelimitat, şi o înţelepciune neţărmurită, când fetiţa cerea răspunsuri imediate la continuele ei întrebări cu de ce, de ce, de ce. De la bunicul ei,

Christina dobândi răbdarea, dar cea mai mare comoară din toate era puterea de a râde de ceea ce nu putea fi schimbat, de a lăcrima pentru ceea ce se pierduse, şi de a se bucura de nepreţuitul dar al vieţii.

De la tatăl ei,

Christina primi curajul şi hotărârea de a termina orice treabă, de a învinge orice greutate. Învăţă să mânuiască un cuţit şi să călărească la fel de bine ca oricare vitează – mai bine, chiar, decât cei mai mulţi. Era fiica lui Lup Negru şi învăţa, din

observaţie, să se străduiască spre a atinge desăvârşirea în tot ce făcea. Scopul ei în viaţă era acela de a-şi mulţumi tatăl, de a-i merita încuviinţarea, de a-l face să fie mândru de ea.

De la blânda ei mamă, Christina

dobândi darul compasiunii, al înţelegerii şi al sentimentului de dreptate faţă de prieteni şi duşmani deopotrivă. Imita felul de a fi al mamei sale, până când deveni cu adevărat o parte din personalitatea ei. Merry se purta

afectuos cu copiii şi soţul ei. Deşi Lup Negru nu-şi arăta niciodată sentimentele în faţa altora, Christina află repede că o alesese pe Merry datorită firii ei iubitoare. Arţagul cu care o trata în faţa celorlalţi războinici făcea parte din firea lui

arogantă. Totuşi, la adăpostul cortului lor, Lup Negru nu făcea numai să îngăduie dezmierdările şi cuvintele blânde ale lui Merry – le cerea chiar. Privirea lui devenea mai caldă, iar când credea că fiica lor dormea adânc, îşi lua

soția în brațe și-i înapoia toate cuvintele drăgăstoase pe care le auzise de la ea.

Christina jură să-și găsească un bărbat ca Lup Negru, când îi venea sorocul să-și aleagă o pereche. Avea să fie un războinic la fel de mândru și arogant ca

tatăl ei, la fel de autoritar şi protector cu ceea ce-i aparţinea, şi cu aceeaşi capacitate aprigă de a iubi.

Îi spuse fratelui ei că niciodată nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin.

Acvilă Albă era confidentul ei.

Nu voia să frângă

îndârjirea inocentă a surorii sale, dar era îngrijorat pentru ea.

O sfătuia să fie mai prudentă, căci ştia, la fel ca toţi ceilalţi din satul lor izolat, că într-o zi Christina avea să se întoarcă în lumea albilor.

Şi, în adâncul inimii

lui, adevărul acesta îl chiuia. Ştia, cu o siguranţă de netăgăduit, că în locul acela numit Anglia nu existau războinici ca tatăl lui.

Nici unul.

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1810

Ţipetele lui deveneau tot mai slabe.

Baronul Winters, medicul care o trata pe Marchiza de Lyonwood, stătea aplecat deasupra pacientei, încercând înnebunit să-i prindă

mâinile. Frumoasa femeie se zbătea în agonie. Era clar că-şi pierduse minţile şi părea hotărâtă să-şi sfâşie pielea abdomenului umflat.

— Gata, gata, Lettie, şoptea doctorul pe un ton cât mai liniştitor. O să fie bine, draga mea.

Încă puţin, şi-i vei dărui soţului tău un bebeluş frumos.

Baronul nu era deloc sigur că Lettie înţelegea măcar ce-i spunea. Ochii ei verzi ca smaraldele erau sticloşi de durere. Părea să privească drept prin el.

— Tot eu l-am ajutat

şi pe soţul tău să vină pe lume. Ştiai asta, Lettie?

Un nou ţipăt pătrunzător îi întrerupse încercarea de a-şi calma pacienta.

Winters închise ochii şi se rugă. Avea fruntea îmbrobonată de transpiraţie, iar mâinile îi tremurau.

De când se ştia, niciodată nu mai asistase la o naştere atât de grea. Dura deja de prea multă vreme. Marchiza devenea prea slăbită ca să ajute.

Uşa dormitorului se dădu de perete. În prag apăru Alexander Michael Phillips,

Marchizul de Lyonwood. Winters oftă uşurat.

— Slavă Domnului că ai ajuns acasă! strigă el. Eram îngrijoraţi că nu te vei întoarce la timp.

Lyon se repezi spre pat. Pe chip i se citea îngrijorarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Winters, e prea devreme pentru asta!

— Copilul nu e de aceeaşi părere.

— Nu vezi că se chinuieşte îngrozitor? strigă marchizul. Fă ceva!

— Fac tot ce pot!

răcni şi Winters, fără să-
şi poată stăpâni furia.

Pe Lettie o străbătu
un nou spasm, iar
ţipătul ei le atrase
atenţia. Umerii
mediculuı se încordară
în efortul de a o ţine pe
loc. Marchiza nu era o
femeie plăpândă, ci
foarte înaltă şi destul de

împlinită. Rezista cu înverşunare încercărilor mediculuі de a o potoli.

— Şi-a ieşit din minţi, Lyon. Ajută-mă să-i leg mâinile de stâlpii patului, ordonă Winters.

— Nu! strigă Lyon, indignat de o asemenea cerere. Am s-o ţin eu.

Dumneata doar fă-ţi treaba, Winters. Nu mai rezistă mult. Dumnezeule, de când o ţine aşa?

— De peste douăsprezece ore. Moaşa a trimis după mine acum câteva ceasuri. A fugit în panică, imediat ce şi-a

dat seama că poziţia copilului nu e potrivită pentru naştere, adăugă el în şoaptă. Va trebui să aşteptăm şi să ne rugăm să se întoarcă.

Lyon dădu din cap, apucându-şi soţia de mâini.

— M-am întors, Lettie. Doar încă puţin,

dragostea mea. O să se termine curând.

Glasul lui familiar o făcu să se întoarcă. Ochii-i erau stinşi, lipsiţi de viaţă. Lyon continua să-i şoptească încurajări. Când soţia lui închise ochii, părând să fi adormit, îi vorbi iar lui Winters:

— Îi e atât de greu deoarece copilul se naşte cu aproape două luni mai devreme?

Doctorul nu-i răspunse. Se întoarse să ia un prosop de pe spălător. Avea mişcări furioase şi controlate, dar mâna-i fu blândă când puse prosopul rece

pe fruntea pacientei.

— Dumnezeu să ne ajute, dacă face febră, mormăi el.

Ochii lui Lettie se deschiseră dintr-o dată. Îl privi pe Baronul Winters.

— James? Tu eşti, James? Ajută-mă, te rog, ajută-mă. Copilul tău

mă sfâşie în bucăţi. E pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, nu-i aşa, James? Omoară-l pe bastard dacă trebuie, dar scapă-mă de el. Lyon nu va şti niciodată. Te rog, James, te rog…

Mărturisirea incriminatoare se sfârşi

cu un scâncet isteric.

— Nu ştie ce vorbeşte, bolborosi Winters, după ce-şi regăsi calmul; şterse sângele de pe buzele lui Lettie, înainte de a adăuga: Lyon, soţia ta delirează. Mintea-i e stăpânită de durere. Nu-i lua în seamă

fabulaţiile.

Aruncă o privire spre marchiză. Când văzu expresia de pe chipul lui Lyon, înţelese că scuzele lui nu avuseseră efect. Adevărul ieşise la iveală.

Winters îşi drese glasul şi spuse:

— Lyon, pleacă de-

aici. Am de lucru. Du-te
şi aşteaptă în cabinetul
tău. Am să vin să te iau
când se termină totul.

Marchizul continua
să-şi privească soţia.
Când în sfârşit ridică
ochii şi dădu din cap
spre medic, în privire i
se citea chinul. Apoi
clătină capul, într-o

negare mută, poate, a ceea ce tocmai auzise, şi ieşi brusc.

Ţipetele soţiei sale către amantul ei îl urmăriră până afară.

Totul se termină peste trei ore. Winters îl găsi pe Lyon în bibliotecă.

— Am făcut tot ce-am putut, Lyon. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, i-am pierdut pe amândoi.

Aşteptă câteva momente înainte de a întreba:

— Ai auzit ce-am spus, Lyon?

— Copilul se năştea cu două luni înainte de

termen? întrebă marchizul.

Winters nu-i răspunse imediat. Îşi revenea încet, după ce-i auzise tonul sec şi lipsit de emoţie.

— Nu, nu era prematur, răspunse el într-un târziu. Ai auzit destule minciuni, fiule.

N-am să înmulțesc păcatele lor.

Se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun. Îl privi pe Lyon cum îi turna calm un pahar, apoi întinse mâna să-l ia.

— Mi-ai fost ca un fiu, Lyon. Dacă te pot ajuta cu ceva să treci mai uşor prin tragedia

asta, spune-mi şi am s-o fac.

— Mi-ai dăruit adevărul, prietene, răspunse Lyon. Atâta e de ajuns.

Winters îl privi cum ridica paharul şi-l golea dintr-o sorbitură prelungă.

— Să ai grijă de tine,

Lyon. Ştiu cât de mult ai iubit-o pe Lettie.

Lyon clătină din cap.

— Am să-mi revin, spuse el. Întotdeauna îmi revin, nu-i aşa, Winters?

— Într-adevăr… oftă obosit baronul. Lecţiile frăţiei te-au pregătit, fără îndoială, pentru

orice eventualitate.

— Ţi-aş încredinţa o sarcină, continuă Lyon.

Întinse mâna să ia tocul şi călimara. Câteva minute, scrise ceva pe o coală de hârtie.

— Fac orice, răspunse Winters, când nu mai putu suporta tăcerea.

Lyon termină scrisoarea, o împături şi i-o dădu doctorului.

— Du-i vestea lui James, Winters. Spune-i fratelui meu că ţiitoarea lui a murit.

Capitolul 2

Tatăl tău era un om atât de chipeş, Christina. Şi-ar fi putut alege orice femeie din Anglia. Şi totuşi, m-a dorit pe mine. Pe mine? Pe mine! Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem. Nu eram decât drăguţă, teribil de sfioasă şi naivă, exact opusul

tatălui tău. El era atât de sofisticat, atât de cizelat, bun şi iubitor. Toţi credeau că era cel mai minunat om.

Dar totul nu era decât o minciună îngrozitoare.

Însemnare în jurnal,
1 august 1795

Londra, Anglia, 1814

Avea să fie o noapte lungă.

Marchizul de Lyonwood scoase un oftat stăpânit şi se rezemă de consolă, în camera de primire a Lordului Carlson. Mutându-şi greutatea

considerabilă, Lyon îşi putu uşura durerea din picior. Rana continua să-l irite încontinuu, iar durerea tăioasă care-i radia prin rotulă nu-i alunga cu nimic proasta dispoziţie.

Lyon venise la petrecere forţat, după ce fusese convins să-şi facă

datoria de a o escorta pe sora lui mai mică, Diana. E inutil de spus că nu se bucura deloc. Încerca fără succes să afişeze o mină plăcută. Avea dureri prea mari ca să-i pese dacă alţii îi observau indispoziţia sau nu. Aşa că stătea încruntat, cu braţele

încrucişate pe pieptul său masiv, într-o atitudine de resemnare.

Contele de Rhone, bunul prieten al lui Lyon de pe vremea când făceau pozne la Oxford, stătea alături. Amândoi erau nişte bărbaţi foarte chipeşi. Rhone era brunet, cu

piele deschisă şi înalt de un metru optzeci. Slab de constituţie, întotdeauna avea o îmbrăcăminte şi nişte gusturi impecabile, şi un zâmbet strâmb care le făcea pe tinere să nu-i observe nasul coroiat. Erau prea fascinate de ochii lui verzi.

Fără îndoială, Rhone era un muieratic.

Mamele erau îngrijorate de reputaţia lui, taţii de intenţiile lui, în vreme ce fetele neşcolite nesocoteau complet precauţiile părinţilor, întrecându-se cu neobrăzare să-i capteze atenţia.

Rhone atrăgea femeile ca albinele la miere. Era un ticălos, adevărat, dar unul prea irezistibil.

Lyon, pe de altă parte, avea calitatea îndoielnică de a putea pune pe fugă aceleaşi domnişoare suav-hotărâte. Era un fapt

indiscutabil că Marchizul de Lyonwood putea alunga lumea dintr-o cameră doar cu o privire de gheaţă.

Lyon era mai înalt cu trei degete decât Rhone. Având piept, umeri şi coapse atât de musculoase, dădea

impresia că era şi mai mare. Dar numai proporţiile lui nu erau de ajuns pentru a intimida cuconetul mai tare de inimă ce spera să înhaţe un titlu. Şi nici trăsăturile lui, dacă erau privite pe rând. Părul lui Lyon avea o culoare aurie închisă, şi tendinţa

de a se cârlionța. Îl purta neobișnuit de lung pentru societatea pe care o frecventa. Profilul său imita statuile soldaților romani înșirate la Carlton House. Pometi obrajilor îi erau la fel de patricieni, nasul la fel de clasic, iar gura, la fel

de perfect sculptată.

Singura trăsătură blândă a lui Lyon era culoarea caldă a părului. În ochii lui căprui se reflecta un cinism rece. Deziluziile îl făceau să stea încruntat tot timpul. Nici cicatricea nu-l prea ajuta. O linie subțire, în zigzag, îi

străbătea fruntea, sfârşindu-se brusc pe arcada dreaptă. Acel semn îi dădea lui Lyon o expresie de pirat.

Aşa că bârfitoarele îl numeau pe Rhone fustangiu şi pe Lyon pirat – deşi niciodată în faţă, desigur. Acele femei proaste nu-şi

dădeau seama cât le-ar fi plăcut amândurora insultele cu care-i gratificau.

Un servitor se apropie de marchiz şi spuse:

— My lord? Iată brandyul pe care l-aţi cerut.

Bătrânul făcu o

plecăciune formală, ţinând două cupe mari pe o tavă de argint.

Lyon luă ambele pahare, îi dădu unul lui Rhone, apoi, spre surprinderea servitorului, îşi arătă recunoştinţa. Valetul se plecă din nou, înainte de a ieşi, lăsându-i

singuri pe cei doi gentlemeni.

Lyon îşi goli paharul dintr-o singură sorbitură.

Rhone observă.

— Te supără piciorul? întrebă el îngrijorat. Sau ai de gând să te îmbeţi?

— Eu nu mă îmbăt

niciodată, replică Lyon. Iar piciorul mi-e pe vindecate, răspunse el pe ocolite, ridicând din umeri.

— Ai avut noroc de data asta, Lyon. Vei fi scos din serviciu pentru şase luni, poate chiar mai mult. Slavă Domnului! Dacă era pe-

a lui Richards, te-ar fi
trimis înapoi încă de
mâine. Cred că e o
binecuvântare că nava ta
a fost distrusă. Nu prea
poţi pleca niciunde dacă
nu-ţi construieşti alta.

— Cunoşteam
riscurile, răspunse
Lyon. Nu-ţi place
Richards, nu-i aşa,

Rhone?

— Nu trebuia să te trimită în ultima misiune, prietene.

— Richards plasează problemele guvernului mai presus de grijile personale.

— Mai presus de grijile *noastre* personale, vrei să spui, îl corectă

Rhone. Zău că ar fi
trebuit să te retragi
atunci când am făcut-o
eu. Dacă nu erai de o
importanţă atât de vitală
pentru…

— M-am retras,
Rhone.

Prietenul lui nu-şi
putu ascunde uimirea.
Lyon ştia că ar fi trebuit

să mai aştepte până să-i
dea vestea, căci era
foarte posibil ca Rhone
să scoată un strigăt.

— Nu mai face mutra
asta uimită, Rhone. De
mult mă tot baţi la cap
să mă retrag.

Rhone clătină din
cap.

— Te bat la cap

fiindcă ţi-s prieten şi, foarte posibil, singurul pe care-l interesează ce se întâmplă cu tine, spuse el. Talentele tale deosebite te-au făcut să rămâi la datorie mai mult decât ar fi putut suporta orice om normal. Pe toţi sfinţii, eu n-aş fi rezistat. Chiar

vorbeşti serios? Te-ai retras cu adevărat? I-ai spus lui Richards?

Rhone vorbea în şoaptă, cu înverşunare, privindu-l atent pe Lyon.

— Da, Richards ştie. Şi nu se prea bucură.

— Va trebui să se obişnuiască, mormăi

Rhone.

Ridică paharul în semn de salut.

— Un toast, prietene, pentru o viaţă lungă. Fie-ţi dat să-ţi găseşti fericirea şi pacea. Le meriţi pe amândouă, Lyon.

Întrucât paharul lui era gol, Lyon nu

participă la toast. Oricum, se îndoia că dorința arzătoare a lui Rhone avea să se împlinească. Fericirea – în doze sporadice, desigur – era o reală posibilitate. Dar pacea… nu, trecutul nu i-ar fi îngăduit niciodată lui Lyon să-şi găsească

liniştea. Era un scop la fel de inaccesibil ca iubirea. Lyon se împăcase cu soarta lui. Făcuse ceea ce considera că era necesar, şi în mare parte nu-l mustra conştiinţa. Numai în ceasurile negre ale nopţii, când era singur şi vulnerabil, chipurile

din trecut reveneau să-l bântuie. Nu, n-avea să-şi regăsească niciodată pacea. Nu-l lăsau coşmarurile.

— Iar o faci, declară Rhone, dându-i un ghiont în braţ ca să-i atragă atenţia.

— Ce fac?

— Te încrunţi de fug

toate doamnele din cameră.

— Mă bucur să aflu că mai am puterea asta, răspunse Lyon tărăgănat.

Rhone clătină din cap.

— Ei, şi ai să stai încruntat toată seara?

— Probabil.

— Lipsa ta de entuziasm e copleşitoare. Eu, unul, sunt într-o stare de spirit minunată. Noul sezon îmi aţâţă mereu sângele. De asemenea, sora ta trebuie să aştepte cu nerăbdare toate aventurile, adăugă el. Doamne, ce greu mi-e

să cred că puştoaica aia
mică a crescut în sfârşit!

— Diana e
emoţionată, recunoscu
Lyon. A ajuns destul de
mare ca să-nceapă să-şi
caute un soţ.

— Şi e la fel de...
spontană? N-am mai
văzut-o de peste un an.

Descrierea ineptă a

comportamentului surorii sale îl făcu pe Lyon să zâmbească.

— Dacă te referi la obiceiul ei de a se repezi în fel de fel de situații, fără nicio reținere, atunci da, e tot spontană.

Rhone dădu din cap. Se uită prin jur, apoi

oftă.

— Gândeşte-te, numai. Un contingent proaspăt de domnişoare frumoase care abia aşteaptă degustarea. Drept să-ţi spun, m-aş fi aşteptat ca mămicile lor să le ţină acasă, când Jack şi banda lui continuă să umble la

pradă.

— Am auzit că săptămâna trecută hoţii au făcut o vizită la Wellingham, comentă Lyon.

— Mare tărăboi a ieşit, zâmbi Rhone. Lady Wellingham s-a culcat jurând că n-o să se mai scoale până nu-i

sunt recuperate smaraldele. Ciudată reacţie, după părerea mea, dacă stai să te gândeşti cât fură soţul ei la mesele de jocuri. E un trişor neruşinat.

— Înţeleg că Jack n-a făcut decât să-i jefuiască. E adevărat că pe oaspeţi i-a lăsat în pace?

Rhone dădu din cap.

— Da. E clar că era grăbit.

— Am impresia că-l mănâncă pielea să fie prins.

— Nu sunt de acord. Până acum, n-a furat decât de la cei despre care cred că trebuia într-adevăr să fie puşi la

punct. Chiar îl admir.

Când Lyon îl privi nedumerit, Rhone se grăbi să schimbe subiectul:

— Dacă ai mai şi zâmbi puţin, doamnele nu ne-ar mai ocoli. Şi atunci, ai începe şi tu să te distrezi.

— Cred că în sfârşit

ți-ai pierdut mințile. Cum poți susține că-ți place farsa asta?

— Sunt unii care cred că *tu* ți-ai pierdut mințile, Lyon. Toată lumea știe că ai stat izolat prea multă vreme.

— Și aceeași lume mai știe și că tu ai îndurat prea multe

sezoane, replică Lyon. Ţi s-a făcut mintea terci.

— Prostii. Mintea mea s-a făcut terci de mult, pe vremea când beam împreună gin acru, în şcoală. Totuşi, mă distrez foarte bine. Cum te-ai distra şi tu, dacă ţi-ai aminti că totul nu e decât un joc.

— Eu nu mă ţin de jocuri, răspunse Lyon. Iar scena asta seamănă mai degrabă cu un război.

Rhone râse destul de tare ca să atragă câteva priviri curioase.

— Deci, ia spune-mi, prietene, ne-am aliat împotriva

domnişoarelor?

— Da.

— Şi care e ţelul lor? Ce speră să câştige dacă ne cuceresc?

— Măritişul, desigur.

— Ahaaa... făcu Rhone. Cred că-şi folosesc trupurile ca arme. Planul lor de luptă e să ne aburească

aşa de tare cu ajutorul poftelor, încât să le dăruim orice?

— E tot ce au de oferit, răspunse Lyon.

— Dumnezeule mare, eşti la fel de blazat cum spune toată lumea. Mă tem să nu mă molipsesc şi eu.

În timp ce vorbea,

Rhone se cutremură, dar zâmbetul său strică tot efectul.

— Nu pari prea îngrijorat, remarcă sec Lyon.

— Pe domnişoarele astea le interesează numai căsătoria, nu şi vieţile noastre, spuse Rhone. Nu e nevoie să

te ţii de jocul ăsta, dacă nu vrei. Şi-n plus, eu sunt doar un conte neînsemnat. Tu, însă, trebuie în orice caz să te căsătoreşti din nou, dacă vrei să duci familia mai departe.

— Ştii al naibii de bine că n-am să mă mai însor, răspunse Lyon,

pe un ton la fel de dur
ca placa de marmură de
care se rezema. Las-o
moartă, Rhone. Cânc
vine vorba de căsătorie,
îmi piere tot simţul
umorului.

— Tu oricum n-ai
deloc simţul umorului,
declară Rhone atât de
vesel, încât Lyon nu-şi

putu stăpâni zâmbetul.

Rhone se pregătea să continue lista cusururilor lui Lyon, când îi atrase atenţia o tânără roşcată şi destul de atrăgătoare. O urmări cu privirea, până când o observă pe sora mai tânără a lui Lyon venind spre ei.

— Nu mai sta
încruntat, îl sfătui el pe
Lyon. Diana vine
încoace. Doamne,
tocmai i-a dat un cot
Contesei Seringham.

Lyon oftă, apoi
zâmbi forţat. Când
Diana se opri brusc în
faţa lui, buclele ei
castanii, tunse scurt,

continuară să i se unduiască în jurul feţei angelice. În ochii căprui îi licărea emoţia.

— O, Lyon, cât mă bucur că te văd zâmbind! Cred că te distrezi foarte bine.

Nu-i aşteptă răspunsul, întorcându-se să facă o reverenţă

spre Rhone.

— Şi pe tine mă bucur să te văd, declară ea, cu răsuflarea tăiată.

Rhone înclină capul în semn de salut.

— Nu e remarcabil că l-am putut convinge pe Lyon să vină în seara asta? continuă Diana. Nu-i prea plac

petrecerile, Rhone.

— Nu-i plac?! întrebă Rhone, pe un ton atât de neîncrezător, încât Lyon izbucni de-a binelea în râs.

— Nu glumi cu ea, spuse el. Te simţi bine, Diana?

— A, da! Mama o să fie foarte mulţumită.

Sper să mai fie treaz
când ajung acasă, ca să-i
povestesc. Tocmai am
aflat c-o să-şi facă
apariţia şi Prinţesa
Christina. Mărturisesc
că sunt foarte curioasă s-
o cunosc. Am auzit
despre ea cele mai
miraculoase povestiri.

— Cine e Prinţesa

Christina? întrebă Lyon.

Rhone se grăbi să-i răspundă:

— Ai trăit izolat prea multă vreme, Lyon, altfel sigur ai fi auzit de ea. Deşi încă n-am întâlnit-o, ştiu din auzite că e foarte frumoasă. Şi o înconjoară un aer

misterios. Tatăl ei a fost domnitorul unui mic principat de lângă graniţa cu Austria. A fost detronat într-o revoluţie destul de urâtă. Lady Christina, dacă folosim titlul pe care l-a dobândit de la mama ei, a călătorit prin toată lumea. Brummel a

cunoscut-o şi s-a amorezat pe loc. El a fost primul care a numit-o prinţesă. Lady Christina nici n-a acceptat, nici nu a respins titlul.

— Şi cu mama ei ce s-a întâmplat? întrebă Diana.

Părea fascinată de

povestea prințesei. Rhone zâmbi.

— O tragedie, am auzit. Mama ei era slabă de cap, şi…

— Cum adică, slabă de cap? îl întrerupse Diana.

— Nebună, explică Rhone. Când a aflat că urma să aibă un copil, a

fugit. Până acum trei luni, toată lumea credea că muriseră şi marna, şi copilul.

— Şi tatăl ei? se interesă Diana. Ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat din Anglia la scurt timp după ce-i dispăruse soţia. De-atunci, nimeni

n-a mai auzit de el. Probabil că între timp a murit, încheie Rhone, ridicând din umeri.

— O, biata prinţesă, şopti Diana. Acum mai are vreo rudă, sau e singură?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, nici măcar n-o cunoşti, şi

deja eşti gata să verşi lacrimi pentru ea, remarcă Lyon.

— Bine, dar e o poveste atât de tristă, se apără Diana; întorcându-se spre Rhone, adăugă: ţin minte ce insuportabil a fost pentru noi, toţi, când a murit James.

Mama nu şi-a revenit nici acum. Stă ascunsă în camera ei, chipurile cu tot felul de boli, când de fapt numai durerea o ţine acolo.

Rhone aruncă o privire spre expresia rece a lui Lyon şi imediat se grăbi să schimbe subiectul.

— Da, mă rog, cu toţii simţim lipsa lui James, minţi el cu vioiciune. Şi eu ard de nerăbdare s-o cunosc pe Prinţesa Christina, Diana. Nimeni n-a putut obţine nici cea mai mică informaţie despre trecutul ei. Asta înseamnă că avem un

mister de rezolvat, nu-şi aşa?

Îi făcu cu ochiul, iar fata roşi. Sora lui Lyor era încă atât de inocentă...!

Şi destul de atrăgătoare, dacă stătea să se uite bine la ea. Diana se împlinise bine de ultima dată când o

văzuse. Această constatare îl irita pe Rhone, deşi nici mort n-ar fi putut înţelege de ce.

— Puştoaico, izbucni el dintr-o dată, da' ştiu că arăţi drăguţ astă seară!

Duritatea pe care şi-o auzise în propriul glas îl

făcu să se strâmbe.

Diana nu păru să observe. Zâmbi la auzul complimentului, făcu încă o reverenţă şi spuse:

— Îţi mulţumesc, Rhone. Foarte amabil din partea ta că ai observat.

Rhone se încruntă la

Lypn:

— Are rochia mult prea decoltată. Ce-oi fi avut în cap, de-ai lăsat-o să apară aşa în public? Fă bine şi stai cu ochii pe ea.

— E de ajuns să stau cu ochii pe tine, şi Diana va fi în siguranţă, replică Lyon.

— Totuşi, eu chiar cred că…

Rhone lăsă fraza neterminată, căci tocmai aruncase o privire spre intrarea în salon. Fluieră încet. Diana se întoarse repede să vadă ce-l captivase aşa pe Rhone.

— Prinţesa Christina, şopti ea, cu vocea plină

de uimire.

Lyon reacţionă ultimul. Când văzu apariţia din partea opusă a încăperii, se desprinse de consolă cu o mişcare smucită. Trupul său luă instinctiv o atitudine combativă, pregătit, cu toţi muşchii încordaţi.

Încet, își regăsi controlul. Observă că-și ținea pumnii strânși lângă trup și picioarele depărtate, ca pentru o luptă, și făcu un efort să se relaxeze. Mișcarea bruscă făcu să-l doară iar genunchiul. Dar n-avea ce face cu durerea, nici cu bătăile furioase

ale inimii.

Şi, oricât de eroic ar fi încercat, nu-şi putea lua privirea de la prinţesă.

Era într-adevăr fermecătoare, îmbrăcată complet în argintiu. Culoarea aparţinea unui înger şi-i scotea în evidenţă firele mai

deschise ale părului blond.

Fără nicio îndoială, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Pielea ei părea perfectă şi, chiar de la distanţa care-i despărţea, Lyon îi putea distinge culoarea ochilor. Era cea mai

surprinzătoare nuanță de albastru.

Prințesa Christina nici nu zâmbea, nici nu se încrunta. În expresia ei se citea doar o ușoară curiozitate.

Se vedea clar că știa cât era de atrăgătoare, conchise Lyon, sperând ca firea lui cinică să-l

apere de un atac de cord. Nu-i convenea deloc felul cum propriul său trup continua să reacţioneze.

— Brummel a avut dreptate, declară Rhone. E o lady încântătoare.

— A, sper s-o pot cunoaşte, spuse Diana în şoaptă, ca la biserică.

Uită-te la ei, Rhone, toţi
sunt captivaţi. Crezi că
prinţesa ar fi de acord
să-i fiu prezentată?

— Taci, Diana, c
temperă Rhone.
Prinţesa Christina n-ar
îndrăzni să te ignore.
Pari să uiţi cine e fratele
tău.

Diana dădu din cap

cu sfială. Rhone continuă:

— Dulceaţă mică, îndreaptă-ţi umerii şi nu-ţi mai tot frânge mâinile. Vom găsi pe cineva care să facă prezentările.

Ştia că sora lui Lyon nu-l auzise. Îşi ridicase deja poalele şi se

îndrepta spre intrare.

— Acum ce facem? întrebă el, când Lyon îl apucă de braţ, ca să nu se ia după Diana.

— Stăm să vedem, replică iritat prietenul său.

— Sora ta e prea impetuoasă, mormăi Rhone, clătinând din

cap. Nesocotește toate lecțiile de…

— E timpul ca Diana să învețe lecția discreției.

— Să sperăm că n-o să fie prea dureroasă pentru ea.

Lyon nu comentă. Continua s-o privească pe frumoasa prințesă.

Un cuplu vârstnic o abordă, tocmai când Diana se oprea brusc în faţa ei.

Fu cât pe ce s-o doboare pe Christina în genunchi. Rhone scoase un geamăt prelung. Cei doi bătrâni nici nu încercară să-şi ascundă nemulţumirea că

fuseseră deranjaţi atât de grosolan, uitându-se unul la altul cu jenă vizibilă.

— O, Doamne, Diana tocmai s-a băgat în faţa ducelui şi a ducesei! remarcă Rhone.

Lyon era furios pe sora lui. Tocmai se pregătea s-o salveze de

o nouă umilire, când prințesa interveni, destul de elegant.

O salută pe sora lui cu un zâmbet ce părea sincer, apoi începu să-i vorbească, luându-i mâinile într-ale ei. Probabil voia să dea impresia că erau prietene apropiate.

O privi cum o ajuta pe Diana să treacă într-o parte, ca să-i poată saluta pe Ducele şi Ducesa de Devenwood. Prinţesa o incluse şi pe Diana în scurta conversaţie, atenuând complet efectul greşelii pe care o făcuse.

Rhone oftă uşurat.

— Ei, poftim, cine-ar
fi crezut? Şi o mai ţine şi
de mână. Aşa, măcar, o
va împiedica să-i ardă
una, cred.

Observaţia lui îl făcu
pe Lyon să zâmbească.

— Da, Diana
obişnuieşte să-şi
folosească mâinile când
vorbeşte, recunoscu el.

— Prinţesa are inimă bună. Pe toţi sfinţii, cred că m-am îndrăgostit!

— Tu eşti îndrăgostit tot timpul, replică Lyon.

Nu-şi putea ascunde iritarea. Ciudat, dar din cine ştie ce motiv, gluma prietenului său îl deranja. Nu prea voia ca prinţesă să lungească

lista viitoarelor cuceriri ale lui Rhone. Era o idee ridicolă, îşi dădu el seama. Ce-i păsa dacă prietenul lui se ţinea după o femeie sau nu?

Oftă, când înţelese că nu avea un răspuns pregătit. Şi totuşi, îi păsa. Îi păsa enorm. Iar această mărturisire

sinceră îl indispunea şi mai mult. La naiba, era prea bătrân şi prea obosit ca să se mai îndrăgostească.

Christina nu avea nici cea mai vagă idee ce agitaţie provoca. Aştepta cu răbdare ca mătuşa ei, Patricia, să termine conversaţia cu

gazda. O tânără lady stătea lângă ea, turuind atât de repede încât abia-i putea urmări cuvintele.

Se prefăcea interesată, zâmbea în momentele care păreau potrivite, şi dădea din cap ori de câte ori acea tânără numită Diana se

oprea ca să-şi tragă sufletul.

Lady Diana anunţă că avea să-şi aducă prietenii, ca să-i prezinte. Christina rămase iar singură. Cu un zâmbet senin pe faţă, se întoarse să se uite la oamenii care căscau gura la ea.

Nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu ei. Englezii erau atât de ciudaţi!

Deşi se afla la Londra de aproape trei luni, încă mai era nedumerită de toate ritualurile ciudate pe care albii aceia păreau atât de hotărâţi să le îndure.

Bărbaţii erau la fel de aiuriţi ca femeile lor. Şi toţi arătau la fel, îmbrăcaţi în haine negre, identice.

Legăturile albe de la gât erau atât de strânse, încât dădeau impresia că erau tot timpul sugrumaţi mai-mai să-şi dea sufletul, senzaţie

accentuată şi de obrajii lor rumeni.

Nu, nu li se spunea „legături“, se corectă Christina în sinea ei… *cravate* se numeau. Nu trebuia să mai uite.

Erau atâtea pe care trebuia să le ţină minte! Studiase cu sârguinţă de când ajunsese la uşa

mătuşii Patricia, în Boston, cu un an în urmă. Ştia deja engleza şi franceza.

Misionarul capturat de Lup Negru cu ani îr urmă o învăţase foarte bine.

La Boston, lecţiile ei se concentraseră asupra comportamentului

potrivit pentru o lady. Christina încerca să-şi mulţumească mătuşa, şi să-şi alunge şi unele dintre propriile ei temeri.

Mai târziu însă, când ajunsese să stăpânească slova scrisă îndeajuns ca să înţeleagă sensul jurnalului mamei sale,

motivele i se schimbaseră. I se schimbaseră dramatic.

Acum era obligatoriu să-şi câştige un loc temporar în societatea aceea bizară. Nu putea face nicio greşeală până nu-şi ducea promisiunea la îndeplinire.

— Eşti gata, Christina? o întrebă mătuşa Patricia.

Bătrâna venise lângă ea şi-i apucase braţul ca într-o cătuşă.

— Cât de poate de gata, răspunse Christina.

Îi zâmbi mătuşii, apoi se întoarse şi porni

prin mulţimea de străini.

Lyon o privea atent. Observă cât de protector se purta prinţesa cu femeia zbârcită care i se ţinea de braţ; mai remarcă şi ce corecte îi erau toate acţiunile.

Răspundea la fiecare salut cu un zâmbet bine

exersat, care nu i se regăsea şi în ochi, urma o scurtă conversaţie şi o despărţire politicoasă şi eficientă.

Apoi îl văzu pe Rhone croindu-şi drum cu coatele ca să ajungă la prinţesă.

Lyon era gata să pună rămăşag pe toată

averea lui că tânăra avea să-i acorde lui Rhone mai multă atenţie decât celorlalţi bărbaţi. Toată lumea din Londra ştia despre familia lui Rhone şi, deşi nu era gentlemanul cu cele mai multe titluri de la petrecere, era cu siguranţă unul dintre

cei mai bogaţi.

Lyon ar fi pierdut prinsoarea. Nici Rhone nu avu mai mult succes decât ceilalţi. Pe chipul lui Lyon apăru, împotriva propriei voinţe, un zâmbet de satisfacţie perversă.

— Îţi pierzi efectul, remarcă el, când Rhone

reveni.

— Ce vrei să spui? se prefăcu uimit prietenul său.

Lyon nu-l crezu. Îi vedea clar roşeaţa uşoară din obraji.

— Mi s-a părut mie, sau Prinţesa Christina te-a tratat la fel ca pe toţi ceilalţi bărbaţi de-aici?

N-a părut prea impresionată de farmecele tale, bătrâne.

— Nici tu n-ai să fii mai grozav, declară Rhone. E cu adevărat o enigmă. Îmi amintesc clar că i-am pus câteva întrebări pertinente, şi totuşi, când am plecat…

— Când a plecat *ea*,

vrei să spui, nu-i aşa?

Rhone se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Ei, da, când a plecat, mi-am dat seama că nu obţinusem de la ea niciun răspuns. Sau, cel puţin, nu cred că am obţinut.

— Te interesa prea mult felul cum arăta,

răspunse Lyon. O faţă drăguţă îţi distruge întotdeauna concentrarea.

— Nu zău…? făcu Rhone, prelungind sunetul. Ei bine, bătrâne, să vedem câte răspunsuri ai să primeşti tu. Pariez pe o sticlă din cel mai bun

brandy al meu, pentru
una de-ale tale.

— Primesc, anunţă
Lyon.

Se uită în jur şi
imediat o găsi pe
Prinţesa

Christina. Stătea
lângă vechiul prieten al
tatălui său, Sir
Reynolds. Lyon văzu

încântat că paznica ei cea bătrână şi acră se aşezase pe un scaun, lângă perete.

Când Lyon putu atrage în sfârşit atenţia lui Sir Reynolds, îi făcu un semn arogant cu capul, cerând să-l prezinte imediat.

Sir Reynolds

încuviinţă – cam cu prea mult entuziasm ca să fie pe placul lui Lyon – apoi se aplecă şi-i şopti ceva prinţesei. Christina stătea cu spatele spre Lyon, însă acesta o văzu dând uşor din cap. Trecură câteva minute, până când femeia trupeşă care-i

vorbea prinţesei făcu o pauză de respiraţie. Sir Reynolds profită de ocazie ca să-şi ia rămas-bun. Lyon conchise că explicaţia lui grăbită indusese şi numele lui, căci femeia îi aruncă o privire înspăimântată, îşi adună fustele şi porni grăbită în direcţia

opusă, ca un şoarece
gras fugărit de o pisică.

Zâmbetul lui Lyon se
lăţi. Nu degeaba i se
lăudase lui Rhone. Într-
adevăr, nu-şi pierduse
efectul. Încetă să se mai
gândească la femeia cea
grasă, când Prinţesa
Christina veni în faţa
lui. Sir Reynolds o

însoţea ca un înger păzitor neliniştit. Încet, Lyon se îndreptă din poziţia sa leneşă, aşteptând-o cu răbdare să execute mica reverenţă cu care-i salutase pe toţi ceilalţi.

Fata stătea cu capul plecat, dar se observa chiar şi aşa că nu era

tocmai perfectă. Lyon îi distingea spuza de pistrui de pe rădăcina nasului. Semnele o făceau să arate mai puţin ca o păpuşă de porţelan şi mult mai tangibilă.

Abia îi ajungea până la umeri. Arăta mult prea delicată şi subţire

ca să-i fie pe plac. Apoi ridică ochii spre el. Privirea ei era directă, neşovăitoare, captivantă. Lyon îşi uită propriul nume.

Ştia că în cele din urmă avea să-i mulţumească lui Sir Reynolds pentru intervenţie. Îi auzea

glasul murmurând monoton, în vreme ce-i înşira nenumăratele titluri. Îndelungata listă îi dădu timp să-şi revină. Niciodată nu fusese atât de tulburat. Era efectul privirii ei inocente. Şi avea nişte ochi, recunoscu el fără tragere de inimă, de un

albastru cum nu mai văzuse în viaţa lui.

Ştia că trebuia să se stăpânească. Deliberat, îşi coborî şi el privirea – şi imediat îşi dădu seama de greşeală. Acum îi privea gura, şi iar reacţiona fizic. În sfârşit, Sir Reynolds îşi încheie litania,

declarând:

— Cred, draga mea, că deja ai făcut cunoştinţă cu Contele de Rhone.

— Într-adevăr, confirmă Rhone, zâmbindu-i Christinei.

— Lyon, îmi permiţi să ţi-o prezint pe Prinţesa Christina?

întrebă Sir Reynolds, pe
un ton teribil de formal.

Ochii o dădură de
gol. O tulburase un
lucru spus în timpul
prezentării. Dar îşi
reveni repede, iar Lyon
ştiu că dacă n-ar fi
privit-o atât de atent,
surpriza din privirea ei
i-ar fi scăpat.

— Sunt onorată să vă cunosc, domnule, şopti Christina.

Avea şi o voce atrăgătoare – înceată, senzuală, cu un accent neobişnuit. Lyon călătorise mult, dar nu-i putea depista originile. Acest lucru îl intriga aproape la fel de mult

ca imboldul irațional de a o înhăța, ca s-o ducă în noapte cu el şi s-o seducă. Slavă Domnului că prințesa nu ştia ce i se petrecea în minte. Fără îndoială, ar fi fugit țipând, iar Lyon nu voia s-o sperie – nu încă.

— Rhone e prieten cu Lyon de ani de zile,

sparse Sir Reynolds tăcerea.

— Sunt singurul lui prieten, zâmbi Rhone. Nu-i aşa? întrebă el, înghiontindu-l pe Lyon.

Acesta ignoră întrebarea.

— Şi sunteţi prinţesă? o întrebă el pe Christina.

— Mulţi sunt de părere că da, răspunse fata.

Era o replică evazivă. Rhone tuşi, ca să-şi ascundă amuzamentul, probabil. Christina se întoarse spre el.

— Vă distraţi bine în seara asta?

— Imens, declară

Rhone. Aveţi vreo
întrebare?

— O întrebare?
repetă Christina,
încruntându-se.

— Eu, unul, mă
întrebam unde locuiţi,
spuse Lyon.

— La mătuşa mea,
Patricia.

— Lyon, sunt sigur

că ţi-l aminteşti pe Lordul Alfred Cummings, interveni cu entuziasm Sir Reynolds. L-a cunoscut pe tatăl tău.

— Îmi amintesc numele, într-adevăr.

Nu-şi putea lua ochii de la Christina timp destul ca să-l

învrednicească pe Sir Reynolds cu o privire.

— Ei bine, continuă acesta, Alfred a fost numit în colonii cu ani în urmă. A murit la Boston, Dumnezeu să-l odihnească, acum doi, trei ani, iar contesa s-a întors acasă, în Anglia, cu frumoasa ei nepoată.

— A, deci sunteți în Anglia de doi ani? se interesă Lyon.

— Nu.

Avu nevoie de un minut întreg ca să-şi dea seama că prințesa n-avea să mai adauge nimic.

— Înseamnă că ați crescut în colonii.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu.

— V-aţi născut acolo?

— Nu, spuse pentru a treia oară Christina, privindu-l cu un uşor zâmbet.

— Dar aţi trăit la Boston?

— Da.

— Da?

Nu voise să ridice tonul, însă Prinţesa Christina începea să-l exaspereze. Râsul înfundat al lui Rhone nu-l ajuta nici el prea mult. Imediat, Lyor regretă că-şi arătase iritarea, convins că prinţesa avea să fugă cu

prima ocazie. Ştia cât de mult putea să intimideze femeile.

— Domnule, sunteţi nemulţumit de mine pentru că nu m-am născut în colonii? întrebă ea pe neaşteptate. Asta sugerează expresia dumneavoastră.

În voce i se simțea amuzamentul, iar ochii-i licăreau vizibil. Se vedea clar că nu era deloc intimidată. Lyon avea chiar impresia că se distra pe seama lui.

— În niciun caz nu sunt nemulțumit, declară el. Dar îmi veți răspunde doar cu da sau

nu la toate întrebările?

— Aşa se pare, replică zâmbind Christina.

Iritarea lui Lyon se risipi. Stilul ei direct era înviorător, iar zâmbetul, cuceritor. Nu încercă să-şi stăpânească râsul. Hohotele lui bubuitoare reverberară prin sală,

atrăgând privirile mirate ale câtorva oaspeţi.

— Când râdeţi, domnule, parcă aţi fi un leu, observă Christina.

Comentariul ei îl descumpăni. Era o remarcă atât de ciudată!

— Ai auzit răgete de lei, Christina? o întrebă,

renunțând la titlul formal.

— A, de multe ori, o luă pe Christina gura pe dinainte.

Chiar părea să vorbească serios – ceea ce, desigur, nu avea niciun sens.

— Şi unde ai auzit asemenea sunete?

Dintr-o dată, zâmbetul îi pieri de pe faţă. Dezvăluise mai mult decât era prudent.

Lyon îi aştepta răspunsul. Îl privi cu precauţie, apoi se întoarse spre Sir Reynolds. Îi ură noapte bună, explicându-i că ea şi mătuşa ei promiseseră

să se ducă şi la altă petrecere, în aceeaşi seară.

Apoi îşi luă rămas-bun şi de la Lyon şi Rhone, cu eficienţa rece a unei regine.

Lyon nu era un om obişnuit să fie concediat cu una, cu două. Dar Prinţesa Christina

plecase înainte să-i spună acest lucru.

Ştia că trebuia să-l evite. Simţea cum i se clătina stăpânirea de sine. Mătuşa ei stătea pe un scaun de lângă perete. Christina îşi impuse să meargă cu demnitate până lângă ea.

— Cred că ar trebui să ne pregătim de plecare, îi şopti.

Contesa îşi cunoştea nepoata destul de bine ca să observe că era ceva în neregulă. Vârsta ei înaintată nu-i afectase nici forma fizică, nici agerimea minţii.

Aproape că sări de pe

scaun, se agăţă de braţul Christinei şi porni spre uşă.

Lyon rămase cu Rhone şi Sir Reynolds Toţi trei le priveau pe Christina şi mătuşa ei cum îşi luau rămas-bun de la gazdă, în grabă.

— Am să trec mâine să iau sticla aia de

brandy, îi spuse Rhone lui Lyon, dându-i un ghiont ca să-i atragă atenţia.

— Rhone, dacă-ţi mai înfigi o singură dată cotul în coastele mele, jur c-am să ţi-l rup, mormăi Lyon.

Prietenul său nu păru îngrijorat. Îi dădu

o palmă în umăr.

— Cred că mă duc să-ţi păzesc sora, Lyon. Nu pari capabil de sarcina asta.

Imediat ce Rhone plecă de lângă el, Lyon se întoarse spre Sir Reynolds.

— Ce ştii despre Patricia Cummings?

întrebă el. Adevărul, te
rog, şi fără ocolişuri.

— Mă insulţi, Lyon,
protestă Sir Reynolds,
deşi zâmbea.

— Diplomaţia ta e
notorie, replică Lyon.
Iar acum, în legătură cu
mătuşa Christinei. Ce-
mi poţi spune despre
ea? Sunt sigur că o

cunoşti din tinereţe.

— Desigur, răspunse Reynolds. Mereu eram invitaţi la aceleaşi petreceri. Ştiu că n-ai să vorbeşti mai departe, aşa că-ţi voi spune adevărul gol-goluţ, Lyon. E o femeie rea Nu-mi plăcea încă de pe-atunci, şi nu-mi

place nici acum. Frumuseţea ei îi compensa… atitudinea. S-a măritat cu Alfred când fratele lui mai mare s-a îmbolnăvit. Se aştepta să moară din clipă-n clipă. Patricia era ca o hienă, pândea moşiile să le moştenească. Totuşi,

fratele lui Alfred a păcălit-o. A trăit cu zece ani mai mult decât se aştepta toată lumea. Alfred a fost nevoit să accepte o numire în colonii, ca să nu ajungă la închisoarea datornicilor.

— Şi tatăl Patriciei? N-a încercat să achite

datoriile ginerelui său? M-aş fi aşteptat ca penibilul situaţiei să-l influenţeze – doar dacă nu cumva, desigur, n-avea destui bani.

— A, era destul de bogat, îl asigură Sir Reynolds. Dar se spălase deja pe mâini de fiică-sa.

— Fiindcă se măritase cu Alfred?

— Nu, nu aşa se zvoneşte, clătină Reynolds din cap. Patricia a fost mereu o femeie irascibilă şi lacomă. E răspunzătoare de multe cruzimi. Una dintre micile ei farse a dus la o tragedie.

Tânăra pe seama căreia făcuse haz şi-a pus capăt zilelor. N-aş vrea să intru în detalii, Lyon, dar e de ajuns să spun că nu pare să-şi fi schimbat năravurile, de-a lungul anilor. Ai observat cum se uita la nepoată-sa? Mă treceau fiorii.

Vehemența din tonul lui îl surprindea pe Lyon. Vechiul prieten al tatălui său era cunoscut pentru firea lui calmă şi veselă. Totuşi, acum tremura literalmente de furie.

— Ai fost şi tu victima uneia dintre cruzimile ei? îl întrebă.

— Da, recunoscu
Reynolds. Nepoata pare
să fie o floare mică şi
vulnerabilă. N-a fost
crescută de mătuşa ei,
sunt sigur. Totuşi, mi-e
milă de biata fată. Îi va
fi greu s-o mulţumească
pe cotoroanţa bătrână.
Fără îndoială, contesa va
încerca s-o vândă cui

oferă mai mult.

— Niciodată nu te-am mai auzit vorbind aşa, spuse Lyon în şoaptă. O ultimă întrebare, domnule, căci îmi dau seama că discuţia asta te tulbură.

Sir Reynolds dădu din cap.

— Ai spus că tatăl

contesei era un om bogat. Cine i-a obţinut moşiile?

— Nimeni nu ştie. Cel mai mult ţinea la fiica lui cea mai mică. Se numea Jessica.

— Jessica a fost mama Christinei?

— Da.

— Şi era atât de

dementă pe cât crede toată lumea?

— Nu ştiu, Lyon. Am întâlnit-o de câteva ori. Părea tocmai opusul surorii ei. Avea o fire blândă şi sfioasă – extrem de sfioasă. Când s-a măritat, tatăl ei a fost foarte mulţumit. Umbla ţanţoş ca un păun.

Înțelegi, fiica lui pusese mâna pe un rege. Îmi mai amintesc și acum ce baluri se dădeau în cinstea lor. O opulență năucitoare. Totuși, s-a ivit o problemă. Nimeni nu prea știe ce s-a întâmplat…

Oftă prelung.

— Un mister, Lyon,

care nu va fi rezolvat niciodată, după cum presupun.

Deşi promisese să-l scutească de alte întrebări, Lyon era prea curios.

— Deci, l-ai cunoscut pe tatăl Christinei? Ur rege, spui, şi totuşi eu n-am auzit niciodată de

el.

— L-am întâlnit, dar n-am reuşit niciodată să-l cunosc bine. Se numea Edward, îşi aminti Reynolds, dând din cap. Numele de familie nu mi-l mai amintesc. Mi-a plăcut. Tuturor le plăcea. Era un om plin de consideraţie, şi deloc

pompos. În loc să ne ia de sus, insista ca toţi să-l numim „baroane“, nu „maiestatea voastră“. Îşi pierduse regatul, înţelegi…

Lyon dădu din cap.

— E o enigmă, nu-i aşa? remarcă el. Această Jessica mă intrigă.

— De ce?

— S-a măritat cu un
rege, apoi a fugit de el.
— A dus motivele cu
ea în mormânt. Cred că
a murit la scurt timp
după naşterea
Christinei. Nimeni nu
ştie mai mult decât ce ţi-
am spus eu, Lyon. Iar
după conversaţia ta
destul de unilaterală cu

fermecătoarea prințesă, mi se pare evident că-şi va păstra secretele.

— Numai dacă sunt şi eu de acord, zâmbi arogant Lyon.

— A, deci te interesează prințesa?

— O vagă curiozitate, ridică el din umeri.

— Chiar aşa, Lyon,

sau acum mă iei tu pe mine cu ocolişuri?

— Ăsta-i adevărul.

— Înţeleg… murmură Reynolds, cu un zâmbet care arăta că nu înţelegea mare lucru.

— Întâmplător, ştii unde s-au dus de-aici Christina şi mătuşa ei? Am auzit-o spunându-ţi

că mai aveau de făcut o vizită în seara asta.

— La Lordul Baker Ai de gând să treci şi tu pe-acolo? întrebă sec Sir Reynolds.

— Reynolds, nu exagera, replică Lyon. Nu vreau decât să aflu mai mult despre prinţesă. Până

dimineaţă, am să-mi astâmpăr curiozitatea.

Tonul său cam repezit îi sugera lui Reynolds să înceteze cu întrebările.

— Încă n-am salutat-o pe sora ta. Cred c-am să mă duc acum să-i dau bună seara.

— Grăbeşte-te. Diana şi cu mine plecăm în câteva minute.

Lyon îl urmă pe Reynolds prin aglomeraţia invitaţilor. O mai lăsă pe Diana să converseze câteva minute, apoi anunţă că era timpul să plece.

Dezamăgirea fetei fu

vizibilă.

— Nu fi tristă, îi spuse Sir Reynolds. Cred că încă nu vă duceţi acasă.

Şi începu să chicotească. Lyon însă nu era deloc amuzat.

— Da, mă rog, Diana, mă gândisem să trecem şi pe la Baker, în

drum spre casă.

— Dar, Lyon, i-a
refuzat invitaţia, îi
aminti sora lui. Ai spus
că e un plicticos.

— M-am răzgândit.

— Nu e plicticos?
întrebă ea uimită.

— Pentru numele lui
Dumnezeu, Diana
mormăi Lyon, cu o

privire spre Reynolds.

Asprimea tonului său o surprinse, făcând-o să se încrunte îngrijorată.

— Haide, Diana, c chemă el, mai blând. Să nu întârziem.

— Să nu întârziem? Lyon, Lordul Baker nic măcar nu ştie că venim. Cum am putea să

întârziem?

Când fratele ei nu făcu decât să ridice din umeri, Diana se întoarse spre Sir Reynolds.

— Ştiţi cumva ce l-a apucat pe fratele meu?

— Un acces de vagă curiozitate, draga mea, răspunse Reynolds.

Apoi, întorcându-se

spre Lyon, îi spuse:

— Dacă vei ierta amestecul unui bătrân, aş dori să-ţi propun ca sora ta să mai stea un timp aici. Îmi va face cinste s-o conduc acasă.

— O, da, Lyon, te rog, pot să mai rămân? întrebă Diana.

Vorbea ca o fetiţă

entuziasmată.

Lyon nu s-ar fi mirat s-o vadă bătând din palme.

— Ai vreun motiv anume să mai rămâi? o întrebă el.

Când sora lui începu să roşească, Lyon cunoscu răspunsul.

— Şi cum îl cheamă?

întrebă el.

— Lyon! şopti Diana ruşinată. Nu mă face de râs în faţa lui Sir Reynolds.

Lyon oftă exasperat. Sora lui tocmai îi repetase opinia că Baker era un plicticos, iar acum îndrăznea să-i spună c-o făcea de râs.

O privi încruntat.

— Atunci, discutăm mai târziu, declară el. Îți mulțumesc, Reynolds, că ai grijă de Diana.

— Lyon, n-am nevoie de paznici! protestă fata.

— Rămâne să vedem, afirmă Lyon, înainte de a-l saluta pe Sir

Reynolds, pornind spre ieşire.

Dintr-o dată, ardea de nerăbdare să ajungă acasă la lordul cel plicticos.

Capitolul 3

Am stat în Anglia mai mult timp decât dorea cu adevărat Edward, pentru ca tatăl meu să poată participa la sărbătorirea zilei mele de naştere. Edward era plin de consideraţie faţă de sentimentele lui tata.

A doua zi după ce am

împlinit şaptesprezece ani, am pornit cu corabia spre locuinţa soţului meu. Am plâns, dar îmi amintesc că-mi spuneam că eram extrem de egoistă. Ştiam că-mi va fi dor de tata. Desigur, eram datoare să-mi urmez soţul.

După ce-am terminat cu plânsul, am început să

fiu emoţionată de viitor. Vezi tu, Christina, credeam că Edward mă ducea în Camelot.

Însemnare în jurnal,
10 august 1795

Christina se simţea rău. Aproape că se sufoca şi-şi tot spunea că

panica avea să-i treacă imediat ce drumul cu trăsura aceea îngrozitoare lua sfârşit.

Cum mai detesta spaţiul strâmt din vehiculul care se clătina! Perdelele erau trase, uşile zăvorâte, iar în aerul închis se simţea parfumul înecăcios al

mătuşii Patricia.

Christina îşi ţinea mâinile încleştate lângă trup, ascunse în faldurile rochiei. Umerii-i stăteau rezemaţi de spătarul tapiţat cu piele maro al banchetei.

Contesa nu-şi dădea seama că nepoata ei

avea dificultăţi. Imediat ce uşa se închise, începu cu întrebările, fără a-i lăsa măcar timp să-i răspundă.

Mătuşa însoţea fiecare întrebare cu comentarii tăioase şi caustice despre oaspeţii Lordului Carlson. Părea să-i facă mare plăcere

să-i defăimeze pe ceilalţi. Faţa i se schimonosea într-o expresie sinistră, buzele subţiri i se boţeau, iar ochii-i deveneau reci ca promoroaca.

Christina considera că ochii reflectă gândurile sufletului. Cu siguranţă, contesa

dovedea acest adevăr.

Era o femeie atât de furioasă, înverşunată şi egoistă. Şi proastă, căci nici măcar nu încerca să-şi ascunde defectele de nepoata ei. O asemenea neghiobie o uluia pe Christina.

A-ţi arăta slăbiciunile însemna a le da putere

altora. Dar mătuşa Patricia nu părea să înţeleagă această regulă primitivă. Îi plăcea să vorbească despre nedreptăţile care i se făcuseră. Încontinuu.

Christina nu mai era atentă la dispoziţia ostilă a mătuşii. Adoptase o atitudine protectoare.

Contesa îi era rudă. Îi amintea Christinei de Râu Vesel, bătrâna squaw nebună care fugărea copiii cu bățul.

— Ai auzit ce ți-am spus, Christina? se răsti contesa, smulgând-o din gânduri. Te-am întrebat de ce-ai vrut să plecăm așa devreme de

la Carlson.

— Am cunoscut un bărbat, răspunse Christina. Nu era deloc asemenea celorlalţi. I se spunea Leul.

— Te referi la Marchizul de Lyonwood, dădu din cap Patricia. Şi te-a speriat, nu-i aşa? Ei

bine, nu te tulbura. El sperie pe toată lumea, chiar şi pe mine. E un om grosolan şi imposibil, dar poziţia lui îi permite să fie insolent, cred. Cicatricea aceea urâtă de pe frunte îl face să arate sinistru.

— A, nu, nu m-a speriat, mărturisi

Christina. Dimpotrivă, mătuşă. Desigur, semnul lui m-a atras, dar când l-am auzit pe Sir Reynolds spunându-i „Leu“, m-a cuprins imediat un asemenea dor de casă, că nici n-am mai ştiut ce să spun.

— De câte ori să-ţi spun că sălbaticii ăştia

n-ar trebui să însemne nimic pentru tine? chirăi răguşit Patricia. După toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru ca tu să-ţi ocupi locul cuvenit în societate şi să mă moşteneşti…

Imediat, îşi dădu seama de gafă. Îşi privi

pătrunzător nepoata, ca să-i judece reacţia, apoi continuă:

— Pur şi simplu nu trebuie să te gândeşti la aceşti oameni. Uită trecutul.

— De ce i se spune Leu? întrebă Christina, desprinzându-şi încet braţul din strânsoarea

dureroasă a mătuşii ei. Nu sunt decât curioasă, explică ea, căci mi-ai spus că englezii nu au nume de animale sau…

— Nu, în niciun caz, prostuţo, mormăi mătuşa Patricia. Marchizul nu e numit după un animal. Nici nu se scrie la fel, adăugă

ea, spunând pe litere numele lui Lyon, apoi continuă, mai puțin tăios: Lyonwood e titlul lui nobiliar. Desigur, prietenii apropiați au voie să-i prescurteze numele.

— Şi nu se supără? se încruntă Christina.

— În niciun caz. E

prea bogat şi prea viclean. Trebuie să-l eviţi, ne-am înţeles?

— Desigur.

Contesa dădu din cap.

— De ce te-oi fi simţit atrasă de el, nu înţeleg. N-ar fi deloc un bărbat comod.

— Nu mă atrage cu

adevărat, răspunse Christina.

Minţea, desigur, dar numai fiindcă nu voia să-şi înfurie din nou mătuşa. Şi oricum n-ar fi putut-o face să înţeleagă. Cum să discute raţional cu o femeie care considera că semnul unui războinic

era înjositor? Cu o mentalitate atât de nevolnică, mătuşa Christinei ar fi fost copleşită să afle adevărul.

O, da, leul o atrăgea. Îi plăcuseră lucirile aurii din ochii săi căprui.

Constituţia lui puternică era a unui

războinic, şi se simțea în chip firesc cucerită de puterea lui. Îl înconjura o aură de autoritate.

Iar numele i se potrivea, căci îi amintea într-adevăr de un leu. Christina îi observase atitudinea leneşă, aproape plictisită, însă ştia instinctiv că putea

să se mişte ca fulgerul, dacă era provocat.

Da, era atrăgător. Îi plăcea destul de mult să se uite la el.

Cel mai mult însă o încânta mirosul lui. Oare ce-ar fi crezut mătuşa ei despre o asemenea mărturisire? Probabil i-ar fi pus încă

un lanț la ușa dormitorului.

Nu, contesa nu putea înțelege acea atracție. Bătrânul șaman din satul ei, însă, ar fi înțeles-o. Și s-ar fi bucurat foarte mult.

— Nu avem de ce să ne îngrijorăm că Lyon ți-ar arăta cel mai mic

interes, declară mătuşa Patricia. Se însoţeşte numai cu stricate. Ultima lui slăbiciune, din câte-am auzit, e o femeie numită Lady Cecille.

Pufni neelegant, înainte de a continua:

— Lady, vezi să nu! „Târfă“ e titlul potrivit

pentru cățeaua aia. S-a măritat cu un bărbat de două ori şi jumătate mai bătrân decât ea, şi nu mă îndoiesc c-a-nceput să calce-n strâchini încă de la nuntă.

— Iar pe soţul acestei femei nu-l deranjează că…

— Ţapul bătrân a

murit, o întrerupse
mătuşa ei. Nu demult,
am auzit. Se vorbeşte că
Lady Cecille l-a luat în
cătare pe Lyon ca viitor
soţ.

— Nu cred că s-ar
însura cu o femeie de
reputaţie proastă, clătină
din cap Christina. Dar
dacă i se spune lady,

atunci nu poate fi o stricată, nu-i aşa? se încruntă ea nedumerită.

— E îngăduită în lumea bună datorită titlului. Desigur, toţi soţii îşi ţin metrese, afirmă mătuşa Patricia. Imoralitatea asta mă dezgustă, dar bărbaţii îşi vor urma întotdeauna

cele mai josnice instincte, nu-i aşa?

Tonul ei sugera că o interesa opinia Christinei. Fata răspunse cu un oftat:

— Aşa e, mătuşă.

— În ultima vreme, Lyon nu mai apare în public decât rareori, urmă contesa. De când

i-a murit nevasta, s-a închis în sine.

— Poate că încă o mai jeleşte. Mi-a făcut impresia unui om vulnerabil.

— Ha! făcu bătrâna. Lyon a fost numit în multe feluri, dar niciodată „vulnerabil“. Nu-mi pot imagina

niciun bărbat suferind după pierderea unei soţii. Păi, ăştia-s prea ocupaţi să alerge după plăcerile lor, ca să le mai pese şi de altcineva.

Trăsura se opri în faţa reşedinţei Lordului Baker, punând capăt conversaţiei.

Christina fu foarte

uşurată când valetul deschise în sfârşit uşa. Inspiră de câteva ori adânc, în timp ce-şi urma mătuşa pe treptele casei cu faţadă de cărămidă.

— Sper să nu fie prea greu pentru tine, remarcă sarcastic contesa, înainte de a

ajunge la uşă.

— N-am să te dezamăgesc, răspunse Christina, ştiind că asta voia să audă. N-ai de ce să-ţi faci griji, mătuşă. Sunt destul de puternică pentru a face faţă oricui, chiar şi unui leu.

Gluma ei nu avu efect. Contesa îşi ţuguie

buzele şi o măsură cu privirea.

— Da, eşti puternică.. Se vede clar că n-a moştenit niciuna din trăsăturile nesuferite ale mamei tale, slavă Domnului. Jessica era o femeie complet lipsită de şira spinării.

Cu un efort,

Christina îşi stăpâni
furia. Nu-i putea spune
mătuşii ei cât o supărau
acele cuvinte veninoase
despre Jessica. Deşi erau
împreună de peste un
an, încă îi venea greu să
creadă că o femeie îi
putea fi atât de neloială
surorii ei. Contesa nici
măcar nu ştia că Jessica

ţinuse un jurnal. Şi n-avea să-i spună – cel puţin, nu încă – dar se întreba cum ar fi reacţionat mătuşa ei dacă ar fi aflat adevărul. Probabil nicicum. Mintea Patriciei era prea sucită ca să i se poată schimba opiniile.

Prefăcătoria devenea

insuportabilă. Christina nu avea o fire răbdătoare. Merry şi Lup Negru c preveniseră să-şi ţină temperamentul în frâu. O avertizaseră şi în legătură cu albii. Părinţii ei ştiau că trebuia să păşească singură pe calea aceea.

Lup Negru se temea pentru siguranța ei, iar Merry, pentru inima ei. Dar amândoi îi ignoraseră rugăminţile de a rămâne împreună. Trebuia să se ţină de cuvânt, oricâte vieţi se puteau pierde, oricâte inimi se frângeau.

Iar dacă supravieţuia,

putea să se întoarcă acasă.

Dându-şi seama că stătea încruntată, Christina îşi regăsi imediat zâmbetul, tocmai când valetul Lordului Baker le deschidea uşa. Continuă să zâmbească în tot timpul prezentărilor

prelungite. Erau prezenţi doar douăzeci de invitaţi, în majoritate vârstnici, iar Christina nu avu niciun moment de răgaz, în timp ce toţi vorbeau necontenit despre diversele lor boli, până se anunţă că veneau răcoritoarele.

Fără tragere de

inimă, contesa plecă de lângă Christina, când Lordul Baker îi oferi brațul. Christina putu descuraja trei gentlemeni bine intenționați care o invitau în sufragerie, refugiindu-se în spălătoria de la etaj. Când reveni la parter,

văzu că salonul se golise de musafiri. Solitudinea era irezistibilă.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că n-o vedea nimeni, apoi se duse grăbită în capătul camerei prelungi şi înguste. Observase un balcon dincolo de

glasvandul aflat într-un alcov boltit. Nu voia decât să profite câteva minute de liniște, înainte s-o caute cineva.

Deșartă speranță. Tocmai ajunsese în alcov, când se simți privită. Deveni rigidă, nedumerită de sentimentul de pericol

care o cuprinsese, apoi se întoarse încet.

Marchizul de Lyonwood stătea lângă uşă, uitându-se la ea.

Leul o pândea. Christina clătină din cap, negându-şi propriile idei fanteziste, în timp ce făcea instinctiv un pas înapoi.

Mirosul pericolului plutea în aer, făcând-o să se simtă derutată şi prudentă.

Lyon o privi un timp. Expresia lui era intensă aproape melancolică. O făcea să se simtă captivă. Când se desprinse de perete şi porni către ea, Christina

făcu încă un pas precaut înapoi.

Se mişca precum un animal de pradă. Când ajunse la ea, nu se opri, ci continuă să înainteze cu pas măsurat, silind-o să se retragă pe sub arcadă, până pe balcon, în noapte.

— Ce faceţi,

domnule? şopti Christina, încercând să pară indignată şi nu prea îngrijorată. Nu se cuvine să vă purtaţi aşa, nu credeţi?

— Nu.

— N-aţi anunţat gazda de prezenţa dumneavoastră, se bâlbâi ea. Aţi uitat ce

îndatoriri aveţi?

— Nu.

Încercă să-l ocolească. Lyon n-o lăsă să-i scape. Mâinile lui mari i se aşezară pe umeri, în timp ce-şi continua mersul, cu pas hotărât.

— Ştiu că n-aţi vorbit cu Lordul Baker, spuse Christina, aşa e?

— Da.

— A… murmură ea, cu răsuflarea tăiată. Dar este foarte nepoliticos.

— Este.

— Trebuie să mă întorc în casă, my lord.

Răspunsurile sale scurte o alarmau tot mai mult, iar apropierea lui o tulbura. Părea să uite

tot ce învăţase.

— Vreţi să vă luaţi mâinile de pe mine, domnule?

— Nu.

Dintr-o dată, Christina înţelese ce făcea. Oricât încercă, nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Încercaţi să vă

purtaţi la fel cum m-am purtat şi eu cu dumneavoastră, nu-i aşa, my lord?

— Într-adevăr, replică el. Îţi place ca la toate întrebările să ţi se răspundă numai cu da sau nu?

— E eficent, răspunse Christina, privindu-i fix

pieptul.

Pronunţase greşit cuvântul „eficient“. Şi accentul îi devenise mai puternic. Lyon presupuse că era speriată, căci în voce i se simţea şi îngrijorarea. Încet, îi ridică bărbia, cerându-i fără cuvinte să-l privească.

— Nu te teme de mine, Christina, şopti el.

Nu-i răspunse. O privi lung în ochi, înainte de a înţelege.

— Nu te îngrijorez deloc, nu-i aşa?

Christinei i se păru că era dezamăgit.

— Într-adevăr,

răspunse ea zâmbind.

Încercă să-i dea mâna la o parte de sub bărbie, iar când nu reuşi, făcu încă un pas înapoi, până când simţi la spate balustrada balconului.

Era prinsă ca într-o capcană, iar acest lucru îl făcu pe Lyon să zâmbească.

— Nu vreţi, vă rog, să mă lăsaţi să mă întorc în casă? îl întreabă ea.

— Mai întâi, vom avea o conversaţie normală, anunţă Lyon. Iată cum vom face, Christina. Eu am să-ţi pun unele întrebări, şi mă poţi întreba şi tu diverse lucruri.

Niciunul dintre noi nu va mai da răspunsuri scurte şi care nu spun nimic.

— De ce?

— Ca să ne cunoaştem mai bine.

Părea destul de hotărât să stea toată noaptea pe balconul Lordului Baker, dacă n-

avea încotro. Christina se gândi să-şi regăsească avantajul cât mai repede posibil.

— Sunteţi supărat că nu mă tem de dumneavoastră? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse Lyon, cu un zâmbet leneş. Nu sunt supărat

deloc.

— Ba da, sunteţi, insistă Christina. Simt furia înăuntrul dumneavoastră. Şi puterea. Cred că s-ar putea să fiţi puternic ca un leu.

Lyon clătină din cap.

— Spui cele mai ciudate lucruri, remarcă

el.

Nu se putea stăpâni s-o atingă. Încet, degetul lui mare îi mângâie buza de jos. Moliciunea acesteia îl fascina, îl chema.

— Nu vreau să spun lucruri ciudate, se încruntă Christina. Mi-e foarte greu să vorbesc în

doi peri cu dumneavoastră.

Întorcând capul, şopti:

— Mătuşa mea Patricia nu vrea să fiu în compania dumitale, Lyon. Dacă află că suntem împreună aici, afară, va fi foarte nemulţumită.

Aceste cuvinte îl făcură să înalţe o sprinceană.

— Atunci, nu-i va mai rămâne decât să fie nemulţumită, nu-i aşa?

— Spune că eşti prea viclean.

— Iar acesta e un defect? întrebă Lyon, încruntându-se.

— Şi prea bogat, adăugă Christina, dând din cap când el o privi neîncrezător.

— Ce-i în neregulă cu bogăţia?

— N-ai fi un bărbat comod, cită ea afirmaţia Patriciei.

— Aici chiar are dreptate.

— Vezi, eşti de aceeaşi părere cu mătuşa mea. Nu te asemeni cu ceilalţi, aşa e, Lyon?

— Care ceilalţi?

Christina se hotărî să ignore această întrebare.

— Nu sunt o stricată, domnule. Mătuşa mea mi-a spus că nu te interesează decât

femeile de moravuri uşoare.

— Şi tu o crezi?

Mâinile lui îi mângâiau iar umerii, şi începea să-i fie greu să ţină minte despre ce vorbeau. Îi simţea fierbinţeala trupului prin rochie. Era o diversiune minunată.

Cât mai voia s-o guste! Îl privea în ochi cu îndrăzneală, şi avea o expresie neasemuit de inocentă. Încerca să ia în derâdere toate convingerile lui despre femei, conchise Lyon, şi îl intriga îndeajuns ca să mai continue un timp acel joc. Nu făcea rău

nimănui.

— Nu, răspunse Christina, rupându-i firul gândurilor.

— Ce nu? întrebă Lyon, încercând să-şi amintească despre ce vorbiseră.

— Nu, nu cred că mătuşa mea a avut dreptate. E clar că te

atrag, Lyon, iar eu nu sunt o uşuratică.

Lyon râse încet. Sunetul râsului său era ca o mângâiere, iar Christina simţi că i se accelerau bătăile inimii. Acum înţelegea pericolul. Atracţia lui Lyon îi putea sparge toate stavilele. Şi ştia, cu

o certitudine înfiorătoare, că ar fi putut răzbate dincolo de prefăcătoria ei.

— Acum chiar trebuie să mă întorc în casă, izbucni ea.

— Ştii cât de mult mă intrigi? o întrebă Lyon, ignorându-i cererea. Eşti foarte iscusită,

Christina.

— Nu înțeleg.

— A, ba cred că înțelegi, replică el tărăgănat. Nu ştiu cum reuşeşti, dar m-ai făcut să mă port ca un şcolar. Ai un aer atât de misterios… Intenționat, nu-i aşa? Crezi că m-ai interesa mai puțin dacă

aş şti mai multe despre tine?

Să-l intereseze mai puţin? Christinei îi veni să râdă. Omul acesta ar fi fost copleşit dacă afla adevărul. Da, mătuşa ei avusese dreptate, la urma urmei. Marchizul de Lyonwood era mult prea şiret ca să poată fi

amăgit multă vreme.

— Nu pari deloc îngrijorată, fetiţa mea dulce, şopti Lyon.

În ochi i se citea amuzamentul.

— Nu-mi spune aşa, îi ceru Christina, cu vocea tremurându-i din cauza efortului de a se preface. Nu se cuvine,

adăugă ea, dând viguros din cap.

— Nu se cuvine?

Frustrarea lui Lyor începea să se transforme în iritare. Îşi impuse să se calmeze, trăgând adânc aer în piept.

— Hai s-o luăm de la început, Christina. Am să-ţi pun o întrebare

simplă, iar tu îmi vei putea da un răspuns direct, anunţă el. Mai întâi însă fii bună şi explică-mi ce vrei să spui când zici ca nu se cuvine să te numesc „fetiţa mea dulce“.

— Îmi aminteşti de cineva din trecutul meu, Lyon. Şi mi-e prea dor

de casă ca să mai continui discuţia asta, mărturisi ea într-o şoaptă tristă.

— Ai iubit alt bărbat? întrebă el, neputând să-şi stăpânească furia din glas.

— Nu.

Aşteptă, iar când Christina nu mai

continuă, oftă prelung.

— A, nici să nu te gândeşti, îi spuse el. Ai să-mi explici. Christina, nu te cunosc nici de două ore, şi deja m-ai dat peste cap. Nu mi-e uşor să fac această mărturisire. N-am putea rămâne la subiect?

— Nu cred, răspunse

ea. Când sunt aproape de dumneata, uit de toate regulile.

Lyon îşi spuse că vorbea la fel de încurcat pe cât se simţea el. N-avea niciun sens ce spunea.

— Am să câştig, să ştii, îi spuse el. Întotdeauna câştig. Poţi

să mă respingi de câte ori vrei, dar de fiecare dată…

Gândurile i se risipiră, când Christina ridică dintr-o dată mâna şi-i urmări cicatricea cu vârfurile degetelor. Atingerea ei uşoară făcu să-l străbată unde de şoc prin tot trupul, până-n

inimă.

— Ai semnul unui războinic, Lyon.

Mâinile lui căzură pe lângă trup. Făcu un pas înapoi, cu gândul de a lua distanţă ca să răcorească focul ce-i gonea prin vene. După expresia inocentă din ochii ei, ştiu că nici nu

bănuia ce efect avea asupra lui.

Totul se întâmplase atât de repede, atât de copleşitor… Lyon nu ştiuse că dorinţa putea exploda atât de repede.

Christina profită de despărţire. Înclină capul şi-l ocoli.

— Nu trebuie să ne

mai atingem, spuse ea, înainte de a-i întoarce spatele, îndepărtându-se.

Tocmai ajunsese în alcov, când glasul lui o opri.

— Nu te atrag războinicii cu cicatrice?

Se întoarse spre el atât de repede, încât

fusta i se înfoie în jurul gleznelor. Întrebarea lui părea s-o uimească.

— Dacă nu mă atrag? Îți arde, cu siguranță, de glumă, remarcă ea.

— Eu nu glumesc niciodată, răspunse Lyon.

Glasul său părea plictisit, dar în ochi i se

citea vulnerabilitatea.

Christina ştia că nu trebuia să dezvăluie acel adevăr.

— Te găsesc aproape prea atrăgător ca s-o neg.

Nu-l putuse privi în ochi când rostea aceste cuvinte, cuprinsă de sfială. Gândul că roşea o

irită destul ca s-o facă să-i întoarcă din nou spatele lui Lyon.

Se mişcă iute ca un leu. Stătea rezemat de balustrada balconului, iar în clipa următoare o ţintui în faţa zidului de cărămidă de lângă alcov. Contactul îi tulbură pe amândoi.

Christina se lipi de perete, încercând să câştige distanţă. Lyon, dimpotrivă, se apropie şi mai mult de ea, dornic s-o atingă din nou.

— Arăţi ca o floare mică şi fragilă, îi şopti el, mângâindu-i umerii şi gâtul. Pielea ta e ca

mătasea fierbinte.

Christina roşi. Bujorii ei îl făcură pe Lyon să zâmbească.

— Deschide ochii, Christina. Uită-te la mine, îi ceru, cu glasul blând ca adierea vântului.

Cuvintele lui tandre făceau s-o străbată fiori.

Cuvinte drăgăstoase, aproape identice cu cele pe care i le rostea Lup Negru lui Merry cânc credeau că nu-i auzea nimeni. Lyon încerca s- o trateze cu aceeaşi blândeţe. Însemna că voia să se împreuneze cu ea? Christina fu cât pe ce să-l întrebe, apoi

îşi dădu seama că nu se cădea. Lyon era englez. Nu trăiau după aceleaşi legi.

Dumnezeu s-o ajute, nu trebuia să uite.

— N-aş flirta niciodată cu un leu, murmură ea. Ar fi periculos.

Mâinile lui îi

încercuiră gâtul. Nu era sigur dacă voia s-o sărute sau s-o sugrume. Cu siguranță, comentariile ei ridicole îl nedumereau.

Îi simțea sub degete pulsul bătând frenetic.

— În ochii tăi nu se citește teama, dar inima ta spune adevărul. Te

temi de faptul că te atrag?

— Ce om arogant eşti! ripostă Christina. Mă tem aşa de tare, încât cred că s-ar putea să leşin dacă nu-ţi iei imediat mâinile de pe mine.

Lyon râse, dându-i de înţeles că n-o credea.

Se aplecă până ajunse cu
gura la un deget de a ei.

— Nu mi-ai spus că
nu poți nega cât sunt de
irezistibil, Christina?

— Nu, şopti ea. Am
spus că eşti aproape atât
de irezistibil, Lyon.
Aproape. Nu e acelaşi
lucru.

Încercă să zâmbească,

dar nu reuşi.

— Lyon, continuă ea, sfâşiată între dorinţă şi nevoia de a fi prudentă. Trebuie neapărat să mă ajuţi să înfrunt această atracţie. Dacă nu cooperezi, am să uit de toate.

Nu ştia la ce se referea. Ce anume se

temea că avea să uite? Poate că n-o auzise bine. Accentul ei străin devenise atât de pronunţat, încât era greu să fie sigur.

— Am să te sărut, Christina, spuse el, luând-o de bărbie când fata începu să clatine din cap. Un singur

sărut, îi promise.

Îşi frecă bărbia de creştetul capului ei, îi inhală mirosul dulce, apoi scoase încet un oftat de satisfacţie. În sfârşit, îi luă mâinile, petrecându-şi-le pe după gât.

Dumnezeule, ce gingaşă era!

Mulţumit de reacţia ei la atingere, o prinse posesiv de şolduri şi o trase spre el. Se mişca prea încet.

Christina nu-şi mai putea înfrunta atracţia. Se înălţă pe vârfuri şi-i atinse repede bărbia cu buzele. Apoi îi depuse un sărut cast pe gură, îl

văzu zâmbind şi ştiu că îndrăzneala ei îi plăcuse.

— Am să-ţi aflu toate secretele, Christina, şopti Lyon, gândindu-se cât de minunat s-ar fi simţit amândoi în pat împreună.

Promisiunea lui o penetră ca un pumnal.

— Lasă-mă-n pace, Lyon, şopti ea.

Îl ocoli, intră sub arcadă, apoi întoarse iar capul spre el.

— Curiozitatea ta ar putea să te coste viaţa.

— Viaţa?

Clătină din cap, semn că nu voia să spună mai mult.

— Ne-am satisfăcut unul pe altul cu un sărut. A fost destul.

— Destul?

Christina tresări la auzul furiei din glasul lui. Inima-i bătea cu putere, şi îi mulţumi lui Dumnezeu că sufrageria era plină de oaspeţi. Se aşeză imediat lângă

mătuşa ei şi încercă să urmărească discuţia plicticoasă dintre aceasta şi gazde.

Peste câteva minute, Lyon apăru în uşă. Lordul Baker nu mai putea de încântare. Toţi credeau că Marchizul de Lyonwood abia atunci sosise.

Christina îl salută pe Lyon cu o înclinare scurtă a capului, apoi îi întoarse spatele. Această atitudine necuviincioasă o bucură pe contesă. Bătrâna o bătu pe dosul mâinii. Era primul ei gest de afecţiune la adresa Christinei.

Lyon o ignora şi el pe

Christina. Desigur, era centrul atenţiei, înconjurat de bărbaţi şi de aproape toate femeile. Se strânseseră în jurul lui ca un stol de prepeliţe, dând din capete şi din gene la fiecare lucru pe care-l spunea.

Christina şi mătuşa ei

trecură în salon. Contesa nu se mai desprindea de ea, făcând comentarii răutăcioase despre gustul rău al mâncării din care tocmai înfulecase o porţie zdravănă. Christina credea că era în siguranţă, până când

Lyon intră în cameră, tocmai în momentul când contesa plecă la spălător să se aranjeze.

Imediat, Christina se duse la Lordul Baker şi începu să-i vorbească, urmărindu-l prudentă pe Lyon cu coada ochiului.

— Aveţi o casă atât

de frumoasă! îl felicită ea.

— Mulţumesc, draga mea. Corespunde cu nevoile mele, se împăună Lordul Baker, începând imediat să explice de unde luase diversele obiecte de artă de pe rafturi.

Lyon se apropia.

Deliberat, Christina î
întoarse spatele,
zâmbindu-i din nou
gazdei.

— Şi de unde aveţi
acea minunată vază roz
de pe consolă?

Lordul Baker se
umflă iar în pene. Arăta
ca un iepure îngrăşat.

— E cea mai

valoroasă piesă din colecţia mea. Şi singura pe care am ales-o singur. Costă mai mult decât toate bijuteriile soţiei mele la un loc. A trebuit să fiu ferm şi cu ea. Martha declara că nu se asortează.

— O, eu o găsesc foarte frumoasă, spuse

Christina.

— Baker, aş dori să vorbesc un moment cu Prinţesa Christina, interveni Lyon. Între patru ochi, dacă n-ai nimic împotrivă.

Vorbea din spatele ei. Christina ştia că dacă făcea un pas înapoi, i-ar fi atins pieptul.

— Sigur că da, răspunse Lordul Baker.

— Sigur că nu! izbucni şi Christina pe neaşteptate.

Degeaba. Lordul Baker o privi surprins, până când Lyon replică netulburat:

— Christina are cel mai fermecător simţ al

umorului. Când o vei cunoaşte mai bine, sunt sigur c-ai să-mi dai dreptate, Baker.

Zâmbindu-i Lordului Baker, o luă de mână şi porni cu ea spre alcov. Toată lumea de uita la ei, drept pentru care Christina se străduí să zâmbească, deşi îi venea

să-i dea una.

În alcov, Lyon se opri. În sfârşit, Christina ridică privirea spre el.

Se vedea clar că era supărat. Lucirile aurii din ochii lui căprui lipseau.

— Ţi s-au făcut ochii negri ca ai unui Crow,

remarcă ea.

Comentariul ei bizar nu-l făcu nici măcar să clipească.

— De data asta, nu, Christina, şopti el furios. Complimentele n-au să mă mai descumpănească, mica mea ispititoare. Jur pe toţi sfinţii, dacă mă mai

tratezi o singură dată cu atâta nepăsare, am să…

— N-a fost un compliment, îl întrerupse Christina, fără să-şi ascundă iritarea. Ce înfumurare, să-ţi închipui aşa ceva! Crow sunt duşmanii noştri.

Dumnezeule, iar o

făcuse! În faţa lui Lyon, uita cu totul de sine.

— Păsările sunt duşmanii voştri? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Christina zâmbi.

— Vrei să vorbim despre păsări? întrebă ea, cu falsă inocenţă.

— Christina, mârâi

Lyon, ai putea face până şi un sfânt să-şi piardă cumpătul.

Părea gata să se repeadă la ea, aşa că făcu un pas înapoi şi-l întrebă:

— Dar tu nu eşti un sfânt, nu-i aşa, Lyon?

Un strigăt neaşteptat le atrase atenţia. Când

Christina vru să se
întoarcă, Lyon o apucă
de braţ şi o împinse
brutal la spatele lui.
Forţa lui o uimi. Se
mişcase atât de repede,
încât Christina nici nu
apucă să reacţioneze.

Umerii lui laţi îi
blocau vederea. După
poziţia lui rigidă,

Christina îşi dădu seama că se ivise un pericol. Era foarte curioasă. Nu simţise nicio ameninţare dar, când privi pe lângă Lyon, văzu în uşă câţiva oameni înarmaţi.

Făcu ochii mari, surprinsă. Seara luase o nouă întorsătură

ciudată. Mai întâi întâlnise un leu, iar acum se părea să veniseră banditii să-i jefuiască. Devenea o noapte foarte interesantă.

Christina ar fi vrut să-i vadă mai bine pe răufăcători, dar Lyon era de altă părere.

Imediat ce ea păşi într-o
parte, trecu iar în faţa ei.

Încerca s-o apere. O
străbătu un val de
căldură. Hotărârea lui îi
plăcea, aşa că-i făcu
hatârul, înălţându-se
doar pe vârfuri, ca să
privească peste umărul
lui.

Erau cinci. Patru

aveau cuţite – lucrate prost, îşi dădu seama Christina, clătinând din cap. Al cincilea ţinea un pistol în mâna dreaptă şi striga ordine. Toţi aveau partea de jos a feţelor acoperită cu măşti. Omul cu pistolul vorbea încordat, cu glas gros, gutural. Imediat,

Christina presupuse că unii dintre musafiri îl cunoşteau, altfel nu şi-ar fi schimbat glasul. Deşi era îmbrăcat asemenea celorlalţi, în haine ţărăneşti şi cu o pălărie care nu i se potrivea pe cap, cizmele lui nu arătau la fel. Erau vechi şi scâlciate ca ale

celorlalți, dar dintr-o piele mult mai bună.

Apoi, şeful întoarse capul şi privi prin cameră. Făcu ochii mari, surprins. Christina scoase involuntar o exclamaţie.

Dumnezeule mare, îl întâlnise cu nicio oră în urmă.

Soţia Lordului Baker leşină când unul dintre bandiţi îi ceru colierul cu diamante – având grijă să nimerească pe o canapea. Dintr-o dată, pe uşă intră mătuşa Christinei.

Contesa nu păru să înţeleagă că avea loc un jaf. Când şeful îndreptă

pistolul spre ea, Christina reacţionă pe dată.

Nebună sau nu, mătuşa Patricia îi era rudă. Nimeni n-avea să-i facă niciun rău.

Totul se întâmplă prea repede ca să reacţioneze cineva. Lyon auzi şuieratul

unui cuţit, urmat de urletul de durere al banditului. Văzuse lucirea metalică peste umărul lui drept, şi se întoarse încercând s-o protejeze pe Christina de noul pericol, dar nu văzu pe nimeni în spatele ei. Probabil cel care aruncase arma se

retrăsese pe uşa balconului.

Biata Christina Încerca să pară demnă. Își ținea mâinile împreunate cuviincios, privindu-l doar curioasă.

Lyon o împinse repede într-un colț, apoi se întoarse iar spre

bandiți. Șeful ieșise pe ușa din față. Ceilalți își agitau amenințător cuțitele, în timp ce se retrăgeau și ei.

Pistolul și cuțitul zăceau pe jos.

Lyon se întoarse spre Christina

— E totul în regulă? o întrebă.

Părea atât de îngrijorat, încât Christina încercă să se prefacă speriată. Dădu din cap, iar când Lyon îi puse mâinile pe umeri şi o trase spre el simţi cât de furios era.

— Eşti supărat pe mine? îl întrebă.

Întrebarea ei îl

surprinse.

— Nu, răspunse el cu glas aspru. N-am de ce să fiu supărat pe tine, iubito.

Blândeţea lui forţată o făcu pe Christina să zâmbească.

— Atunci, spuse ea, ai putea să nu mă mai strângi de umeri.

Îi dădu drumul imediat.

— Eşti furios pentru că nu te-ai putut lupta cu gâlcevitorii, nu-i aşa, Lyon?

— „Gâlcevitori“? Draga mea, aveau intenţii puţin mai serioase.

— Dar voiai să te

lupți cu ei, așa e?

— Da, recunoscu el zâmbind. Mă ardeau palmele să mă bag la mijloc. Unele năravuri mor greu.

— Întotdeauna vei rămâne un războinic, Lyon.

— Poftim?

Doamne, iar se

zăpăcea!

Se grăbi să schimbe vorba.

— Aici sunt prea mulţi bătrâni. Ar fi fost periculos să intervii. Putea fi rănit cineva.

— Ai numai grija bătrânilor şi femeilor?

— Da.

Răspunsul ei îl făcu

să se încrunte, aşa că adăugă repede:

— Grija ta n-aş fi avut-o, Lyon. Ai fi ştiut să te aperi şi singur.

— Chiar atâta încredere ai în mine?

La auzul aroganţei din tonul lui, Christina zâmbi.

— A, da, şopti ea, dar

înainte de a continua o
întrerupse un vaiet
sonor.

— Gazda noastră se
trezește din leşin,
anunță Lyon. Stai aici,
Christina, vin imediat.

Christina se
conformă, fără să-l
scape din ochi. Inima
începu să-i bată când

Lyon se aplecă şi luă cuțitul, dar oftă uşurată văzând că îl puse pe masă, fiind mai atent la pistol.

O înconjura un haos înfiorător. Toți vorbeau în acelaşi timp. Doi gentlemeni discutau cu aprindere, iar unul dintre ei îl chemă şi pe

Lyon. Christina se furişă spre masă şi, când fu sigură că nimeni nu-i dădea atenție, îşi luă cuțitul înapoi.

Contesa îi dădea sfaturi usturătoare nefericitei femei de pe canapea.

— Cred că ne-am distrat destul pentru o

singură seară, îi spuse Christina.

— Da, răspunse mătuşa Patricia. Ar fi timpul să plecăm.

Lyon era imobilizat în sufragerie, unde asculta propunerile absurde ale celor doi bătrâni gentlemeni de a le întinde o cursă lui

Jack şi bandei lui.

După vreo zece minute, nu mai suporta. Se tot gândea la cuțitul neobişnuit pe care-l găsise. Niciodată nu mai văzuse unul la fel. Era lucrat rudimentar, dar ascuțit ca un brici. Avea prăsele plate. În niciun caz nu era din Anglia.

Se hotărî să-l ia cu el. Era foarte curios şi hotărât să afle cine îl aruncase.

— Vă las, domnilor, să vă gândiţi planurile pe îndelete, anunţă el. Cred că le voi duce pe Prinţesa Christina şi mătuşa ei acasă. Dacă vreţi să mă scuzaţi?

Nu le lăsă timp să înceapă iar, ci reveni grăbit în salon. Îşi amintea că-i spusese Christinei să-l aştepte. N-ar fi trebuit s-o lase singură: dacă era încă speriată, şi avea nevoie de încurajarea lui? Spera sincer să fie aşa, căci gândul de a-i oferi

alinare era foarte atrăgător.

Lyon făcea deja planuri cum s-o ia pe Christina de lângă contesă. Voia doar să fure câteva minute ca s-o mai poată săruta o dată.

— Ei, la naiba! mormăi el, când văzu că

fata dispăruse.

Aruncă o privire spre masa unde lăsase pumnalul şi slobozi încă o înjurătură.

Dispăruse şi cuţitul. Şi mai furios, Lyon se gândi să ia oaspeţii la întrebări, dar toţi erau ocupaţi să-şi povestească reacţiile din timpul

atacului. Preferă să nu
se mai deranjeze.

Privi din nou spre
alcovul unde stătuseră
el şi Christina. Dintr-o
dată, în minte i se ivi o
revelaţie. Nu, îşi spuse,
nu era posibil…

Pornind încet spre
alcov, îşi continuă
drumul până ajunse pe

balcon.

Acesta se afla la aproape şapte metri deasupra terasei de jos. Imposibil de escaladat. Balustrada era şubredă, prea slabă ca să susţină un om agăţat de o frânghie.

Nu-i mai rămânea decât să tragă cea mai

ridicolă concluzie.

Lyon clătină din cap.

— Imposibil, mormăi el.

Se hotărî să lase în pace această enigmă, concentrându-se asupra lucrului care-l îngrijora cel mai mult.

Părăsi casa lui Baker negru de mânie. Era

prea furios ca să poată vorbi. Decise să aştepte până dimineaţa.

Atunci, urma să aibă o discuţie lungă şi serioasă cu Rhone.

Capitolul 4

Edward se îmbrăca întotdeauna în alb. Nu-i plăceau culorile. Prefera să port şi eu rochii albe, lungi şi vaporoase, în stil grecesc. Pereţii palatului erau văruiţi o dată pe lună, şi pe toate mobilele nu se vedea nici măcar o pată de culoare. Deşi

această ciudăţenie a lui Edward mă amuza, îi făceam pe plac. Era atât de bun cu mine! Aş fi putut primi orice-mi doream, şi nu aveam nevoie nici să ridic un deget ca să muncesc. Nu-mi impunea decât o singură regulă: m-a pus să-i promit că niciodată n-

am să părăsesc curtea acelui palat imaculat, explicându-mi că era pentru propria mea protecţie.

M-am ţinut de cuvânt timp ce aproape şase luni. Apoi, am început să aud zvonuri despre condiţiile din afara zidurilor. Credeam că duşmanii lui

Edward răspândeau zvonuri despre brutalităţi numai ca să facă agitaţie.

Camerista mea şi cu mine ne-am îmbrăcat cu haine ţărăneşti şi am plecat pe jos până în cel mai apropiat sat. Mie această ieşire mi se părea o aventură.

Aşa să-mi ajute

Dumnezeu, am nimerit în purgatoriu.

Însemnare în jurnal,
15 august 1795

Avocaţii care aveau în grijă averea Contelui de Acton sosiră la Contesa Patricia Cummings marţi

dimineaţa la ora zece. Domnii Henderson şi Borton erau de o punctualitate ireproşabilă.

Contesa abia putea să-şi stăpânească entuziasmul. Îi invită pe cei doi domni cărunţi în cabinet, închise uşa şi se aşeză la biroul zgâriat.

— Va trebui să iertaţi acest mobilier sărăcăcios, se scuză ea, făcând o scurtă pauză pentru a le zâmbi strepezit amândurora, înainte de a continua. Am fost nevoită să-mi cheltuiesc ultimele economii ca s-o îmbrac pe nepoata mea,

Christina, pentru sezonul care ne aşteaptă, şi pur şi simplu nu mi-a mai rămas nimic. A trebuit chiar şi să refuz multe vizite – mă jenam, înțelegeți, să vadă cineva cum trăim. Christina a cauzat senzație. Am s-o mărit bine.

Dintr-o dată, contesa îşi dădu seama că turuia ca o moară neferecată. Tuşi delicat, ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Da, mă rog, sunt sigură că amândoi ştiţi că această casă ne este împrumutată doar pentru încă o lună de-acum încolo. Aţi primit

cererea de cumpărare, nu-i aşa?

Henderson şi Bortor dădură din cap în acelaşi timp. Apoi Borton îşi privi asociatul, cu o expresie ciudată, stingherită. Se trase de cravată. Contesa îşi îngustă ochii.

— Când îmi vor fi

transferaţi banii în contul meu? întrebă ea. Nu mai pot continua mult fără fonduri adecvate.

— Dar nu sunt banii dumneavoastră, contesă, replică Borton, după ce asociatul său dădu din cap aprobator. Desigur, vă daţi seama de acest

lucru.

Contesa se încruntă atât de feroce, încât Borton deveni alb la faţă. Nu mai putu continua s-o privească.

— Vrei să explici tu, Henderson? îi ceru el colegului său, cu privirea în jos.

— Desigur, răspunse

celălalt avocat. Contesă, dacă putem vorbi ceva în particular cu nepoata dumneavoastră, sunt sigur că această neînțelegere se va clarifica.

Era clar că pe Henderson nu-l intimida furia vizibilă a contesei. Continuă să

zâmbească pe tot parcursul protestelor nesuferitei bătrâne. Borton era impresionat.

Patricia lovi cu pumnii în birou.

— Ce are Christina a face cu întâlnirea asta? Sunt ocrotitoarea ei legală şi, prin urmare, îi controlez fondurile. Nu

ăsta-i adevărul? ţipă ea ascuţit.

Înainte ca Henderson să-i răspundă, bătu iar cu palma în birou.

— Eu controlez banii, nu?

— Nu, doamnă, nu-i controlaţi dumneavoastră.

Christina auzi

mugetul mătuşii ei tocmai de la etaj. Ieşi imediat din dormitor şi coborî repede, să vadă ce o supărase aşa pe contesă. Învăţase de mult deosebirile dintre zbieretele mătuşii ei. Acesta semăna cu ţipătul unei bufniţe prinse în capcană, semn

că mătuşa Patricia nu era speriată, ci doar furioasă.

Ajunsese la uşa bibliotecii, când îşi dădu seama că era desculţă. Doamne, asta sigur ar fi împins-o pe mătuşa ei peste limită! Reveni grăbită sus, îşi găsi pantofii ei incomozi şi

se încălţă repede.

Christina mai numără încă cinci chirăieli înainte de a ajunge iar la parter. Nu se deranjă să bată la uşa bibliotecii, ştiind că strigătele mătuşii sale ar fi acoperit orice sunet. Deschise uşa şi intră repede.

— Te pot ajuta cu ceva, mătuşă? întrebă ea.

— Dumneaei este nepoata dumneavoastră? întrebă Henderson, ridicându-se grăbit de pe scaun.

— Christina, întoarce-te în camera ta. Mă ocup eu de ticăloşii

ăştia.

— Nu vă vom vorbi despre condiţiile stipulate în scris de tatăl dumneavoastră, contesă, replică Borton. Dumneavoastră sunteţi cea care trebuie să ne lăsaţi singură cu domnişoara. Acestea au fost dorinţele tatălui

dumneavoastră, prevăzute clar în testament.

— Cum pot exista asemenea condiţii? răcni contesa. Tatăl meu nici măcar nu ştia că Jessica era grea cu un copil. N-avea cum să fi aflat, am avut eu grijă.

— Sora

dumneavoastră i-a scris, doamnă, şi i-a spus despre nepoată. Cred că a trimis scrisoarea când locuiaţi împreună. I-a lăsat şi un mesaj. Contele l-a găsit la un an după dispariţia ei.

— Jessica nu putea să-i scrie, pufni n e e l e g a n t contesa.

Minţiţi. Aş fi ştiut. M-am uitat la fiecare scrisoare.

— Vreţi să spuneţi că aţi distrus fiecare scrisoare, nu-i aşa, contesă? întrebă Henderson, încruntându-se şi el. Nu voiaţi ca tatăl dumneavoastră să ştie

că avea o moştenitoare, aşa e?

Fata mătuşii Patricia se făcu roşie ca focul.

— N-aveţi de unde şti asta, bombăni ea.

Christina era îngrijorată de furia nemaivăzută a mătuşii ei. Se apropie de ea şi-i puse o mână pe umăr.

— Nu contează cum a aflat bunicul meu despre mine, spuse ea. Trecutul a rămas în urmă, domnilor. Să-l lăsăm în pace.

Cei doi avocaţi se grăbiră să încuviinţeze.

— O cerere de bun-simţ, draga mea prinţesă, comentă

Henderson. Acum, potrivit condiţiilor din testament, trebuie să vă explicăm în particular situaţia dumneavoastră financiară.

Christina strânse puţin mai tare umărul mătuşii ei, când văzu că era gata să obiecteze.

— Dacă eu cer să

rămână şi contesa, veţi fi de acord? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Borton, după ce partenerul lui dădu din cap.

— Atunci, fiţi buni, luaţi loc şi începeţi să-mi explicaţi, le ceru Christina.

Simţi cum încordarea

mătuşii Patricia se risipea şi-i dădu încet drumul.

— Un om numit căpitanul Hammershield i-a adus Contelui de Acton scrisoarea mamei dumneavoastră, începu Henderson. O avem îr dosar, precum şi pe cea

pe care o lăsase Jessica la noi, dacă doriți să faceți o contestație, contesă, adăugă el. Nu e nevoie să intru în alte detalii despre scrisori, întrucât, după cum spuneați şi dumneavoastră, Prințesă Christina, trecutul a rămas în

urmă. Bunicul dumneavoastră a întocmit neîntârziat un nou testament. Vă întorsese spatele, contesă, şi era atât de înfuriat de comportamentul celeilalte fiice a lui, încât a hotărât să-şi lase toată averea singurei lui

nepoate.

Borton se aplecă înainte, intervenind:

— Nu ştia dacă veţi fi băiat sau fată. Există anumite condiţii pentru ambele cazuri, desigur, dar vi le vom explica numai pe cele proprii unei nepoate, înţelegeţi.

— Ce a făcut mama

mea ca să-şi determine tatăl să se răzgândească în legătură cu ea? se interesă Christina. Credeam că erau foarte apropiaţi.

— Exact – ce-a făcut sfânta-sfintelor de sora-mea de l-a supărat pe tata? întrebă şi Patricia, cu dispreţ.

— Jessica şi-a umilit tatăl părăsindu-şi soţul. Prinţesă Christina, bunicul dumneavoastră a fost foarte necăjit. Îl simpatiza pe ginerele său şi a considerat că fiica lui se purta… nepotrivit, încheie el jenat, ridicând din umeri.

— Ceea ce refuzaţi să spuneţi, ascunzându-vă după degete, e că tatăl meu şi-a dat seama în sfârşit că Jessica era nebună! declară contesă.

— Din păcate, răspunse Borton, privind-o pe Christina cu compasiune.

— Deci, banii îi revin

direct ei? vru să ştie Patricia.

Henderson îi observă privirea vicleană din ochi. Fu cât pe ce să izbucnească în râs. Contele de Acton avusese dreptate în legătură cu această fiică a lui. Avocatul se hotărî să expedieze restul

prevederilor, îngrijorat ca bătrâna să nu-i taie pofta de mâncare dacă se mai uita mult la ea.

— Fondurile au fost depuse în cont până veţi împlini nouăsprezece ani, Prinţesă Christina Dacă vă măritaţi înaintea acelei date, îi vor fi predate soţului

dumneavoastră.

— Până atunci nu mai sunt nici măcar două luni, observă contesa. N-o să se mărite atât de curând. Aşa că eu, ca ocrotitoare legală…

— Vă rog să ascultaţi şi restul condiţiilor, îi ceru sever Henderson.

Deşi contele îşi simpatiza ginerele, s-a hotărât să fie prudent, în eventualitatea că acuzaţiile fiicei sale despre soţul ei erau cât de cât credibile.

— Da, da, se grăbi Borton să intervină. Contele era un om foarte precaut. Din acest

motiv, a adăugat şi alte condiţii pentru distribuirea vastei lui averi.

— Aveţi de gând să spuneţi odată? se răsti contesa. Vreau s-aud afurisitele alea de condiţii, până nu-nnebunesc şi eu ca Jessica.

Începea să se ambaleze iarăşi. Christina îi susţinu cererea, deşi pe un ton mult mai blând:

— Aş dori să aud şi eu restul, dacă sunteţi amabili să continuaţi.

— Desigur, încuviinţă Henderson. În eventualitatea că

împliniţi nouăsprezece ani fiind tot nemăritată, tatăl dumneavoastră va superviza moştenirea. Prinţesă Christina, tatăl dumneavoastră a fost informat despre condiţiile testamentului înainte de a pleca din Anglia în căutarea mamei dumneavoastră.

A înțeles că nu va avea acces la bani până…

— Nu mai poate fi în viață! exclamă contesa. Nimeni n-a mai auzit de el, de ani de zile.

— A, ba e în viață, replică Borton. Săptămâna trecută am primit o misivă de la el. Actualmente trăieşte în

nordul Franței și plănuiește să se întoarcă pentru a revendica banii în ziua când fiica lui va împlini nouăsprezece ani.

— Știe că trăiește? Că e aici, la Londra? întrebă contesa, cu vocea tremurându-i de furie.

— Nu, și n-am găsit

de cuviinţă să-l informăm, răspunse Henderson. Până la ziua de naştere a Prinţesei Christina mai sunt aproape două luni. Desigur, dacă doriţi să încercăm să-l anunţăm pe tatăl dumneavoastră, prinţesă, înainte ca…

— Nu, îl întrerupse

Christina, pe un ton stăpânit, deşi îi venea să strige, şi abia putea să respire din cauza încordării care-i apăsa pieptul. Va fi o surpriză plăcută pentru el, nu credeţi, domnilor? adăugă ea cu un zâmbet.

Amândoi avocaţii

zâmbiră aprobator.

— Domnilor, am obosit-o pe mătuşa mea, anunţă Christina. După cum înţeleg eu acest testament, nu-mi pot controla banii în nicio situaţie. Dacă mă mărit, soţul meu va dirija fondurile, iar dacă nu, moştenirea va fi la

dispoziţia tatălui meu.

— Într-adevăr, răspunse Borton. Bunicul dumneavoastră nu a vrut ca o femeie să aibă o asemenea putere asupra banilor lui.

— Şi eu, care în tot timpul ăsta am crezut că voi…

Contesa se prăbuşi în

scaun.

— Tatăl meu a câştigat.

Christina se aştepta s-o vadă începând să plângă. Peste câteva minute, îi conduse pe cei doi avocaţi la uşă. Într-un gest mărinimos, Henderson îi spuse că deblocase o sumă de

bani ca să-şi satisfacă necesităţile până când tatăl ei se întorcea să obţină custodia.

Îşi exprimă umilă recunoştinţa. Îi salută pe avocaţi, apoi se întoarse în bibliotecă.

Patricia nu-şi dăduse seama cât de tulburată era nepoata ei.

— Am pierdut totul, se văicări bătrâna, imediat ce Christina intră în încăpere. Arză-i-ar focul iadului sufletul tatălui meu! strigă ea.

— Te rog, nu te enerva din nou, o temperă Christina. Nu-ţi face deloc bine la

sănătate.

— Am pierdut totul, şi tu îndrăzneşti să-mi spui să nu mă enervez? zbieră contesa. Va trebui să-mi susţii cauza pe lângă tatăl tău, Christina. O să-mi dea bani, dacă-i ceri tu. Edward nu mă plăcea. Ar fi trebuit să mă port

mai frumos cu el, cred, dar eram atât de invidioasă pe norocul lui Jessica de a-l captura încât abia dacă mă puteam comporta civilizat cu soţul ei. Nici acum nu înţeleg de ce a ales-o pe ea şi nu pe mine. Jessica era atât de ştearsă… Eu arătam

mult mai bine!

Christina nu-i răspunse la bombăneli. Începu să se plimbe prin faţa biroului, cu mintea la problema care o aştepta.

— Ai fost surprinsă să afli că tatăl tău mai trăieşte? o întrebă contesa.

— Nu. Niciodată n-am crezut că murise.

— Va trebui să ai grijă de mine, Christina, se smiorcăi Patricia. Ce-am să mă fac, dacă tatăl tău nu mă întreţine? Din ce-am să trăiesc? Voi ajunge de râsul întregii lumi bune! ţipă ea.

— Am promis să am grijă de tine, mătuşă, spuse Christina. Mai ţi minte că mi-am dat cuvântul, înainte să plecăm din Boston? Voi face orice ca să-mi respect făgăduiala.

— S-ar putea ca tatăl tău să nu fie de acord cu nobilele tale intenţii,

Christina. Va fi stăpân peste banii *mei,* ticălosul, şi sunt sigură că va refuza să-mi dea un singur şiling amărât!

Christina se opri brusc în faţa mătuşii ei.

— Nu-mi convine să-mi las banii la cheremul tatălui meu, anunţă ea. Nu voi permite să se

întâmple asta.

Patricia Cummings nu-şi mai văzuse niciodată nepoata atât de furioasă. Dădu din cap, apoi zâmbi, căci îşi închipuia că se supărase din compasiune pentru ea.

— Eşti o scumpă, că te preocupă aşa

bunăstarea mea. Firește, grija ta nu e deplasată. Tatăl meu mi-a făcut o mare nedreptate, și mi-am folosit ultimele economii ca să te gătesc cum se cuvine. Și totul, degeaba, adăugă ea. Mai bine rămâneam în coloniile alea uitate de Dumnezeu.

Christina era iritată de autocompasiunea pe care o auzea în vocea mătuşii ei. Trase adânc aer în piept, sperând să-şi recapete calmul, şi spuse:

— Nu e totul pierdut. Pentru mine, soluţia problemei e evidentă. Mă voi mărita înainte ca

tatăl meu să se întoarcă în Anglia.

Afirmaţia ei atât de calmă cuceri toată atenţia Patriciei. Bătrâna făcu ochii mari, îndreptându-se în scaun.

— Nici măcar nu ştim când va sosi Edward. Ar putea intra

în camera asta chiar şi mâine.

Christina clătină din cap.

— Nu, n-aş crede. Adu-ţi aminte, cu siguranţă crede că n-am supravieţuit. Toţi ceilalţi au părut foarte surprinşi să mă vadă. Şi plănuiesc să mă mărit cât de

curând posibil.

— Cum am putea face toate aranjamentele la timp? Nici măcar nu cunoaştem vreun bărbat potrivit.

— Fă o listă a celor pe care e bine să-i am în vedere, o sfătui Christina.

— Aşa ceva nu se

cuvine! protestă contesa.

Christina se pregătea să obiecteze, când observă în ochii ei o lucire care-i dădu de înţeles că lua ideea în serios. O convinse să accepte deschis:

— Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ne reuşească.

— De ce? De ce să te sacrifici aşa? o privi bănuitoare Patricia. Şi de ce-ai prefera ca banii să fie în mâinile soţului, decât într-ale tatălui tău?

— Mătuşă, aşa cum ţi-am mai spus, nu-mi convine ca tatăl meu să aibă la dispoziţie vreun ban. Şi acum, ce obiecţii

mai ai de ridicat înainte de a înțelege cât de înțelept e planul meu?

— S-ar putea ca până acum tatăl tău să fi adunat o nouă avere. Poate că nici măcar nu-l vor interesa banii tăi.

— Lasă, că ştii tu, replică fata. Mă îndoiesc că e bogat. Altfel, de ce-

ar fi corespondat cu avocaţii? O, se va întoarce în Anglia, mătuşă Patricia, nici vorbă.

— Dacă susţii că Edward va dori moştenirea, nu te contrazic, confirmă contesa.

— Perfect. Cred că

eşti una dintre cele mai deştepte femei pe care le-am cunoscut vreodată, o lăudă Christina, ca s-o îmbuneze. Fără îndoială, poţi găsi un motiv plauzibil pentru căsătoria mea atât de grabnică.

— Într-adevăr, îi

dădu dreptate bătrâna, sunt deşteaptă.

Îşi îndreptă umerii până dădu impresia că şira spinării-i era gata să plesnească de atâta încordare.

— Şi cu ce-o să mă ajute căsătoria ta?

— Îi vom cere bărbatului cu care mă

mărit să-ți transfere o sumă mare. Va trebui să semneze hârtiile înainte de a ne căsători.

— Atunci, avem nevoie de un om înțelegător, mormăi contesa. Se găsesc destui. Trebuie să mă gândesc la un motiv temeinic pentru toată

graba asta. Acum lasă-mă, Christina, până fac o listă de posibili soţi pentru tine. La felul cum arăţi, putem convinge pe oricine să-mi accepte condiţiile.

— Aş vrea ca primul pe listă să fie Marchizul de Lyonwood, declară Christina, pregătindu-se

să înfrunte neplăcerea mătuşii ei.

— Nu poţi vorbi serios… de bâlbâi contesa. E bogat, n-are nevoie de bani, şi pur şi simplu nu e genul care să coopereze cu planurile mele.

— Dacă-l pot convinge să semneze

hârtiile, va fi în regulă să mă căsătoresc cu el pentru scurtul răstimp cât voi sta în Anglia?

— Nu se cuvine să te măriţi cu el, Christina... Of, prea bine, dacă eşti dispusă să faci sacrificiul ăsta necesar, sunt de acord să-l abordezi pe omul acela

dezgustător. N-o să accepte, firește, dar ai permisiunea mea să încerci.

— Îți mulțumesc, spuse Christina.

— Încă mai ești hotărâtă să te întorci la sălbaticii ăia?

— Nu sunt sălbatici, șopti fata. Și mă voi

întoarce la familia mea. După ce-ai să pui mâna pe bani, pentru tine n-ar trebui să mai conteze.

— Ei, în niciun caz nu trebuie să-i spui asta omului pe care ți-l alegem de soț. Fără îndoială, îi va face o impresie foarte proastă, Christina.

— Da, mătuşă, răspunse ea.

— Acum du-te şi schimbă-ţi rochia asta! o repezi contesa. Galbenul ăsta îţi stă urât de-a binelea. Şi trebuie să-ţi aranjezi şi părul. Fă ceva cu el, imediat.

Christina ieşi, fără să ia în seamă criticile

ridicole la adresa înfăţişării ei.

Când închise uşa dormitorului în urma ei, renunţă la orice prefăcătorie. Tremura vizibil. Avea senzaţia că i se puseseră numai noduri în stomac, iar capul o durea mai-mai să-i plesnească.

Deşi îi era dificil s-o recunoască, era destul de cinstită ca să-şi dea seama că se temea îngrozitor. Nu-i plăcea deloc acea senzaţie stranie.

Înţelegea motivul. Şacalul se întorcea în Anglia. Avea să încerce s-o omoare. Christina

nu punea la îndoială îndârjirea tatălui ei. Şacalii nu-şi schimbă firea cu anii.

Avea să-i dea lui Edward o a doua şansă de a o ucide.

Cu voia lui Dumnezeu, urma să-l omoare ea mai întâi.

Capitolul 5

Există cu adevărat demoni care trăiesc pe acest pământ, Christina. N-am ştiut că sunt oameni atât de răi până n-am văzut copii nevinovaţi care fuseseră torturaţi, distruşi, doar ca să câştige supunerea părinţilor lor. O armată de ticăloşi

măcelărea nişte ţărani lipsiţi de apărare. Soţul meu era un dictator; oricine putea fi bănuit că nutrea gânduri subversive îşi găsea moartea. Ulițele erau pline de leşuri şi muribunzi. În fiecare noapte, căruţele veneau să ridice morţii. Duhoarea

care ne făcea să închidem uşile palatului în fiecare amurg nu era cauzată de gunoaiele prea multe… nu, nu, mirosul venea de la rugurile pe care erau arşi.

Oamenii erau înfometaţi, ca să fie prea slabi pentru a se răscula. Până şi apa era

raţionalizată. Toate acele atrocităţi îmi făceau atât de rău, încât nu mai puteam să judec limpede. Mylala, camerista mea credincioasă, m-a prevenit să nu-i spun nimic lui Edward. Se temea pentru viaţa mea.

Ar fi trebuit s-o ascult, copilă. Da, am jucat rolul

unei naive necugetate,
căci m-am dus să-i cer
socoteală soţului meu.
Învaţă din greşelile mele,
Christina. E singura cale
ca să supravieţuieşti.

Însemnare în jurnal
12 octombrie 1795

Lyon stătea prăvălit

la birou, cu o cupă plină de brandy în mână şi un vas cu apă fierbinte pus în echilibru pe genunchi.

Ciudat, dar rana nu-l supărase până în seara trecută. Acum era patru şi ceva dimineaţa. Durerea sâcâitoare – şi visele, desigur, îl

siliseră să se întoarcă în cabinet, ca să lucreze la problemele moşiilor lui. N-avea să se culce până nu se crăpa de ziuă... iar mintea lui urma să fie prea obosită ca să-şi mai amintească.

Se simţea deplasat. Un războinic bătrân, îşi spuse el zâmbind. Nu

aşa îl numise Christina? Războinic, da, îşi amintea că aşa-i spusese… Bătrân? Nu, nu ţinea minte să fi adăugat şi asta.

Trecutul îl ajunsese din urmă. Anii petrecuţi în slujba ţării îşi luaseră tributul. Încă mai era un om de temut – devenise

chiar o legendă, în multe cercuri de reputaţie dubioasă ale societăţii franceze. Lyon primise întotdeauna cele mai dificile şi delicate misiuni.

Niciodată nu era chemat înainte ca atrocitatea să se fi săvârşit, iar dovezile să

fi fost judecate. Datoria lui era solidară, iar reputaţia, nepătată de eşecuri. Marchizul de Lyonwood era considerat cel mai periculos om din Anglia. Unii susţineau că şi din lume.

Indiferent unde se ascundea trădătorul,

Lyon îl găsea şi-l lichida discret şi eficient.

Niciodată nu dăduse greş. Niciodată.

Rezultatele loialităţii lui aveau o dublă natură. Primise titlul de cavaler pentru curajul lui, şi avea parte de coşmaruri pentru păcatele lui. Îi fusese

destul de uşor să accepte retragerea. Întrucât locuia singur, nimeni nu-i cunoştea chinurile. Când avea coşmaruri, şi vedea din nou chipurile celor pe care-i eliminase, nu era nimeni care să-i ştie agonia.

Rareori se mai

gândea la James sau la Lettie, deşi continua să clatine din cap la adresa întregii ironii. În timp ce el era în străinătate, apărându-şi patria de trădători, fratele lui îl trăda pe el, acasă în Anglia.

Nu, nu se gândea mult la James, şi de

când o întâlnise pe Prinţesa Christina, mintea îi era într-un asemenea tumult încât abia dacă mai putea să judece raţional.

Era un om căruia îi plăceau intrigile. Orice enigmă interesantă îi reţinea atenţia până o rezolva. Christina, însă,

se dovedea prea greu de înţeles. Nu ştia ce urmărea… încă. Îi trezise interesul prin faptul că nu flirtase pe faţă cu el – şi nici cu Rhone, la o adică. Lyor tot reflecta la ciudata conversaţie pe care o avusese cu ea, dar după un timp renunţă.

Trebuia s-o mai vadă, îşi spuse, încă nu-i oferise destule indicii ca să-l satisfacă.

Şi unde Dumnezeu auzise răgete de lei?

Lyon ştia că devenea obsedat de descoperirea trecutului ei. Christina îl afecta în moduri pe care le crezuse

imposibile. Această mărturisire îl deranja mult mai tare decât durerea stăruitoare din genunchi.

Avea să-i afle toate secretele. Nu se îndoia că avea secrete – ca orice femeie – şi atunci curiozitatea urma să-i fie satisfăcută. Da,

atunci avea să uite de ea.

Şi să scape de obsesie.

Luând această decizie, Lyon trimise câteva mesaje principalelor bârfitoare din lumea bună. Desigur, era discret în cererile lui de informaţii

despre prințesă, folosind-o ca pretext pe sora lui, Diana, şi debutul ei în înalta societate, pentru care dorea să ştie cât mai multe detalii.

Nu-şi făcea deloc scrupule pentru această minciună. Iar în cele din urmă, când i se

răspunse la toate scrisorile, fu mai frustrat ca oricând. Conform tuturor cunoscătorilor, Prinţesa Christina nu avea trecut.

Nici măcar nu existase, până cu două luni în urmă.

Lyon nu avea de

gând să accepte o asemenea concluzie. Ajunsese la capătul răbdării. Dorea răspunsuri adevărate… şi voia s-o mai vadă pe Christina. Se gândise s-o prindă la balul lui Creston, în sâmbăta următoare, apoi se hotărî să nu mai aştepte

până atunci.

Nesocotind cu totul bunele maniere, făcu o vizită în Baker Street nr. 6, la neobișnuita oră de nouă dimineața. Nu se deranjase să ceară o audiență, convins să irascibila contesă l-ar fi refuzat.

Norocul era de partea

lui. Îi deschise uşa un bătrân extrem de firav, cu o claie de păr gălbui. Era îmbrăcat ca un valet şi se purta ca un pontif necivilizat.

— Contesa tocmai a plecat la o întâlnire, domnule, şi nu revine acasă o oră sau chiar mai mult.

Lyon îşi stăpâni
zâmbetul.

— Nu pe contesă o
caut, răspunse el.

— Atunci, pe cine
anume doriţi să vedeţi?
întrebă pe un ton trufaş
valetul.

Bătrânul păzea
intrarea ca un gargui.
Exasperat, Lyon trecu

pe lângă el fără să-i dea timp să protesteze, strigând peste umăr:

— Vreau să vorbesc cu Prinţesa Christina.

Şi, pe cel mai autoritar ton al său, adăugă:

— Imediat.

Expresia acră a servitorului se încreţi de

îndată într-un zâmbet încântat.

— Contesei n-o să-i placă, anunţă el, grăbindu-se să i-o ia înainte lui Lyon, spre uşile duble din stânga. O să se supere, bag mâna-n foc.

— Nu pari prea tulburat de

eventualitatea asta, remarcă sec Lyon, când valetul chicoti sonor.

— N-am să-i spun de vizita dumneavoastră, domnule, răspunse el, întorcându-se spre scară. Puteţi aştepta aici. Mă duc s-o informez pe prinţesă că vreţi să-i vorbiţi.

— Poate-ar fi mai bine să nu-i spui stăpânei dumitale cine o caută, îl instrui Lyon. Aş dori să-i fac o surpriză.

— De vreme ce numi dădurăţi numele dumneavoastră, va fi destul de uşor să vă fac pe plac.

Lyon se rezemă de tocul uşii, privind pe urmele bătrânului. O întrebare neaşteptată îl făcu să-l cheme înapoi.

— Dacă nu ştii cine sunt, cum poţi fi atât de sigur că excelenţa sa va fi nemulţumită?

Valetul râse iar, cu un sunet ca al unui cui

tras peste o tablă neagră. Efortul fu cât pe ce să-l doboare de pe picioare. Se ţinu de balustradă, înainte de a-i răspunde lui Lyon:

— Nu contează cine sunteţi, domnule. Contesei nu-i place nimeni. Nimic n-o mulţumeşte vreodată pe

baba asta afurisită.

Şi-şi continuă drumul pe scară, cu paşi înceţi şi greoi.

Lyon era gata să jure că urca trei trepte în zece minute.

— Înţeleg că nu contesa te-a angajat, remarcă el.

— Nu, domnule.

Prințesa Christina m-a găsit în șanț, ca să zic așa. M-a cules, m-a scuturat de praf și m-a gătit frumușel cu bulendre noi. Am fost valet cu ani în urmă, ’nainte să mă prinză vremurile grele.

Trase adânc aer în piept, apoi adăugă:

— Totuşi, prinţesei nu-i place să-i spun mătuşii ei babă afurisită. Zice că nu-i demn.

— N-o fi demn, prietene, dar cuvintele astea o descriu pe contesă destul de bine.

Valetul dădu din cap, apoi se agăţă iar de balustradă, rămânând

un moment astfel. Lyon crezu că voia să-şi tragă respiraţia – şi nu se înşelă. În sfârşit, bătrânul dădu drumul balustradei, îşi puse mâinile pâlnie la gură şi mugi în susul scării:

— Aveţi un vizitator, prinţesă! L-am poftit în salon!

Lui Lyon nu-i venea să creadă. Când servitorul răcni din nou, izbucni în râs.

— Nu vrea să mă obosesc, îi explică valetul. Zice că să-mi cruţ puterile pentru poruncile babei.

Lyon dădu din cap. Valetul îşi strigă din

nou stăpâna.

Deodată, Christina apăru în capul scării, atrăgând atenţia lui Lyon. Nu mai avea părul strâns în creştet.

Îi stătea magnific. Alt cuvânt nu-i venea în minte pentru cascada bogată de bucle blonde-argintii care-i încadrau

faţa angelică, ajungându-i până la şoldurile suple.

Purta o rochie roz pal, printr-al cărei decolteu abia se ghicea pieptul. Ţinuta ei modestă avea ceva neobişnuit, dar Lyon era prea atras de zâmbetul ei ca să observe.

Încă nu-l văzuse.

— Îţi mulţumesc, Elbert. Acum, du-te şi stai jos. Contesa va veni în curând, şi atunci iar o să ai de umblat.

— Sunteţi prea bună cu mine, şopti Elbert.

— Îţi mulţumesc că eşti de părerea asta, răspunse ea, înainte de a

coborî mai departe.

Apoi îl zări pe Lyor lângă uşa salonului. Făcu ochii mari, surprinsă.

— Vai de mine, contesa va fi…

— Nemulţumită, încheie Lyon în locul ei, oftând exasperat.

Râsul scârţâit al lui

Elbert o urmări pe Christina până în salon. Lyon intră după ea, închizând uşa.

— Mă crezi sau nu, Christina, dar restul oraşului mă consideră un om destul de agreabil. Nu înţeleg de ce mătuşa ta face excepţie.

Iritarea din glasul lui o făcu să zâmbească. Părea un băieţel care avea nevoie de o încurajare.

Christina se aşează în mijlocul canapelei de brocart auriu, astfel încât Lyon să nu aibă loc lângă ea, şi-i făcu semn să ocupe fotoliul

alăturat, înainte de a spune:

— Sigur că eşti agreabil. Nu te lăsa afectat de părerile mătuşii mele. Deşi e nepoliticos să recunosc, sunt desigur în joc sentimentele dumitale, aşa că-ţi voi mărturisi că de fapt mătuşa mea nu

prea simpatizează oamenii.

— M-ai înţeles greşit, răspunse alene Lyon. Puţin îmi pasă ce crede despre mine mătuşa ta. Sunt doar nedumerit că…

Îl privi cu prudenţă, aşa că schimbă subiectul.

— Te superi că am venit? o întrebă el, încruntat.

Christina clătină din cap.

— Bună ziua... izbucni ea pe neaşteptate, amintindu-şi cu întârziere de bunele maniere. Îi era cam greu, desigur, căci

Lyon arăta minunat de chipeş. Purta pantaloni de călărie din piele de ţap, iar materialul bej i se mula pe coapsele puternice. Cămaşa albă de mătase era acoperită de un veston cafeniu ca frunzele toamna, asortat cu culoarea cizmelor hessian lucioase.

Christina îşi dădu seama că se uita lung la ei, dar consideră că atitudinea ei era scuzată de faptul că şi Lyon o privea la fel.

— Îmi place să mă uit la dumneata.

— Şi mie-mi place să mă uit la tine, răspunse el zâmbind.

Fata își împreună mâinile în poală.

— Vizita asta sporadică are un motiv anume?

— Sporadică? Nu înțeleg…

— Spontană, se grăbi ea să se corecteze.

— Înțeleg.

— Ei bine, domnule?

Ai venit cu un anume
motiv?

— Nu mai ţin minte,
replică Lyon, cu acelaşi
zâmbet.

Ezitant, Christina î
zâmbi şi ea.

— Să te servesc cu
ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, fii bun, te

rog, şi explică-mi ceea c e nu mai ţii minte, îi ceru ea.

Şi rămase în aşteptare, ca şi cum i-ar fi cerut cel mai logic lucru din lume.

— Cum să-ţi explic ceva ce nu-mi mai amintesc? Iar vorbeşti fără sens, aşa-i?

Zâmbetul lui ar fi putut topi zăpada. Christinei îi era greu să stea nemişcată. Nu voia să se gândească decât la felul cum o sărutase Lyon, şi să găsească o cale de a-l face s-o sărute din nou.

Era, desigur, un gând cu totul nepotrivit

pentru o lady.

— S-a făcut mai cald afară, nu-i aşa? Unii oameni spun că de ani de zile n-am mai avut o toamnă atât de caldă, comentă ea, privindu-şi mâinile.

Nervozitatea ei vizibilă îl făcu pe Lyon să zâmbească. Avea să-i

fie uşor să afle răspunsurile dorite, dacă fata rămânea atât de stânjenită.

Îşi întinse picioarele lungi, până-i atinse tivul rochiei cu vârfurile cizmelor. Imediat Christina se îndepărtă, apoi întrebă surprinzător de tare:

— Vrei să te servesc cu ceva?

Era nervoasă ca un pisoi părăsit.

— M-ai mai întrebat, îi aminti Lyon.. Nu, nu doresc nimic. Te tulbură prezenţa mea?

— De ce crezi asta?

— Stai aşezată pe marginea canapelei,

gata s-o iei la fugă din clipă-n clipă, fetiţă dulce.

— Mă numesc Christina, nu „fetiţă dulce“. Şi e firesc să fiu tulburată. Dumneata ai putea să tulburi şi un bizon.

— Un bizon?

— Toată lumea se

nelinişteşte când te încrunţi dumneata, explică ea, ridicând uşor din umeri.

— Foarte bine.

— Foarte bine? Dar, Lyon, spui cele mai ciudate lucruri!

— Spun…

Izbucni în râs.

— Christina, vorbeşti

fără sens de când te-am cunoscut. Ori de câte ori te văd, încerc să port o conversaţie normală cu tine, şi când colo…

— Lyon, ai năluciri, îl întrerupse Christina. E doar a doua… ba nu, a treia oară când te văd, dacă socotim ambele dăţi dintr-o singură

seară…

— Iar începi, o
întrerupse Lyon.

— Ce încep?

— Încerci să mă
împingi într-o poziţie
dezavantajoasă.

— N-aş putea să te
împing nicăieri. Eşti
prea puternic. Îmi
cunosc puterile şi

slăbiciunile, Lyon.

— Iei totul la propriu?

— Nu ştiu. Aşa fac?

— Da.

— Poate că dumneata eşti cel căruia-i e greu să vorbească raţional. Nu-ţi dai seama, Lyon, că pui nişte întrebări fără pic de logică?

Expresia ei încruntată îl făcu să râdă.

— De ce-ai venit aici? îl întrebă ea din nou.

Iar îşi privea mâinile. O roşeaţă uşoară îi acoperea obrajii. Dintr-o dată, se simţea stânjenită de ceva.

— De fapt, ştiu de ce ai venit să mă vezi,

şopti, sfioasă.

— Serios? Şi din ce motiv?

— Îţi place să fii cu mine, răspunse Christina, îndrăznind să-i arunce o privire scurtă pentru a-i vedea reacţia.

Observând că nu părea iritat de

sinceritatea ei, fu mai încurajată.

— Lyon? Crezi îr destin?

Aoleu, iar o privea nedumerit! Christina oftă prelung.

— Mă rog, recunoşti că-ţi place să fii cu mine, nu?

— Da, dar numai

Dumnezeu ştie de ce, recunoscu Lyon, rezemându-şi coatele de genunchi.

— Da, Marele Spiri ştie într-adevăr de ce.

— Marele Spirit?

Lyon clătină din cap.

— Doamne, parc-aş fi ecoul. În regulă, am să te-ntreb: cine e acest

„Mare Spirit“?

— Dumnezeu, desigur. Culturile diferite au propriile lor denumiri pentru cel Atotputernic, Lyon. Cu siguranţă, ştii asta. Nu eşti păgân, nu-i aşa? îl întrebă, cu teamă.

— Nu, nu sunt păgân.

— Mă rog, n-ai de ce să te superi pe mine. Te-am întrebat doar.

O privi lung, în tăcere. Apoi se ridică şi, fără a-i da timp să reacţioneze, o cuprinse în braţe, strângând-o la piept, cu creştetul sub bărbia lui.

— Sau am să te

strâng de gât, sau am să te sărut, afirmă el. Tu alegi.

Christina oftă.

— Aş prefera să mă săruţi. Dar mai întâi, te rog să-mi răspunzi la întrebare, Lyon. E ur lucru foarte important pentru mine.

— Care întrebare?

— Dacă crezi în destin.

Se retrase de la pieptul lui, privindu-l.

— Chiar ţi-e greu să te ţii de un gând până la capăt, nu-i aşa?

Avea tupeul să pară indignată!

— Nu mi-e greu deloc, mormăi el.

Nu păru să-l creadă. Era ca o vrăjitoare, legându-l cu descântecele ei.

— Ei?

— Ei, ce? se răsti Lyon. Nu, nu cred îr destin.

— Păcat.

Se purta de parcă tocmai i-ar fi mărturisit

un păcat grav, de neiertat.

— În regulă, replică el. Ştiu că nu e bine să întreb dar, aşa să-mi ajute Dumnezeu, am s-o fac oricum. De ce e păcat?

— Îndrăzneşti să râzi de mine? îl întrebă ea, când îi văzu zâmbetul.

— Niciodată, minți Lyon.

— Mă rog, văd că nici nu prea contează.

— Că râd de tine?

— Nu, că nu crezi în destin.

— Şi de ce nu contează?

— Fiindcă ceea ce e sortit se va întâmpla,

indiferent dacă crezi sau nu. Vezi ce simplu e?

— Ahaaa… făcu el, prelungind sunetul. Eşti o filosoafă, din câte văd.

Devenind rigidă în braţele lui, Christina îl privi din nou încruntată. Dispoziţia i se schimbase atât de repede, încât Lyon

rămase descumpănit.

— Am spus ceva care te-a supărat?

— Nu sunt o cochetă. Cum mă poţi defăima atât de uşor? Am fost sinceră cu tine în tot timpul cât am conversat. Ţi-am spus deschis că-mi place să mă uit la tine şi să mă

săruți. Auzi acolo, filosoafă!

Îl scotea din minți.

— Christina, un filosof e un om care-şi dedică mintea studiului diferitelor credințe. Nu te-am defăimat numindu-te aşa.

— Spune pe litere, te rog, îi ceru ea, cu o

expresie extrem de suspicioasă.

Lyon se conformă.

— A, acum înțeleg, se lumină Christina. Cred că am confundat „filfizon“ cu omul ăsta care studiază. Da, asta am făcut. Nu mai fi aşa de nedumerit, Lyon. Oricine poate greşi la

fel, foarte uşor.

— Uşor?

Îşi spuse că nu trebuia s-o întrebe. Dar curiozitatea îl birui din nou.

— De ce e uşor?

— Datorită asemănării dintre cuvinte.

Părea să-i ţină lecţii

ca unui copil încet la minte. Stilul ei începea să-l ofenseze.

— Fără îndoială, asta-i cea mai ilogică explicaţie pe care am auzit-o vreodată. Doar dacă nu cumva, desigur… Abia ai învăţat să vorbeşti engleza, Christina, nu-i

aşa?

Părea atât de încântat de concluzie, încât pe Christina n-o lăsă inima să-i spună că nu, nu învăţase engleza atât de recent. Vorbea de câţiva ani limba aceea dificilă.

— Da, Lyon, minţi ea. Ştiu multe limbi, şi uneori încurc cuvintele.

Totuşi, proastă nu sunt, şi nu par să uit regulile decât când sunt cu tine. Totuşi, îmi place mai mult franceza. E o limbă mult mai uşoară.

În mintea lui Lyon se făcu lumină. Rezolvase misterul.

— Nici nu e de mirare că mi-e greu să

te înţeleg, Christina. Cauza e că tocmai ai învăţat limba noastră, nu-i aşa?

Christina clătină din cap.

— N-aş crede, Lyon. Nimănui altcuiva nu pare să-i fie deloc greu să mă înţeleagă. Vorbeşti de mult

engleza?

O îmbrăţişă din nou, râzând de felul cum întorsese iar jocul.

— Lyon? Ai fi foarte necăjit dacă aş fi într-adevăr educată? Mătuşa spune că nu se cuvine nici măcar să recunosc că ştiu să citesc. Din acest motiv, trebuie să

mă prefac şi neinformată.

— Să te prefaci şi neinformată? repetă Lyon, intrigat de această remarcă.

— Îmi place mult să citesc, mărturisi Christina, ignorându-i întrebarea. Povestea mea favorită este cea cu

Regele Arthur. Ai citit-
o, întâmplător?

— Da, iubito, am
citit-o. A scris-o Sir
Thomas Mallory. Acum
ştiu de unde sunt toate
fanteziile tale. Regi,
războinici – una şi
aceeaşi. Ai o fire foarte
romantică.

— Serios? întrebă ea

zâmbind. Mă bucur să aflu. Romantismul e o calitate frumoasă pentru o domnişoară bine-crescută, nu-i aşa, Lyon?

— Da, este… răspunse el tărăgănat.

— Desigur, mătuşa Patricia nu trebuie să ştie despre această înclinaţie, căci atunci,

fără îndoială…

— Lasă-mă să ghicesc, o întrerupse Lyon. Ar fi nemulţumită, nu-i aşa?

— Da, teamă mi-e. Acum mai bine du-te acasă. Când îţi vei aminti despre ce voiai să-mi vorbeşti, poţi să mă mai vizitezi.

Lyon nici nu se gândea să plece. Totuşi, nu-i mai suporta stilul de a conversa. Se hotărî s-o sărute, doar ca să aibă un motiv de linişte. Se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu ale lui, în timp ce cu mâinile o mângâia uşor. Christina se apropie de el, iar

mâinile sale îşi croiră încet drum pe după gâtul lui.

— Îţi place să mă săruţi, nu-i aşa, Lyon?

Cum îndrăznea să se prefacă timidă, după ce tocmai îl sărutase? La naiba, limba ei fusese mai nebunatică decât a lui!

— Ştii al dracului de bine că-mi place să te sărut, îi mârâi el la ureche. Face şi asta parte din şaradă, Christina? Nu e nevoie să fii timidă cu mine. Cinstit, puţin îmi pasă cu câţi bărbaţi te-ai culcat. Oricum te doresc.

Încet, Christina ridică privirea spre ochii lui. Văzu acolo patima, pasiunea. Dintr-o dată, gâtlejul i se comprimă atât de tare, încât nu mai putu scoate o vorbă. Lyon era la fel de puternic ca un războinic.

Dumnezeu s-o ajute,

se putea îndrăgosti uşor de englezul acela!

Spaima din ochii ei îl făcu pe Lyon să reacţioneze. Crezu că se speriase pentru că ghicise adevărul despre ea. Se aplecă şi, cu gura peste a ei, spuse:

— N-are nicio importanţă pentru

mine. Un lucru îți promit, Christina: când vei fi în patul meu numai la mine ai să te gândeşti, nu şi la altcineva.

Şi o sărută din nou, pecetluindu-şi jurământul. Era un sărut neruşinat de erotic. Hulpav. Şi mult prea

scurt. Tocmai când începu să răspundă şi ea, Lyon se retrase.

Privirea lui îi atrase imediat atenţia.

— Nu mă pot gândi decât la felul minunat cum ne vom potrivi. Şi tu te-ai gândit la asta, nu-i aşa, Christina? o întrebă, cu glasul

răguşit de excitaţie.

Era deja pregătit pentru răspunsul ei negativ. Se aştepta la o reacţie obişnuită. Aceasta era greşeala lui şi, cu siguranţă, motivul pentru care fu atât de uimit când Christina îi răspunse:

— A, da, şi eu m-am

gândit să mă împerechez cu tine. Ar fi minunat, nu-i aşa?

Înainte ca Lyon să poată răspunde, Christina se retrase din braţele lui. Străbătu încet camera. Când ajunse la uşă, o deschise şi se întoarse spre el.

— Acum trebuie să te

duci acasă, Lyon. Bună ziua.

Iar începea. Îl dădea pe uşă afară!

— Christina, mârâi el, vino înapoi aici. Încă n-am terminat cu tine. Vreau să te întreb ceva.

— Ce să mă întrebi? se interesă ea, retrăgându-se afară din

cameră.

— Nu mai fi aşa de bănuitoare. Mai întâi, aş vrea să te întreb dacă ai vrea să mergem la operă, săptămâna...

Îl întrerupse, clătinând din cap.

— Contesa ar interzice să mă însoţeşti.

Avu îndrăzneala să

zâmbească! Lyon oftă.

— Eşti ca un cameleon, ştiai? Când te încrunţi, când zâmbeşti. Crezi că vei avea vreodată sens pentru mine?

— Cred că tocmai m-ai insultat.

— Nu te-am insultat, bombăni Lyon,

ignorându-i amuzamentul. Încerci anume să mă faci să mă simt prost, nu?

— Dacă-ţi închipui că făcându-mă şopârlă îmi vei cuceri afecţiunea, te înşeli amarnic.

Ignoră acest comentariu.

— Vii mâine cu mine

călare în parc?

— A, nu călăresc.

— Nu? N-ai învăţat niciodată? Te pot instrui cu plăcere, Christina. Dacă luăm un cal blând… Ei, *acum* ce-am mai spus? De ce râzi?

Christina se străduia să-şi stăpânească amuzamentul.

— O, nu de tine râd, minţi ea. Numai că nu-mi place să călăresc.

— De ce?

— Mă deranjează şaua, recunoscu ea.

Apoi se întoarse şi străbătu grăbită holul. Lyon o urmă repede, dar fata ajunsese deja la jumătatea scării.

— Te deranjează şaua? întrebă el, convins că nu auzise bine.

— Da, Lyon.

Pe toţi sfinţii, faţă de o afirmaţie atât de ridicolă, nu-i venea în minte niciun argument.

Se lăsă păgubaş. Christina tocmai câştigase acea luptă.

Războiul, însă, abia începuse.

Lyon rămase pe loc, clătinând din cap. Abia când Christina dispăru, îşi dădu seama dintr-o dată ce anume îl deranjase prima oară când o văzuse.

Prinţesa Christina era desculţă.

Contesa Patricia era în culmea fericirii când se întoarse acasă de la întâlnire. Căutarea unui peţitor potrivit pentru nepoata ei fusese o acţiune necuviincioasă, da, dar rezultatul era atât de satisfăcător, încât îi alunga orice grijă.

Emmett Splickler îi satisfăcea toate speranţele. Se rugase ca Emmett să fi moştenit şi dispoziţia răutăcioasă a tatălui său. Şi nu fusese dezamăgită. Era un nătărău fără şira spinării, mic şi lacom ca o halbă de bere. La fel ca tatăl lui, avea mintea

între picioare. Pofta lui de a ajunge în pat cu Christina devenise curând evidentă. Pur şi simplu începuseră să-i curgă balele, când contesa îi explică de ce venise. Acceptase să semneze orice, numai să-şi înhaţe prada.

Contesa ştia că

Emmett n-avea să-i
placă nepoatei ei. Era
prea slab. Ca s-o
împace, făcuse o listă de
posibili candidaţi. Îl
trecuse chiar şi pe
odiosul Marchiz de
Lyonwood. Totul era o
farsă, desigur, dar
contesa o voia pe
Christina docilă şi fără

nicio bănuială.

N-avea de gând să lase nimic la voia întâmplării. În niciun caz nu-şi putea lăsa nepoata să se mărite cu un om atât de onorabil ca Lyon.

Motivul era foarte simplu: Patricia nu dorea numai o parte,

oricât de substanţială, din averea tatălui ei. O voia pe toată.

Planul pe care i-l prezentase lui Splickler era ruşinos chiar şi după standardele unei năpârci. Emmett se albise când Patricia îi spusese cu mult calm că trebuia să-i răpească

nepoata, s-o ducă în
Gretna Green şi să se
însoare acolo cu ea, cu
forţa. Putea şi s-o
violeze dacă voia,
înainte sau după
semnarea certificatului
de căsătorie. Pentru
contesă nu conta.

Emmett se temea mai
mult decât ea să nu afle

lumea. Când îi spuse să mai ia încă doi, trei oameni, ca s-o țină pe Christina, neghiobul încetă să se mai plângă și acceptă planul din toată inima. Patricia observase cum i se umflau pantalonii sub burtă, știuse că-i venise mintea la loc și bănuise

că era destul de disperat ca să facă tot ce-i cerea.

Grijile o oboseau pe Patricia. Exista oricând riscul ca laşitatea lui Emmett să fie mai mare decât pofta. Planul putea să cadă la cel mai mic eveniment neprevăzut.

Din acest motiv,

Patricia ştia că trebuia să
scape de scârboasa aia
de familie indiană a
Christinei. Dacă nepoata
ei nu se mărita cu
Emmett, şi ajungea cu
un om puternic ca
Lyon, legătura lor n-ar
fi putut dura mult. Mai
devreme sau mai târziu,
trecutul ei ar fi ieşit la

iveală.

Nu-şi putea ascunde la nesfârşit instinctele sălbatice. Şi care soţ normal s-ar fi împăcat cu ideile ei dezgustătoare despre dragoste şi onoare? S-ar fi îngrozit, desigur. Deşi nu era posibil s-o părăsească, întrucât

divorţul nici nu intra în discuţie, cu siguranţă i-ar fi întors spatele şi şi-ar fi satisfăcut nevoile cu alte femei.

Un asemenea refuz ar fi putut-o alunga pe Christina înapoi la sălbaticii care o crescuseră. Fata aia proastă încă mai insista

să se întoarcă acasă. Contesa nu putea permite să se întâmple așa ceva. Christina devenise soluția ei pentru a se întoarce în lumea bună. Până și cei care-și aminteau indiscrețiile ei din trecut erau atât de cuceriți de Christina încât se

străduiau să-i dea iar atenţie şi contesei.

Ultimul pe lista grijilor ei era Edward. Tatăl Christinei n-avea să fie prea încântat că-l păcălise. Oricât de binevoitor îşi amintea că fusese, Edward încerca totuşi, probabil, să pună mâna pe o parte din

avere. Cu siguranță, Christina și-ar fi putut controla tatăl – sau, cel puțin, așa credea contesa.

O, da, era obligatoriu ca acea cățea mică să rămână în Anglia până termina cu ea. Obligatoriu, nu altceva!

Capitolul 6

Odăile private ale lui Edward erau într-o clădire separată, lângă aripa principală a palatului. M-am hotărât să-i spun fără să mai aştept ce făceau oamenii lui. Vezi tu, copila mea, nu-mi venea să cred că soţul meu era

răspunzător. Voiam să dau vina pe ofiţerii lui.

Când am intrat în cabinetul lui Edward, pe uşa laterală, am fost prea uluită de ceea ce am văzut ca să-mi fac prezenţa cunoscută. Soţul meu era cu amanta lui. Se despuiaseră de haine şi se zbenguiau ca animalele,

pe podea. Numele ţiitoarei lui era Nicolle. Îl călărea pe Edward ca pe un armăsar. Soţul meu striga vorbe ruşinoase de încurajare, cu ochii închişi în extaz.

Pesemne că femeia mi-a simţit prezenţa. A întors dintr-o dată capul şi s-a uitat la mine. Eram

sigură că avea să-i strige
lui Edward că venisem N-
a făcut-o. Nu, Nicolle şi-a
continuat învârtelile
obscene, dar îmi zâmbea
tot timpul. Şi mi s-a părut
că era un zâmbet
victorios.

Nu mai ţin minte cât
timp am stat acolo. Când
m-am întors în odăile

mele, am început să-mi plănuiesc evadarea.

Însemnare în jurnal,
20 august 1795

— Lyon, ce-i cu tine? I-ai zâmbit lui Matthews! Şi nu cumva te-am auzit întrebându-l şi de maică-sa? Nu te

simţi bine?

Întrebările erau rostite de sora lui Lyon, Lady Diana, care acum alerga după fratele ei pe scară, spre dormitoare.

Lyon se opri şi se întoarse către ea.

— Nu te bucuri când stau încruntat, iar acum pari supărată fiindcă

zâmbesc. Hotărăşte-te ce
vrei, şi voi încerca să-ţi
fac pe plac.

La auzul tonului lui
tachinator, Diana făcu
ochii mari.

— Eşti bolnav, nu-i
aşa? Iar te supără
genunchiul. Nu te uita
la mine de parcă aş avea
două capete. Nu e deloc

normal să zâmbeşti, mai ales când vii la mama în vizită. Ştiu cât de obositoare poate fi. Ţine minte, frate, locuiesc cu ea. Tu nu trebuie s-o vizitezi decât o dată pe săptămână. Ştiu că mama n-are ce face, aşa e ea, dar există momente când mi-aş

dori să mă laşi să mă mut şi eu la tine. Mai mare ruşinea că trebuie să recunosc una ca asta.

— Nu e nicio ruşine să fii sinceră cu fratele tău. Ţi-a fost greu de când a murit James, nu-i uşa?

Compasiunea din glasul lui Lyon făcu

ochii Dianei să se umple de lacrimi. Lyon îşi ascunse exasperarea. În probleme de familie, sora lui avea o dispoziţie emoţională atât de schimbătoare… El, unul, era tocmai invers. Îi era greu să-şi exteriorizeze afecţiunile. Se gândi un moment s-o

cuprindă cu braţul de umeri şi să-şi exprime compasiunea, apoi alungă ideea. Probabil ar fi fost atât de uimită de gestul lui, încât ar fi izbucnit în plâns de-a binelea.

Iar Lyon n-avea chef de lacrimi. Îi era de ajuns că trebuia să

îndure încă o vizită îngrozitoare la mama lui.

— Chiar am crezut că mama se va mai înzdrăveni, când le-ai cerut servitorilor ei să-i deschidă casa din oraş pentru sezonul meu, Lyon, dar de când am ajuns la Londra, o dată

n-a ieşit din cameră.

Lyon dădu din cap, apoi îşi continuă drumul.

— Mama nu se simte deloc bine, şopti Diana, ţinându-se după el. Încerc să-i vorbesc despre petrecerile la care am fost, dar nu mă ascultă. Nu vrea să

vorbească decât despre James.

— Întoarce-te jos şi aşteaptă-mă, Diana. Am ceva de discutat cu tine. Şi nu mai fi aşa de îngrijorată, adăugă el, făcându-i cu ochiul. Îţi promit că n-am s-o tulbur pe mama. Mă voi comporta cât pot de

frumos.

— Serios? exclamă Diana. Nu te simţi bine, aşa-i?

Lyon izbucni în râs.

— Doamne, chiar aşa un căpcăun am fost?

Înainte ca Diana să găsească un răspuns cu tact, deschise uşa de la apartamentul mamei lor

şi porni prin încăperea întunecoasă şi înăbuşitoare.

Marchiza zăcea peste cuvertura de satin negru a patului, ca de obicei, era îmbrăcată în negru, de la boneta de mătase ce-i acoperea părul cărunt până la ciorapii de bumbac.

Lyon nici n-ar fi reuşit s-o distingă, dacă nu-i vedea luciul slab al feţei palide în întuneric.

Era incontestabil că marchiza ţinea doliu cu mult sârg. Lyon considera că-i dedica la fel de multă energie ca un copil mofturilor sale. Dumnezeu îi era martor

că o făcea de suficient timp ca să devină o adevărată artistă a doliului. James era mort de peste trei ani, dar mama lui continua să se poarte ca şi cum accidentul acela înfiorător ar fi avut loc doar cu o zi înainte.

— Bună ziua, mamă,

îi adresă el salutul standard, aşezându-se pe scaunul de lângă pat.

— Bună ziua, Lyon.

Vizita se terminase. N-aveau să-şi mai vorbească până la plecarea lui. Motivul era simplu. Lyon refuza să discute despre James, iar mama lui refuza

orice alt subiect. Păstrau tăcerea în tot timpul orei pe care Lyon o petrecea acolo. Ca să-i treacă vremea mai repede, Lyon aprindea lumânările şi citea *„The Morning Herald”*.

Era un ritual invariabil.

De obicei, la sfârşitul

acestui calvar era prost dispus. Acum, însă, comportamentul insuportabil al mamei lui nu-l irita atât de mult.

Diana aştepta în hol. Când văzu că fratele ei continua să zâmbească, se îngrijoră iar. Ce ciudat se purta!

Prin minte începură să-i alerge fel de fel de concluzii îngrozitoare.

— Ai să ne trimiți la țară, pe mama și pe mine, nu-i așa, Lyon? O, te rog, mai gândește-te! se tângui ea. Știu că unchiul Milton te-a dezamăgit, dar nu e el de vină că iar îl sâcâie

ficatul. Şi vreau aşa de mult să mă duc la balul lui Creston!

— Diana, voi fi onorat să te duc la Creston, la bairam. Şi nu m-am gândi niciodată să te trimit acasă, dulceaţă. Ţi-ai făcut prezentarea şi, cu siguranţă, vei participa

la tot restul sezonului. Mi-am încălcat eu vreodată cuvântul?

— Păi… nu… recunoscu Diana. Dar nici n-ai mai zâmbit vreodată atât de mult. O, nici nu mai ştiu ce să cred… Mereu eşti îngrozitor de prost dispus după ce o vezi

pe mama. Azi a fost mai agreabilă, Lyon?

— Nu. Şi tocmai asta voiam să discut cu tine, Diana. Ai nevoie de cineva care să te îndrume. Întrucât Milton nu poate, iar nevastă-sa nu se duce nicăieri fără el, m-am hotărât să trimit după

mătuşa Harriett. Asta corespunde cu…

— O, da, Lyon! în întrerupse Diana, bătând din palme. Ştii cât de dragă mi-e sora tatei. Are un umor atât de fermecător! Dar o să primească, Lyon?

— Sigur că da. Trimit imediat s-o aducă. Iar

acum, aş dori o favoare.

— Orice, Lyon. Am să…

— Trimite-i un răvaş Prinţesei Christina, invitând-o aici la ceai. Pentru poimâine.

Diana izbucni în chicoteli.

— Acum înţeleg de ce te porţi atât de ciudat.

Ți-a căzut cu tronc
prințesa, nu-i așa?

— Cu tronc? Ce
cuvânt prostesc!
remarcă iritat Lyon. Nu,
nu mi-a căzut cu niciun
tronc.

— O invit cu mare
plăcere pe prințesă, dar
nu pot să nu mă întreb
de ce nu-i trimiți tu un

bilet, solicitându-i o
audienţă, totuşi.

— Mătuşa ei nu mă
găseşte potrivit.

— Marchizul de
Lyonwood nu e potrivit
pentru ea? îl privi
oripilată Diana. Lyon, a
mai multe titluri decât
majoritatea nobililor din
Anglia. Nu poţi vorbi

serios.

— Şi, apropo, să nu-i spui Christinei că voi fi şi eu aici. Las-o să creadă că vă veţi întâlni numai voi două.

— Şi dacă în schimb îmi cere să mă duc eu la ea?

— N-o să-ţi ceară.

— Pari foarte sigur.

— Cred că nu are destui bani ca să primească. Păstrează secretul, Diana, dar am impresia că prinţesa e foarte strâmtorată financiar. Casa lor e cam veche – şi mobila la fel – şi am auzit că mătuşa ei i-a refuzat pe toţi cei care au cerut să le

viziteze.

— Vai, sărăcuța de ea! exclamă Diana, clătinând din cap. Dar de ce nu vrei să ştie că vei fi şi tu aici?

— N-are importanță.

— Înțeleg…

Din expresia ei se vedea clar că nu înțelegea nimic.

— Îmi place prințesa! declară Diana, când Lyon se uită la ea încruntat.

— Nu te-a nedumerit deloc?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Când ai vorbit cu ea, îi explică Lyon. Dădea răspunsuri cu

sens?

— Păi, sigur că aveau sens!

Lyon îşi ascunse exasperarea. Făcuse o prostie să-i pună o asemenea întrebare unei aiurite ca sora lui.

— Cred că voi două vă veţi împrieteni la cataramă, prezise el.

— Şi te-ar deranja asta?

— În niciun caz.

Dădu scurt din cap spre ea, apoi porni către uşă.

— Ei, şi-acum de ce te încrunţi iar? strigă Diana în urma lui.

Lyon nu se deranjă să-i răspundă. Îşi

încălecă armăsarul negru şi porni pe drumul de ţară. Avea nevoie de mişcare, ca să-şi limpezească minţile.

Era un adevărat viciu, conchise el. S-o lase pe Christina să-i afecteze fiecare gând, fiecare acţiune, era pur

şi simplu inacceptabil. Şi nedumeritor.

La fel de nedumeritor, ca şi faptul că-i spusese că o neliniştea ca un bizon.

Unde Dumnezeu văzuse ea bizoni?

Contele de Rhone se plimba prin faţa

biroului. Biblioteca era vraişte, dar nu lăsa servitorii înăuntru să facă ordine. De când fusese rănit, se simţea prea rău ca să se mai gândească la treburi gospodăreşti.

Rana i se vindeca. Deşi purta un veston mai mare, din

garderoba tatălui său, ca
să-i ascundă bandajul,
era hotărât să stea
ascuns în casă până i se
cicatriza complet. Nu
voia să-şi asume nici un
risc. Mai avea prea
multe treburi de făcut.

Prima lui grijă era
Prinţesa Christina. I se
părea că-l recunoscuse.

Felul cum îl privise şi expresia ei surprinsă sugerau că ştia cine se ascundea în dosul măştii.

Oare Lyon ştia? Rhone medită mult timp la asta, apoi conchise că prietenul său fusese prea ocupat s-o protejeze pe micuţa

prințesă ca să se uite bine la el.

Şi cine Dumnezeu aruncase cu cuțitul? Fusese atât de surprins, încât scăpase pistolul din mână. Indiferent cine fusese, țintise prost, iar Rhone îi mulțumea lui Dumnezeu pentru acest noroc. La naiba, ar

fi putut să-l omoare.

Trebuia să fie mai atent. Nu avea de gând să înceteze. Avea patru nume pe listă şi era hotărât să-i chinuiască pe toţi. Măcar atâta putea face, ca să răzbune umilinţa tatălui său.

Bătaia nehotărâtă a

unui servitor în uşă îl făcu să se oprească.

— Da?! strigă el, nervos; ordonase clar să nu-l deranjeze nimeni.

— Vă caută Marchizul de Lyonwood, my lord.

Rhone se repezi să se aşeze la birou. Îşi rezemă braţul

nevătămat pe un teanc de hârtii, îşi ascunse mâna rănită în poală, apoi răspunse morocănos:

— Să intre!

Lyon apăru agale, cu o sticlă de brandy sub braţ. Puse darul pe birou, apoi se aşeză într-un fotoliu de piele, în

faţa lui Rhone. După ce-şi rezemă comod picioarele pe tăblia biroului, observă:

— Arăţi ca dracu'.

Rhone ridică din umeri.

— Niciodată n-ai fost prea diplomat, comentă el. Brandy-ul pentru ce e?

— Pentru rămăşag, îi reaminti Lyon.

— A, da. Prinţesa Christina, zâmbi Rhone. Nu ţi-a răspuns la nicio întrebare, nu-i aşa?

— N-are importanţă. Am aflat deja destule despre ea. A crescut undeva în Franţa, sau cam pe-acolo. Există

câteva mici nepotriviri, dar am să le lămuresc nu peste mult.

— De ce te interesează atât de tare, Lyon? i

— Nici eu nu mai sunt sigur. La început, credeam că era doar o simplă curiozitate, dar acum…

— La început... Lyon, vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o de luni de zile.

Lyon ridică din umeri. Luă două pahare de pe gheridon şi turnă. Aşteptă ca Rhone să înghită o sorbitură zdravănă, apoi îl întrebă:

— Şi, ce-ţi mai face mâna, Jack?

Inutil de spus, Lyor fu imediat satisfăcut de reacţia prietenului său. Rhonese înecă, încercând să tuşească şi să nege în acelaşi timp. Era rizibil. Şi incriminator, îşi spuse Lyon, cu un oftat.

Aşteptă ca prietenul său să-şi regăsească puţin controlul, înainte de a vorbi din nou.

— De ce nu mi-ai spus că ai asemenea probleme financiare? De ce n-ai venit la mine?

— Probleme financiare? Nu înţeleg ce vrei să spui, protestă

Rhone, fără convingere. L a naiba, mormăi el, întotdeauna mi-a fost imposibil să te mint.

— Ţi-ai pierdut minţile? Te pasionează viaţa în închisoarea Newgate, Rhone? Ştii că mai e doar o chestiune de timp până să te prindă.

— Lyon, lasă-mă să-ţi explic, se bâlbâi Rhone. Tatăl meu a pierdut totul. Mi-am folosit propriile moşii, le-am pus zălog pentru restul datoriilor lui, dar…

— Tu şi tatăl tău aţi scăpat de datorii ieri, alaltăieri, replică Lyon, cu un glas ca de oţel.

Înfurie-te şi mergi mai
departe, Rhone. I-am
plătit pe creditori. În
numele tău, apropo.

Cu chipul roşu ca
focul, Rhone mugi:

— Cum ai îndrăznit
să te amesteci…

— Cineva trebuia să
intervină, îl întrerupse
Lyon. Tatăl tău

înseamnă şi pentru mine la fel de mult ca pentru tine, Rhone. Numai Dumnezeu ştie de câte ori a trecut în faţa tatălui meu ca să mă apere, când eram tânăr.

Rhone dădu din cap, mai dezumflat.

— Am să-ţi plătesc datoriile, Lyon, imediat

ce…

— N-ai să-mi plăteşti nimic! răcni Lyon, înfuriindu-se dintr-o dată; trase aer în piept, adânc, înainte de a continua. Îţi mai aduci aminte cum a fost când a murit Lettie?

Schimbarea de subiect îl surprinse pe

Rhone. Dădu încet dir
cap:

— Da, îmi amintesc.

— Atunci mi-ai stat
alături, Rhone. Eşt
singurul care ştie despre
James. Ţi-am cerut eu
vreodată să-ţi plătesc
ceva în schimbul
prieteniei tale?

— În niciun caz. M-

aş fi simţit jignit.

Între cei doi gentlemeni domni un moment tăcerea.

Apoi Rhone zâmbi.

— Pot măcar să-i spun tatălui meu că ai…

— Nu, îl întrerupse încet Lyon. Nu vreau să ştie că am aflat ce s-a întâmplat cu el. Lasă-l

să creadă că fiul lui e singurul care ştie, că tu i-ai venit în ajutor.

— Dar, Lyon, cu siguranţă…

— Las-o moartă, Rhone. Tatăl tău e un om mândru. Nu-i răpi asta.

Rhone dădu iar din cap.

— Spune-mi ce ştii despre problemele tatălui meu.

— Te-am recunoscut la Baker, desigur, începu Lyon, zâmbind când îşi văzu prietenul tresărind. A fost o prostie din partea ta să…

— Nu trebuia să fii

acolo, mormăi Rhone. De ce-ai venit la petrecerea aia? Nici tu şi nici eu nu-l suportăm pe Baker.

Lyon chicoti.

— Cele mai minuţios pregătite planuri… spuse el tărăgănat. Cu toate calităţile lui, tatăl tău e totuşi cam naiv,

nu-i aşa, Rhone? Baker
şi acoliţii lui au profitat
de el, desigur. Baker e
cel care a tras sforile. Să
vedem dacă am înţeles
bine. L-ar fi inclus în
farsă şi pe Buckley,
Stanton şi Wellingham.
Toţi sunt nişte ticăloşi.
Astea-s toate numele,
Rhone?

Prietenul lui îl privea uimit.

— De unde-ai aflat toate astea?

— Chiar crezi că nu ştiam despre micul lor club? Tatăl tău nu e singurul care a căzut victimă urzelilor lor.

— Ştie toată lumea?

— Nu. Despre tată

tău încă nu s-a aflat nimic. Altfel, aş fi auzit.

— Ieşiseşi din circulaţie, Lyon. Cum poţi fi atât de sigur?

Lyon îl privi exasperat.

— Chiar poţi să-mi pui întrebarea asta, când ştii cu ce mă ocup?

Rhone zâmbi ironic.

— Mă gândeam că poate ţi s-au mai tocit simţurile. Tata încă mai stă ascuns în casa lui de la ţară. Îi e prea ruşine c-a fost atât de credul. Va fi uşurat să afle că nu ştie nimeni.

— Da, acum poate ieşi din ascunzătoare. Iar tu poţi înceta cu

planul ăsta prostesc al
tău. Până la urmă, tot te-
ar prinde.

— Tu nu m-ai trăda
niciodată, declară cu
convingere Rhone.

— Într-adevăr,
recunoscu Lyon. Cum
procedau, Rhone? Baker
însemna cărţile?

— Da. Toţi sunt nişte

trişori înveteraţi, ceea ce
e şi mai umilitor pentru
tatăl meu, desigur.
Simte că l-au tras pe
sfoară.

— A *fost* tras pe
sfoară, declară Lyon. Ai
să te laşi păgubaş,
Rhone?

Rhone scoase un
geamăt gros.

— Fir-ar să fie, Lyon… Mă mănânc degetele să mă răzbun.

Prietenul său sorbi din brandy.

— Ei bine, acum ai atins domeniul meu de specialitate, spuse el alene. Poate că, Rhone, avem nevoie de un joc al hazardului.

Zâmbi, când Rhone
înţelese în sfârşit ce voia
să spună.

— Vrei să le-o
plăteşti cu propria
monedă, să-i trişezi pe
trişori?

— Va fi destul de
uşor.

Rhone bătu cu palma
în birou, apoi scoase un

mormăit.

— Tot uit de rana asta, se scuză el. Contează pe mine, Lyon. Las detaliile în seama ta. După cum singur ai recunoscut, eşti mult mai versat în înşelătorii decât mine.

Lyon râse.

— O iau ca pe un

compliment.

Se auzi o nouă bătaie în uşă, întrerupându-le conversaţia.

— Ce mai e? strigă Rhone.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, my lord, dar vă caută Prinţesa Christina, răspunse servitorul.

Acest anunţ îl făcu pe
Rhone să tresară. Nici
Lyon nu părea prea
încântat de veste. Îl
privi încruntat.

— Te-ai ţinut după
Christina, Rhone? Ai
invitat-o aici?

— Nu, răspunse
Rhone. Totuşi, se pare
că până la urma

farmecele mele au impresionat-o totuşi.

Când Lyon se încruntă şi mai tare, zâmbi şi continuă:

— Deci, am ghicit bine. Te interesează micuţa noastră prinţesă.

— Nu e micuţa noastră prinţesă, se răsti Lyon. Îmi aparţine mie.

Ne-am înțeles?

Rhone dădu din cap, oftând:

— Glumeam doar. Să intre! strigă el spre servitor.

Lyon nu se mişcă de unde stătea. Imediat ce se deschise uşa, Christina intră grăbită în bibliotecă. Îl zări pe

Lyon de îndată şi se opri brusc.

— O, n-am vrut să vă întrerup din discuţie, domnilor. Voi reveni mai târziu, Rhone.

Îl privi încruntată pe Lyon, apoi se întoarse şi porni spre uşă.

Lyon oftă lung, stăpânit. Îşi puse cu

grijă paharul pe birou şi se ridică. Ignorând insistenţele lui Rhone de a rămâne, Christina îşi continua drumul spre uşă, văzându-l pe Lyon cu coada ochiului.

O ajunse din urmă tocmai când întindea mâna spre clanţă. Mâinile lui îi încadrară

capul, rezemându-se de uşă, în timp ce cu pieptul îi atingea spatele. Când văzu cât de rigizi îi deveniseră umerii, Lyon zâmbi.

— Trebuie neapărat să insist să rămâi, îi şopti el la ureche.

Pe Christina c străbătu un tremur. Se

întoarse încet cu faţa spre Lyon.

— Iar eu trebuie neapărat să insist să plec, domnule, şopti ea.

Îi împinse pieptul cu o mână, sperând să-l urnească din loc.

Lyon nu se clinti. Cu un zâmbet feroce, se aplecă şi o sărută.

Chicotitul gros al lui Rhone îi tăie orice poftă de a mai continua.

Christina roşise. Omul acela nu-şi dădea seama că nu trebuia să-şi arate afecţiunea în faţa altora? Probabil că nu. Lyon îi făcu cu ochiul, înainte de a o lua de mână, trăgând-o înapoi

în bibliotecă.

Purta o rochie bleu. Lyon se uită să vadă dacă-şi amintise să se încalţe. Văzu, fără dezamăgire, că da.

Rhone se aşează grăbit la loc, ascunzându-şi în poală braţul bandajat.

Christina refuză să se aşeze. Rămase în

picioare lângă scaunul lui Lyon, încercând să-l ignore. Acesta îşi rezemă iar piciorul pe marginea biroului şi întinse mâna spre pahar. Christina îl privi nemulţumită. Dacă se mai relaxa doar puţin, Lyon risca să adoarmă.

În curând, situaţia

începu să devină penibilă. Rhone o privea, în aşteptare. Christina tot încerca să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui Lyon. Acesta uitase să-i dea drumul.

— Voiai să-mi vorbeşti despre ceva anume? o întrebă Rhone

cu blândețe.

— Speram să te găsesc singur, anunță Christina; îl privi pe Lyon cu subînțeles: Lyon, te pregăteai să pleci?

— Nu.

Răspunsul lui scurt fusese dat pe un ton atât de vesel, încât Christina

zâmbi.

— Aş dori să vorbesc cu Rhone între patru ochi, dacă nu te superi.

— A, dar mă supăr, fetiţa mea dulce, replică tărăgănat Lyon.

O strânse şi mai tare de mână, apoi o smuci dintr-o dată, făcând-o să-şi piardă echilibrul.

Christina căzu chiar acolo unde voise el – pe genunchii lui. Imediat, încercă să se ridice. Lyon îi încercui talia cu un braţ, ţinând-o pe loc.

Rhone era uimit. Niciodată nu-l mai văzuse pe Lyon purtându-se atât de spontan. O asemenea

posesivitate fățișă era complet necaracteristică pentru el.

— Prințesă Christina? Poți vorbi deschis în fața lui Lyon, îi spuse Rhone.

— Pot? întrebă Christina. Deci, știe?

Văzând-o că ezita, Rhone o informă:

— Lyon îmi cunoaşte toate secretele, draga mea. Ce voiai să-mi spui?

— Păi, domnule, mă întrebam cum te simţi.

Rhone clipi de câteva ori.

— Ei, de simţit, mă simt foarte bine, răspunse el cam

încurcat. Asta-i tot ce voiai să mă întrebi?

Amândoi vorbeau pe ocolite, aşa că Lyon interveni:

— Rhone, Christina vrea să ştie cum o mai duci cu rana. Nu-i aşa, Christina?

— A, deci ştii? se interesă Christina,

întorcându-se spre Lyon.

— Ştii şi *tu?* întrebă Rhone, cu glasul frânt.

— Ştie, confirmă Lyon, chicotind la vederea expresiei uimite a prietenului său.

— Bine, dar atunci cine naiba *nu* ştie?

— Eşti jalnic, declară

Lyon.

— Ți-am recunoscut culoarea ochilor, Rhone, îi explică fata. Au o nuanță de verde neobișnuită și foarte ușor de ținut minte.

Făcu o pauză, privindu-l cu compasiune.

— Și te-ai uitat direct

la mine. Serios, n-am vrut să te recunosc… s-a întâmplat fără voia mea, încheie ea, ridicând delicat din umeri.

— Punem toate cărţile pe masă? întreabă Rhone, cu o privire intensă spre Christina.

— Nu înţeleg, răspunse ea. N-am nicio

carte la mine.

— Christina le ia pe
toate în sens literal,
Rhone. E o trăsătură
care sigur o să te scoată
din minți. Crede-mă, că
știu ce vorbesc.

— Ești foarte
nemilostiv, Lyon, îl
acuză Christina, cu o
privire încruntată. Nu

ştiu ce vrei să spui când zici că sunt literală. Întâmplător, e o nouă insultă care să mă jignească?

— Rhone te-a întrebat dacă putem vorbi pe faţă, îi explică Lyon. La naiba, mă simt ca un traducător.

— Sigur că-mi poţi

vorbi liber, Rhone, îl asigură Christina. Nimeni nu-ţi ţine un cuţit la beregată. Am la mine nişte medicamente. Aş dori să-ţi oblojesc rana. Probabil nu ţi-ai îngrijit-o cum trebuie.

— Doar nu puteam să-mi chem medicul,

nu? replică Rhone.

— A, nu, ai fi fost demascat! răspunse Christina.

Se ridică de pe genunchii lui Lyon şi porni spre Rhone.

Acesta nu protestă când începu să-i desfacă bandajul improvizat.

Amândoi o priviră

cum deschidea un borcănel cu alifie ce mirosea îngrozitor.

— Dumnezeule, ce-ai acolo, frunze moarte?

— Da, răspunse Christina. Printre altele.

— Glumeam, precizã Rhone.

— Eu, nu.

— Mirosul ăsta o să

mă ţină în ascunzătoare, mormăi el. Şi altceva, ce mai ai? întrebă, mirosind iar alifia.

— Mai bine să nu ştii.

— Christinei e indicat să nu-i pui întrebări, Rhone. Răspunsurile nu vor face decât să te încurce

şi mai mult.

Rhone urmă sfatul prietenului său. O privi pe Christina cum aplica o cantitate mare de alifie brună pe tăietură, apoi îi bandaja antebraţul la loc.

— Ai un miros plăcut, Rhone. Desigur, balsamul o să-l alunge

imediat.

— Am un miros
plăcut?

Rhone părea că
tocmai primise coroana
Angliei. Se gândi să-i
răspundă tot cu un
compliment.

— Tu miroşi a flori,
îi spuse el, şi izbucni în
râs. Iar ochii tău sunt

mai neobişnuiţi decât ai mei, Christina. Au cea mai minunată culoare albastră.

— Destul, interveni Lyon. Christina, grăbeşte-te şi termină-ţi treaba.

— De ce?

— Nu-i convine să stai atât de aproape de

mine, îi explică Rhone.

— Încetează, Rhone, îl admonestă aspru Lyon. N-ai să te ții după Christina, așa că-ți poți păstra farmecele pentru altele.

— Lui Lady Diana i-ar plăcea foarte mult farmecele tale, Rhone, observă Christina.

Reacţiile amândurora
o făcură să zâmbească.
Rhone era perplex, iar
Lyon, oripilat.

— Lyon, nu eşti
stăpân pe viaţa mea.
Prin urmare, e
nerezonabil să le dai
porunci altor
gentlemeni. Dacă mi-aş
dori atenţia lui Rhone, i-

aş spune.

— De ce sugerezi că surorii lui Lyon i-ar plăcea atenţia mea? se interesă Rhone, intrigat.

Christina puse borcănelul la loc în pungă, înainte de a răspunde.

— Voi, englezii, aveţi o gândire atât de

îngustă uneori… E clar
că Lady Diana te place,
Rhone. Ajunge să te uiţi
la ea ca să-i vezi
adoraţia din ochi. Iar
dacă mă gândesc şi la
felul cum te uiţi tu la ea,
e limpede că sunteţi
hărăziţi unul altuia.

— O, Doamne…
gemu Lyon.

Atât Christina cât şi Rhone îl ignorară.

— Cum poţi fi atât de sigură? vru să ştie Rhone. Ai întâlnit-o doar o dată, şi n-ai putut petrece mai mult de cincisprezece minute cu ea. Nu, cred că ţi se pare doar. Diana e doar un copil, Christina.

— Crezi ce vrei, replică ea. Ce-i dat să se întâmple, se va întâmpla.

— Poftim?

Rhone era din nou nedumerit. Lyon clătină din cap. Se bucura să descopere că nu era singurul care se simțea ca un neghiob în

preajma Christinei.

— Destinul, Rhone, interveni Lyon.

— Acum trebuie neapărat să plec. Mătuşa Patricia crede că mă odihnesc, în camera mea, mărturisi ea. Va trebui să-mi respecţi încrederea, Rhone. Sau de-acum ar fi mai bine

să-ți spun Jack?

— Nu.

— Glumeam doar, domnule. Nu mai face mutra asta disperată.

Rhone oftă. Întinse mâna s-o ia pe a Christinei, încercând s-o țină lângă el în timp ce-i mulțumea pentru că-i îngrijise rana.

Christina se mişcă atât de repede, încât mâna lui Rhone nu prinse decât aerul. Într-o clipă, ajunse iar lângă scaunul lui Lyon.

Lyon era la fel de surprins – şi de o încântare de-a dreptul arogantă, căci deşi Christina probabil nu-şi

dădea seama ce făcuse, se întorsese instinctiv la el. Exista un soi de mică victorie în această alegere, nu?

— Christina, dacă m-ai recunoscut, de ce nu le-ai spus lui Baker şi celorlalţi? se interesă Rhone.

Întrebarea lui păru s-

o jignească.

— Vor trebui să afle singuri, îi răspunse. N-aş trăda niciodată o confidenţă, Rhone.

— Dar nu ţi-am cerut să ţii confidenţa asta, se bâlbâi el.

— Nu încerca s-o înţelegi, Rhone, că pân-aici ţi-a fost! îl sfătui

Lyon zâmbind.

— Atunci, te rog să-mi răspunzi, îi ceru Rhone. Ai văzut cine-a aruncat cu cuțitul în mine?

— Nu, Rhone. La drept vorbind, eram prea speriată ca să mă uit în spatele meu. Dacă n-ar fi fost Lyon acolo să

mă apere, cred c-aş fi leşinat.

Lyon o bătu pe mână.

— Pistolul nu era încărcat, protestă Rhone. Chiar credeai că aş fi tras în cineva?

Prietenul său se rugă să nu-şi piardă răbdarea.

— Nu-mi vine să

cred că te-ai apucat să-l
jefuieşti pe Baker cu un
pistol fără muniţie.

— De ce să foloseşti o
armă neîncărcată?
adăugă şi Christina.

— Voiam să-i sperii,
nu să-i omor, mormăi
Rhone. Şi vreţi să nu vă
mai uitaţi aşa la mine?
Planul a reuşit, dacă-mi

dați voie să vă amintesc.

— Tocmai ne-ai amintit, afirmă Christina.

— Lyon, vei putea să afli cine m-a rănit? întrebă Rhone.

— Până la urmă, da.

Christina se încruntă. Lyon părea cam prea sigur pe sine.

— Are vreo importanţă? De ce?

— Lui Lyon îi plac misterele, o informă Rhone. Din câte-mi amintesc, balconul lui Baker e la o înălţime de cincisprezece picioare deasupra terasei de jos. Cel care-a făcut-o trebuie să fi…

— Douăzeci de picioare, Rhone, precizează Lyon. Şi nu putea fi escaladat. Balustrada e prea şubredă.

— Atunci, cel care-a aruncat cuţitul trebuie să fi fost ascuns în spatele vostru… undeva… ridică din umeri Rhone. Nu, n-are

niciun sens. În fine, mulţumesc lui Dumnezeu c-a ţintit prost.

— De ce spui asta? întrebă Christina.

— Fiindcă nu m-a omorât.

— A, cred că a nimerit drept la ţintă, insistă ea. Dacă voia să

te omoare, cred c-ar fi putut s-o facă. Poate a vrut doar să te dezarmeze.

Dintr-o dată, Christina îşi dădu seama că suna prea sigură de sine. Lyon o privea cu o expresie atentă, stranie.

— Era doar o

posibilitate, se grăbi ea să adauge. S-ar putea să mă înşel, desigur. Poate că a ţintit greşit.

— De ce-ai venit aici să îngrijeşti rana lui Rhone? o întrebă Lyon.

— Într-adevăr, de ce? se interesă şi Rhone.

— Acum chiar mă insultaţi! declară

Christina. Erai rănit, şi
n-am vrut decât să te
ajut.

— Ăsta a fost
singurul tău motiv?
stărui Lyon.

— Ei, mai aveam şi
altul, recunoscu
Christina; se duse la
uşă, înainte de a
continua: nu mi-ai spus

că eşti singurul prieten
al lui Lyon?

— S-ar putea să fi
remarcat asta, recunoscu
Rhone.

— Ai făcut-o. Eu nu
uit nimic, niciodată, se
lăudă ea. Şi mi s-a părut
că Lyon e un om care
are nevoie de prieteni.
Voi continua să-ţi

păstrez secretul, Rhone, şi trebuie să-mi promiţi că nu vei spune nimănui că am trecut pe la tine. Contesa s-ar supăra.

— Nici el nu-i convine? întrebă Lyon, părând enorm de amuzat.

— Nu-i convin?

replică Rhone. Pentru ce să nu-i convin?

Christina ignoră întrebarea şi dădu să iasă pe uşă.

— Christina, o opri glasul lui Lyon.

— Da, Lyon?

— Eu n-am promis nimic.

— Nu?

— Nu.

— A, dar tu niciodată n-ai… Nici măcar nu-ți place contesa. Nu te-ai deranja să-i spui…

— Te conduc acasă, iubire.

— Nu sunt iubirea ta.

— Ba eşti.

— Atunci, prefer să merg pe jos.

— Rhone, ce crezi că va spune contesa când o voi informa că nepoata ei se plimbă prin oraş, făcând vizite la…

— N-ai niciun dram de demnitate, Lyon. Mi-e milă de tine.

— Niciodată n-am luptat cinstit.

Oftatul învins al

Christinei răsună prin toată biblioteca.

— Te aştept în hol, om vrednic de dispreţ ce eşti, spuse ea, trântind iritată uşa.

— Nu-i deloc ceea ce pare a fi, comentă Rhone. Ne-a făcut englezi, Lyon, de parcă am fi străini pentru ea.

N-are niciun sens, nu-i aşa?

— Nimic din ce spune Christina nu are sens, doar dacă nu cumva îţi aminteşti că n-a crescut aici.

Lyon se ridică şi porni spre uşă.

— Bea cu plăcere brandy-ul, Rhone, în

timp ce eu mă duc la bătălie.

— Bătălie? La ce te referi?

— Nu la ce, Rhone - la cine? La Christina, ca să ţi-o spun pe-a dreaptă.

Râsul lui Rhone î urmări până afară. Christina stătea lângă

uşa din faţă, cu braţele încrucişate pe piept. Nu încerca să-şi ascundă iritarea.

— Eşti gata, Christina?

— Nu. Detest trăsurile, Lyon. Te rog, du-mă pe jos până acasă. E doar la câteva străzi de-aici.

— Sigur că deteşti trăsurile, confirmă amuzat Lyon. Mă întreb cum de nu mi-am dat seama dinainte, mă întreb?

O luă de cot şi o conduse, aproape cu forţa, spre trăsura lui. După ce se aşezară faţă-n faţă, Lyon o întrebă:

— Întâmplător, trăsurile îţi displac la fel de mult ca şeile?

— A, nu, răspunse ea. Nu-mi place să fiu închisă aşa. E sufocant. Nu voiai cu adevărat să-i spui contesei că am plecat fără permisiunea ei, nu-i aşa, Lyon?

— Într-adevăr,

recunoscu el. Ţi-e frică de contesă, Christina?

— Nu mi-e frică de ea, numai că acum e singura mea rudă, şi nu vreau s-o supăr.

— Te-ai născut în Franţa? o întrebă el în continuare, aplecându-se înainte ca s-o ia de mâini.

Glasul lui era îmbietor, iar zâmbetul, liniştitor. Christina nu se lăsă păcălită nicio clipă. Ştia că încerca s-o prindă pe nepregătite.

— Când te hotărăşti să descoperi ceva, nu te laşi până nu reuşeşti, aşa e, Lyon?

— Chiar aşa, draga

mea.

— Mai mare ruşinea… Şi nu mai tot zâmbi aşa. Te-am jignit, nu?

— Eşti născută în Franţa?

— Da, minţi ea. Acum eşti mulţumit? Ai de gând să încetezi cu întrebările tale

interminabile, te rog?

— De ce te deranjează întrebările despre trecutul tău?

— Încerc doar să-mi protejez viața personală, atâta tot.

— Ai locuit cu mama ta?

Era ca un câine care nu se lasă până nu

capătă un os plin de carne. Şi n-avea să se dea bătut. Sosise momentul să-i astâmpere curiozitatea.

— M-a crescut un cuplu foarte cumsecade, pe nume Summerton. Erau englezi, dar le plăcea să călătorească. Am umblat prin toată

lumea, Lyon. Domnul Summerton prefera să vorbească franceza, şi mă descurc mult mai bine în limba aceea.

Încet, tensiunea din umeri i se risipi. Îşi dădu seama că Lyon o credea, după expresia lui înţelegătoare.

— Contesa poate fi

dificilă, cum bine ştii. S-a certat cu Summertonii şi nu-mi dă voie să mai vorbesc despre ei. Vrea ca toată lumea că creadă că ea m-a crescut, cred. Şi mi-e foarte greu să mint, adăugă ea serioasă. Întrucât mătuşa Patricia nu mă lasă să spun adevărul,

iar la minciuni nu mă pricep, am hotărât să nu vorbesc nimic despre trecutul meu. Poftim, cu asta te-am satisfăcut?

Lyon se rezemă de spătarul banchetei. Dădu din cap, mulţumit vizibil.

— Cum i-ai cunoscut pe aceşti Summertoni?

— Erau prieteni buni de-ai mamei mele, răspunse Christina cu un nou zâmbet. Când am împlinit doi ani, mama mea s-a îmbolnăvit. M-a dat Summertonilor fiindcă avea încredere în ei, înțelegi… Nu voia ca sora ei, contesa, să-mi

devină tutore. Iar Summertonii nu puteau avea copii.

— Mama ta era o femeie abilă, remarcă Lyon. Baba aia afurisită te-ar fi distrus, Christina.

— O, Doamne, Elber a făcut-o pe mătuşa mea babă afurisită de faţă cu

tine? Trebuie să vorbesc
iar cu el, zău aşa. Pare
să n-o poată suferi.

— Iubito, nimeni n-o
poate suferi pe mătuşa
ta.

— Acum ai terminat
cu întrebările?

— Unde ai auzit
răgete de lei, Christina,
şi unde-ai văzut bizoni?

Avea memoria unui copil căruia i s-a promis o prăjitură. Nu uita nimic.

— Mi-am petrecut mult timp în Franţa, datorită muncii domnului Summferton, dar îi era foarte devotat soţiei lui – şi mie, căci mă considera propria

lui fiică. Aşa că ne lua
pe amândouă cu el în
călătorii. Lyon, serios
acum, nu vreau să-ţi
mai răspund la nicio
întrebare.

— Doar încă una,
Christina. Mă laşi să te
escortez sâmbătă la
balul lui Creston? Va fi
foarte decent. Vine şi

Diana.

— Ştii bine că mătuşa mea nu-mi va îngădui, protestă Christina.

Trăsura se opri în faţa casei ei. Lyon deschise uşa, coborî şi se întoarse s-o ajute şi pe ea. O ţinu de talie puţin mai mult decât era necesar, dar Christina

nu se supără.

— Spune-i mătuşii tale că aranjamentele sunt gata făcute. Trec să te iau la ora nouă.

— Cred că va fi în regulă. Nu e nevoie ca mătuşa Patricia să ştie. Se duce la ţară, să-şi viziteze o prietenă bolnavă. Dacă nu spun

nimic despre bal, înseamnă că nu mint cu adevărat. Nu-i acelaşi lucru dacă mătuşa crede că vreau să stau acasă, nu-i aşa? Sau, mă întreb, nu cumva e tot o minciună intenţionată, prin tăcere…?

Lyon zâmbi.

— Într-adevăr, ţi-e

foarte greu să mintă, nu-i aşa, fetiţă dulce? E o trăsătură nobilă, adăugă el.

Dumnezeu s-o ajute, nu trebuia în niciun caz să râdă! Cu siguranţă, atunci Lyon ar fi intrat iar la bănuieli.

— Da, mi-e greu, mărturisi ea.

— Nici nu ştii cât mă bucur să găsesc o femeie cu standarde atât de înalte, Christina.

— Îţi mulţumesc, Lyon. Acum pot să-ţi pun şi eu o întrebare?

Chiar atunci, Elbert le deschise uşa. Christina îi zâmbi şi-i făcu semn să intre.

— Am să închid eu, Elbert. Îţi mulţumesc.

Lyon o aşteptă cu răbdare să se întoarcă din nou spre el, după care o încurajă cu blândeţe să continue:

— Despre ce întrebare era vorba?

— A, da, îşi aminti ea. Înainte de toate, aş

dori să te întreb dacă vei veni la petrecerea lui Sir Hunt, joi seara.

— Te duci şi tu?

— Da.

— Atunci, am să vin.

— Şi mai am o întrebare, te rog.

— Da? zâmbi el.

Christina devenise dintr-o dată teribil de

sfioasă. O roşeaţă uşoară
îi acoperea obrajii, şi nu
prea putea să-i înfrunte
privirea.

— Vrei să te însori cu
mine, Lyon? Măcar
pentru câtva timp?

— Ce?!

Nu voise să strige,
dar femeia aia spunea
cele mai năstruşnice

drăcovenii. Nu-i venea să creadă c-o auzise bine. Să se însoare cu ea? Doar pentru un timp? Nu, cu siguranţă, înţelesese greşit.

— Ce-ai spus? o întrebă, pe un ton mai calm.

— N-ai vrea să te însori cu mine?

Gândeşte-te, Lyon, şi să mă anunţi. Bună ziua, domnule.

Uşa se închise înainte ca Marchizul de Lyonwood să poată avea vreo reacţie.

Capitolul 7

Au trecut peste trei săptămâni până când Mydala a putut găsi un căpitan dispus să-şi asume riscul de a ne ajuta să evadăm. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără loiala mea cameristă. Şi-a pus în pericol familia şi prietenii ca să mă scape. I-am

ascultat sfaturile, căci locuise în palatul soţului meu ani de zile şi-i cunoştea obiceiurile.

A trebuit să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Da, jucam rolul soţiei iubitoare, dar în fiecare noapte mă rugam ca Edward să moară. Mylala a sugerat să nu-

mi iau nimic cu mine. Când eram chematã, trebuia doar sã plec cu hainele din spinare.

Cu douã seri înainte de a primi vestea de la cãpitan, m-am dus sã-l vãd pe Edward, în odãile lui. Am intrat iar pe uşa lateralã, foarte încet, ca mãsurã de prevedere

pentru cazul că iar o găseam pe Nicolle cu el. Edward era singur. Stătea la birou, cu un safir mare şi scânteietor în mâini.

Pe birou se aflau încă vreo douăzeci şi ceva de pietre preţioase. Edward le mângâia la fel cum o dezmierdase pe Nicole.

Am rămas acolo, în umbră, privindu-l.

Nebunul chiar le vorbea nestematelor. După câteva minute, le-a învelit într-o cârpă şi le-a pus într-o casetă mică, de lac.

În perete era o firidă acoperită cu un panou fals de lambriu. Edward a pus

caseta în nişa întunecoasă.

M-am întors în camera mea şi i-am povestit servitoarei ce văzusem. Ea mi-a spus că auzise zvonindu-se că tezaurul principatului era gol. Am ajuns la concluzia că revoluţia era mai aproape de realitate decât

crezuserăm. Soţul meu schimbase monedele pe pietre scumpe, căci acestea ar fi fost mult mai uşor de transportat când avea să fugă din ţară.

Am jurat să fur pietrele. Voiam să-l lovesc pe Edward în toate felurile posibile. Mylala m-a prevenit să n-o fac,

dar mie nu-mi mai păsa. Nestematele erau ale poporului. Mi-am făgăduit în sinea mea ca într-o zi să găsesc o cale de a le înapoia.

Doamne, eram atât de nobilă, dar şi mult prea naivă. Chiar credeam că aveam şanse.

Însemnare în jurnal
1 septembrie 1795

Seara de marţi nu sosi destul de curând ca să fie pe placul Marchizului de Lyonwood. Când intră în casa lui Sir Hunt, era negru de furie.

Lyon alternase între

furia absolută şi dezamăgirea totală, ori de câte ori se gândea la scandaloasa propunere a Christinei. Ei bine, acum îi depistase jocul, nu? Alerga după măritiş, nici vorbă – după căsătorie şi bani, la fel ca toate femeile din regat.

Era la fel de furios pe sine însuşi. Fără îndoială, instinctele îi adormiseră. Ar fi trebuit să ştie de la început la ce să se aştepte. Pe toţi sfinţii, procedase exact aşa cum îl acuza pe Rhone că făcea mereu – căzuse victimă unei feţe drăguţe şi unui flirt abil.

Lyon era atât de dezgustat încât îi venea să urle. Şi avea s-o pună pe Christina la punct cu prima ocazie. Nici nu se gândea să se recăsătorească. O dată îi fusese de ajuns. A, da, era hotărât s-o aibă pe Christina, dar în termenii hotărâţi de el,

şi desigur fără amestecul clerului care să tulbure apele. Toate femeile se schimbau, o dată ce ajungeau măritate. Măcar atâta lucru îl învăţase viaţa.

Din păcate, prima persoană pe care o văzu când intră în salonul lui Hunt fu sora lui, Diana

Aceasta îl zări imediat, îşi ridică fustele şi se repezi să facă o reverenţă în faţa lui.

La naiba, trebuia să se poarte civilizat…!

— Lyon, îţi mulţumesc că l-ai rugat pe Sir Reynolds să mă escorteze. E un om atât de bun! Mătuşa Harriet

sosește lunea viitoare, și atunci nu va trebui să te mai deranjezi. Îți place rochia mea cea nouă? îl întrebă, aranjându-și poalele fustei galbene.

— Îți stă foarte bine, declară Lyon, abia învrednicind-o cu o privire.

Era atât de multă

lume, încât îi era greu s-o găsească pe Christina. Deşi era mult mai înalt decât ceilalţi musafiri, încă nu observase nicăieri cununa de bucle aurii pe care o căuta.

— Verdele mă prinde, nu-i aşa, Lyon?

— Da.

Diana râse,

atrăgându-i atenţia.

— E galbenă, Lyon. Ştiam că nici nu mă băgai în seamă.

— N-am chef de jocuri, Diana. Du-te şi circulă prin mulţime, ca o fată cuminte.

— Nu-i aici, Lyon.

— Nu e…? întrebă el distrat.

Chicotelile Dianei se înteţiră.

— Prinţesa Christina încă n-a sosit. Ieri, mi-a făcut o vizită minunată.

— Cu ce ocazie? se interesă Lyon, pe un ton puţin mai tăios decât intenţionase.

Diana nu se supără.

— Am invitat-o la

ceai. Mama n-a venit, desigur. Şi nici tu, apropo. Chiar ai uitat că mă rugaseşi s-o poftesc, Lyon?

Lyon clătină din cap.

— Am preferat să nu mă amestec, minţi el.

Într-adevăr, uitase de întâlnire, dar dădea vina pe Christina. De

când îl ceruse în căsătorie, nu se mai putuse gândi la nimic altceva.

Diana îl privi nedumerită.

— Ţie nu-ţi stă în fire să uiţi.

Cum Lyon nu răspunse, continuă:

— Oricum, m-am

bucurat să petrec un timp singură cu ea. Prinţesa Christina e o femeie fascinantă. Crezi în destin, Lyon?

— O, Doamne…!

— Nu e nevoie să te văicăreşti, îl dojeni Diana.

— Nu, nu cred în destin.

— Ai grijă c-ai început să ţipi, şi toţi se uită la noi îngrijoraţi. Încearcă şi tu să zâmbeşti. Iar eu, da, cred în destin.

— Bineînţeles.

— Şi ce nu-ţi convine?

Înainte ca fratele ei să poată formula un

răspuns, fata continuă:

— Prinţesa face nişte observaţii foarte înviorătoare în legătură cu oamenii. Niciodată nu spune nimic răuvoitor despre cineva. E o femeie atât de elegantă şi delicată! În preajma ei, mă simt foarte protectoare. E atât

de blândă, atât de…

— Baba aia afurisită era cu ea? o întrerupsei nervos Lyon, care încă mai era prea furios pe Christina ca să aibă chef să audă despre calităţile ei.

— Poftim?

— Contesa. A venit şi ea la ceai?

Diana încercă să nu râdă.

— Nu, nu era cu Christina. Am făcut o remarcă nepoliticoasă despre mătuşa ei, deşi numai din întâmplare, şi n-am numit-o babă afurisită, desigur. Christina a fost foarte binevoitoare când mi-a

spus că e nepoliticos să vorbesc aşa despre o persoană vârstnică. Mustrarea ei blândă m-a umilit, Lyon, iar apoi m-am pomeni povestindu-i despre mama şi felul cum îl plânge ea pe James al nostru.

— Problemele de

familie nu trebuie să fie discutate cu străini, spuse Lyon. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă n-ai…

— A zis că numai din vina ta mama…

— Ce? o întrerupe Lyon.

— Te rog, lasă-mă să termin. Christina a spus

un lucru foarte ciudat.

— Nici nu mă mir, oftă el îndelung.

Doamne, era contagios! O singură după-amiază petrecută cu Prinţesa Christina îi luase complet minţile Dianei.

— N-am înţeles ce vrea să spună, dar a zis,

destul de ferm, că numai tu eşti de vină, că ţie îţi revine datoria de a o convinge pe mama să se apropie iar de familie. Chiar astea au fost cuvintele ei.

Expresia lui Lyor arăta că era la fel de nedumerit ca ea.

— Îţi spun eu, Lyon,

părea să repete o regulă din memorie. N-am vrut să mă creadă neşcolită, aşa că n-am întrebat-o nimic. Dar nici n-am înţeles ce voia să spună. Prinţesa Christina se purta ca şi cum sfatul ei ar fi fost cel mai firesc…

— Nimic din ceea ce

spune sau face femeia
asta nu e firesc, declară
Lyon. Diana, întoarce-t
lângă Sir Reynolds. O să
te prezinte invitaţilor.
Eu încă n-am vorbit cu
gazda.

— Lady Cecille e aici,
Lyon, şopti sora lui. N-
ai cum să n-o observi, e
îmbrăcată în roşu viu,

neruşinat…

— Un roşu neruşinat? zâmbi Lyon la auzul absurdei descrieri.

— Nu mai eşti încurcat cu ea, nu-i aşa, Lyon? Cu siguranţă, Prinţesa Christina ar fi foarte dezamăgită dacă ai avea relaţii cu o

femeie de o asemenea reputaţie.

— Nu, n-am nicio relaţie cu Cecille, mormăi Lyon. Şi cum ai aflat…?

— Ascult şi eu zvonurile, la fel ca toată lumea, recunoscu roşind Diana. Acum te las cu arţagul tău, Lyon.

Poţi să-mi ţii predici
mai târziu.

Dădu să plece, apoi
se opri.

— Lyon? Vine şi
Rhone în seara asta?

Lyon îi recunoscu
nerăbdarea din voce.

— N-ar trebui să te
intereseze dacă Rhone
vine sau nu, Diana. E

prea bătrân pentru tine.

— Bătrân? Lyon, are exact vârsta ta, iar tu nu eşti decât cu nouă ani mai mare decât mine.

— Nu mă contrazice, Diana.

Fata îndrăzni să se încrunte la fratele ei înainte de a-i urma sfatul. După ce-l lăsă

singur, Lyon se rezemă de balustrada din hol, în aşteptarea Christinei.

Amfitrionul îl găsi şi-l târî prin salon, angrenându-l într-o dezbatere aprinsă pe teme guvernamentale. Lyon asculta cu răbdare, deşi se tot uita spre uşă.

În sfârşit, Christina

sosi. Intră în salon, încadrată de mătuşa ei şi de gazdă, chiar în momentul când Lady Cecille atinse braţul lui Lyon.

— Iubitule, e minunat că te revăd!

Lui Lyon îi veni să mârâie. Se întoarse încet s-o salute pe fosta lui

amantă.

Ce Dumnezeu putuse găsi vreodată la ea? Diferența dintre Cecille și Christina era șocantă. Îi venea să facă un pas înapoi.

Cecille era o femeie înaltă, destul de maiestuoasă și îngrozitor de vulgară.

Îşi purta părul castaniu-închis strâns în creştetul capului. Obrajii-i erau fardaţi cu roz, ca şi buzele pline, bosumflate.

Christina nu se bosumfla niciodată. Şi nici nu se prefăcea sfioasă, conchise Lyon. Dezgustul faţă de

Cecille îi lăsa un gust acru în gură.

Acum, Cecille încerca să fie provocatoare. Îşi coborî genele la jumătate.

— Ţi-am trimis răvaşe ca să mă cauţi, Lyon, şopti ea, strângându-l şi mai tare de braţ. A trecut

insuportabil de mult de când n-am mai petrecut o noapte împreună. Mi-ai lipsit.

Încet, Lyon îi desprinse mâna de braţul lui.

— Am mai discutat asta, Cecille. S-a terminat, împacă-te cu gândul şi găseşte-ţi pe

altcineva.

Cecille ignoră asprimea din glasul lui Lyon.

— Nu te cred, Lyon. Ne-am simţit bine împreună. Eşti doar încăpăţânat, atâta tot.

Lyon şi-o alungă din minte. Nu voia să-şi irosească mânia cu ea. O

păstra pe toată pentru
Prinţesa Christina. Se
întoarse să se uite după
femeia pe care căuta s-o
respingă şi o zări
imediat. Stătea lângă
amfitrion, zâmbindu-i.
Arăta mult prea drăguţă
în seara aceea. Rochia ei
avea o culoare albastră
îngheţată şi un decolteu

larg, arătând mult din pieptul plin, alb. Nu era croită la fel de indecent ca a Cecillei, dar lui Lyon totuşi nu-i plăcea. Hunt arunca priviri libidinoase spre pieptul Christinei. Lui Lyon î venea să-l omoare.

Cecillei nu-i luă mult să observe că era

fascinat de prinţesă, iar acest lucru o irita. N-avea de gând să lase pe nimeni să concureze pentru atenţia lui Lyon, nici să se amestece în planurile ei de a se mărita cu el. Era destul de sigură pe farmecele sale ca să creadă că în cele din urmă ar fi

reuşit, cu condiţia să nu insiste prea vizibil.

Din felul cum Lyor n-o slăbea din ochi pe frumoasa fată, Cecille înţelese că era cazul să acţioneze repede. Mica prinţesă îi putea cauza probleme. Se hotărî să aibă o discuţie cu ea cât mai repede posibil.

Fu nevoită să aştepte o oră până se făcură prezentările. În acel timp, auzise mai multe comentarii despre preocuparea lui Lyon faţă de prinţesă, care îi transformaseră iritarea în furie. Situaţia era mult mai gravă decât crezuse la început.

Când Christina rămase în sfârşit un moment singură, Cecille îi ceru o întrevedere privată în bibliotecă, pentru a discuta o chestiune de maximă importanţă.

Inocenta prinţesă părea nedumerită. Cecille zâmbi cât putea

de dulce. În câteva minute, avea s-o sperie îndeajuns ca să facă tot ce-i cerea.

Biblioteca se afla în partea din spate a casei. Intrară pe uşa dinspre hol. Trei scaune cu spătar înalt stăteau în faţa unui birou prelung. Christina se aşează, îşi

împreună mâinile în poală şi zâmbi, în aşteptare.

Cecille nu luă loc. Voia s-o domine.

— Ce doreşti să-mi spui? întrebă încet Christina.

— Marchizul de Lyonwood, începu Cecille, cu o voce din

care dispăruse orice
dulceaţă. Lyon e al meu,
prinţesă. Lasă-l în pace.

Lyon deschisese uşa
laterală tocmai la timp
ca s-o audă. Niciuna
dintre ele nu-l observă.

— Deci, Lyon te-a
cerut în căsătorie?
întrebă fata.

— Nu, răspunse

răstit cealaltă. Şi nu-mi face mutra asta nevinovată, prinţesă. Ştii bine că încă nu m-a cerut. Dar o să mă ceară, adăugă ea cu venin. Suntem prieteni intimi. Ştii ce înseamnă asta? Vine în patul meu aproape noapte de noapte. Înţelegi ce

vreau să spun? întrebă ea maliţios.

— A, da, răspunse Christina. Eşti ţiitoarea lui.

Cecille rămase cu gura căscată. Îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-şi încruntată prada.

— Am să mă mărit

cu el.

— Ba eu nu cred c-ai s-o faci, Lady Cecille, replică prinţesa. Asta era tot ce voiai să-mi spui? Şi nu e nevoie să ridici tonul, aud foarte bine.

— Tot nu înţelegi, nu-i aşa? Eşti sau proastă, sau o căţea

nemaipomenită, ştiai asta? Dacă mi te pui de-a curmezişul, am să te distrug, o ameninţă Cecille.

Lyon era nedumerit. Se gândise să intervină în momentul când Cecille începuse cu insultele, dar expresia de pe faţa Christinei îl

ţinuse pe loc.

Fata părea complet neafectată de discuţie. Ba chiar îi zâmbea Cecillei, în timp ce o întreba pe un ton extrem de nepăsător:

— Şi cum ai putea să mă distrugi?

— Am să inventez poveşti despre tine. Nu

va conta dacă sunt adevărate sau nu. Da, continuă grăbită Cecille, le voi spune tuturor că te-ai culcat cu mai mulţi bărbaţi. Când termin cu tine, praful se va fi ales de reputaţia ta. Renunţă la Lyon, Christina Oricum s-ar sătura curând de tine. În

comparaţie cu mine, arăţi jalnic. Lyon se va întoarce la mine întotdeauna.

Frumuseţea mea îl captivează. Îl vei anunţa imediat că nu te interesează persoana lui, iar în continuare ai să-l ignori complet. Altfel…

— Spune ce vrei, o

întrerupse Christina. Nu-mi pasă ce credeţi voi despre mine.

Amuzamentul din vocea ei o înfurie pe Cecille şi mai tare.

— Eşti o proastă! strigă ea.

— Te rog, nu te aprinde aşa, Lady Cecille. Îţi face rău la

ten. Uite, ți s-a umplut
fața de pete.

— Ești… ești…

Cecille făcu o pauză,
trăgând adânc aer în
piept, ca să se calmeze.

— Minți. Nu se poate
să nu-ți pese ce gândesc
alții. Iar mătușii tale
sigur o să-i pese, îți dau
cuvântul meu. Nu poate

fi la fel de ignorantă ca tine. A, văd că în sfârşit ţi-am atras atenţia. Da, contesa va fi distrusă de scandalul pe care am să-l provoc.

Christina se îndreptă în scaun, privind-o încruntată pe Cecille.

— Vrei să spui c-ai să născoceşti bârfe care o

vor supăra pe mătuşa mea?

— Dumnezeule, eşti chiar slabă de minte, aşa-i? Sigur c-o să se supere. Când termin, nu va mai putea să scoată capul în public. Aşteaptă numai, şi-ai să vezi.

Cecille simţea în aer

mirosul victoriei. Îi întoarse spatele Christinei, în timp ce începea să descrie minciunile spurcate pe care voia să le răspândească.

Lyon auzise destul. Se pregăti să deschidă larg uşa, hotărât să intre şi să pună imediat capăt

tacticilor de terorizare ale Cecillei. Era timpul să-şi apere îngerul de viperă.

Pesemne se mişcase cu o iuţeală de necrezut. Lyon o scăpase din ochi doar o secundă, două, dar când se uită din nou, scena pe care o văzu îl uimi atât de

mult, încât nu mai putu face nici o mişcare. Îi era greu să creadă ceea ce vedea. Christina o ţintuise pe Cecille la perete. Fosta lui metresă nu scotea niciun sunet – nu putea: mâna stângă a Christinei i se încleştase de gât, ţinând-o încremenită.

După felul cum ochii Cecillei începeau să iasă din cap, Lyon se temu că iubita lui o putea omorî prin sugrumare.

Cecille era mai grea decât Christina cu aproape zece kilograme, şi mult mai înaltă, dar Christina se purta ca şi cum ar fi ţinut între

degete o gânganie, studiind-o curioasă.

Îngeraşul pe care Lyon voise să-l apere îşi folosea doar o mână ca s-o imobilizeze pe Cecille. În cealaltă ţinea un pumnal. Vârful se rezema pe obrazul Cecillei.

Victima tocmai se

transformase în învingătoare.

Încet, Christina strânse şi mai tare gâtul Cecillei, apoi îi arătă vârful cuţitului.

— Ştii ce le fac ai mei femeilor îngâmfate şi mincinoase? întrebă ea încet, în şoaptă. Le crestează linii pe toată

faţa, Cecille.

Cecille începu să scâncească. Vârful cuţitului îi ciupi pielea.

Pe obraz îi apăru o mărgică de sânge. Christina dădu din cap, cu satisfacţie.

— Dacă spui o singură minciună, am s-aud. Şi atunci, am să-ţi

dau de urmă, Christina. Nu există piatră destul de mare sub care să te ascunzi, nici destui bărbaţi în Anglia ca să te apere. Am să vin la tine noaptea, când dormi. Iar când deschizi ochii, vei vedea din nou lama asta. O, da, am s-ajung la tine, îţi promit. Şi

când vin, adăugă ea, făcând o pauză dramatică pentru a trage latul lamei peste faţa femeii, am să-ţi tai pielea fâşii-fâşii. Înţelegi ce-ţi spun?

Slăbi strânsoarea doar atât cât s-o lase pe Cecille să gâfâie şi să dea din cap. Apoi o

strivi iar la perete.

— Contesa mi-e rudă. Pe ea n-o supără nimeni. Şi nimeni n-o să te creadă, dacă te gândeşti să le spui cum te-am ameninţat. Şi acum, pleacă de-aici şi du-te acasă. Deşi e meschin din partea mea s-o spun, arăţi

înspăimântător.

Şi, cu aceste ultime cuvinte dispreţuitoare, Christina se îndepărtă de dezgustătoarea femeie.

Lady Cecille nu avea niciun dram de demnitate. Plângea de i se uda leoarcă rochia cu lacrimi. Era clar că o

crezuse pe Christina până la ultimul cuvânt.

Doamne, proastă mai era! Christinei îi era greu să rămână serioasă. Îi venea să râdă. Nu putea, desigur, aşa că o mai ţintui un moment cu privirea, până i se făcu milă de ea. Lady Cecille părea incapabilă

să se mişte.

— Acum poţi să pleci, o anunţă Christina.

Cecille dădu din cap. Se retrase încet spre uşă, mergând cu spatele. Mâinile-i tremurau când îşi ridică poalele până la genunchii noduroşi, după care dădu uşa de

perete şi o luă la fugă ca mânată de draci.

Christina oftă prelung, obosit. Îşi puse cuţitul la loc în teaca de deasupra gleznei, îşi aranjă faldurile rochiei, apoi îşi potrivi părul, bătându-l cu gesturi delicate.

— Ce femeie

proastă… murmură ea, înainte de a ieşi din bibliotecă.

Lyon fu nevoit să se aşeze. Încercă să-şi toarne un pahar de whisky, dar alungă imediat ideea. Aşa să-l ajute Dumnezeu, râdea prea tare ca să poată ţine sticla.

Atâta despre concluzia lui că era o fată ca oricare alta. Şi nici nu crescuse în Franţa, cu siguranţă. Clătină din cap. Părea neajutorată… şi purta un cuţit legat de picior.

Era identic cu cel pe care-l ţinuse în mâini la petrecerea lui Baker,

cuțitul care-l rănise pe Rhone. Ce mincinoasă vicleană! Nici nu era de mirare că se dusese la Rhone să-i trateze rana. Se simțea vinovată.

Acum nu mai râdea. Îi venea s-o strângă de gât.

Dar mai întâi, urmau să poarte o lungă

discuţie. Micuţa lui războinică avea multe explicaţii de dat.

Îşi trânti paharul gol pe tavă şi porni s-o caute.

— Te distrezi bine?

Christina tresări vizibil, apoi se răsuci spre el.

— Tu de unde-ai

apărut? întrebă ea pe un ton suspicios, aruncând o privire spre uşa bibliotecii.

Lyon se străduia să-şi păstreze calmul.

— Din bibliotecă.

— Nu, Lyon, eu am venit din bibliotecă, îl informă ea, clătinând din cap. N-aveai cum să

fii acolo.

— Ba am fost în bibliotecă, fetiţa mea dulce.

Insistenţa lui o făcu să tresară iar.

— Mai era şi altcineva înăuntru? îl întrebă, încercând să pară doar vag curioasă.

Pe îndelete, Lyon

dădu din cap. Christina
îşi spuse că arăta ca un
drac răutăcios. La fel era
şi îmbrăcat – într-un
costum negru, cu
excepţia cravatei albe. Îi
venea ca turnat. Arăta
prea chipeş pentru
liniştea ei sufletească.

Vorbind cu un calm
forţat, îl întrebă:

— Întâmplător, nu cumva ai tras cu auzul l a conversaţia mea cu Lady Cecille?

— Se spune *tras cu urechea,* Christina, nu „tras cu auzul.“

Glasul lui era încordat. Parcă încerca să nu râdă de ea. Dar Christina era prea iritată

ca să-i dea atenţie.

— Îţi mulţumesc că m-ai învăţat, Lyon. „Tras cu urechea“, da, voi ţine minte această expresie.

— Te instruiesc întotdeauna cu plăcere, iubito.

— Dar n-ai *tras cu urechea,* nu-i aşa?

— Vai, Christina, ce
întrebare indiscretă îmi
pui! Sigur că n-am tras
cu urechea.

Fata încercă să nu-şi
arate uşurarea.

— Şi ştii că nu te-aş
mint niciodată, dulcea
mea. Mereu eşti atât de
deschisă cu mine, atât
de cinstită, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr, zâmbi ea scurt. Numai aşa putem fi unul cu altul, Lyon. Îţi dai seama, desigur.

Lyon îşi încleştă mâinile la spate, ca să nu şi le repeadă în beregata ei. Acum părea foarte relaxată cu el, foarte sigură pe sine.

— De la Summertoni
ai învăţat valoarea
sinceritătii?

— De la cine?

Fu nevoit să facă un
efort şi mai mare pentru
a se controla.

— De la
Summertoni, repetă el,
abia reuşind să-şi
stăpânească furia. Cei

care te-au crescut, iubito, ai uitat?

Nu-l putu privi în ochi când îi răspunse. Era un om atât de bun şi de încrezător, încât îi devenea tot mai greu să-l mintă.

— Da, Summertonii m-au învăţat să fiu onestă în tot ce fac. Nu

mă pricep la născociri.

Da, avea s-o strângă de gât.

— Ai spus cumva că ai fost în cabinet cu Lady Cecille?

Ghicise bine. Lyor era îngrijorat. O văzuse intrând cu Lady Cecille în bibliotecă. Se hotărî să-l liniştească.

— Da, răspunse ea. Lady Cecille pare o femeie foarte cumsecade, Lyon. A avut de făcut câteva comentarii destul de măgulitoare despre tine.

Nu, înainte de a o sugruma, avea să-i tragă o mamă de bătaie.

— Mă bucur să aud.

Glasul lui era lin ca o boare de vânt. Îl durea gâtul de-atâta efort.

— Şi ce anume a spus?

— A, una, alta…

— Concret, ce una şi alta? insistă Lyon, rezemându-şi mâinile pe umerii Christinei, gata s-o zgâlţâie până

scotea toată sinceritatea din ea.

— Păi, a menţionat că suntem un cuplu fermecător.

Iar se uita la jiletca lui. Deşi aprecia pozitiv naivitatea englezilor, începea să-i fie ruşine că-i turna lui Lyon atâtea minciuni

sfruntate.

— Întâmplător, a menţionat şi destinul?

Nu-i remarcase tonul tăios.

— Nu, nu-mi amintesc ca Lady Cecille să fi spus ceva despre destin. Totuşi, asta-mi aminteşte că voiam să te întreb ceva. Te-ai gândit

la cererea mea?

— Da.

— Lyon, de ce-mi vorbeşti în franceză? Suntem în Anglia, ar trebui să vorbeşti limba alor tăi.

— Franceza mi s-a părut mai potrivită, mormăi el.

— A…

Încercă să-i dea mâinile la o parte de pe umeri.

Erau singuri în hol, dar se putea oricând să apară cineva şi să-i vadă.

— Ai să te împerechezi cu… Vreau să zic, ai să te măriţi cu mine?

— Da, am să mă
împerechez cu tine. Cât
despre căsătorie, mă
tem că va trebui să-ți
refuz propunerea.

Christina nu avu
timp să reacționeze.
Chiar atunci interveni
Sir Reynolds,
întrerupându-i. Lyon îi
dădu drumul, apoi o

trase lângă el, cuprinzând-o cu un braţ de talie.

— Lyon, te-am căutat prin toată casa. Eşti de acord s-o duc pe sora ta la petrecerea lui Kimble? Vom sta acolo până după cină, bineînţeles.

— Desigur, răspunse

Lyon. Şi-ţi sunt recunoscător că ai luat-o pe Diana sub aripa ta, domnule.

— O fac cu plăcere, îl încredinţă Reynolds. Bună seara, Prinţesă Christina. Sper că te simţi bine, da?

— Da, mulţumesc, răspunse Christina.

Încercă să facă o reverenţă, dar Lyon nu voia să-i dea drumul, aşa că-i zâmbi doar – cu preţul unui mare efort, căci tocmai conştientizase răspunsul lui Lyon.

Deşi îşi spunea că nu conta, că sigur avea să-şi găsească alt mire, ştia că

se mințea singură. Conta foarte mult. Dumnezeule, îi venea să plângă!

— Draga mea, îi spuse Sir Reynolds, am stabilit să te duc eu acasă. Mătuşa ta era obosită şi a plecat cu trăsura voastră. Mi-a explicat că mâine se

duce la țară, și mi-a dat de înțeles că n-o vei însoți.

— Da, așa e, confirmă Christina. Mătușa mea va vizita o prietenă care s-a îmbolnăvit. Preferă ca eu să stau la Londra. Va trebui să aștept altă ocazie ca să văd

minunatele dumneavoastră peisaje de la țară.

— Tot uit că te afli aici de foarte puțin timp, spuse Sir Reynolds. Dar, cu siguranță, nu vei sta singură o săptămână întreagă, nu-i așa? Dorești să-ți împrumut

braţul meu sâmbătă seara? Intenţionezi să te duci la balul lui Creston, desigur. Sau ai deja un însoţitor?

— Nu mă duc, răspunse ea, pe un ton ferm.

— Ba ai să te duci, o contrazise Lyon, strângând-o de talie

înainte de a adăuga: ai promis.

— M-am răzgândit. Şi, Sir Reynolds, sunt obosită. V-aş mulţumi dacă…

— Te duc eu acasă, o întrerupse iar Lyon, cu glasul înăsprit de mânie.

Sir Reynolds simţise

tensiunea dintre ei, şi conchise că se certaseră. Aproape că vedea sărind scânteile.

Hotărât să-i liniştească şi în acelaşi timp să-l ajute pe Lyon, îl întrebă:

— Eşti sigur că vrei s-o conduci tu pe Prinţesa Christina

acasă?

— Da, răspunse răstit
Lyon. Când trebuie să
ajungă acolo, Reynolds?
Contesa a stabilit vreo
oră?

— Nu, a presupus că
prinţesa ne va însoţi la
Kimble, pe sora ta şi pe
mine. Mai aveţi încă
două ore la dispoziţie,

cel puțin, adăugă el zâmbind.

— Vă rog să nu discutați despre mine ca și cum n-aș fi prezentă, protestă Christina. Sunt foarte obosită și aș prefera…

— Atunci, plecăm imediat, încheie Lyon în locul ei, strângând-o de

talie atât de tare încât abia mai putea respira.

— Poate ar fi mai bine să ieşiţi prin spate, şopti conspirativ Sir Reynolds. Voi avea grijă ca toată lumea să creadă că Prinţesa Christina a plecat cu mătuşa ei şi, desigur, îi voi prezenta gazdei regretele de

rigoare.

— Bună idee, zâmbi Lyon. Desigur, Reynolds, totul trebuie să rămână între noi. Christinei îi e aşa de greu să mintă! Câtă vreme nu trebuie să inventeze o poveste pentru mătuşa ei, onoarea îi va rămâne

nepătată – nu-i aşa, iubire?

Christina îl privi lung, încruntată. Tare-ar fi vrut să nu mai tot aducă vorba despre cinstea ei.

O făcea să se simtă îngrozitor de prost. Lyon părea destul de sincer ca s-o facă să

creadă c-o admira cu adevărat.

Nu mai avea importanţă ce gândea el, îşi spuse Christina, când Lyon începu s-o tragă spre ieşirea din dos a casei. Tocmai îi respinsese cererea în căsătorie. Nu, nu mai conta deloc ce părere

avea despre ea.

După seara aceea, n-avea să-l mai vadă. Şi — Doamne fereşte! — i se umpleau ochii de lacrimi.

— Ai încălcat încă o regulă, bombăni ea în urma lui, încercând să pară furioasă, nu deznădăjduită. Mătuşa

mea va fi indignată de înşelătoria asta.

— Vorbeşte în engleză, iubito.

— Poftim?

Lyon nu mai scoase o vorbă până când o instală pe Christina în trăsura lui. Apoi se aşează lângă ea, întinzându-şi picioarele

înainte.

Trăsura era mult mai mare decât cea pe care o închiriase mătuşa Patricia şi avea decoraţiuni mai elegante.

Mare sau mică, elegantă sau nu, pentru Christina era totuna: o ura oricum.

— Voi nu aveţi caleşti din acelea deschise cum am văzut în Hyde Park, Lyon? Şi te rog, nu mă mai strivi aşa. Mută-te mai încolo.

— Da, am o trăsură deschisă. Se numeşte faeton. Totuşi, după căderea întunericului, nu se merge cu

faetonul, îi explică el exasperat.

Ajungea la capătul răbdării. Ardea de nerăbdare să smulgă adevărul de la ea, nu să discute despre fleacuri ca trăsurile.

— Ba eu cred că ar trebui, murmură Christina. O, Doamne

nu se cade s-o recunosc, dar n-am să te mai văd, aşa că nu contează. Nu suport întunericul. N-am putea trage perdelele de la ferestre, te rog? Am impresia că mă sufoc.

Panica din vocea ei îi atrase atenţia. Furia i se risipi imediat, când o

simţi, tremurând alături.

Trase imediat perdelele, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Tocmai ţi-am oferit o armă pe care s-o foloseşti împotriva mea, nu-i aşa? remarcă ea.

Nu ştia la ce se

referea. Totuşi, prin ferestre intra suficientă lumină ca să-i vadă spaima din ochi. Observă că-şi ţinea pumnii strânşi în poală.

— Eşti într-adevăr speriată, nu-i aşa? o întrebă, strângând-o lângă el.

Blândeţea din glasul

lui o făcu pe Christina
să reacţioneze, şoptind:

— Nu e cu adevărat
spaimă, explică ea. Doar
că simt o apăsare, aici,
în piept.

Îi luă mâna şi şi-o
puse pe inimă.

— Nu simţi cum îmi
bate inima?

I-ar fi răspuns, dacă

şi-ar fi putut regăsi graiul. Acea simplă atingere îi dădea simţurile peste cap.

— Voi încerca să-ţi alung grijile, iubito, îi şopti el când putu vorbi din nou.

Se aplecă şi o sărută – intim, încet, devorator, până când Christina

ridică degetele ca să-l mângâie pe obraz.

Îl străbătu un fior. Inima începuse să-i bată cu putere.

— Ştii ce vrăjitoare eşti? o întrebă, când se retrase. Ai idee ce vreau să-ţi fac, Christina?

Degetele i se strecurară în corsajul ei,

pentru a o mângâia încet.

Îi şoptea la ureche cuvinte de dor erotice, interzise.

— Nu mai pot aştepta mult, iubirea mea. Te vreau sub mine. Goală. Cerşind Doamne, vreau să fiu în tine… Şi tu mă doreşti

la fel de mult, nu-i aşa, Christina?

Nu-i aşteptă răspunsul, cucerindu-i buzele cu încă un sărut profund. Christina nu ştia cum se întâmplase, dar dintr-o dată îşi dădu seama că stătea pe genunchii lui, ţinându-l cu braţele pe după gât.

— Lyon, nu trebuie să-mi spui asemenea lucruri…

Protestul ei suna ca un geamăt întretăiat.

— Nu putem împărți aceleaşi pături până nu suntem căsătoriți, adăugă, înainte de a-i cuprinde obrajii în palme pentru a-l săruta

din nou.

Când Lyon îi trase corsajul în jos, dezvăluindu-i sânii, încercă să-l oprească:

— Nu, Lyon, nu trebuie să…

— Lasă-mă, Christina, îi ceru el, cu glasul îngroşat de dorinţă.

Gura lui îi găsi sânii înainte ca fata să poată obiecta din nou, după care deveni prea slăbită, prea copleşită de ceea ce-i făcea ca să mai protesteze.

— Îmi place gustul tău, îi şopti el. Dumnezeule, eşti atât de gingaşă…

Îi mângâie cu limba sfârcul unui sân, în timp ce cu mâna i-l mângâia pe celălalt. Christina se agăţă de el, cu ochii strâns închişi. Un scâncet slab îi scăpă, când Lyon îi luă sfârcul în gură şi începu să-l sugă.

Ar fi vrut ca acea

dulce tortură să nu se sfârşească niciodată.

Cel care o salvă de căderea în dizgraţie fu vizitiul lui Lyon.

Glasul lui, strigând că ajunseseră la destinaţie, îi risipi ceţurile senzuale.

— Dumnezeule mare, am ajuns acasă!

exclamă ea, cu o voce gâtuită.

Lyon nu-şi reveni la fel de repede. Respira întretăiat, răguşit. Se rezemă de spătar şi trase aer în piept, încercând să-şi recapete cât de cât controlul.

După ce-şi potrivi la loc rochia, Christina se

aşează lângă el. Îi puse o mână pe coapsă, Lyon reacţionă ca şi cum l-ar fi înjunghiat. Îi dădu mâna la o parte.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea în şoaptă.

Îşi ţinea ochii închişi. Muşchii de pe obraz îi palpitau spasmodic, iar

Christina crezu că într-adevăr se înfuriase. Încercă să-şi stăpânească tremurul.

— Te rog, nu te supăra pe mine.

— La naiba, Christina! se răsti Lyon Lasă-mă un minut, să mă calmez.

Ruşinată, fata îşi lăsă

capul în piept.

— Îmi pare aşa de rău, Lyon… N-am vrut ca sărutările noastre să ajungă atât de departe, dar mi-ai luat toate puterile, şi am uitat să mă mai opresc.

— Eu am fost de vină, nu tu, mormăi Lyon, scuzându-se pe

ocolite.

Deschise în sfârşit ochii şi-i aruncă o privire. La naiba, deznădăjduită mai arăta! Lyon încercă s-o cuprindă iar cu braţul, dar Christina se retrase în colţ.

— Iubito, e-n regulă, îi zâmbi el forţat. Vrei să

vin cu tine până-n casă?

Christina clătină din cap.

— Nu, contesa are somnul uşor, şopti ea. Ar auzi.

Lyon nu voia să se despartă de ea – nu încă… nu aşa.

Se simţea îngrozitor de vinovat, pentru că

arăta atât de ruşinată. Dacă începea să plângă, nu ştia cum ar fi reuşit s-o consoleze.

— La dracu'… mormăi el.

De fiecare dată când o atingea, îşi pierdea câte puţin minţile. Dacă încerca s-o aline, probabil ar fi înrăutăţit

şi mai mult situaţia.

Deschise uşa şi o ajută să coboare.

— Când am să te mai văd? întrebă el.

Christina refuza să-i răspundă înainte de a-i da drumul, iar Lyon refuza s-o elibereze până nu-i răspundea.

— O să stăm aici

toată noaptea, îi spuse, văzând că încerca în continuare să-i împingă umerii.

Dintr-o dată, Christina îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, cuprinzându-l strâns.

— Mă consider vinovată, Lyon. Am

greşit cerându-ţi să te însori cu mine. Am fost foarte egoistă.

Cuvintele ei îl surprinseră atât de mult, încât îi dădu drumul. Fata rămase cu capul în piept, fără să-şi poată stăpâni tremurul din voce.

— Te rog să mă ierţi.

— Lasă-mă să-ți explic, îi şopti Lyon.

Încercă s-o cuprindă iar în braţe. Christina scăpă din nou, făcând repede un pas înapoi.

— Căsătoria schimbă omul. N-am vrut să te resping, Christina, dar…

Fata clătină din cap.

— Nu mai spune o
vorbă. S-ar putea să te fi
îndrăgostit de mine,
Lyon. Când ar fi sosit
vremea să mă întorc
acasă, ţi-aş fi frânt
inima. E mai bine să
aleg pe altcineva, un om
la care nu ţin.

— Christina, *eşti*
acasă. Nu pleci nicăieri.

De ce nu mai putem continua la fel ca…

— Semeni foarte mult cu Rhone, ştiai?

Întrebarea ei îl nedumeri. Grăbită, Christina urcă treptele casei. Când se întoarse să-l privească, Lyon văzu cât de tulburată era. Lacrimile îi şiroiau

pe obraji.

— Prietenul tău nu fură decât bijuterii, Lyon. Păcatul tău e mult mai mare. Dacă te-aş lăsa, mi-ai fura inima. Nu pot îngădui să se întâmple asta. Cu bine, Lyon. Nu trebuie să te mai văd niciodată.

Şi, cu aceste cuvinte

de despărţire, intră în casă. Uşa se închise încet în urma ei, lăsându-l pe Lyon în prag.

— Pe dracu' ai să mă uiţi! mugi el.

Era furios. Bănuia că era cel mai frustrat om din Anglia. Cum Dumnezeu îşi

permisese să se încurce cu o femeie atât de alunecoasă?

Şi mai avusese şi îndrăzneala să-i spună că s-ar fi putut să se îndrăgostească de ea.

Lyon ştia adevărul. Aşa să-l ajute Dumnezeu, deja era îndrăgostit de ea.

Inutil de spus, această recunoaştere nu-i cădea deloc bine. Aproape că smulse uşa trăsurii din ţâţâni, când se urcă la loc. Îi strigă birjarului să-l ducă acasă, după care începu să înşire toate motivele pentru care ar fi trebuit s-o evite pe Christina.

Era o mincinoasă nerușinată.

El dispreţuia mincinoşii.

Numai Dumnezeu putea şti câte inimi frânsese.

Destinul… Conchise că detesta acest cuvânt.

Când ajunse acasă, se împăcase cu ideea că

niciunul dintre aceste argumente rezonabile nu făcea nici cât o ceapă degerată. Era legat de Christina – vrând, nevrând.

Capitolul 8

Mydala nu voia să-şi părăsească patria. Nu voia să se despartă de familia ei. Deşi îi înţelegeam motivele, mă temeam pentru ea. Mi-a promis că avea să-şi ia toate măsurile de prevedere. Plănuia să se ascundă între coline până

când Edward era detronat de la putere sau fugea din ţară. Familia ei urma să-şi poarte de grijă. I-am dat toată averea mea, deşi era o nimica toată după standardele din Anglia. Înainte de a ne despărţi, am plâns amândouă, ca nişte adevărate surori care ştiau că n-aveau să

se mai revadă niciodată.

Da, era sora mea, în cuget şi-n simţire. Niciodată nu avusesem o confidentă. În propria mea soră, Patricia, nu putusem avea niciodată încredere. Să ai grijă, copilă.

Dacă Patricia va mai fi în viaţă după ce ai să

creşti, şi-o vei cunoaşte într-o zi, apără-te. Să nu ai încredere în ea, Christina.

Surorii mele îi plac înşelătoriile. Profită de suferinţele altora.

Ştii, ar fi trebuit ca ea să se mărite cu Edward.

S-ar fi potrivit foarte bine. Sunt atât de

asemănători!

Însemnare în jurnal,
3 septembrie 1795

Lyon îşi petrecu aproape toată după-amiaza de vineri în taverna Bleak Bryan, aflată într-un cartier rău famat al oraşului. Nu

venise acolo sa bea, desigur ci ca să obţină informaţii de la căpitanii de corăbii şi mateloţii care frecventau taverna.

Se mişca uşor prin asemenea locuri. Oamenii îl ocoleau pe departe. Toţi cei din zonă îi cunoşteau

reputaţia. Se temeau de el dar îl şi respectau, şi intrau în conversaţie numai când îi chema.

Lyon stătea cu spatele la perete. Bryan, un marinar care se retrăsese de pe mare când îşi pierduse o mână într-o luptă cu cuţitul, se aşezase alături.

Lyon cumpărase taverna şi-i dăduse de lucru lui Bryan, ca răsplată pentru loialitatea lui din trecut. Chestiona oamenii unul după altul, fără să-şi piardă răbdarea când minţeau ca să mai primească un pahar de bere. Un nou-venit se

apropie de masă ţanţoş şi-şi ceru partea din pradă. Era mare cât un uriaş, şi-l ridică de ceafă pe marinarul interogat de Lyon, aruncându-l nepăsător într-o parte.

Baker zâmbi. Încă-i mai plăceau încăierările.

— Va să zică, nu l-ai cunoscut niciodată pe

Marchizul de Lyonwood? îl întrebă el pe străin.

Marinarul clătină din cap, se aşează şi întinse mâna spre halba de bere.

— Nu dau niciun râgâit pe cine-o fi, mormăi el amenințător. Vreau ce mi se cuvine.

Ochii lui Baker sclipiră amuzaţi. Se întoarse spre Lyon, spunându-i:

— Vrea ce i se cuvine.

Lyon ridică din umeri. Ştia ce se aştepta din partea lui. Dacă voia o după-amiaza liniştită, trebuia să se ocupe şi de

acea mică problemă.

Aşteptă până când marinarul puse halba la l o c pe masă, apoi îi trânti un călcâi între picioare.

Totul se întâmplă prea repede pentru ca matelotul să reacţioneze. Înainte de a fi scos primul ţipăt de durere,

Lyon îl apucase de gât. Îl strânse cu putere, apoi îl îmbrânci pe spate.

Cei din jur scoaseră un răget aprobator. Lyon nu-i luă în seamă. Îşi rezemă scaunul de perete, fără să-şi ia privirea de la omul care se zvârcolea pe jos.

— Ai primit ce ţi se cuvine, boule. Acum, marş afară de-aici! mugi Bryan, printre hohote de râs, Am o tavernă respectabilă.

Un om slab şi nervos îi atrase atenţia lui Lyon.

— Domnule, am auzit că vă interesează

informaţii despre navele
din colonii… se bâlbâi
el.

— Ia loc, Mick, îl
instrui Bryan. E un om
cinstit şi de treabă,
Lyon, continuă el, dând
din cap spre prietenul
său.

Lyon aşteptă ca
marinarul să schimbe

câteva cuvinte cu Baker.

Nu-l scăpa din ochi pe uriaş, până când uşa se trânti în urma acestuia.

Apoi, gândurile i se întoarseră la Christina şi la misiunea lui.

Lyon se hotărâse să înceapă. Terminase cu concluziile bazate pe

ipoteze logice. Când era vorba de Christina, logica nu folosea la nimic. Îi respingea toate explicațiile despre trecutul ei.

Singurul fapt de care era sigur era că mătuşa ei se întorsese în Anglia cu aproximativ trei luni în urmă.

Trebuia să-şi amintească cineva de babornița aia afurisită. Era o femeie destul de nesuferită ca să fi atras atenția, plângându-se de toate cele. N-ar fi fost o pasageră recunoscătoare.

Mick, după cum reieşi, o ținea minte.

Destul de bine.

— Căpitanul Curtiss n-a fost drept cu mine, domnule. Mai degrabă frecam puntea sau goleam ţucalurile, decât s-o servesc pe femeia aia, Cummings. Doamne, zi şi noapte tot pe fugă eram!

— Călătorea singură?

se interesă Lyon.

— Oarecum.

— Oarecum? Ce vorbeşti, Mick? Spune-i desluşit omului, îi ceru Bryan.

— Vreau să zic, domnule, că a venit la bord cu un gentleman şi o duduiţă drăguţă. N-am apucat să-i arunc

decât o privire. Purta o pelerină cu gluga pe cap, dar înainte s-o împingă contesa, sub punte, s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Da, domnule, aşa a făcut.

— Întâmplător, i-ai observat culoarea ochilor? vru să ştie Lyon.

— Albaştri erau, ca oceanul de albaştri.

— Spune-mi ce-ţi aminteşti despre omul care călătorea cu contesa, îi ceru Lyon, făcându-i semn lui Bryan să-i umple din nou paharul.

— Nu erau rude, explică Mick, după ce

trase o duşcă din pahar. Misionar, le-a spus unora că era. Mie-mi suna a franţuz, da' ne-a spus că trăise în nişte ţinuturi sălbatice de dincolo de colonii. Se-ntorcea în Franţa, la neamuri. Deşi era franţuz, mie mi-a plăcut, pentru felul cum

o apăra pe fătucă. Era destul de bătrân ca să-i fie tată – şi tot ca un tată se şi purta cu era. De vreme ce femeia a stat sub punte aproape tot drumul, misionarul o scotea pe fată la plimbare, pe bord.

Făcu o pauză, ştergându-se la gură cu

dosul mâinii.

— Bătrâna era o sucită. N-avea nimic de-mpărţit cu ceilalţi doi. Ba chiar, a cerut să i se mai puie un lanţ în plus la uşă, pe dinăuntru. Căpitanul Curtiss a-ncercat s-o liniştească, zicându-i că niciunul n-o să ne atingem de ea.

Doamne atotputernice, nici s-o vedem în ochi nu suportam. A trecut o vreme, domnule, da' până la urmă ne-am prins ce urzea. Îşi zăvora uşa în calea duduiţei. Da, domnule, aşa făcea. Misionarul a fost auzit zicându-i domnişoricii să nu fie

tristă că la mătuşă-sa-i era frică de ea. Nu că asta le-ntrece pe toate?

Lyon zâmbi. Marinarul nu avu nevoie de altă încurajare ca să continue.

— Era aşa de dulcică! Acuma, sigur, l-a aruncat pe Louie peste bord. Drept peste umăr

l-a aruncat, uite-aşa! Nu
mi-a venit să cred – nu,
domnule, nici în ruptul
capului n-aş fi crezut.
Totuşi, Louie o căutase
cu lumânarea. Păi, s-a
furişat pe la spate şi-a
înşfăcat-o. Atuncea i-am
văzut culoarea părului.
Un galben foarte
deschis. Mereu purta

gluga aia, chiar şi-n arşiţa amiezei. Cred că-i era foarte incomod.

— A aruncat un om peste bord? întrebă Bryan.

Ştia că n-ar fi trebuit să se amestece, dar era prea uimit ca să tacă.

— Lasă-ncolo gluga, omule, şi spune-ne mai

multe despre fata asta.

— Păi, norocu' lui Louie a fost că nu sufla tare vântu'. L-am pescuit din apă fără prea multe bătăi de cap. După surpriza asta, a lăsat-o pe domnişorică-n pace. Dacă stai să te gândeşti, ăi mai mulţi din oameni au lăsat-o.

— Şi când se va întoarce căpitanul Curtiss la Londra? întrebă Lyon.

— Nu mai devreme de-o lună, două, răspunse Mick. N-aţi vrea să vorbiţi şi cu misionarul?

— Aş vrea, răspunse Lyon, cu o expresie de

nepătruns, aproape plictisită.

— O să vină destul de curând la Londra. Ne-a spus că n-o să stea în Franța decât scurt timp, şi pe urmă plănuia să-i facă o vizită domnişoricii, înainte să se-ntoarcă în colonii. E foarte protector cu ea.

Şi-şi face şi griji. Deloc
nu-i găsesc vreo vină.
Baba aia…

— Afurisită?
completă Lyon.

— Da, pufni în râs
Mick, chiar că era o
babă afurisită.

— Nu-ţi mai
aminteşti numele
misionarului, Mick? Ai

de la mine o liră-n plus, dacă-mi poți spune cum îl chema.

— Îmi stă pe limbă, replică Mick, încruntându-se. Când mi-oi aduce aminte, am să ți-l spui, Bryan. O să-mi ții la loc sigur monedele, da?

— Întreabă-ți vreunii

din tovarăşii de echipaj, îi propuse Bryan. Sigur unul dintre ei îşi va aminti cum se numea.

Mick era atât de grăbit să-şi primească răsplata, încât plecă imediat în căutarea celorlalţi.

— E o treabă de-ale guvernului? întrebă

Bryan, când rămaseră singuri.

— Nu, răspunse Lyon, o problemă personală.

— De domnişoară e vorba, nu-i aşa? Cu mine nu-i nevoie să te prefaci, Lyon. Şi pe mine m-ar interesa, dacă aş fi destul de

tânăr.

Lyon zâmbi.

— N-ai văzut-o niciodată.

— Nu contează. Mick a spus că era o bucăţică de fată cu ochi albaştri şi păr blond. Pare destul de drăguţă pentru gusturile mele, da' nu ăsta-i adevăratul motiv

pentru care m-aş ţine după fustele ei. L-ai cunoscut vreodată pe Louie?

— Nu.

— E cât mine de înalt, deşi cântăreşte mai mult. Orice cuconiţă care-l poate arunca peste bord trebuie să fie foarte interesantă. Doamne, cât

aş vrea să fi fost şi eu acolo, să văd! Niciodată nu mi-a plăcut Louie. Are un miros rânced. Şi mintea-i duhneşte la fel de rău ca trupul. La naiba, ce n-aş fi dat să-l văd în apă!

Lyon mai stătu puţin de vorbă cu Bryan, apoi se ridică să plece.

— Ştii unde mă găseşti, Bryan.

Cârciumarul îl conduse pe Lyon până în stradă..

— Ce mai face Rhone? întrebă el. Tot cu şmecheriile lui obişnuite?

— Mă tem că da, răspunse tărăgănat

Lyon. Bine că mi-am
amintit, Bryan. Vinerea
viitoare, camera din dos
e liberă? Rhone şi cu
mine plănuim o partidă
de cărţi. Am să-ţi dau
detaliile mai târziu.

Bryan îl privi
speculativ.

— Mereu încerci să-
mi ghiceşti gândurile,

nu-i aşa, Bryan? întrebă Lyon.

— Ale mele se citesc întotdeauna pe faţă, zâmbi prietenul său. De-asta n-aş putea niciodată să lucrez în meseria ta.

Îi deschise uşa trăsurii, iar înainte ca marchizul s-o închidă în

urma lui, îi adresă salutul lui ritual:

— Păzeşte-ţi spatele, prietene.

Apoi, pradă unei inspiraţii spontane, adăugă încă un avertisment:

— Şi inima, Lyon. Nu lăsa nicio fetişcană drăgălaşă să te-arunce

peste bord.

După părerea lui Lyon, această sugestie era cam tardivă. Christina îl prinsese deja pe nepregătite. Jurase de mult să nu se încurce emoţional cu altă femeie, câte zile o avea.

Atâta despre acel

legământ, îşi spuse el cu un oftat. Acum nu-şi mai putea păzi inima. Deja îi aparţinea ei.

Reveni cu gândul la misterul ciudăţeniilor Christinei. Îi spusese că acea curiozitate a lui îl putea costa viaţa. Oare vorbise serios, glumise sau minţise? Lyon nu se

putea decide.

Christina fusese sinceră când anunţase că n u avea să stea mult timp la Londra, fiind dornică să se întoarcă acasă. Sau, cel puţin, păruse să spună adevărul.

N-avea de gând s-o lase să plece nicăieri.

Urma să fie a lui. Dar
nu voia să-şi asume
niciun risc. Dacă reuşea
să scape de el, i-ar fi fost
mult mai uşor s-o caute
ştiind unde anume
locuia.

— Nu pleacă nicăieri,
mormăi Lyon de unul
singur. Nu, n-avea s-o
scape din ochi.

Cu un mârâit frustrat, acceptă adevărul. Nu avea decât o cale de a o ține alături.

La naiba, trebuia să se însoare cu ea.

— Unde Dumnezeu ai fost? De ore-ntregi te aştept în bibliotecă, răcni Rhone, imediat ce

Lyon intră în hol. Am
trimis mesageri prin
oraş să te caute, Lyon.

— Nu ştiam că
trebuie să-ţi dau ţie
socoteală, Rhone,
replică Lyon.

Îşi scoase vestonul,
intrând în cabinet.

— Şi închide uşa. Ce
te-a apucat? N-ar trebui

să umbli prin oraş. Dacă-ţi observă cineva bandajul? Ţi-ai asumat un risc fără rost. Omul tău m-ar fi găsit destul de curând.

— Bine, şi unde ai fost? mormăi Rhone. Afară-i aproape întuneric, adăugă el, prăvălindu-se în primul

fotoliu care-i apăru în cale.

— Începi să mă cicăleşti ca o nevastă, chicoti Lyon. Care-i problema? Iar are tatăl tău dificultăţi?

— Nu, şi fii sigur că n-ai să mai râzi când îţi voi spune de ce te-am căutat prin toată

Londra. Mai bine ia-ţi vestonul din nou, prietene. Ai treabă de făcut.

Seriozitatea din tonul lui Rhone îi captă atenţia. Lyon se rezemă de birou, cu braţele încrucişate pe piept, şi-i ceru:

— Explică-te.

— E vorba de Christina, Lyon. Are probleme.

Lyon reacţionă ca şi cum l-ar fi lovit un trăsnet.

Sări de lângă birou şi-l apucă pe Rhone de umeri înainte ca prietenul său să-şi poată trage inspiraţia.

— Mai avem timp destul, Lyon. Mă temeam doar să nu fi plecat la casa ta de la ţară. Abia la miezul nopţii vor veni după ea… pentru numele lui Dumnezeu, omule, dă-mi drumul!

Lyon îl lăsă imediat să cadă la loc în fotoliu.

— Cine vor veni? întrebă el.

Expresia îi devenise ucigătoare. Rhone fu imens de recunoscător că Lyon îi era prieten, nu duşman.

— Splickler şi nişte oameni angajaţi de el.

Lyon dădu scurt din cap, apoi ieşi în antreu

şi strigă să i se aducă iar trăsura.

Rhone îl urmă afară.

— N-ai ajunge mai repede acolo cu calul?

— Voi avea nevoie şi de trăsură, mai târziu.

— De ce?

— Pentru Splickler.

Felul în care rostise numele ticălosului îi

spunea lui Rhone tot ce avea ne voie să ştie. Aşteptă să se aşeze amândoi în caleaşcă, înainte de a începe cu explicaţiile.

— Unuia dintre oamenii mei – sau, mai bine zis, ai lui Jessica – i s-a oferit o sumă apreciabilă pentru a

ajuta s-o răpească pe Christina şi s-o ducă în Gretna Green. Înţelegi, Splickler vrea să se însoare forţat cu ea. M-am dus să mă întâlnesc cu oamenii mei ca să le spun că nu va mai avea loc niciun raid. Unul dintre ei, un anume Ben, e un băiat destul de

civilizat – pentru un bandit. Mi-a spus că a fost chemat de Splickler şi a acceptat să se ducă. Ben l-a găsit un mod destul de amuzant de a câştiga un ban.

Expresia de pe chipul lui Lyon era înfiorătoare.

— Splickler i-a

angajat pe Ben şi încă trei. L-am plătit pe Ber ca să se prefacă de partea lor. N-o să-l ajute pe Splickler, dacă ne putem baza pe cuvântul lui.

— Eşti sigur că totul s-a stabilit pentru miezul nopţii?

— Da, dădu din cap

Rhone. Mai avem destul timp, Lyon.

Oftă prelung.

— Sunt uşurat c-ai să te ocupi tu de problema asta, recunoscu el.

— A, da, am să mă ocup, n-ai grijă!

Lyon vorbea într-o şoaptă care-i dădea lui Rhone fiori pe şira

spinării.

— Ştii, Lyon, întotdeauna l-am considerat pe Splickler o năpârcă, dar nu credeam că avea curaj să facă o porcărie ca asta. Dacă află cineva, reputaţia Christinei ar putea avea mult de suferit.

— N-o să afle nimeni. Am eu grijă.

Rhone dădu iar din cap.

— S-ar putea să-l fi pus cineva pe Splickler s-o facă, Lyon? Tipul n-are atâta minte să vină cu un asemenea plan.

— A, da, l-a pus cineva, ba bine că nu.

Contesa – sunt gata să
pariez cu viaţa.

— Dumnezeule
mare, Lyon, e mătuşa
Christinei! Doar nu poţi
să crezi…

— Ba cred, mormăi
Lyon. A lăsat-o pe
Christina singură în
Londra. Nu ţi se pare
cam suspect?

— Ai un pistol în plus şi pentru mine?

— Nu le folosesc niciodată.

— De ce? întrebă Rhone, mirat.

— Fac prea mult zgomot. Şi-n plus, nu-s decât patru oameni, dacă e să dăm crezare celor spuse de prietenul

tău.

— Cinci.

— Splickler nu se pune la socoteală. O să fugă la primul semn de pericol. Am să-l găsesc mai târziu.

— Nu mă îndoiesc.

— Rhone, când ajungem la casa Christinei, am să-l pun

pe omul meu să te ducă acasă. Nu vreau ca trăsura mea să stea în faţă. Ar vedea-o Splickler, şi nu trebuie să-şi schimbe planurile. Am să-i cer vizitiului să se întoarcă după mine la o oră după miezul nopţii.

— Insist să dau şi eu

o mână de ajutor, bombăni Rhone.

— N-ai decât una teafără, replică Lyon zâmbind.

— Cum poți fi glumeț, într-o situație ca asta?

— Controlat, mai bine zis, Rhone. Controlat.

Lyon coborî din trăsură, dându-i instrucţiuni birjarului, înainte ca vehiculul să se fi oprit complet.

— La naiba, Lyon, aş putea să-ţi fiu de folos! strigă Rhone.

— Mai mult m-ai încurca. Du-te acasă. Am să-ţi trimit vorbă

când termin.

Lyon părea complet neafectat de ceea ce se întâmpla, dar Rhone îl cunoştea. Aproape că-i părea puţin cam rău pentru nefericiţii proşti şi lacomi care se înhăitaseră cu Splickler. Bieţii neghiobi aveau să afle cum îşi câştigase

Marchizul de Lyonwood reputaţia.

La naiba, era dezolat că pierdea spectacolul.

— În niciun caz nu plec, mormăi el de unul singur.

Se hotărî să pândească o ocazie. Când trăsura încetini la cotitură, sări jos. Căzu

în genunchi, îşi ocărî stângăcia, apoi se scutură de praf şi porni spre casa Christinei.

Lyon urma să aibă parte de ajutorul mâinii lui nevătămate, indiferent dacă voia sau nu.

Marchizul tremura

de furie. Ştia că avea să se calmeze imediat ce o găsea pe Christina şi vedea că nu păţise nimic.

Întârzia să-i deschidă. Nervii i se întinseseră la limită.

Tocmai se pregătea să forţeze încuietoarea cu una dintre uneltele

speciale pe care le avea întotdeauna la el tocmai pentru asemenea situaţii, când auzi zgomotul zăvoraşului cu lanţ.

Deşi în faţa lui Rhone îşi ţinuse cumpătul, în clipa când Christina îi deschise uşa explodă de furie.

— Cum Dumnezeu eşti în stare să deschizi uşa doar cu un halat pe tine? La naiba, Christina, nici măcar nu ştiai cine era!

Fata îşi strânse halatul la piept şi se retrase din calea lui. Lyon năvăli în antreu ca un armăsar întărâtat.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— De ce n-a răspuns Elbert la uşă? întrebă Lyon.

Îi privea creştetul capului ştiind prea bine că dacă o vedea îmbrăcată atât de sumar, cu părul despletit, şi-ar fi pierdut şirul

gândurilor.

— Elbert e plecat la mama lui, răspunse Christina. Lyon, nu e cam târziu pentru vizite?

— La cine e plecat?

— La mămica lui. Şi de ce te-o fi amuzând asta aşa de tare, mă întreb? Tu eşti guşterul,

Lyon. Strigi la mine,
apoi izbucneşti în râs,
cât ai clipi din ochi.

— Cameleon,
Christina, nu guşter, o
corectă Lyon. Elbert are
cel puţin optzeci de ani,
dacă nu mai mult. Cum
se poate ca mama lui să
mai trăiască?

— A, am cunoscut-o,

Lyon. E o scumpă. Şi
seamănă leit cu Elbert.
Ei, şi-acum îmi spui ce
cauţi aici?

— Du-te sus şi
îmbracă-te. Nu pot
gândi, când te fâţâi aşa
prin faţa mea.

— Nu mă fâţâi!
protestă Christina. Stau
nemişcată.

— În curând vom avea vizitatori.

— Serios?

Christina clătină din cap.

— N-am invitat pe nimeni. N-am stare să primesc musafiri, Lyon. Abia am început să te jelesc, iar acum ai apărut aici…

— Să mă jeleşti? se încruntă Lyon. De ce naiba trebuie să mă jeleşti?

— Lasă, răspunse Christina. Şi ţine-ţi firea. Cine va veni în vizită?

Lyon trase adânc aer în piept, ca să-şi păstreze controlul. Apoi

îi explică despre Splickler şi oamenii lui. Omise intenţionat implicarea contesei, căci nu voia s-o tulbure pe Christina.

— Şi ce vrei să fac? întrebă ea, zăvorând uşa din faţă.

Inhalându-i mirosul de flori, Lyon întinse

braţele s-o cuprindă.

— Miroşi frumos, îi spuse el.

Îi luă obrajii în căuşurile palmelor. Doamne, cu câtă încredere în ochi îl privea!

— Trebuie să-mi spui ce să fac, şopti ea din nou.

— Sărută-mă, îi ceru Lyon, aplecându-şi capul să-i fure un sărut grăbit.

— Vorbeam despre răufăcători. Nu poţi urmări un gând mai mult de un minut, nu-i aşa, Lyon?

Lyon clătină din cap.

— Cum să nu-mi pot

urmări gândurile? Mă gândesc să te iau în braţe de când mi-ai deschis uşa. N-ai nimic pe sub capoţelul ăsta subţire, nu-i aşa?

Christina ar fi clătinat din cap, dacă mâinile lui n-ar fi ţinut-o atât de strâns.

— Tocmai am făcut

baie, îi explică ea, zâmbind, şi se înalţă pe vârfuri să-i dăruiască sărutul dorit.

Fără tragere de inimă, Lyon se îndepărtă.

— Mi-ai făcut mâinile să tremure, spuse Christina. N-am să-ţi fiu de prea mare

folos, dacă răufăcătorii aceia bat acum la uşă.

— Păcat că nu ştii să mânuieşti un cuţit, remarcă Lyon.

Aşteptă minciuna, ştiind prea bine că fata nu putea recunoaşte adevărul.

— Da, mare păcat, răspunse ea. Dar cuţitele

sunt pentru bărbaţi. Femeile s-ar răni. Nici pistol n-am. Poate te dezamăgesc fiind aşa de neinstruită?

Din tonul ei reieşea că spera să i-o confirme.

— Deloc, dulceaţă, replică lin Lyon, cuprinzând-o de umăr pentru a urca împreună

cu ea scara. Orice bărbat e dator să-şi apere femeiuşca.

— Da, aşa se obişnuieşte în majoritatea culturilor…

Ezitant, aproape cu sfială, Christina adăugă:

— Totuşi, nu te-ai simţi foarte jignit dacă femeiuşca respectivă ar

şti cum să se apere, nu-i aşa? Vreau să zic, n-ai crede că e ceva ce nu se cade pentru o lady… sau ai crede?

— Asta-i camera ta? întrebă Lyon, ocolindu-i intenţionat întrebarea.

Deschise uşa primului dormitor, şi dând peste culorile

închise şi mirosul rânced de parfum vechi, îşi dădu seama că intrase în odăile contesei.

— Asta-i camera mătuşii mele, răspunse Christina. E îngrozitor de întunecoasă, nu-i aşa?

— Pari surprinsă. N-

ai fost niciodată înăuntru?

— Nu.

Lyon tocmai dădea să închidă uşa, când văzu toate zăvoarele şi lanţurile prinse pe dinăuntru.

— Cred că mătuşa ta are un somn agitat, remarcă el. În calea cui

îşi încuie uşa, Christina?

Ştia răspunsul şi începea să se înfurie. Îşi amintea ce comentase marinarul despre teama contesei de duduiţa cea drăguţă.

După părerea lui Lyon, zăvoarele erau pe partea nepotrivită a uşii. Christina ar fi trebuit să

se apere de contesă, nu invers.

Ce fel de viaţă fusese silită să trăiască de când se întorsese în ţara ei? Cu siguranţă, se simţea singură. Şi ce fel de femeie îşi ţinea la distanţă singura rudă?

— Mătuşii mele nu-i place să fie deranjată

când doarme, încercă să-i explice Christina.

La auzul tristeţii din vocea ei, Lyon o strânse la piept.

— Nu ţi-a fost uşor de când te-ai întors acasă, nu-i aşa, iubito?

O simţi ridicând din umeri.

— Camera mea e în

celălalt capăt al holului. Nu acolo voiai să mergem?

— Ba da. Dar doresc să controlez şi toate ferestrele.

— Am două ferestre în cameră, spuse Christina. Se desprinse din îmbrăţişarea lui, îl luă de mână şi-l

conduse în cameră.

Lyon observă totul dintr-o privire. Dormitorul era sumar mobilat, după standardele oricărei femei, şi extrem de atrăgător, după ale lui. Cele două scrinuri nu erau încărcate de bibelouri şi alte fleacuri.

Nici nu domnea aglomeraţia. Un singur fotoliu, în colţ, cu un paravan alături, un pat cu baldachin şi cuvertură albă, şi două scrinuri mici, erau singurele mobile din camera mare şi pătrată.

Era clar că Christinei îi plăcea ordinea.

Camera era imaculată, cu excepţia singurei pături pe care cineva o aruncase pe podea, lângă fereastră.

— Grădina e chiar aici, sub ferestrele mele, spuse Christina. Zidul ar fi uşor de escaladat. Verdeaţa ajunge până la cornişă. Cred că e destul

de rezistentă ca să susţină greutatea unui om.

— Aş prefera să nu intre pe fereastră, remarcă aproape absent Lyon.

Încercă cercevelele, apoi se uită în grădină. Ar fi vrut ca luna să nu strălucească atât de tare.

Noaptea era prea luminoasă.

Aruncă o privire spre Christina.

Expresia şi atitudinea lui se schimbaseră. Drastic.

Christinei îi venea să zâmbească. Era într-adevăr un războinic. Avea chipul la fel de

nepătruns ca ale vitejilor tribului. Nu-i putea ghici gândurile, iar ţinuta lui rigidă îi arăta că se pregătea pentru luptă.

— Salonul din faţă are numai două ferestre, din câte-mi amintesc. Mai e şi altă intrare, pe lângă cea a antreului?

— Nu.

— Bine. Îmbracă-te, Christina. Poţi aştepta aici până se termină totul. Voi avea eu grijă să fii în siguranţă.

— Cum?

— Ferecând uşile şi ferestrele, îi explică el.

— Nu, voiam să spun, nu mai vreau să

fiu încuiată nicăieri, Lyon.

Vehemența din tonul ei îl surprinse. Apoi își aminti cât de incomod se simțise în caleașca închisă.

— Dacă pun pe dinăuntrul ușii o încuietoare, ca să știi că poți ieși dacă…

— A, dar, mi-ar plăcea, îl întrerupse Christina, uşurată. Îţi mulţumesc că m-ai înţeles.

— Şi-atunci, de ce te încrunţi? o întrebă el, exasperat.

— Tocmai mi-am dat seama că mai ai o armă pe care s-o foloseşti

împotriva mea, dacă te înfurii pe mine, recunoscu ea, ridicând din umeri. Ţi-am dezvăluit una dintre slăbiciunile mele.

— Să ştii că mă jigneşti! ripostă Lyon. Nu cunosc prea mulţi bărbaţi, nici femei, cărora le-ar place să stea

într-o cameră cu uşile încuiate, Christina. Şi-acum, nu mă mai zăpăci de cap şi îmbracă-te.

Fata se grăbi să se conformeze.

— Nu cred că aş vrea să aştept în salon, murmură ea de una singură, în timp ce lua o rochie şi trecea după

paravan să se schimbe. Lyon? îl chemă ea. Rochia asta se încheie la spate, şi nu ajung cu mâinile…

Primul lucru pe care-l observă Lyon când trecu după paravan fu pielea imaculată a spinării ei. Al doilea fu acela că pe dedesubt nu

purta nimic. Mâinile îi tremurau când începu să-i încheie rochia.

— Unde ţi-e camerista, Christina? întrebă el, sperând ca făcând conversaţie să-şi alunge din minte gândul de a o duce în pat ca s-o seducă.

— Săptămâna asta

sunt singură. I-am dat liber Beatricei.

Comentariul ei rostit pe un ton atât de nepăsător îl irită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o lady nu stă singură în casă, bombăni el.

— Mă descurc destul de bine. Îmi place să fiu

autoindulgentă.

— Autoindulgentă… repetă Lyon cu un oftat.

Îi era greu să-i încheie ultimul nasture. Părul ei mătăsos îl deranja.

— Poftim?

Îi ridică părul peste umăr. Zâmbi când văzu că i se făcuse piele-de-

găină.

— Independentă, iubito, nu autoindulgentă.

— E vreo deosebire? întrebă ea, încercând să se întoarcă pentru a-l privi.

— Nu te mişca. Da, este o deosebire. Mătuşa ta e autoindulgentă. Tu

eşti independentă.

— Ştii că niciodată nu fac greşeli, decât când sunt cu tine, Lyon? Prin urmare, numai tu eşti de vină că mă zăpăcesc.

Lyon nu voia să piardă vremea cu discuţii.

— Vino cu mine, o

chemă, după ce termină de încheiat rochia.

O luă de mână şi o trase după el.

Christina fu nevoită să alerge ca să ţină pasul.

— Nu mi-am împletit părul, spuse ea repede. Trebuie neapărat, Lyon. Ar

putea fi folosit împotriva mea. Îţi dai seama, cu siguranţă.

Nu-şi dădea seama, ştia că n-ar fi trebuit s-o întrebe, dar o făcu totuşi.

— De ce e părul tău o armă?

— M-ar putea prinde, dacă mă apucă

de păr – doar dacă nu cumva, desigur, sunt iute ca o panteră, neînfricată ca o lupoaică şi vicleană ca o vulpe.

Începea să se ambaleze. Lyon nu-şi ascunse exasperarea.

— E-n regulă dacă ai să stai pe întuneric? o întrebă el.

Se duse la ferestrele din faţă, luă cordonul împletit al draperiei şi i-l întinse.

— Nu mă tem de întuneric, răspunse ea nemulţumită. Ce întrebare prostească!

— Leagă clanţa uşii cu cordonul ăsta, Christina, cât mai

strâns. Dacă încearcă să
intre cineva, am să aud
zgomotul. E-n regulă?

Şi verifică ferestrele.
Erau înţepenite de
vreme.

— Da, Lyon, n-am să
te dezamăgesc, spuse
Christina din spatele
lui.

— Şi acum, ascultă-

mă bine, micuța mea
războinică, urmă aspru
Lyon, strângând-o de
umeri. Vei aștepta în
camera asta până trece
pericolul, înțelegi ce-ți
spun?

Christina, însă,
continua să-i zâmbească.

— Zău că aș vrea să
te ajut, Lyon. La urma

urmei, ți-aș aminti că pe mine vor să mă atace. Cu siguranță, îmi vei permite să-mi fac datoria.

— Cu siguranță nu-ți voi permite nimic! răcni Lyon. N-ai face decât să mă încurci, Christina, adăugă el, pe un ton mai blând.

— Foarte bine, răspunse fata.

Se întoarse spre oglinjoara ovală de pe peretele de lângă ferestre şi începu să-şi împletească părul. Arăta atât de graţioasă şi feminină! Când ridica braţele, rochia i se înălţa până la glezne.

— Ai uitat să te încalţi, observă amuzat Lyon. Iar.

— Iar? Cum adică? întrebă Christina, întorcându-se spre el.

Lyon clătină din cap.

— Nu contează. Şi poţi să-ţi laşi părul aşa cum e. N-ai să te amesteci.

Zâmbetul ei era atât de sincer, încât îi trezi imediat bănuielile.

— Dă-mi cuvântul tău, Christina. Acum.

— Care cuvânt? întrebă ea, cu falsă inocenţă, reîncepând să-şi împletească părul. Doamna Smihterson m-a învăţat să mă apăr. Aş

şti ce să fac.

— Summerton, o
corectă Lyon, cu un
oftat prelungit. Oamenii
care te-au crescut se
numeau Summerton.

Era imprevizibil ca
vântul, îşi spuse
Christina. Când
zâmbea, când părea gata
să facă moarte de om.

— Te porţi ca şi cum am avea tot timpul până ne sosesc vizitatorii, comentă ea. Nu vor fi aici în curând?

— Încă nu. Stai aici, până arunc eu o privire prin jur.

Christina dădu din cap. În clipa când Lyon ieşi, alergă la etaj să-şi ia

o panglică pentru păr. Şi cuţitul, desigur. Avea de gând să-l ajute indiferent dacă el era de acord sau nu.

Se afla din nou în salon, aşezată pe canapeaua roasă, cu cuţitul ascuns sub pernă, când Lyon se întoarse.

— M-am hotărât să-i uşurez sarcina lui Splickler.

— Cum?

— Am lăsat descuiată uşa din spate.

— Dacă eşti sigur că vor veni prin grădină, de ce-i mai laşi să intre în casă? De ce nu-i întâmpini afară?

— Să-i întâmpin?

Lyon clătină din cap.

— Christina, nu vor veni aici să stea de vorbă cu tine. S-ar putea să aibă loc o luptă.

— Sigur c-o să fie o luptă, răspunse ea. De asta aş şi prefera să-i aştepţi afară, Lyon. La urma urmei, eu va

trebui să fac ordine după aceea.

La asta nu se gândise. Iar când își dădu seama că fata înțelegea perfect ceea ce avea să se întâmple, se simți foarte ușurat.

— Ești curajoasă, constată el. Totuși, luna dă prea multă lumină.

Am memorat toate detaliile camerei în care vor intra, înainte să sting lumânările. Vor fi în dezavantaj.

— Şi va trebui să intre pe rând, interveni Christina. O idee foarte şireată, Lyon. Dar dacă se caţără pe iederă, în loc să încerce uşa?

— N-au să se cațere, iubito.

Părea atât de sigur, încât Christina se hotărî să nu-şi mai facă griji. Îl privi cum se îndrepta spre uşă.

— E timpul să stingem lumânările, iubito. Mai întâi, leagă funia în jurul clanțelor,

da? Nu ţi-e frică, nu-i aşa? O să am grijă de tine, îţi promit.

— Am încredere-n tine, Lyon.

Răspunsul ei îi încălzi sufletul.

— Iar eu am încredere că vei rămâne aici.

— Lyon?

— Da, Christina?

— Să ai grijă.

— O să am.

— A, şi, Lyon?

— Da?

— Vei încerca să nu faci prea mult deranj, da?

— Am să-ncerc.

Îi făcu cu ochiul, înainte de a închide uşa

în urma lui. Christina
legă cordonul de două
clanţe, cu un nod strâns,
dublu. Stinse
lumânările şi se aşează să
aştepte.

Minutele treceau ca
melcul. Christina îşi tot
ciulea urechile, să audă
sunete din spatele casei.

Din acest motiv, fu complet nepregătită pentru râcâitul care răsună de la ferestrele din faţă.

N-ar fi trebuit ca intruşii să vină pe-acolo. Lyon avea să fie dezamăgit. Christinei îi venea să le spună să se ducă prin spate. Tot ce

putea face era să spere că renunţau la forţarea ferestrelor şi ocoleau ca să încerce uşa din dos.

— Christina?

Numele îi fusese rostit în şoaptă, dar recunoscu glasul. Contele de Rhone încerca să-i atragă atenţia.

Dădu draperia la o parte şi-l văzu pe Rhone cocoţat pe cornişă, zâmbindu-i. Zâmbetul însă dispăru curând – o dată cu Rhone, care scăpă pervazul din mâini şi se făcu nevăzut.

Urmă o bufnitură urmată de câteva

sudălmi indecente, semn că bietul om nu căzuse în picioare.

Christina se hotărî să-l scoată din boschete. Făcea atâta tărăboi, încât risca să-i pună în gardă pe răufăcători.

Rhone îi veni în întâmpinare la uşa din faţă. Arăta într-un hal

fără de hal, căci avea vestonul rupt la umăr, cravata desfăcută şi murdară, şi şchiopăta.

Deşi era atât de stângaci, Christina se înduioşă. Pesemne că Lyon i se confesase. Îşi închipui că venise să-şi ajute prietenul.

— Se pare că prima

luptă ai şi pierdut-o… Rhone, atenţie, în spate!

Un trosnet din spatele casei aproape că-i acoperi vocea, dar Rhone înţelese. Reacţionă fulgerător, împingând cu umărul drept uşa în faţa unui bărbat vânjos care încerca să dea buzna în

casă. Se propti cu spatele în ea, încordându-şi picioarele, roşu de efort.

Când fu clar că nu putea ţine uşa închisă fără ajutorul ei, Christina începu s-o împingă şi ea.

— Lyon!

Strigătul lui Rhone

făcu să-i ţiuie urechile.

— Du-te şi te-ascunde undeva, gâfâi el, opintindu-se.

— Christina! Treci îr salon!

Glasul lui Lyon se auzea din spatele ei. Christina aruncă o privire peste umăr, ca să-i explice că era

nevoie şi de ea ca să ţină uşa închisă, dar priveliştea pe care o văzu îi alungă din minte orice explicaţie. Se întoarse încet şi făcu un pas nesigur înainte. Era prea năucită ca să se mişte repede.

Transformarea marchizului o fascina.

Nici măcar nu mai arăta
ca un englez. Era fără
veston, cu cămaşa ruptă
în talie. Sângele i se
prelingea pe bărbie, de
la o tăietură de lângă
colţul gurii. Nu era o
rană gravă, şi n-o
alarmă nici pata de
sânge de pe mânecă,
ştiind instinctiv că nu

era sângele lui… Nu, nu de înfăţişarea lui Lyon se temea, ci de expresia din ochii lui.

Părea gata să ucidă. Arăta absolut calm, cu braţele încrucişate pe piept şi o expresie fals plictisită. Adevăratele sale intenţii se citeau în ochi.

— *Acum!*

Strigătul lui o dezmetici. Christina nici măcar nu se uită la Rhone, când o zbughi spre uşa salonului.

— Dă-te la o parte, Rhone.

Prietenul său nu ezită să-i urmeze ordinul. Imediat ce sări înapoi,

trei oameni cât nişte uriaşi se repeziră înăuntru. Căzură claie peste grămadă. Rhone se retrase într-un colţ, sperând ca Lyon să-i ceară ajutorul.

Lyon stătea în mijlocul holului, aşteptându-i cu răbdare pe cei trei bandiţi să se

ridice în picioare. Rhone găsea că era puţin cam prea binevoitor.

Era în inferioritate numerică, a greutăţii şi a armelor. Cei trei stăteau acum încordaţi în faţa lui, gata să atace, cu cuţitele în mâini. Unul dintre ticăloşi avea

chiar câte unul în fiecare mână.

Cineva începu să râdă afectat. Rhone zâmbi. Bietul nătărău nu-şi dădea seama că avantajul era de partea lui Lyon.

Grăsanul din mijloc se repezi dintr-o dată la Lyon cu cuţitul. Cizma

lui Lyon îl nimeri sub bărbie. Forţa loviturii îl ridică în aer suficient de sus pentru ca Lyon să-i trântească doi pumni între picioare. Agresorul leşină înainte de a atinge podeaua.

Ceilalţi doi atacară în acelaşi timp, tocmai în clipa când un al

patrulea individ năvălea pe treptele din faţă. Lyon îl auzi venind şi închise uşa dintr-o lovitură cu piciorul. Urletul de durere care răsună pe uşă îl înştiinţă pe Rhone că Lyor alesese excelent momentul.

Rhone nu-şi mai lua

ochii de la prietenul său. Deşi îl mai văzuse în luptă, forţa lui Lyon continua să-l impresioneze. Lyon trânti un cot în falca unuia, în timp ce îndepărta de el braţul celuilalt. Apoi se ocupă şi de acesta, iar când Rhone auzi un os

trosnind, ştiu că Lyon îi rupsese încheietura mâinii.

Când Lyon termină, antreul era plin de trupuri prăbuşite.

— Deschide uşa, Rhone.

— La naiba, nici măcar nu răsufli greu, mormăi Rhone.

Deschise uşa, apoi se dădu la o parte din drum când Lyon, fără nici cel mai mic efort, îi aruncă pe toţi în stradă, pe rând.

— Lucrăm bine împreună, comentă Rhone.

— Lucrăm…?

— Adică, tu lucrezi şi

eu mă uit, preciza Rhone.

— Aha.

— Ce s-a întâmplat cu Splickler? A intrat prin spate, sau a fugit?

Lyon îi zâmbi lui Rhone, apoi dădu din cap spre piramida de trupuri de la baza scării.

— Splickler e

dedesubt. Cred că i-ai rupt nasul când i-ai trântit uşa în faţă.

— Atunci, mi-am jucat şi eu rolul, declară Rhone, umflându-se în pene ca un curcan.

Lyon râse, îl plesni peste umăr, apoi se întoarse spre uşă, unde apăruse Christina.

Arăta de parcă ar fi
văzut o stafie. Culoarea
îi dispăruse din obraji,
şi avea ochii holbaţi de
spaimă. Lui Lyon i se
strânse inima.
Dumnezeule, pesemne
văzuse lupta. Făcu un
pas spre ea, dar se opri,
când Christina se
retrase.

Se simţea învins. Christinei îi era frică de el. Dumnezeule, voise s-o apere, nu s-o sperie.

Dintr-o dată, fata alergă spre el. Se aruncă în braţele lui, amândoi fiind cât pe ce să se prăbuşească la podea. Lyon nu înţelegea ce cauzase acea schimbare

de atitudine, dar era totuşi recunoscător. Uşurarea îl făcu să se relaxeze. O cuprinse cu braţele şi-şi rezemă bărbia de creştetul capului ei, oftând prelung.

— Mă bucur atât de mult că nu eşti supărat pe mine! murmură ea,

cu glasul înfundat la pieptul lui.

— De ce să fiu supărat pe tine?

— Fiindcă nu m-am ţinut de cuvânt. Am ieşit din salon, ca să-i deschid lui Rhone uşa.

Lyon îşi privi prietenul.

— Ţin minte că ţi-am

spus să te duci acasă.

Se încruntă, apoi dintr-o dată observă cum arăta.

— Ce s-a întâmplat? Nu-mi amintesc să fi intrat şi tu în luptă.

— Un mic accident, răspunse Rhone.

— A căzut în tufişuri, îl lămuri Christina,

zâmbind la vederea stânjenelii de pe chipul lui Rhone, care roşise de-a binelea.

— În tufişuri? întrebă Lyon, neîncrezător.

— Cred că mă duc pe jos până acasă. Probabil trăsura ta aşteaptă în faţa casei mele, Lyon. Am să ţi-o trimit înapoi.

La revedere, Prinţesă Christina.

— Nu, în niciun caz nu trebuie să mergi pe jos. Lyon, ar trebui să…

— Lasă-l să se ducă, o întrerupse Lyon. Nu e departe.

Christina nu mai insistă. Cineva trebuia să trimită trăsura, şi

prefera s-o facă Rhone, ca să poată rămâne câteva minute singură cu Lyon.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Rhone. Lyon, ce vei face cu aceşti oameni îngrămădiţi aici? Şi mi se pare mie, sau şi în spatele casei sunt vreo

doi?

— Sunt doi, confirmă Lyon. I-am aruncat afară pe uşa din dos.

— Se vor trezi şi se vor târî singuri până acasă, spuse Rhone. Doar dacă nu cumva i-ai…

— Nu i-am, replică Lyon.

— Nu i-ai ce? întrebă Christina.

— Nu i-a omorât, răspunse Rhone.

— Rhone, n-o speria, spuse Lyon.

— Dumnezeule, sper să nu fi murit! exclamă Christina. Gândiţi-vă ce încurcătură ar ieşi!

Părea copleşită, dar

din cele mai neaşteptate motive. Lyon şi Rhone izbucniră în râs.

— N-ar trebui să plângi, sau ceva? întrebă Rhone.

— Să plâng?

— Nu, Christina, n-ar trebui, răspunse Lyon. Şi acum, nu te mai încrunta.

— Eşti desculţă, Christina! remarcă dintr-o dată Rhone.

— Să ai grijă pe drumul până acasă, îl sfătui ea, ignorându-i observaţia. Şi să nu-ţi vadă nimeni bandajul. S-ar putea să intre la bănuieli.

Imediat ce zăvorî

uşa, Christina se întoarse spre Lyon, care urca treptele două câte două.

— Unde te duci?

— Să mă spăl, răspunse el peste umăr. Nu aveai un ulcior cu apă în cameră, Christina?

Şi dispăru, înainte ca

Christina să-i răspundă. Îl urmă în grabă.

Când îl ajunse din urmă, îşi dori să fi aşteptat jos. Lyon îşi scosese deja cămaşa. Stătea aplecat peste lighean, stropindu-şi cu apă faţa şi braţele.

Dintr-o dată, Christina fu copleşită de

proporţiile lui. Îi vedea muşchii puternici ai braţelor şi ai umerilor; un strat de păr auriu îi acoperea pieptul, îngustându-se peste abdomenul plat, pentru a dispărea sub betelia pantalonilor. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Era fascinată şi se

întreba cum ar fi fost s-o
ia în braţe chiar atunci.

Lyon întinse mâna
spre prosop. Christina i-
l luă din mâini şi începu
să-l şteargă pe faţă.

— Ai pielea atât de
închisă, Lyon… Ai
lucrat la soare, fără
cămaşă? îl întrebă ea.

— Când eram pe

corabie.

— Ai o corabie? se interesă Christina, destul de încântată.

— Am avut, precizează Lyon. A ars, dar plănuiesc să-mi construiesc alta.

— Cu propriile tale mâini, Lyon?

Lyon îi zâmbi.

— Nu, iubito. Am să-
i angajez pe alţii s-o
facă.

— Mi-a plăcut
corabia cu care am venit
în Anglia. Totuşi, viaţa
sub punte nu m-a prea
încântat. Eram prea
înghesuită.

Vocea îi tremura. La
fel şi mâinile, când

începu să-l şteargă pe umeri. Avea câteva cicatrice, iar la vederea acelor semne inima începu să-i bată mai lepede.

Pentru prima oară în viaţa lui, Lyon se simţea cam stânjenit. Christina era o fată atât de frumoasă, pe când el era

acoperit de urme. Aminteau de trecutul lui întunecat, dar până acum nu-l deranjaseră.

— Îți promit că te voi lua pe corabia mea cea nouă, se pomeni el spunând.

— Mi-ar plăcea, Lyon.

Prosopul căzu pe jos,

când mâna Christinei urmări încet cicatricea lungă, arcuită, de pe pieptul lui.

— Eşti foarte chipeş, şopti ea.

— Sunt acoperit de stricăciuni, răspunse Lyon tot în şoaptă, cu glasul răguşit.

— O, nu, astea sunt

semne ale virtuţii. Sunt foarte frumoase.

Îl privea drept în ochi, iar Lyon îşi spunea că niciodată n-avea să se poată obişnui cu frumuseţea ei.

— Ar trebui să mergem jos.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, o

luă în braţe, Nu se putea stăpâni. Faptul că era singur cu ea, că se aflau chiar în dormitorul ei, îi alunga din minte orice gânduri de gentleman.

— Mă săruţi înainte să mergem jos? îl întrebă ea.

O roşeaţă uşoară îi

acoperea obraji, iar culoarea albastră a ochilor i se închisese din nou.

În clipa următoare, se retrase. Cu o tresărire, Lyon îşi dădu seama că-şi amintise de luptă.

— Christina, te temi de mine?

Se vedea pe chipul

lui că era serios, iar întrebarea o nedumerea.

— De ce m-aş teme de tine? îl întrebă, încercând să nu râdă.

— După luptă, când te-ai ferit din faţa mea…

Christina nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Lyon, mica încăierare pe care am

văzut-o nu se poate numi luptă... Chiar ai crezut că îmi era frică?

Fu atât de surprins de răspunsul ei, încât se apără imediat:

— Ei, recunosc că nici mie nu mi s-a părut cine ştie ce luptă, dar am crezut că te înspăimântase. Ce

naiba, Christina, pe cele mai multe femei le-ar fi apucat istericalele.

Când termină de vorbit, tonul lui nepăsător devenise aproape iritat.

— Eram datoare să plâng, Lyon? Te rog să mă scuzi dacă te-am nemulţumit, dar încă

nu înțeleg toate regulile voastre.

— Ai putea face şi un rățoi să se simtă ca un nătărău, declară Lyon.

Văzând că zâmbea din nou, Christina se hotărî să nu-şi arate exasperarea.

— Eşti cel mai ciudat om, remarcă ea. Tot

trebuie să-mi reamintesc că eşti englez.

Tentaţia era prea mare. Fără să se poată stăpâni, întinse mâna să-i atingă pieptul. Fierbinţeala pielii lui sub degete îi dădea o senzaţie plăcută, iar părul era aspru dar totuşi moale.

— Nu m-am speriat de tine, Lyon, şopti ea, evitându-i ochii. Niciodată nu m-am temut de tine. Cum aş fi putut? Eşti un om atât de bun şi blând…

Nu ştia cum să-i răspundă. Vorbea aproape cu adoraţie – şi se înşela, desigur. Nu

fusese niciodată bun sau
blând. Dar un om putea
să se mai şi schimbe.
Lyon era hotărât să fie
întru totul aşa cum şi-l
dorea Christina. Pe toţi
sfinţii, dacă-l credea
blând, atunci blând avea
să fie.

— Eşti cu adevărat
un războinic, nu-i aşa,

Lyon?

— Vrei să fiu? o întrebă el nedumerit.

— O, da, răspunse Christina, îndrăznind să ridice scurt privirea spre el.

— Războinicii nu sunt blânzi, îi aminti Lyon.

Nu voia să insiste,

ştiind că n-ar fi înţeles-o. Îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui, strecurându-şi degetele în părul său moale şi cârlionţat.

Îl simţi cutremurându-se; muşchii i se încordară.

Lyon i-ar fi vorbit, dar era sigur că l-ar fi

trădat glasul. Atingerea ei îl scotea din minți.

„Uşurel, “ îşi spuse el. „Trebuie să mă port blând cu ea.“ Îi depuse un sărut pe frunte. Christina închise ochii şi oftă, încurajându-l. Apoi o sărută pe rădăcina nasului pistruiat, şi în sfârşit

ajunse la buzele ei gingaşe.

Era un sărut foarte blând. Suav. Nepătimaş.

Până când limba ei o atinse pe a lui. Păru să i se aprindă toată pasiunea din trup. Era o senzaţie atât de îmbătătoare, atât de irezistibilă, încât uită cu

totul de blândeţe. Limba
lui îi pătrunse gura
caldă, gustând,
explorând, cucerind.

Când Christina îl
strânse mai tare,
pasiunea crescu, până
când nu se mai putu
gândi la altceva decât s-
o umple… complet.

Nu i se opunea. Nu,

gemetele ei slabe îl înştiinţau că nu voia să se oprească. Îşi desprinse gura de a ei, cu un geamăt aspru.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Christina, îi şopti el la ureche. Dacă o să ne oprim, numai acum o mai putem face.

Capul Christinei căzu pe spate, în timp ce Lyon îi presăra sărutări umede pe gât. Mâinile ei, încă încleştate în părul lui, se încordau, trăgeau, cerşeau.

Ştia că în curând avea să treacă de linia unde-i mai păsa. Încercă să

scape de acel chin.

— Dumnezeule, Christina, pleacă de lângă mine… Pleacă acum!

Să plece? Dumnezeule din ceruri, abia se mai putea ţine pe picioare. Toate părţile trupului ei reacţionau la atingerea

lui. Îi auzea furia în glas, îi simţea tensiunea din strânsoarea puternică. Mintea ei încerca să-i înţeleagă reacţia.

— Nu vreau să te opreşti, Lyon.

Ştia că o auzise. O apucă de umeri, strângând-o dureros.

Christina îl privi în ochi, îi văzu acolo dorința. Forța pasiunii lui o copleşea, îi răpea puterea de a mai gândi logic.

— Ştii ce-mi spui?

Îi răspunse în singurul mod la care se pricepea – folosindu-şi trupul pentru a-i da

permisiunea. Se arcui spre el, apoi îi trase capul spre ea.

Îl sărută cu o pasiune ameţitoare. La început, Lyon fu prea uluit ca să reacţioneze, dar în curând redeveni agresiv.

Bâjbâi la nasturii din spate ai rochiei, cu gura

încleştată peste a ei. Christina auzi materialul rupându-se. Deodată, Lyon îi smulse mâinile din jurul lui şi-i scoase rochia dintr-o mişcare, lăsând-o să cadă pe jos.

Nu avea lenjerie care să-i stânjenească privirea. Când făcu un

pas înapoi, Christina rămase în faţa lui, cu mâinile pe lângă trup.

Trupul ei îi aparţinea lui. El era leul ei. Accepta adevărul, repetându-l în minte la nesfârşit, încercând să-şi învingă frica şi sfiala.

Nu-şi putea ascunde trupul de el… şi nici

inima.

Amândouă îi aparţineau lui Lyon.

Privirea lui Lyon c cutreiera cu lăcomie. Era atât de perfect formată, atât de frumoasă… nespus de frumoasă. Avea pielea netedă şi albă ca smântâna în lumina

blândă a lumânărilor. Sânii-i erau plini, tari, ridicaţi, cu sfârcurile erectate, aşteptându-i atingerea. Avea talia negrăit de îngustă, abdomenul plat şi şoldurile suple.

Era irezistibilă.

Şi-i aparţinea lui.

Mâinile îi tremurau

când se întinseră s-o atingă, s-o cuprindă iar în braţe.

Christina scoase o uşoară exclamaţie când sânii ei îi atinseră pieptul musculos. Părul lui o gâdila, pielea lui o încălzea, iar felul cum îşi controla puterea când o îmbrăţişa o făcea să

uite de orice temeri.

Îl sărută pe gât, unde-i vedea palpitând pulsul, apoi îşi rezemă capul pe umărul lui, inhalându-i minunatul miros masculin, aşteptându-l să-i arate ce să facă.

Lyon îi desfăcu încet panglica de la capătul

cozii, apoi îi despleti buclele mătăsoase, până când spatele ei fu acoperit de o cascadă aurie. O ridică în braţe şi o duse la pat, oprindu-se numai ca să dea cuvertura la o parte înainte de a o culca în mijloc.

Christina încercă să

protesteze, să-i spună că era datoria ei să-l dezbrace, dar Lyon îşi scosese deja pantofii şi ciorapii. Vocea i se opri în gât când îl văzu lepădându-şi şi restul hainelor, şi nu mai putu decât să se uite la el cu mirare.

Era cel mai magnific

războinic din câți
văzuse vreodată.
Puterea i se recunoştea
în braţe şi picioare.
Avea coapsele
musculoase, puternice,
splendide. Erecţia îi era
deplină, dură, iar când
se culcă deasupra ei,
Christina i se deschise
instinctiv. Lyon se

potrivi între picioarele ei, şi de îndată îi pecetlui gura cu încă un sărut arzător.

Îl cuprinse cu braţele de mijloc. Mâinile lor nu stăteau o clipă locului, mângâind, dezmierdând, iscând fiori de plăcere. Gemetele ei de

voluptate îl scoteau din minţi.

Îi frământa sânii cu mâinile, în timp ce cu limba îi încercuia un sfârc, apoi şi pe celălalt. Când în sfârşit începu să sugă, în adâncul făpturii ei se aprinse o flacără de dorinţă incandescentă. Nu mai

putu decât să se agațe de el, cu scâncete imploratoare.

Mâinile lui i se strecurară între coapse să-i excite pielea sensibilă. Curând, nevoia deveni sălbatică, în timp ce degetele lui mângâiau mugurul protejat de cârlionți

mătăsoşi până ajunse complet udă de dorinţă.

Lyon îi simţea incredibila fierbinţeală şi era la un pas de a-şi pierde controlul.

Nu mai putea aştepta şi-şi impuse să n-o grăbească, în timp ce-i îndepărta şi mai mult picioarele cu coapsa.

— Din clipa asta, eşti
a mea, Christina. Acum
şi pentru totdeauna.

O pătrunse dintr-o
mişcare rapidă şi
hotărâtă, ridicându-i
şoldurile cu mâinile
pentru a o penetra
complet.

Era virgină. Prea
târziu îşi dădu seama.

Acum era cu totul în ea. Trase adânc aer în piept şi încercă să nu se mişte.

Efortul aproape că-l costă viaţa. Christina era atât de fierbinte, atât de strâmtă… se potrivea cu el de minune.

Inima-i bubuia în piept. Respira aspru, întretăiat.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă într-un târziu.

Se rezemă în coate, pentru a-i privi fața.

Dumnezeule, nu scosese un sunet. O are o duruse?

— De ce nu mi-ai spus că n-ai mai avut de-a face cu niciun

bărbat? repetă el întrebarea, cuprinzându-i obrajii între palme.

— Te rog, Lyon, nu fi supărat, şopti Christina.

Era la un pas de a izbucni în plâns. Strălucirea feroce din ochii lui o speria. Întreg

trupul îi ardea de durere, cu toţi muşchii încordaţi, străbătuţi de furnicături.

— Iartă-mă că te-am dezamăgit, se scuză ea cu vocea întretăiată. Dar nu voiam să te opreşti. N-ai putea lăsa dezamăgirea pe mai târziu, te rog?

— Nu sunt dezamăgit, răspunse Lyon. Dimpotrivă, sunt foarte mulţumit.

Încerca să vorbească încet, blând. Era o sarcină chinuitoare, căci excitaţia îşi cerea eliberarea, şi nu voia decât să-şi reverse sămânţa în ea.

Dar mai întâi avea să se asigure că şi ea îşi găsea satisfacţia deplină.

— Voi încerca să nu-ţi provoc dureri, Christina.

— Ai şi făcut-o.

— O, Doamne, îmi pare rău… Am să mă opresc, promise el, ştiind prea bine că nu

putea s-o facă.

— Nu, protestă Christina, înfigându-şi unghiile în umărul lui, ca să-l ţină într-însa. De-acum încolo va fi mai bine, nu-i aşa?

Lyon se mişcă, gemând de plăcerea pe care o simţi.

— Aşa îţi place? o

întrebă.

— O, da… gâfâi ea, arcuindu-şi şoldurile în s u s spre el. Şi ţie îţi place?

Lyon încerca să fie tandru, dar Christina îi făcea sarcina imposibilă. Se tot mişca sub el, agitată, înnebunită. Îl părăsea orice disciplină.

— Încet, iubito, să nu te doară…

— Lyon!

— Christina, de ce m-ai lăsat să cred că ai mai avut de-a face şi cu alţi bărbaţi?

Lyon stătea întins pe spate, cu mâinile sub cap.

Christina zăcea ghemuită lângă el, cu un picior peste coapsa lui şi faţa rezemată pe pieptul său.

— Te-am lăsat să crezi?

— Ştii ce vreau să spun, zise Lyon, neluându-i în seamă tonul amuzat.

— Mi s-a părut neimportant să te contrazic. Aveai părerea gata formată. Şi-n plus, probabil că oricum n-ai fi crezut adevărul.

— Poate că te-aş fi crezut, protestă el, deşi ştia că minţea – într-adevăr, n-ar fi crezut-o.

— De ce-ai crezut că

am…

— După felul cum m-ai sărutat.

— Cum te-am sărutat? Nu făceam decât să te imit.

— E-n regulă, iubito. Îmi place… entuziasmul tău.

— Îți mulțumesc, Lyon, răspunse

Christina, după ce se uită bine la el, să vadă dacă nu cumva îi ardea de glumă. Şi mie-mi place cum săruţi tu.

— Şi ce altceva mai imiţi?

Întrucât o tachina, Lyon fu nepregătit pentru răspunsul ei.

— O, totul. Mă cam

pricep, ştii, mai ales dacă îmi place ceea ce imit.

— Îmi pare rău că te-a durut, Christina, şopti ol. Dacă mi-ai fi spus că erai fecioară, aş fi avut grijă să-ţi fie mai uşor.

Se simţea puţin vinovat, dar şi teribil de arogant.

Acum era a lui. Încă nu ştiuse cât de posesiv putea fi.

Nu mai voia să audă decât adevărul din inima ei. Voia să-i spună cât de mult îl iubea.

— Lyon, toţi englezii au atâta păr pe trup?

Întrebarea ei îl

smulse din gânduri.

— Unii da, alţii nu, ridică el din umeri. Pe domnul Summerton nu l-ai văzut niciodată fără cămaşă, iubito?

— Pe cine?

N-avea de gând să-i mai reamintească. Dacă nu-şi putea ţine şirul minciunilor, în niciun

caz nu era el acela care să-i aducă aminte.

— Christina, acum că am devenit atât de intimi, nu mai e nevoie să inventezi poveşti. Vreau să ştiu totul despre tine, adăugă, pe un ton puţin mai intens decât ar fi vrut. Indiferent cum a fost

copilăria ta, ţin totuşi la tine.

Christina nu voia să-i răspundă la întrebări. Nu voia să trebuiască să-l mintă iar. Lyon fusese un amant nespus de tandru.

— Te-am mulţumit, Lyon? îl întrebă, mângâindu-l pe piept,

ca să-i distragă atenţia.

— Foarte mult.

Când mâna i se apropie de ombilicul lui, i-o prinse.

— Iubito, spune-mi despre…

— Nu mă întrebi dacă şi tu m-ai mulţumit pe mine?

— Nu.

— De ce?

Lyon trase adânc aer
în piept. Simţea că
începea să se întărească
iar.

— Fiindcă ştiu că ţi-a
plăcut, scrâşni el.
Christina, termină. E
prea devreme pentru
tine. Nu putem face
dragoste din nou, acum,

imediat.

Mâna ei îi atinse bărbăţia, retezându-i protestul. Lyon scoase un geamăt gutural, în timp ca Christina începea să-i depună sărutări umede pe abdomenul plat. Coborî mai jos, ca să guste şi mai mult din el.

— Gata! porunci Lyon.

O trase de păr, răsucindu-i-l în jurul mâinii ca să-i atragă atenţia.

— Mai bine aşteaptă până mâine, o preveni. Niciun bărbat nu rezistă la nesfârşit, Christina.

— Nu avem decât

noaptea asta, obiectă ea.

— Nu, Christina. Avem toată viaţa. Data viitoare va fi mai bine, îţi promit, iubito.

Nu-i răspunse imediat, deşi ştia că nu avea dreptate. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce-şi întorcea faţa.

— Nu poate exista

nicio dată viitoare, se
tângui ea în sfârşit. Ai
spus că n-ai să te
căsătoreşti cu mine.

Aha, deci acesta era
motivul!

— M-am răzgândit, o
anunţă el.

— Şi eu m-am
răzgândit. Nu mă pot
mărita cu tine.

Sări din pat înainte ca Lyon s-o poată opri, apoi se grăbi să-şi ia capotul pe ea.

— La început, am crezut că puteam, fiindcă ştiam că mi-ai fi făcut şederea în Anglia mult mai suportabilă, dar asta a fost când credeam că te voi putea

părăsi.

— La naiba, Christina, dacă-ţi arde de jocuri, te-aş sfătui să te opreşti.

— Nu e niciun joc! protestă ea, ştergându-şi lacrimile, după care reveni până la picioarele patului, cu capul în piept. Voiai să te însori

cu Prințesa Christina, nu cu mine.

— N-are niciun sens ce spui, mormăi Lyon, dându-se jos din pat ca să vină lângă ea.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla în mintea ei, şi-şi spuse că nu conta.

— Poţi să-mi înşiri

câte minciuni vrei, dar felul cum mi te-ai dăruit a fost destul de sincer. Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu pe tine.

Voia s-o strângă iar la piept, dar următorul ei răspuns îl împiedică.

— Nu contează.

Tristețea din vocea ei

îi sfâşia inima.

— Ăsta nu-i un joc, aşa-i? Chiar crezi că n-ai să te măriţi cu mine.

— Nu pot.

Acest răspuns simplu îl făcu să devină livid.

— Nu poţi pe dracu'! O să ne căsătorim, Christina, imediat ce reuşesc să termin toate

aranjamentele. Şi jur pe toţi sfinţii că, dacă mai clatini din cap o singură dată, am să-ţi trag o mamă de bătaie!

— Nu e nevoie să strigi la mine. E aproape ziuă, Lyon. Amândoi suntem prea obosiţi pentru discuţia asta.

— De ce m-ai cerut

în căsătorie, pentru ca pe urmă să te răzgândeşti?

— Credeam c-am să mă pot mărita cu tine doar pentru un timp, şi pe urmă…

— O căsnicie durează toată viaţa, Christina.

— După regulile voastre, nu după ale

mele, răspunse ea, îndepărtându-se cu un pas. Sunt prea tulburată ca să vorbesc despre asta acum şi mă tem că oricum n-ai înţelege…

Lyon întinse braţele ca s-o strângă la piept. Îi încercui talia cu mâinile.

— Înainte de a face

dragoste, ştiai că nu vrei să te măriţi cu mine?

Furia din glasul lui o făcu să închidă ochii.

— Îmi refuzaseşi deja cererea. Și, da, ştiam ca nu mă voi mărita cu tine.

— Atunci, de ce mi te-ai dăruit? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Te-ai luptat pentru onoarea mea. M-ai protejat.

Tonul ei îl înfuria şi mai tare.

Vorbea ca şi cum ar fi trebuit să înţeleagă tot ce-i spunea.

— Atunci, e un mare noroc că n-a apucat altul să…

— Nu, nu m-aş fi culcat cu niciun alt englez. Destinul nostru este…

— Destinul tău e să devii soţia mea, strigă el, înţelegi, Christina?

Se retrase de la pieptul lui, oarecum surprinsă că-i dăduse drumul.

— Urăsc Anglia, înțelegi? strigă și ea. N-aș putea supraviețui aici. Oamenii sunt atât de ciudați! Fug dintr-o cutiuță în alta, și sunt atât de mulți, încât n-ai loc nici să respiri. N-aș putea să…

— Ce cutiuțe?

— Casele, Lyon

Nimeni nu stă prea
mult timp afară. Toţi o
zbughesc ca şoarecii,
din loc în loc. Eu n-aş
putea trăi aşa. N-aş
putea respira. Şi nici
englezii nu-mi plac. Ce
spui de adevărul ăsta
deplin, Lyon? Mă crezi
proastă? Poate sunt la
fel de nebună cum

crede toată lumea de-aici că a fost mama mea.

— De ce nu-ți plac englezii? întrebă el mai calm, pe un ton liniştitor.

— Nu-mi place cum se poartă. Femeile îşi iau amanți după ce se leagă cu jurământ de un bărbat, pe care apoi îl

leapădă ca pe o otreapă. Cei bătrâni ar trebui să fie onoraţi, nu neluaţi în seamă. Şi copiii, Lyon… Tot aud despre cei mici, dar încă n-am văzut niciunul. Mamele îi închid în şcoli. Nu înţeleg că un copil e inima care bate a unei familii? Nu, Lyon, aici

n-aş putea să supravieţuiesc.

Făcu o pauză ca să respire adânc, apoi îşi dădu seama pe neaşteptate că Lyon nu părea prea surprins de comentariile ei.

— De ce nu eşti furios?

Când vru să se

îndepărteze iar de el, o cuprinse cu braţele, ţinând-o alături.

— În primul rând, sunt de acord cu cea mai mare parte din tot ce-ai spus. În al doilea rând, tot timpul ai spus „ei“ şi „ele“ – nu „tu“. Nu m-ai pus laolaltă cu ceilalţi. Mi-ai spus odată

că mă găseşti altfel. De-asta te-ai simţit atrasă de mine, nu? Nici nu prea contează, adăugă el cu un oftat. Amândoi suntem englezi. Nu poţi schimba acest lucru, Christina, cum nu poţi schimba nici faptul că acum eşti a mea.

— Nu sunt

englezoaică în privința care contează cel mai mult.

— Şi anume?

— Nu sunt, în inima mea.

Lyon zâmbi. Vorbea ca un copil mic care are nevoie de alinare. Întâmplător, chiar atunci se retrase de

lângă el, îi văzu zâmbetul şi se înfurie.

— Cum îndrăzneşti să râzi de mine când îţi spun ce e în inima mea? strigă ea.

— Îndrăznesc, ba bine că nu! strigă şi Lyon. Îndrăznesc, fiindcă asta-i prima dată când eşti întru totul

cinstită cu mine. Îndrăznesc, pentru că încerc să te înţeleg, Christina, adăugă, făcând încă un pas ameninţător spre ea. Îndrăznesc fiindcă, întâmplător, ţin la tine. Numai Dumnezeu ştie de ce, dar ăsta-i adevărul.

Christina se întoarse cu spatele.

— N-am să mai continui discuţia asta, declară ea; îi luă de jos pantalonii şi i-i aruncă. Îmbracă-te şi du-te acasă. Mă tem că va trebui să mergi pe jos, fiindcă n-am niciun servitor care să-ţi aducă

trăsura.

Întoarse capul spre el şi-i văzu expresia surprinsă. Un gând neaşteptat o făcu să exclame:

— Trăsura ta nu aşteaptă în faţa casei, nu-i aşa?

— La naiba… mormăi Lyon.

Dintr-o mişcare, îşi luă pe el pantalonii şi ieşi din dormitor, desculţ şi cu pieptul gol, continuând să bombăne printre dinţi.

Christina alergă după el.

— Dacă-ţi vede cineva trăsura… pot fi sigură că mătuşa mea o

să afle, nu-i aşa?

— Nu-ţi pasa ce cred englezii, mai ştii? strigă Lyon peste umăr.

Deschise uşa din faţă, apoi se întoarse să se uite bine la ea, încruntat.

— Ar fi trebuit să locuieşti pe strada mare, adăugă, vorbind de

parcă şi-ar fi ales casa din oraş ca pe o provocare deliberată.

După ce aruncă această acuzaţie, se întoarse spre vizitiu să-i dea instrucţiuni.

— Du-te şi trezeşte servitorii, omule. Adu jumătate din ei aici. Vor sta cu Prinţesa Christina

până se întoarce mătuşa ei de la ţară.

Fusese nevoit să răcnească, altfel birjarul nu l-ar fi auzit.

Parada de călești care veneau pe stradă făcea prea mult tărăboi.

Ştia că ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru ceea ce făcea intenţionat.

Când văzu prima trăsură dând colţul, ar fi putut măcar să-i facă semn propriului său vizitiu să plece şi apoi să închidă uşa.

— Pleacă musafirii de la petrecerea lui Thompson, remarcă el pe un ton firesc.

Zâmbi când îi auzi

exclamația de oroare, mulțumit că înțelegea destul de bine implicațiile. Apoi se rezemă de tocul ușii și le făcu cu mâna ocupanților primei trăsuri, care-l priveau surprinși.

— Bună seara, Hudson, Lady

Margaret! strigă el, fără să-i pese deloc că avea pantalonii doar parţial încheiaţi.

Peste umăr, îi spuse Christinei:

— Lady Margaret pare gata să cadă din caleaşcă, iubito. Stă pe jumătate aplecată afară prin fereastră.

— Lyon, cum ai putut? întrebă Christina, oripilată de conduita lui.

— Destinul, draga mea.

— Ce?

Lyon mai făcu semne de salut spre încă trei trăsuri, înainte de a închide în sfârşit uşa.

— Cu asta, cred că am rezolvat, remarcă el, mai mult pentru sine decât pentru fata scandalizată care părea gata să-l omoare. Şi-acum, ce spuneai, iubito, că nu te măriţi cu mine?

— Eşti un neruşinat! strigă ea, când îşi putu

regăsi în sfârşit graiul.

— Nu, Christina. Tocmai ţi-am pecetluit soarta, ca să zic aşa. Încă mai crezi în destin, nu?

— N-am să mă mărit cu tine, indiferent ce scandaluri ai urzi.

Dacă n-ar fi fost atât de furioasă, poate ar fi încercat să-i explice din

nou. Dar Lyon îi zâmbea cu o expresie aşa de victorioasă şi de arogantă pe chip, încât se hotărî să păstreze adevărul pentru sine.

Îi risipi furia dintr-o dată. Pe neaşteptate, o luă în braţe şi o sărută apăsat. Când îi dădu drumul în fine, era prea

slăbită ca să mai protesteze.

— Ai să te măriţi cu mine.

Şi porni iar pe scară, să-şi caute pantofii.

Christina se ţinu de balustradă, privindu-l.

— Crezi că va conta cu ceva că mi-ai distrus reputaţia, Lyon?

— Pentru început, tot e bine! răspunse el. Ţine minte, ce-i hărăzit să fie se va întâmpla. Sunt cuvintele tale, Christina, nu ale mele.

— Am să-ţi spun eu ce-o să se întâmple! strigă fata. N-am să stau în Anglia destul timp ca să-mi pese de reputaţia

mea. Nu înțelegi, Lyon? Trebuie să mă întorc acasă.

Știa că o auzise. Strigase destul de tare ca să zguduie pereții.

Lyon dispăru după colț, dar Christina îl aștepta cu răbdare să se întoarcă. N-avea de gând să alerge din nou

după el. Nu, ştia că dată urca scara ar fi ajuns iar amândoi în pat.

Doamne fereşte, poate chiar ea însăşi ar fi propus-o. Lyon era pur şi simplu prea atrăgător, iar ea avea inima prea înmuiată ca să-i reziste. Şi-n plus, îşi spuse, îl ura. Era tot atât

de moral ca un şarpe cu clopoţei.

Când reveni la parter, Lyon se îmbrăcase. Şi o ignora. Nu mai scoase o vorbă, până când trăsura lui se întoarse cu doi bărbaţi voinici şi o servitoare robustă. Le vorbi angajaţilor, dându-le

ordine.

Stilul lui arogant o
înfuria pe Christina.
Când Lyon îi instrui pe
valeţi să se ocupe de
protecţia ei şi să nu lase
pe nimeni să intre în
casă fără permisiunea
lui, se hotărî să
protesteze.

Privirea pe care i-o

aruncă o făcu să se mai
gândească. Acum vedea
altă latură a caracterului
lui Lyon. Semăna foarte
mult cu Lup Negru
când le vorbea
războinicilor. Era la fel
de rece, de rigid, de
poruncitor. Instinctiv,
Christina ştia că ar fi
fost mai bine să nu-l

contrazică.

Se hotărî să-l ignore la fel de total cum o ignora şi el pe ea. Dar această hotărâre nu ţinu mult. Se uita la focul din cămin, încercând să-şi închipuie că Lyon nici nu exista, când auzi o înjurătură foarte descriptivă. Se întoarse

tocmai la timp ca să-l vadă pe Lyon sărind de pe canapea. Se aşezase pe cuţitul ei.

— Aşa-ţi trebuie, bombăni ea, când Lyon ridică arma, cu o privire încruntată.

Încercă să-i smulgă cuţitul, dar Lyon nici vorbă să i-l lase.

— Îmi aparţine mie! declară Christina.

— Iar tu îmi aparţii mie, micuţa mea războinică, răspunse el răstit. Recunoaşte, Christina, în clipa asta, sau jur pe Marele Spirit c-am să-ţi arăt cum foloseşte un războinic adevărat cuţitul.

Privirile li se susținură lung, preț de câteva momente încărcate.

— Chiar nu ştii ce încerci să prinzi, nu-i aşa? Foarte bine, Lyon. Pentru moment – până ai să te răzgândeşti, mai bine zis – îți voi aparține ție. Acum eşti

mulţumit?

Lyon lăsă cuţitul să cadă şi o cuprinse pe Christina în braţe. Apoi începu să-i arate cât de imens de mulţumit era.

Capitolul 9

Edward plecase să înăbuşe o răzmeriţă din apus. Când căpitanul corăbiei a venit să mă ia, i-am cerut să aştepte la uşa cabinetului, în timp ce eu am intrat să fur nestematele soţului meu. Un moment, m-am gândit dacă să-i las un bilet, apoi

am hotărât să n-o fac.

Am ridicat pânzele imediat, dar n-am început să mă simt în siguranţă decât după două zile petrecute pe mare. Aproape tot timpul am stat în cabină, căci îmi era îngrozitor de rău. Stomacul meu nu suporta nicio mâncare, şi credeam

că din cauza vremii.

Abia după o săptămână mi-am dat seama care era adevărul. Purtam în mine copilul lui Edward.

Să mă ierte Dumnezeu, Christina, dar m-am rugat să mori.

Însemnare în jurnal,

7 septembrie 1795

Ziua de luni a fost o probă a rezistenței pentru Christina. În pofida protestelor ei vehemente, servitorii lui Lyon i-au împachetat toate lucrurile şi, până la amiază, le-au transferat

în casa din oraş a mamei lui.

Christina tot insista că nu pleca nicăieri, că în lunea următoare contesa avea să se întoarcă acasă şi că până atunci avea să-şi poarte singură de grijă. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenţie.

Aplicau instrucţiunile stăpânului lor, desigur, şi deşi erau destul de prietenoşi, nu-i răspundeau decât că trebuia să-i prezinte orice plângere Marchizului de Lyonwood.

Deşi Christina nu-l mai văzuse pe Lyon de

vineri seară, îi simţea cu siguranţă prezenţa. Nu-i permisese să se ducă la balul lui Creston, şi nici în altă parte. Christina bănuia că o ţinea închisă în casă ca să nu poată fugi.

Mai exista şi posibilitatea de a încerca să-i protejeze

sentimentele. Poate că nu voia să audă zvonurile despre legătura ei cu Lyon. Era un scandal, desigur, dar un scandal pe care Lyon personal îl stârnise.

Poate că Lyon c credea tulburată de întinările aduse caracterului ei. Era

nemăritată, el fusese văzut dezbrăcat de jumătatea din lumea bună, fără îndoială că prin aer plutea un scandal înfiorător; Christina o auzise pe Colette, servitoarea pe care i-o vârâse pe gât Lyon, spunându-i unui valet o bârfă suculentă

pe care o auzise când se dusese cu bucătăreasa la piață.

Pe la jumătatea după-amiezii, pe Christina o durea capul îngrozitor.

Începuse dintr-o dată, când văzuse întâmplător anunțul nupțial în ziar.

Lyon avusese tupeul

să-şi publice intenţiile de a se însura cu Prinţesa Christina în sâmbăta următoare.

Colette o surprinse tocmai când rupea ziarul în bucăţi.

— O, my lady, nu-i aşa că marchizul încalcă tradiţiile în cel mai romantic mod? Face tot

ce vrea el şi puţin îi pasă ce-or să spună ceilalţi.

Christinei nu i se părea deloc romantic. Îi venea să zbiere. Se duse în dormitor, cu gândul de a găsi câteva momente de linişte, dar abia închisese uşa când fu întreruptă din nou.

În salon o aştepta un vizitator. Întrucât Lyon poruncise să nu fie primit nimeni, Christina presupuse în mod firesc că el era. Când năvăli pe uşă, fierbea de furie.

— Dacă-ţi închipui că poţi să…

Strigătul îi fu retezat

imediat ce o văzu pe femeia vârstnică aşezată în fotoliul auriu.

— Dacă-mi închipui că pot ce, draga mea? o întrebă nedumerită vizitatoarea.

Christina se simţi jenată. Atunci, bătrâna îi zâmbi, risipindu-i întrucâtva stânjeneala.

Se vedea pe faţa ei că era o femeie cumsecade. În jurul ochilor şi al gurii avea riduri săpate de râs, şi-şi strânsese părul cărunt într-un coc la spate, nu în creştet, semn că era o femeie foarte înaltă. Nu arăta prea atrăgător. Nasul ei coroiat ocupa o parte

însemnată a feţei, iar deasupra buzei de sus avea o mustăcioară rară dar vizibilă. Era o femeie cu piept voluminos şi umeri laţi.

Părea să aibă cam aceeaşi vârstă cu a contesei.

— Vă rog să mă iertaţi că am strigat la

dumneavoastră,
doamnă, dar am crezut
că era Lyon, se scuză
Christina, după ce făcu
o reverenţă.

— Câtă cutezanţă din
partea ta, copilă!

— Cutezanţă? Nu
înţeleg ce vreţi să
spuneţi.

— Să ridici tonul la

nepotul meu. Dovedeşte că ai curaj, declară femeia, dând din cap cu hotărâre; îi făcu semn Christinei să ia loc. Îl cunosc pe Lyon de când era un băieţaş, şi niciodată n-am îndrăznit să strig la el. Iar acum, permite-mi să mă prezint, continuă ea.

Eu sunt mătuşa lui Lyon
– mătuşa Harriett, mai
exact. Sunt sora mai
tânără a tatălui său,
înţelegi, şi de vreme ce
în curând vei fi noua
Marchiză de Lyonwood,
poţi să-mi spui încă de
la-nceput mătuşă
Harriett. Eşti gata să vi
cu mine acasă acum,

Christina, sau mai ai nevoie de timp ca să te pregăteşti? Pot aştepta cu plăcere aici, dacă-mi aduci un ceai. Doamne, azi iar s-a făcut cald, nu-i aşa?

Christina nu ştia cum să-i răspundă. O privi luându-şi un mic evantai din poală, pe

care-l deschise dintr-o mişcare scurtă a mâinii şi începu să-şi facă vânt, destul de violent.

Datorită vârstei înaintate a femeii, Christina adoptă în mod firesc o atitudine supusă. Bătrânii se cuvenea să fie respectaţi şi – când se putea –

ascultaţi fără obiecţii. Aşa era obiceiul tribului Dakota, în spiritul căruia fusese crescută Christina.

Fata îşi lăsă capul în piept, spunând:

— Sunt onorată să vă cunosc, mătuşă Harriett. Dacă aveţi răbdare să mă ascultaţi, aş dori să

vă explic că pare să se fi produs o neînțelegere.

— O neînțelegere? repetă Harriett, amuzată; arătă cu evantaiul spre Christina. Draga mea, pot vorbi deschis cu tine? Lyon mi-a ordonat să te instalez în casa din oraş a mamei lui. Ştim

amândoi că va face numai ce vrea el, indiferent ce spui tu. Nu mai arăta atât de abătută, copilă. Nu-ţi doreşte decât binele.

— Da, doamnă.

— Vrei să te măriţi cu Lyon?

Întrebarea ei directă impunea un răspuns. O

privea atentă pe Christina. Aproape ca un uliu, îşi spuse fata.

— Ei, copilă?

Christina încercă să găsească o cale de a-i vorbi mai pe ocolite.

— Una e ceea ce aş dori eu, şi cu totul alta ce trebuie să fac. Încerc să-l împiedic pe Lyon să

comită o greşeală îngrozitoare, doamnă.

— Căsătoria ar fi o greşeală, spui? întrebă mătuşa Harriett.

— Dacă se însoară cu mine, da, recunoscu Christina.

— Dintotdeauna s-a ştiut că sunt o persoană directă, Christina, aşa că

te voi întreba pe față: îl iubeşti pe nepotul meu?

Fata simți că roşea. O privi lung pe mătuşa Harriett.

— Nu e nevoie să-mi răspunzi, copilă. Văd limpede că da.

— Încerc să nu-l iubesc, şopti Christina.

Mătuşa Harriett

începu iar să-şi facă vânt cu evantaiul.

— Nici în ruptul capului nu înţeleg remarca asta. Nu înţeleg, şi pace. Lyon mi-a spus că abia ai învăţat limba engleză, şi că nu tot timpul vorbeşti cu sens. Hai, nu te simţi lezată,

Christina, n-am vrut să te critic. Ai idee cât de remarcabil e că această uniune se va baza pe iubire?

— Când l-am cunoscut pe Lyon, am crezut că suntem sortiţi unul altuia... pentru scurt timp. Da, adăugă ea, când mătuşa Harriett

o privi nedumerită. Am crezut că acesta era destinul nostru.

— Destin? zâmbi femeia. Ce noţiune romantică! Cred că eşti tocmai femeia de care are nevoie nepotul meu. Iar acum, te rog să-mi explici ce înseamnă că ar fi doar pentru scurtă

vreme. Crezi c-o să-ți treacă dragostea atât de repede? Ar fi cam superficial, nu-i aşa?

Christina nu era sigură ce înțelegea mătuşa Harriett prin aceste cuvinte.

— Lyon ar dori să se însoare cu o prințesă. Iar eu vreau să mă

întorc acasă. Nimic mai simplu.

Expresia de pe faţa mătuşii Harriett arăta că nu i se părea simplu deloc.

— Atunci, Lyon ar trebui să se ducă şi el cu tine, declară mătuşa Harriett. Sunt sigur că va insista să-ţi viziteze

patria.

Această sugestie absurdă o făcu pe Christina să zâmbească.

— Vezi? Deja ţi-am alungat grijile, constată bătrâna. Desigur, Lyor te va însoţi acasă, într-o vizită.

Christina ştia că degeaba ar fi contrazis

aşteptările acelei femei, şi ar fi fost nepoliticos să i-o spună. După ce porunci o tratație, îşi petrecu următoarea oră ascultând-o pe mătuşa Harriett cum povestea întâmplări amuzante din familia ei.

Află că tatăl lui Lyon murise în somn. Lyon

era plecat la şcoală când
se întâmplase tragedia,
iar Christinei i se părea
foarte trist că nu putuse
fi alături de tatăl său.
Mai află şi că soţia lui
Lyon, Lettie, murise la
naştere. Era o
întâmplare atât de tristă,
încât fu nevoită să-şi
înfrunte lacrimile.

Iar când ora trecu, se
duse cu mătuşa Harriett
la casa din oraş a mamei
lui Lyon.

Mai fusese o dată
acolo, în vizită la Lady
Diana, şi din acest
motiv nu i se tăie
respiraţia la vederea
luxului din casă.

Antreul era luminat

de nenumărate lumânări. Camera de primire se afla pe stânga şi era de trei ori mai mare decât oricare dintre cele pe care le văzuse Christina.

Sufrageria se găsea în dreapta, ocupată de o masă lungă şi îngustă, lustruită ca oglinda, cu

câte şaisprezece scaune
înşirate în fiecare parte.

Christina presupuse
că acela era numărul
rudelor care locuiau cu
mama lui Lyon. Peste
tot forfoteau servitori,
ducând tot felul de
lucruri. Mătuşa Harriett
îi spusese că Lyon le
plătea pe toate. Era clar

că-şi întreţinea bine familia.

Lady Diana coborî grăbită treptele, în întâmpinarea ei.

— Lyon te aşteaptă sus, în bibliotecă, anunţă ea, luând-o de braţ. O, ce bine-ţi stă în roz, Christina! Ştii, aş vrea să am şi eu o

statură la fel de delicată
ca a ta. Lângă tine, mă
simt ca un elefant.

Şi continuă să turuie,
astfel încât Christina
presupuse că nu era
nevoie să răspundă la
această observaţie.

Sora lui Lyon c
conduse pe scară, până
în bibliotecă. Era o

cameră mare şi luminoasă, dar Christina nu observă mai mult decât atât. Lyon îi atrase imediat atenţia. Stătea lângă fereastră, întors cu spatele. Dintr-o dată, o străbătu un val de furie. O revolta stilul arogant al lui Lyon de a se face

stăpân pe viaţa ei. Ştia că avea să strige la el – deja o durea gâtul.

Oricum, îşi ascunse intenţiile de sora lui, ba chiar izbuti un zâmbet vag, când o rugă:

— Lady Diana? Mă poţi lăsa singură câteva minute cu fratele dumitale?

— O, nu ştiu dacă ar fi o idee prea bună. Mătuşa Harriett spune că nu poţi rămâne neînsoţită niciun minut. Înţelegi, a auzit zvonurile, îi şopti Diana Christinei. Totuşi, acum e jos, şi dacă-mi promiţi că va fi doar pentru câteva minute, nimeni

n-o să…

— Diana, închide uşa după tine.

Lyon se întorsese spre ele. În timp ce-i vorbea surorii sale, se uita la Christina.

Fata îi susţinu privirea. N-avea de gând să se lase intimidată de el. Şi în

niciun caz nu voia să-i ia în seamă aspectul aspru şi chipeş. Purta o tunică de călărie bleumarin, croită astfel încât îi făcea umerii să pară mai mari decât şi-i amintea ea.

Dintr-o dată, Christina îşi dădu seama că o privea

încruntat. Ba chiar, era furios de-a binelea, şi nu-i cădea deloc bine să observe acest lucru. La început fu atât de uimită, încât abia putu vorbi. Cum îndrăznea să facă pe supăratul? Că doar, de la el porniseră toate.

— Înţeleg că ai

acceptat cererea
Baronului Thorp de a te
însoţi la petrecerea lui
Westley, Christina. E
adevărat?

— Cum ai auzit asta?
întrebă ea.

— Este adevărat sau
nu?

Nu ridicase tonul,
dar asprimea îi era

inconfundabilă.

— Da, Lyon, am acceptat cererea baronului. Săptămâna trecută m-a invitat. Ne ducem la petrecerea de pe peluza lui Westley, indiferent ce Dumnezeu o mai fi însemnând şi asta, şi puţin îmi pasă dacă te superi sau nu.

Ar fi nepoliticos din partea mea să contramandez acceptarea invitației. Mi-am dat cuvântul.

— Nu te duci nicăieri fără mine, Christina, declară el.

Trase adânc aer în piept, înainte de a continua:

— Nu însoţeşti alţi bărbaţi când eşti gata să te măriţi. Mi-e tot mai clar că nu înţelegi situaţia, iubito. Ne căsătorim sâmbătă, şi al dracului să fiu dacă în ajunul acestei ocazii permit să fii escortată de altul!

Încercase să-şi

păstreze calmul, dar ultimele cuvinte le rostise strigând.

— Ba n-am să mă mărit cu tine! strigă şi Christina. Nu, nu trebuie să ne căsătorim. Nu-ţi dai seama că încerc să te protejez? Nu ştii nimic despre mine. Îţi doreşti o prinţesă,

pentru numele lui Dumnezeu!

— Christina, dacă n-ai de gând să vorbeşti raţional…

Dintr-o dată, Lyon se repezi la ea şi o cuprinse în braţe înainte ca fata să poată schiţa o mişcare. Christina nu încercă să se zbată.

— Dacă n-ai fi atât de încăpățânat, Lyon, ți-ai da seama că am dreptate. Ar trebui să-mi găsesc pe altcineva. Dacă Thrope nu-mi acceptă propunerea, i-aș cere-o altuia, chiar și lui Splickler.

Făcu un efort să inspire din nou adânc.

— Ascultă-mă cu atenţie, Christina. N-o să te atingă nimeni, numai eu. Splickler nu va fi în stare să umble pe picioarele lui o lună încheiată, şi prevăd că Thorpe va avea curând de făcut o lungă călătorie. Crede-mă când îţi spun că pe

fiecare bărbat pe care-l alegi îl vor aştepta câteva surprize foarte neplăcute.

— N-ai îndrăzni să faci asta. Eşti marchiz. Nu te poţi apuca să sperii pe toată lumea. Şi Splickler de ce nu poate să umble? întrebă ea dintr-o dată. Îmi

amintesc foarte clar că Rhone i-a trântit uşa-n nas. Exagerezi. N-ai…

— A, ba aş!

— Ai curajul să-mi zâmbeşti când spui lucruri atât de obscene?

— Am curajul să fac orice vreau, Christina, replică el, frecându-i buzele cu degetul mare.

Christinei îi venea să-l muşte.

Apoi umerii i se prăbuşiră, semn că era învinsă. Nu era nevoie decât s-o atingă, şi toate gândurile ei raţionale zburau pe fereastră. Aşa s-o ajute Dumnezeu, simţea cum i se adunau fiorii în stomac.

Îl lăsă s-o sărute, ba chiar deschise gura în calea limbii lui, lăsându-l să-i risipească toată furia.

Lyon nu-şi opri tandrul asalt până când Christina nu-i răspunse cu aceeaşi ardoare. Puse capăt intimităţii numai după ce ea i se agăţă de

umeri.

— Nu eşti sinceră cu mine decât atunci când mă săruți, Christina. Deocamdată, atâta lucru e de ajuns.

Christina îşi rezemă capul de pieptul lui.

— N-am să-ți dăruiesc inima mea, Lyon. N-am să te iubesc.

Drept răspuns, Lyor îşi frecă bărbia de creştetul capului ei.

— Ba da, dulcea mea, ai să mă iubeşti.

— Eşti cam prea sigur de tine, murmură ea.

— Mi te-ai dăruit, Christina. E firesc să fiu sigur de mine.

O bătaie în uşă îi întrerupse.

— Lyon, ia-ţi imediat mâinile de pe fata aia! Auzi ce-ţi spun?

Întrebarea nu avea niciun rost. Mătuşa Harriett strigase destul de tare ca s-o audă şi vecinii.

— De unde-a ştiut că

mă ții în brațe, Lyon? Are viziuni? întrebă Christina cu uimire.

— Ce să aibă?

— Deschide uşa. Imediat!

— Viziuni, şopti Christina, printre mugetele mătuşii Harriett. Poate să vadă prin uşă, Lyon.

Lyon râse. Hohotele lui bubuitoare îi făcură urechile să ţiuie.

— Nu, iubito. Mătuşa mea Harriett mă cunoaşte doar foarte bine, şi atât. A ghicit că te ţineam în braţe.

Christina păru dezamăgită. Când mătuşă Harriett strigă

din nou, se întoarse spre uşă.

— Dacă-mi promiţi câteva lucruri, am să mă mărit cu tine sâmbătă, spuse ea.

Lyon clătină din cap. Micuţa inocentă tot nu înţelegea. Avea să se însoare cu ea oricum, cu sau fără promisiuni.

— Ei? întrebă ea.

— Ce să-ţi promit?

Christina se întoarse şi-l văzu stând cu braţele încrucişate pe piept, într-o atitudine condescendentă, de aşteptare.

— Unu, trebuie să-mi promiţi că mă vei lăsa să mă duc acasă când îmi

termin treaba aici. Doi, să-mi promiţi că n-ai să te îndrăgosteşti de mine.

— Unu, Christina, n-ai să pleci nicăieri. O căsătorie este pentru toată viaţa. Să-ţi intre bine-n cap. Doi, n-am nici cea mai vagă idee de ce nu vrei să te

iubesc, dar voi încerca să-ţi fac pe plac.

— Ştiam eu că ai să fii dificil. Ştiam! bodogăni Christina.

Dintr-o dată, în spatele ei, uşa se deschise.

— Ei, şi de ce, mă rog, nu mi-ai spus că era descuiat? întrebă

mătuşa Harriett. Aţi lămurit neînţelegerea aceea, Christina?

— M-am hotărât să mă mărit cu Lyon, pentru câtva timp.

— Pentru mult timp, mormăi Lyon.

Fata aia era mai opacă decât ceaţa. Îi venea o zgâlţâie de

umeri.

— Bun. Şi acum, vino cu mine, Christina, ca să-ţi arăt camera ta. E lângă dormitorul meu, adăugă mătuşa Harriett, cu o privire lungă şi semnificativă spre Lyon. Nu vor avea loc întâlniri private noaptea, atâta vreme cât

sunt şi eu pe-aproape.

— Vine într-un minut, spuse Lyon. Christina, înainte de a te duce, răspunde-mi la o întrebare.

— Am să aştept lângă uşă, anunţă mătuşa Harriett, înainte de a ieşi.

— Ce întrebare?

— Ai de gând să-ți schimbi hotărârea până sâmbătă? Trebuie ca până atunci să te țin în casa asta, sub pază?

— După cum zâmbeşti, am impresia că exact asta ai vrea să faci, afirmă Christina. Nu, n-am sa mă răzgândesc. O să-ți pară

foarte rău, Lyon, adăugă ea cu compasiune. Nu sunt deloc ceea ce crezi tu că aş fi.

— Ştiu foarte bine cu ce-am să mă aleg, răspunse Lyon, încercând să nu râdă, în timp ca Christina îl privea cu o expresie mâhnită, ca şi cum ar fi

vrut să-i arate cât de rău îi părea pentru el. Te măriți cu mine fiindcă știi cât de bine a fost când ne-am culcat împreună.

Era o afirmație aroganță, și nu credea deloc că s-ar fi deranjat să-i răspundă.

— Nu.

Christina deschise uşa, îi zâmbi mătuşii Harriett, apoi se întoarse spre Lyon, ca să-i dea răspunsul complet.

— Vrei să ştii tot adevărul, Lyon?

— Mi-ar face plăcere, măcar de data asta, replică el tărăgănat.

— În faţa scumpei tale mătuşi Harriett? Preciză Christina, cu un zâmbet scurt spre femeia care o privea nedumerită.

Mătuşa Harriett oftă, apoi închise iar uşa. Christina o auzi bombănind ceva în sensul că nici nu mai

avea nevoie de evantai, când uşa i se fâlfâia mereu prin faţă, dar nu înţelese ce voia să spună.

— Răspunde-mi, Christina – şi spune-mi tot adevărul.

Nerăbdarea lui neaşteptată o irita.

— Foarte bine. Mă

mărit cu tine datorită felului cum te-ai luptat cu răufăcătorii.

— Ce-are asta a face cu căsătoria?

— O, totul!

— Christina, ai de gând să vorbeşti cu sens măcar o dată în viaţă? îi ceru Lyon.

În acel moment, fata

îşi dădu seama că nu îndrăznea să-l mai mintă. Adeseori, adevărul era mult mai tulburător şi mai complex decât o simplă născocire. Totuşi, era cam târziu ca să scornească o nouă minciună. Lyon părea gata să strige.

— Încerc să vorbesc cu sens, Lyon. Înțelegi, deşi n-a fost cine ştie ce, te-ai luptat ca un războinic.

— Şi?

— Păi, pentru mine e absolut clar.

— Christina… mârâi el încet, furios.

— Nu eşti un om

uşor de ucis. Poftim, acum ştii tot adevărul. Eşti mulţumit?

Lyon dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles despre ce vorbea. În acel moment, ştiu că nimic din ce-avea să-i mai spună femeia aceea pe viitor nu putea să-l mai nedumerească. Nu,

ajunsese la limită. Orice om nu suporta decât un anumit număr de surprize.

Apoi încercă să se concentreze asupra noii enigme.

— Vrei să spui că după ce ne căsătorim vei încerca să mă omori, dar pentru că pot să mă

apăr, n-ai să reuşeşti? Şi că de-asta te măriţi cu mine? încheie el, clătinând din cap în faţa acestei concluzii ilogice.

— În niciun caz, răspunse Christina. E c neruşinare să crezi că aş vrea să-ţi fac vreun rău. A io minte întortocheată, Lyon.

— În regulă, replică el, împreunându-şi mâinile la spate. Îmi prezint scuzele pentru că m-am repezit să trag o concluzie atât de ridicolă.

Christina îl privi cu suspiciune.

— Sper, murmură ea, adăugând pe un ton

ursuz: am să-ți accept scuzele. Arăți destul de spășit ca să mă faci să cred că eşti sincer.

Lyon jură să nu-şi piardă răbdarea. În legatură cu mințile, însă, nu era la fel de sigur. Christina îi toca mărunt orice gând rațional. Dumnezeu să-l

ajute, avea să scoată un răspuns clar de la ea, indiferent cât ar fi durat.

— Christina, începu el, pe un ton destul de blând ca să liniștească până şi un copil mic, de vreme ce ai hotărât că nu sunt un om uşor de ucis – şi, apropo, îmi place că ai atâta

încredere în mine – ştii, întâmplător, cine va încerca s-o facă?

— Ce să facă?

— Să mă ucidă.

Trebuia neapărat să înveţe să-şi controleze temperamentul. Christina tocmai deschisese din nou uşa. Îi zâmbi mătuşii

Harriett, văzu că biata femeie voia să spună ceva, dar înainte să scoată o vorbă îi închise iar uşa în faţă. Nu voia să-i audă răspunsul.

— Tatăl meu. O să se întoarcă în Anglia. Va încerca să mă omoare. Îţi promit c-am să te apăr, Lyon, atâta vreme

cât voi fi aici. Când am să plec din nou, te va lăsa în pace.

— Christina, dacă va încerca să te omoare, de ce te gândeşti să mă aperi pe mine?

— A, pentru că pe tine va trebui să te ucidă mai întâi. Eşti un om foarte posesiv, Lyon.

Da, într-adevăr, adăugă
ea, văzând că era gata să
protesteze. Ai să mă
păzeşti.

Dintr-o dată, Lyon se
simţi foarte mulţumit,
deşi nu avea nici cea
mai vagă idee de ce.
Tocmai îi făcuse un
compliment? Nu putea
fi prea sigur.

Se hotărî să se convingă.

— Deci, ai încredere în mine, declară el.

Îl privi uimită.

— Să am încredere într-un alb? Niciodată!

Christina deschise smucit uşa şi încercă s-o liniştească pe mătuşa Harriett. Era o treabă

dificilă, căci continua s-
o preocupe scandaloasa
concluzie a lui Lyon. Să
aibă încredere în el? De
unde Dumnezeu îi
venise ideea asta
ridicolă?

— Era şi timpul,
domnişoară. Credeam c-
am să te aştept aici până
la adânci bătrâneţi.

— Mătuşă Harriett, îţi mulţumesc pentru răbdare – şi ai avut dreptate. Discuţia cu Lyon mi-a alungat orice griji. Acum mă duci în camera mea? Aş dori să ajut slujnica să-mi despacheteze rochiile. Crezi că e loc destul aici şi pentru mătuşa mea,

când se va întoarce la Londra, săptămâna viitoare? Va fi foarte nemulțumită când o să afle că m-am mutat.

Șiretlicul reușși. Expresia nedumerită a mătușii Harriett dispăru imediat.

— Sigur. Și acum, vino cu mine. Știai că

Diana a invitat câteva persoane în după-amiaza asta? O parte dintre ele au şi sosit, Christina. Ard de nerăbdare să te întâlnească.

Uşa se închise, retezând comentariile entuziaste ale mătuşii Harriett.

Lyon se întoarse la fereastră. Văzu oaspeţii adunaţi în grădina de jos, apoi şi-i alungă din minte.

Misterul începea să prindă contur. Lyon se concentra asupra noului element pe care-l credea adevărat. Christina credea într-adevăr că

tatăl ei avea să se întoarcă în Anglia.

Ca s-o ucidă.

Expresia speriată din ochii ei, felul cum îi tremurase vocea, îl înştiinţau că, pentru prima dată, spunea adevărul.

Presupunea că recunoscuse atâta lucru

numai pentru a-l pune în gardă.

Încerca să-l protejeze. Nu ştia dacă să se simtă insultat sau fericit. Luase asupra ei însăşi propria lui îndatorire.

Dar avea dreptate. Era posesiv. Îi aparţinea lui, şi n-ar fi lăsat pe nimeni să-i facă vreun

rău. Mai întâi ar fi trebuit să-l omoare.

Cum ajunsese la asemenea concluzii în legătură cu tatăl ei? Îşi amintea cu câtă insistenţă îi spusese Sir Reynolds că Christina nu-şi întâlnise tatăl niciodată.

Nu avea niciun sens

– doar dacă nu cumva mama ei trăise mai mult decât credea toată lumea și-i împărtășise temerile sale… ei, sau poate altcuiva.

Cine o crescuse pe Christina? În niciun caz acea familie Summerton, își spuse el zâmbind. Ce

mincinoasă mică era!

Deşi ar fi trebuit să se înfurie pe ea pentru că-l trăsese pe sfoară, era amuzat. Simţea că inventase povestea doar ca să-l împace.

Ce simplu ar fi fost dacă-i spunea tot adevărul! N-ar fi făcut-o, desigur, dar acum

măcar îi înțelegea motivele. Nu avea încredere în el.

Ba nu, se corectă Lyon, în albi nu avea încredere.

Se referise la englezi… oare?

Cheia enigmei se afla în mâinile misionarului. Lyon ştia că trebuia să

aibă răbdare. Bryan îi scrisese, cu vestea că Mick îşi amintise numele omului.

Îl chema Claude Deavenrue.

Imediat, Lyor trimisese doi oameni de încredere în căutarea lui Deavenrue.

Deşi ştia că

misionarul îi spusese lui Mick că avea să se oprească în Anglia, la întoarcerea din Franța, pentru a-i face Christinei o vizită, Lyor n-avea de gând să se încreadă în această posibilitate.

Exista întotdeauna pericolul ca Deavenrue

să se răzgândească, sau ca Mick să fi auzit greşit.

Iar Lyon era hotărât să nu-şi asume niciun risc. Dintr-o dată, devenise obligatoriu să discute cu misionarul cât mai curând posibil.

Motivele lui de a afla adevărul despre trecutul

Christinei, însă, se schimbaseră. Îl stăpânea o senzaţie de nelinişte.

Fata era în pericol. Nu putea fi sigur dacă tatăl ei prezenta adevărata ameninţare, dar toatei instinctele îi spuneau să se ferească. Nevoia de a o apăra pe Christina devenise de-a

dreptul copleşitoare.

Lyon învăţase de mult să aibă încredere în propriile lui instincte. Cicatricea de pe frunte era rezultatul uneia dintre acele situaţii necugetate când nu le luase în seamă.

Spera ca misionarul să poată elucida

misterul, să-i spună destul despre trecutul Christinei pentru a-l ajuta s-o protejeze. Lyon trăsese deja propriile lui concluzii.

Din toate comentariile ei reieşea că fusese crescută de una dintre familiile acelea curajoase de la

frontieră despre care auzise.

Şi-o imagina într-o cabană mică de bârne, undeva în ţinuturile sălbatice de dincolo de colonii. Aşa s-ar fi explicat faptul ca prefera să umble desculţă, că-i plăcea în aer liber, că auzise

răgetele leilor de munte şi, probabil, văzuse şi câţiva bizoni.

Da, această explicaţie avea sens pentru Lyon, dar n-avea să rămână la o concluzie atât de simplă până nu i-o confirma Deavenrue.

Scoase un oftat prelung, obosit. Era

convins că, pentru moment, făcuse tot ce putea. Apoi, în minte îi reveni alt gând, tulburător. Christina tot insista că avea să se întoarcă acasă.

Lyon jură să găsească un motiv de a o face să rămână în Anglia.

Un ciocănit sonor în

uşă îl smulse din gânduri.

— Ai timp pentru noi, Lyon? îl întrebă Rhone, din prag. Doamne, te încrunţi ca un drac, remarcă el vesel. Nu te lăsa descurajat, Andrew, îl preveni pe tânărul de lângă el. Lyon e

întotdeauna prost dispus. Ai conversat recent cu Christina, întâmplător? îl întrebă, pe un ton neutru.

Când Lyon dădu din cap, Rhone începu să chicotească.

— Andrew încă n-a cunoscut-o pe viitoarea t a soţie, Lyon. Mă

gândeam că poate ai vrea să faci prezentările.

— Mă bucur să te revăd, Andrew, spuse Lyon, încercând să pară sincer.

Întreruperea îl deranja; n-avea chef să fie sociabil, şi-l privi ostil pe Rhone.

Prietenul său se

trăgea de mânecă, probabil încercând să-şi ascundă bandajul. N-ar fi trebuit să iasă deja în lume şi, dacă erau singuri, Lyon i-ar fi spus-o. Apoi trase concluzia că Rhone îl adusese intenţionat pe Andrew cu el în bibliotecă, pentru a evita

o discuţie.

— Doamnele sunt în grădină, spuse Rhone ignorând privirea nemulţumită a prietenului său.

Se duse la fereastra lângă care stătea Lyon şi-i făcu semn lui Andrew să-l urmeze.

Însoţitorul său îl

urmă, ocolindu-l pe
Lyon, roşu la faţă şi
intimidat.

— Poate… poate-ar fi
mai bine să aştept jos, se
bâlbâi Andrew. L-am
deranjat pe marchiz
adăugă el în şoaptă.

— Uite-o pe
Christina, Andrew, i-o
arătă Rhone,

prefăcându-se că nu-l auzise. Stă între doamnele acelea două, în faţa arbuştilor. Pe aia drăguţă, care-i vorbeşte acum, n-o recunosc. Ştii cine e blonda cealaltă, Lyon?

Lyon privi afară. Era clar că sora lui invitase jumătate din lumea

bună.

O găsi pe Christina aproape imediat. I se păru că arăta derutată de toată atenţia care i se acorda. Toate femeile păreau să-i vorbească în acelaşi timp.

Apoi, unul dintre gentlemeni începu să cânte o baladă. Imediat,

toată lumea se întoarse într-acolo.

Uşile camerei muzicale se deschiseră, lăsând să se audă că cineva cânta la o spinetă.

Christinei îl plăcea muzica. Acest lucru era evident pentru Lyon.

Felul cum i se înfoia

rochia în jurul gleznelor arăta că savura melodia. Şoldurile i se legănau într-un ritm uşor.

Era atât de încântătoare.

Zâmbetul ei de plăcere îl făcu pe Lyon să se simtă din nou mai liniştit.

Christina arăta

absolut fascinată. Lyon o privi cum rupea o frunză din arbust, începând s-o învârtească între degete în timp ce continua să se legene în ritmul muzicii.

Avea impresia că nici măcar nu-şi dădea seama ce făcea.

Privirea îi era

îndreptată spre gentlemanul care cânta, şi stătea într-o atitudine relaxată, nereţinută.

Lyon ştia că nu avea idee că era observată. Altfel, n-ar fi mâncat frunza, nici n-ar fi luat încă una.

— Domnule, care este Prinţesa Christina?

se interesă Andrew, chiar în timp ce Rhone începea să râdă pe înfundate.

Era clar că şi el o privise pe Christina.

— Domnule?

— Cea blondă, mormăi Lyon, clătinând din cap.

Privi, cu neîncredere

crescândă, cum Christina îşi vâra în gură încă o frunză, cu un gest delicat.

— Care dintre blonde? insistă Andrew.

— Aia care mănâncă frunze.

Capitolul 10

Tata s-a bucurat să mă vadă. Credea că venisem cu acordul lui Edward, şi câteva zile nu i-am spus adevărul. Eram prea epuizată de pe drum, şi ştiam că trebuia să-mi refac puterile înainte de a-i explica tot ce mi se întâmplase.

Mă scotea din minţi. Venea mereu în camera mea, se aşeza pe marginea patului şi vorbea numai despre Edward. Părea convins că încă nu-mi dădeam seama ce noroc avusesem să mă mărit cu un asemenea om.

Când n-am putut să mai ascult, am izbucnit în

suspine, i-am povestit totul, pe frânturi, fără şir. Ţin minte că am şi ţipat la el. Tata credea că-mi pierdusem minţile şi de aceea inventam asemenea minciuni despre soţul meu.

Am încercat să-i mai vorbesc, dar el era de partea lui Edward şi

rămânea de neclintit. Apoi am auzit de la o servitoare că-i trimisese soţului meu un mesaj să vină să mă ia acasă.

Disperată, am scris toată povestea pe hârtie, inclusiv faptul că eram însărcinată cu copilul lui. Am ascuns scrisoarea în scrinul de iarnă a tatălui

meu, sperând să n-o găsească mai devreme de câteva luni.

Christina, ar fi crezut că starea mea delicată era motivul acelei indispoziţii nervoase, cum o numea el. Am început să fac planuri pentru a mă duce la sora mea, Patricia. Ea şi soţul ei locuiau în colonii. N-am

îndrăznit să iau şi nestematele cu mine. Patricia era ca un câine de vânătoare: le-ar fi găsit. Avea o fire nespus de iscoditoare. De când mă ştiam, îmi citise toate scrisorile. Nu, nu puteam risca să iau pietrele preţioase cu mine. Erau prea importante. Le

adusesem numai cu scopul de a le înapoia săracilor din regatul lui Edward. Îi jefuise, şi eram hotărâtă să fac dreptate.

Am ascuns pietrele într-o casetă, apoi am aşteptat să se înnopteze şi m-am dus în grădina din spatele casei. Acolo, am îngropat caseta într-un

strat de flori.

Caută trandafirii roşii ca sângele, Christina. Vei găsi caseta sub ei.

Însemnare în jurnal,
1 octombrie 1795

Mireasa a fost nervoasă pe tot parcursul îndelungatei

ceremonii de nuntă. Lyon stătea lângă ea, ţinând-o de mână atât de strâns încât nu putea să facă nicio mişcare – sau să scape.

Zâmbea atât de larg, încât Christina bănuia că-şi pierduse minţile. Da, se simţea nemaipomenit de bine.

Dacă ar fi fost suspicioasă din fire, ar fi putut crede că era atât de fericit din cauza spaimei ei.

Dispoziţia însă i se cam înnegură, când Christina refuză să repete jurământul „până când moartea ne va despărţi”. Când îşi dădu

seama că omul sfânt cu tichie de catifea n-avea de gând să continue, iar Lyon începu s-o strângă de mână până crezu c-avea să-i sfărâme oasele, şopti cuvintele cerute.

Nu-şi ascunse faţă de Lyon neplăcerea că trebuia să mintă un om sfânt, dar expresia ei

încruntată nu părea să-l deranjeze. Îi făcu încet cu ochiul, zâmbind alene. Nu, nu-l deranja deloc.

Era pur şi simplu prea ocupat să se umfle în pene.

Christina ştia că războinicilor le plăcea să la meargă totul strună,

iar acestuia cu atât mai mult. La urma urmei, era un leu care tocmai îşi capturase leoaica.

La ieşirea din biserică, fata se sprijini de braţul lui.

Era îngrijorată din cauza rochiei de mireasă, temându-se să nu i se rupă dantela

delicată de la guler şi manşete.

Mătuşa Harriett supraveghease croirea rochiei, ţinându-le din scurt pe cele trei croitorese ca să iasă aşa cum voia ea.

Era o rochie frumoasă, dar nepractică. Lady Diana

îi spusese Christinei că n-avea s-o poarte decât o singură dată, după care trebuia s-o lase deoparte.

Părea o mare risipă. Când îi spuse acest lucru noului ei soţ, Lyon râse, o strânse iar de mână şi-i răspunse să nu-şi facă griji.

Avea destui gologani ca s-o ţină în fiecare zi în câte-o rochie nouă, până la sfârşitul vieţii.

— De ce strigă toată lumea la noi? întrebă Christina, pe treptele din faţa capelei. În faţa lor se afla o mulţime de oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată, şi care

făceau atâta tărăboi, încât abia auzi răspunsul lui Lyon.

— Ne ovaţionează, iubito, nu strigă.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, iar uralele se înteţiră de îndată.

— Sunt fericiţi pentru noi.

Christina îl privi,

gândindu-se să-i spună că n-avea niciun sens ca nişte oameni complet necunoscuţi să fie fericiţi pentru ei, dar expresia tandră din ochii lui o făcu să uite complet de proteste, de mulţime, de toată gălăgia. Instinctiv, se rezemă de el. Lyon o

cuprinse cu un braţ pe după talie. Părea să ştie câtă nevoie avea în acel moment de atingerea lui.

Tremurul Christinei încetă.

— Doamne, ce splendidă a fost ceremonia, comentă din spatele lor mătuşa

Harriett. Lyon, urc-o îr
trăsură. Christina, ai
grijă să le faci cu mâna
tuturor. Tot sezonul se
va vorbi despre nunta
voastră. Zâmbeşte,
Christina. Eşti noua
Marchiză de Lyonwood.

Fără tragere de
inimă, Lyon îi dădu
drumul miresei. Mătuşa

Harriett o luase de braţ
şi încerca s-o conducă în
jos pe trepte.

Christina părea
uimită din nou. Nici nu
era de mirare.

Mătuşa lui Lyon se
agita în jurul lor ca o
pasăre uriaşă de pradă.
Era îmbrăcată în galben
canar, şi-şi tot fâlfâia

evantaiul de culoarea lămâii prin faţa Christinei, în timp ce lătra porunci în stânga şi-n dreapta.

Diana stătea în spatele Christinei, încercând să-i desfacă faldurile lungi ale trenei. Christina aruncă o privire în spate, îi

zâmbi surorii mai mici a lui Lyon, apoi se întoarse spre mulţime.

Lyon o luă de mână şi o conduse spre trăsura deschisă. Christina îşi aminti ce o învăţase mătuşa Harriett şi le făcu cu mâna străinilor înşiraţi pe marginile străzii.

— Păcat că n-a putut veni şi mama ta la ceremonie, îi şopti ea lui Lyon, când porniră. Iar mătuşa mea Patricia o să se înfurie. Zău că ar fi trebuit să aşteptăm până se întorcea de la ţară, Lyon.

— De ce-o să se înfurie, că a lipsit de la

nuntă, sau că te-ai măritat cu mine? întrebă el amuzat.

— Din ambele motive, teamă mi-e. Lyon, sper să te înțelegi bine cu ea, când se va muta la noi.

— Ți-ai ieşit din minți? Contesa nu va locui cu noi, Christina.

Tonul lui Lyor devenise tăios. Trase adânc aer în piept, apoi reîncepu:

— Vom discuta mai târziu despre mătuşa ta, bine?

— Cum doreşti, răspunse Christina.

Era nedumerită de schimbarea lui bruscă

de dispoziţie, dar nu-l întrebă nimic. Aveau timp.

Recepţia fusese plănuită în grabă, dar rezultatul era mai mult decât satisfăcător. Prin toate camerele ardeau lumânări, mesele erau pline cu flori, iar servitorii îmbrăcaţi în

costume formale negre se grăbeau prin mulţime cu tăvi de argint încărcate de băuturi.

Oaspeţii se răspândeau în grădina din spatele casei lui Lyon, iar aglomeraţia dovedea, după cum spunea mătuşa Harriett,

că petrecerea avea mare succes.

Lyon o duse pe Christina la etaj, ca să-i cunoască mama. Prima lor întâlnire nu fu prea plăcută. Mama lui Lyor nici măcar nu se uită la ea. O binecuvântă, apoi începu să vorbească despre celălalt fiu al ei,

James.

Lyon o scoase pe Christina din camera întunecoasă.

Era încruntat, dar după ce închise uşa, zâmbetul îi reveni pe faţă.

Christina se hotărî să-i vorbească lui Lyon despre mama lui cu

prima ocazie posibilă.

— Nu te încrunta aşa, Christina, spuse el în timp ce coborau din nou scara. Mama mea e mulţumită.

— Va fi şi mai mulţumită când o să se mute la noi, răspunse Christina. Mă voi ocupa de asta.

— Ce?!

Strigătul lui neîncrezător atrase mai multe priviri. Christina îi zâmbi.

— Vom discuta mai târziu despre asta, Lyon. E ziua nunţii noastre, la urma urmei, şi trebuie să petrecem împreună cu musafirii. O, vezi

cum stă Rhone lângă sora ta? Observi cum se încruntă la tinerii care încearcă să-i atragă atenţia?

— Vezi numai ce vrei tu să vezi, replică Lyon, păzind-o ca un războinic în timp ce oaspeţii îi înconjurau din nou.

— Nu, Lyon, î
contrazise ea printre
prezentări. Tu eşti cel
care vrei să vezi numai
ce-ţi convine. Ai vrut să
te însori cu o prinţesă,
nu-i aşa?

Ce Dumnezeu voia
să spună cu asta? Lyon
tocmai voia s-o întrebe,
când îi atraseră atenţia

următoarele ei cuvinte.

— Cine e omul acela timid care stă lângă uşă, Lyon? Parcă nu se poate hotărî dacă să intre sau nu.

Întorcându-se, Lyon îl văzu pe Bryan, prietenul lui. Îi atrase atenţia şi-i făcu semn să se apropie.

— Bryan, mă bucur că ai reuşit să ajungi. Ea e soţia mea, Christina. Iubito, aş vrea să-l cunoşti pe Bryan. E stăpânul tavernei Bleak Bryan din altă parte a oraşului.

Christina se înclină, apoi luă mâna întinsă timid de noul-sosit.

Acesta i-o întinsese pe stânga, ca să evite o situaţie jenantă, când Christina observă că dreapta îi lipsea, dar fata îi cuprinse cu amândouă mâinile ciotul plin de cicatrice şi-i zâmbi atât de încântător, încât lui Bryan i se tăie respiraţia.

— Sunt onorată să te cunosc, Bleak Bryan, declară ea. Am auzit atât de multe despre dumneata, domnule. Povestirile despre cutezanța dumitale sunt minunate.

Lyon o privi nedumerit.

— Draga mea, nu ți-

am vorbit niciodată despre Bryan.

Bryan roşea. Niciodată nu i se mai întâmplase ca o lady de o asemenea calitate să-i acorde atâta atenţie.

S e trase de cravată, stricându-şi nodul pe care şi-l aranjase câteva ceasuri.

— Tare aş mai dori să
ştiu de unde mi-ai auzit
numele, spuse el.

— A, Rhone mi-a
povestit totul despre
dumneata, zâmbi
Christina. Mi-a mai
spus şi că vinerea
viitoare, seara, îi vei da
lui Lyon camera din
spate pentru un joc de

noroc.

Bryan dădu din cap, iar Lyon se încruntă.

— Rhone vorbeşte prea mult, mormăi el.

— Ea e tânăra despre care ţi-a povestit Mick, Lyon? îl întrebă Bryan. Nu, nu poate fi aceeaşi. Nu pare să aibă atâta putere încât să arunce

un om peste…

Observă că Lyor clătină din cap.

— Cine e Mick? întrebă Christina.

— Un marinar care vine la cârciuma mea, răspunse Bryan, cu chipul tăbăcit încreţindu-i-se într-un zâmbet. Mi-a povestit

cele mai remarcabile lucruri despre…

— Bryan, du-te şi ia-ţi ceva de mâncare, îl întrerupse Lyon. A, uite-l şi pe Rhone că vine. Rhone? Du-l pe Bryan în sufragerie.

Christina aşteptă să rămână singură cu Lyon, apoi îl întrebă de

ce se enervase.

— Am spus ceva care te-a supărat?

Lyon clătină din cap.

— Nu mai suport mulţimea asta. Hai să plecăm. Vreau să fiu singur cu tine.

— Acum?

— Chiar acum.

Şi, ca să-i arate că

vorbea serios, o luă de mână şi începu s-o tragă spre uşa din faţă.

Mătuşa Harriett î opri la baza scării.

Christina avu bunul simţ să facă o mutră spăşită. Lyon se arătă exasperat.

Mătuşa Harriett nu se clinti. Îi amintea lui

Lyon de un centurion, căci îşi ţinea mâinile proptite în şolduri şi pieptul împins înainte, ca o platoşă de armură.

Dintr-o dată, poziţia ei rigidă fu îmblânzită de un zâmbet.

— Am pus trăistuţa Christinei în caleaşca ta, Lyon. Ai rezistat cu c

oră mai mult decât mă
aşteptam.

O strânse pe
Christina într-o
îmbrăţişare sufocantă,
apoi îi dădu drumul.

— Să te porţi cu
blândeţe în noaptea asta,
îl instrui ea pe Lyon.

— Am să mă port,
răspunse Christina.

Lyon şi mătuşa lui se uitară la ea.

— Cu mine vorbea, Christina, preciză sec Lyon.

— Nu trebuie decât să ţii minte că acum Lyon ţi-e bărbat, draga mea, o instrui mătuşa Harriett, roşind. Atunci, vei scăpa de orice

temeri.

Christina nu avea nici cea mai vagă idee ce încerca să-i spună. Bătrâna tot dădea din cap, cu un aer complice şi o privire ca de şoim.

Dintr-o dată, Lyon o luă în braţe şi o urcă în trăsură, unde se aşează şi o luă pe genunchi.

Christina îl cuprinse pe după gât, rezemându-şi capul pe umărul lui, şi oftă de plăcere.

Pe deasupra creştetului ei, Lyon zâmbi.

O vreme, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă, savurând singurătatea.

— Christina, azi nu pari speriată de spaţiile închise, remarcă Lyon. Ţi-ai învins neplăcerea?

— Nu cred, răspunse ea. Dar când mă ţii atât de strâns în braţe, şi închid ochii, uit de orice griji.

Pentru că avea încredere în el, îşi spuse

Lyon.

— Îmi place când eşti sinceră cu mine, Christina. Iar acum, că suntem căsătoriţi, trebuie să-mi spui întotdeauna numai adevărul.

— Nu ţi-am spus întotdeauna adevărul? întrebă Christina,

ridicând privirea spre el. De ce arăţi aşa de nemulţumit? Te-am minţit eu vreodată?

— În legătură cu Summertonii.

— Cu cine?

— Vezi? Mi-ai spus că te-a crescut familia Summerton, şi ştim amândoi că e o

minciună.

— O scorneală, îl corectă Christina.

— Există vreo diferenţă?

— Oarecum.

— Ăsta nu-i un răspuns, Christina, e o eschivă.

— Aha.

— Ei?

— Ei, ce?

Christina încercă să-l
gâdile la ceafă, pentru a-
i distrage atenţia. Era
noaptea nunţii lor, şi nu
voia să trebuiască să-l
mintă din nou.

— Acum ai să-mi
spui adevărul despre
trecutul său? De vreme
ce Summertonii n-au

existat…

— Zău că eşti tare insistent, murmură Christina. Foarte bine, Lyon. De vreme ce acum sunt soţia ta, cred că se cade să-ţi spun tot adevărul.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce, Lyon.

Se rezemă iar de umărul lui şi închise ochii. Lyon aşteptă câteva minute, până-şi dădu seama că soţia lui considera discuţia încheiată.

— Christina? reluă el, cu exasperare vizibilă. Cine-a avut grijă de tine când erai

mică?

— Surorile.

— Care surori?

Christina îi ignoră nervozitatea din glas. Se grăbea să scornească o nouă poveste.

— Sora Vivien şi sora Jennifer, mai ales, începu ea. Am trăit într-o mânăstire, înţelegi, în

Franţa. Se afla într-o
regiune foarte izolată.
Nu-mi mai amintesc
cine m-a dus acolo.
Eram prea mică.
Surorile mi-au fost ca
nişte adevărate mame,
Lyon. În fiecare seară
îmi povesteau lucruri
minunate despre
locurile pe care le

văzuseră.

— Îţi povesteau despre bizoni? întrebă el, zâmbind.

— Păi, de fapt, da, răspunse Christina.

Se hotărâse să nu se simtă vinovată că-şi mintea soţul. Avea motive destul de întemeiate. Adevărul n-

ar fi făcut decât să-l supere.

În fond, era englez.

— Sora Frances mi-a desenat un bizon. Ai văzut vreodată unul, Lyon?

— Nu. Şi acum, mai spune-mi despre mănăstirea asta, îi ceru el, mângâindu-i spatele.

— Păi, cum spuneam, era într-un loc foarte retras. Un zid uriaş înconjura clădirile. Aveam voie să alerg desculţă aproape tot timpul, căci nu ne veneau niciodată vizitatori. Eram teribil de răsfăţată, dar rămăsesem o fetiţă

cuminte. Sora Mary mi-a spus că o cunoscuse pe mama mea, şi de aceea m-au luat la ele. Eram singurul copil de-acolo, desigur.

— Şi cum ai învăţat să te aperi? întrebă el pe un ton blajin.

— Sora Vivien considera că o femeie

trebuie să ştie să se apere. Prin apropiere nu exista niciun bărbat care să ne protejeze. A fost o hotărâre rezonabilă.

Explicaţiile ei aveau sens. Îi răspunsese la întrebarea privind nedumerirea faţă de legile engleze, motivul

pentru care prefera să umble desculţă, şi ocazia cu care văzuse un bizon.

Era convingător şi logic. Şi n-o credea nicio clipă. Lyon se rezemă de spătar, zâmbind.. Accepta faptul că era nevoie de timp ca să-i câştige încrederea.

Îşi dădea seama şi de ironia situaţiei. Era hotărât s-o împiedice să afle vreodată despre activităţile lui din trecut. Voia să-şi ascundă de ea păcatele, şi totuşi insista să afle totul despre ea, ca un ogar care fugăreşte un iepure.

Dar nu el era cel care
insista să se ducă acasă,
ci ea.

Iar Lyon ştia prea
bine să mănăstirea
inventată nu era
adevărata ei destinaţie.

N-avea să plece
nicăieri.

— Lyon, mă strângi
de nu mai pot să respir,

protestă Christina.

Slăbi imediat strânsoarea.

Trăsura se opri. Lyor o duse pe Christina în braţe spre uşa casei lui din oraş, prin antreul gol şi pe scara în spirală. Christina abia dacă deschise ochii să se uite în jur.

Dormitorul era pregătit. Pe noptiere ardeau blând câteva lumânări, iar focul învăpăiat în cămin alunga frigul din cameră. Cuvertura patului uriaş era dată la o parte.

Lyon o aşează pe pat şi rămase privind-o

lung, cu un zâmbet.

— Mi-am trimis servitorii ca să deschidă casa de la țară, Christina. Suntem singuri, îi spuse el, în timp ce îngenunchea să-i scoată pantofii.

— E noaptea nunții noastre, răspunse Christina. Eu trebuie să

te dezbrac pe tine mai întâi. Aşa se cuvine, Lyon.

Îşi scoase pantofii, apoi se ridică şi începu să-i deznoade cravata.

Capitolul 11

Călătoria spre colonii a fost foarte dificilă. Iarna, oceanul era furios, cu valuri uriaşe. Frigul amarnic mă făcea să stau aproape tot timpul în cabină. Mă legam de pat cu funia pe care mi-o dăduse căpitanul, căci altfel aş fi fost azvârlită de

colo-colo.

Nu mai aveam greţuri dimineaţa, şi mă gândeam cu mai multă blândeţe la tine, Christina. Chiar credeam că voi putea începe o viaţă nouă, în colonii.

Mă simţeam atât de liberă, de apărată. În curând, oceanul avea să

mă despartă de Edward. Înţelegi, nu ştiam că urma să vină după mine.

Însemnare în jurnal,
3 octombrie 1795

Soarele de dimineaţă inunda dormitorul. Primul gând al lui Lyon, când se trezi, fu

uluitor. Pentru prima oară în doi ani şi ceva, dormise toată noaptea.

Dar această revelaţie plăcută nu dură mult timp. Lyon se întoarse pe o parte să-şi ia soţia în braţe, şi abia atunci îşi dădu seama că nu mai era acolo.

Sări din pat, apoi îi

mulţumi lui Dumnezeu că avea reflexe rapide, căci fusese cât pe ce s-o calce în picioare.

Căzuse din pat, fără îndoială, şi dormea prea adânc ca să se urce la loc.

Îngenunche lângă ea. Şi el dormise ca un prunc, căci nu-i auzise

căderea. Trăsese după ea o pătură şi părea să stea comod. Respira adânc, regulat. Nu părea să se fi lovit în cădere.

Lyon o luă uşor în braţe. Când se ridică, instinctiv Christina se ghemui la pieptul lui.

„Când dormi, ai

încredere-n mine," reflectă el cu un zâmbet, în timp ce-i simţea mâinile cuprinzându-i talia, cu un oftat de mulţumire.

Dintr-o dată, Christina deschise ochii şi-i zâmbi.

Îi zâmbi şi el, cam spăşit, căci felul cum îl

privea îi dădea senzaţia că ar fi fost surprins în timp ce făcea un lucru interzis.

— Ai căzut din pat, iubito, îi spuse.

Christina îi găsi cuvintele extrem de amuzante. Când o întrebă de ce râdea, clătină din cap,

spunându-i că probabil n-ar fi înţeles, şi-l întrebă de ce nu făcea din nou dragoste cu ea, în loc să se încrunte atât de feroce.

Lyon îi căzu în braţe, primindu-i propunerea din toată inima.

În lumina dimineţii, Christina se dovedi

întru totul la fel de neinhibată ca în ceasurile întunecoase ale nopții. Iar Lyon se simți tot atât de satisfăcut.

Rămase în pat cu mâinile sub ceafă, privindu-și soția cum se îmbrăca, iar când începu să se pieptene, observă că părul nu-i

mai ajungea până la şolduri, ci numai până la talie.

— Christina, ţi-ai tăiat părul?

— Da.

— De ce? Îmi plăcea lung.

— Serios?

Se întoarse dinspre oglindă către el,

zâmbindu-i.

— Şi nici să nu ţi-l mai strângi în creştet, îi ordonă Lyon. Te prefer cu el despletit.

— Nu e la modă, cită Christina. Dar mă voi supune poruncilor soţului meu, adăugă ea, cu o plecăciune glumeaţă. Lyon, azi

plecăm la casa ta de la țară?

— Da.

Își legă părul la ceafă cu o panglică, încruntată.

— Cât o să dureze drumul? îl întrebă ea.

— Trei ore, poate puțin mai mult.

Se auzi zgomotul

unor bătăi în uşa din faţă.

— Cine să fie? se întrebă Christina.

— Un prost-crescut, mormăi Lyon.

Fără tragere de inimă, se dădu jos din pat. Îşi luă hainele, iar când soţia lui ieşi grăbită, începu să se

îmbrace mai repede.

— Christina, să nu deschizi uşa până nu afli cine e! strigă el după Christina.

Se împiedică de un obiect metalic tăios, îşi ocărî neatenţia, apoi văzu prăselele cuţitului Christinei ieşind de sub marginea păturii cu care

se învelise pe jos. Ce Dumnezeu căuta cuţitul acolo? Clătină din cap. Era hotărât s-o întrebe imediat ce scăpau de vizitatorii nepoftiţi.

Christina întrebase cine era, aşa cum o învăţase Lyon, înainte de a deschide.

În prag apărură

domnii Borton şi Henderson, avocaţii bunicului ei. Amândoi arătau teribil de stânjeniţi. Între ei stătea mătuşa Patricia, furioasă.

Christina nu avu timp să-i salute, nici să se dea la o parte. Contesa îi dădu o palmă

atât de puternică, încât fata se împletici de-a-ndăratelea.

Ar fi căzut, dacă domnul Borton n-ar fi prins-o de braţ. Amândoi avocaţii strigau la contesă, iar Henderson încerca s-o ţină pe loc, în timp ce ticăloasa bătrână voia s-

o lovească pe Christina din nou.

— Târfă spurcată! chirăi contesă. Credeai că n-o s-aud despre mişeliile pe care le-ai făcut în lipsa mea? Iar acum te-ai mai şi măritat cu nemernicul ăsta!

— *Tăcere!*

Mugetul lui Lyor zgudui pereţii. Borton şi Henderson făcură câte un pas ezitant înapoi. Contesa însă era prea furioasă.

Privi încruntată spre omul care-i dăduse peste cap toate planurile.

Christina se întoarse

şi ea spre soţul ei. Obrazul stâng îi ardea de durere, dar încercă să-i zâmbească, semn că totul era în regulă.

Lyon coborî scara şi o cuprinse pe Christina în braţe înainte ca fata să-i poată da vreo explicaţie. Îi examină faţa, apoi o întrebă cu glasul

tremurând de furie:

— Cine ţi-a făcut asta?

Nu fu nevoie să răspundă. Avocaţii începură să vorbească amândoi în acelaşi timp, grăbiţi să explice.

Lyon se întoarse spre mătuşa Christinei.

— Dacă te mai atingi

o singură dată de ea, nu vei mai trăi destul ca să te lauzi cu ce-ai făcut, înțelegi ce-ți spun?

Ochii bătrânel se îngustară ca două crăpături, și-i răspunse lui Lyon cu o voce plină de venin:

— Știu totul despre dumneata. Da, ai omorî

o femeie fără apărare, nu-i aşa? Christina pleacă acasă cu mine, chiar acum. Căsătoria asta va fi anulată.

— Ba nu va fi, replică Lyon.

— Am să mă duc la autorităţi! strigă contesa, atât de tare încât venele gâtului i se umflară.

— N-ai decât, răspunse el încet. Şi după ce vorbeşti cu autorităţile, îl voi trimite pe prietenul dumitale Splickler să le povestească şi restul.

Contesa scoase un ţipăt ascuţit.

— N-ai cum să dovedeşti…

— A, ba am şi făcut-o, o întrerupse Lyon, cu un zâmbet care nu i se regăsea şi în ochi. Splickler a scris totul pe hârtie, Contesă. Dacă vrei scandal, n-ai decât.

— Nu poţi crede că am avut vreo legătură cu Splickler, îi spuse contesa Christinei. Doar

eram plecată la țară, să-mi vizitez prietena.

— Ai stat la Platte Inn, singură, precizează Lyon.

— M-ai urmărit?

— Știam că o minţiseşi pe Christina. N-ai nicio prietenă, contesă, toată lumea ştie, şi am intrat imediat

la bănuieli.

— Atunci dumneata eşti cel care a cauzat toate încurcăturile dinainte de nuntă, când am încercat să mă întorc la Londra. Aş fi împiedicat-o… Ştiai, nu-i aşa, netrebnicule…

— Ieşi afară de-aici! porunci Lyon. Şi ia-ţi

adio de la nepoata dumitale, contesă. N-ai s-o mai vezi niciodată. O să am eu grijă de asta.

— Lyon, şopti Christina.

Voia să-l liniştească, dar Lyon o strânse uşor de braţ, dându-i de înţeles că nu voia să intervină.

Christina ar fi vrut ca Lyon să nu se tulbure aşa pentru ea. Îşi înţelegea mătuşa mult mai bine decât el. Ştia că toate faptele ei porneau din lăcomie.

— Christina, ştii că te-ai măritat cu un ucigaş cu sânge rece? Da, da, mârâi contesa.

Anglia l-a făcut cavaler pentru omorurile lui săvârşite cu…

— Doamnă, ţineţi-vă gura, îi şopti aspru Henderson. Era în vreme de război, adăugă el, cu o privire înţelegătoare spre Christina.

Fata simţea furia

soțului ei.

Încercă să găsească o cale de a-l calma, scăpând totodată de musafirii nepoftiți. Își strecură mâna sub vestonul lui și începu să-l mângâie pe spate, încercând să-l înștiințeze fără cuvinte că acele comentarii

ostile nu aveau nicio importanţă.

— Domnule Borton? întrebă ea în şoaptă. Aţi adus hârtiile pe care trebuie să le semnez?

— Soţul dumitale trebuie să le semneze, draga mea, răspunse domnul Henderson. My lord? Dacă ne puteţi

acorda numai câteva minute din timpul dumneavoastră, fondurile vă vor fi date în primire neîntârziat.

— Fondurile? repetă Lyon, clătinând din cap. Care fonduri?

Contesa bătu cu piciorul în podea.

— Christina, dacă

nu-mi dă bani, am să mă asigur că niciodată nu va vrea să te mai atingă. Da, am să-i spun totul. Înțelegi ce vreau să zic?

Încercările Christinei de a-l calma pe Lyon nu ajutau la nimic. Simțea cum iar i se înteța furia. Îl strânse de

mână.

Lyon nu lovise niciodată o femeie, dar nu-l dezgusta prea mult gândul de a o ucide pe bătrâna aceea blestemată care-i defăima soţia. Îl ardeau palmele s-o arunce pe uşă afară.

— Femeia asta a venit cu

dumneavoastră, sau cu propria ei trăsură? îi întrebă el pe cei doi domni.

— Cu a ei, aşteaptă în faţă, răspunse Henderson cu o înclinare din cap.

Lyon se întoarse spre contesă.

— Dacă nu dispari

de-aici în treizeci de secunde fix, te-azvârl afară cu mâinile mele.

— Să nu-ți închipui că s-a terminat! strigă la el contesa; apoi o privi încruntată pe Christina. Nu, nu s-a terminat, bombăni ea, în timp ce ieşea pe uşă.

Domnul Bortor

închise uşa şi se rezemă
de uşor. Henderson se
trase de guler. În
cealaltă mână ţinea un
ghiozdănel. Dintr-o
dată, păru să-şi aducă
aminte cu ce treburi
venise şi spuse:

— Domnule, ne
prezentăm scuzele că
am dat aşa buzna peste

dumneavoastră, dar contesa era hotărâtă să vă conturbe.

— Dumneata cine Dumnezeu eşti, omule? întrebă Lyon, ajuns la capătul răbdării.

— El este domnul Henderson, Lyon, iar cel de la uşă e domnul Borton. Sunt avocaţi

bunicului meu. Hai s-o rezolvăm cât mai repede, te rog Lyon, da? Dacă-i conduci în bibliotecă, eu aduc nişte ceai calmant. Doamne, ce mai dimineaţă, nu-i aşa, bărbate?

Lyon îşi privi soţia cu o expresie neîncrezătoare. Se purta

ca şi cum n-ar fi avut loc nimic anormal. Apoi conchise că tot calmul ei era deliberat.

— Încerci să mă împaci? o întrebă.

— Să-ţi potolesc nervii, îl corectă Christina.

Îi zâmbi, apoi usturimea obrazului

lovit o făcu să se strâmbe. Lyon observă, şi o strânse de mijloc şi mai tare.

Furia lui o făcu să ofteze.

— Acum mă duc să pregătesc ceaiul.

Lui Lyon nu-i era uşor să-şi calmeze mânia. Cu un gest

nervos, le făcu semn celor doi avocaţi să intre în cabinet, apoi trânti cu mare plăcere uşa în urma lui.

— Sper să merite deranjul, le spuse el.

Christina întârzie intenţionat, pentru ca Lyon să aibă timp să afle totul despre testamentul

bunicului ei.

Când domnul Bortor deschise uşa şi-i luă tava din mâini, îşi dădu seama că întâlnirea nu decursese bine. Avocatul arăta foarte nervos, iar Lyon era încruntat.

— De ce nu mi-ai spus, Christina? La

naiba, ai mai mulţi bani decât mine.

— Şi-ţi displace? replică ea.

Turnă ceaiul, îi dădu o ceaşcă, apoi îi servi şi pe cei doi avocaţi.

— Nu cred că soţia dumneavoastră a înţeles care era suma exactă pe care i-o lăsase bunicul

ei, spuse domnul Henderson.

— Are vreo importanţă, Lyon? Acum toată averea îţi aparţine ţie, nu? Aşa aţi spus, domnule Borton, adăugă Christina. Desigur, trebuie să calculăm şi o alocaţie pentru mătuşa Patricia –

o sumă cât mai substanţială.

Lyon se rezemă de spătar. Închise ochii, rugându-se să nu-şi piardă răbdarea.

— Chiar crezi că am s-o întreţin pe acea… acea…

— Nu-i de vină că e aşa cum este, răspunse

Christina. E bătrână, Lyon, şi fie şi numai din acest motiv trebuie s-o ajutăm. Nu e nevoie s-o placi.

Apoi le zâmbi vizitatorilor.

— La început, am crezut că mătuşa mea poate locui cu noi, dar acum îmi dau seama că

n-ar fi posibil. Nu, niciodată nu s-ar înțelege cu Lyon. Desigur, dacă soțul meu nu acceptă s-o finanțeze, cred că va trebui să stea la noi.

Lyon înțelese ce urmărea, şi un uşor zâmbet îi descreți fruntea. Soțioara lui cea

blândă avea o inimă curată şi o minte demnă de invidia oricărui diplomat. Îl manipula, făcând aluzie la posibilitatea ridicolă ca mătuşa ei să locuiască la ei, dacă el nu-i dădea bani.

Dar în acel moment, când îi zâmbea cu atâta

inocenţă, nu se simţea în stare să-i refuze nimic.

— Henderson, dacă te ţin curelele, aş dori ca dumneata şi Borton să fiţi însărcinaţi cu contul contesei. Anunţaţi-mă de cât e nevoie ca să fie mulţumită şi să ne lase în pace.

În timp ce Christina aştepta cu răbdare, discutară toate detaliile. Apoi îi conduse pe cei doi gentlemeni la uşă şi se întoarse grăbită în bibliotecă.

— Îţi mulţumesc, bărbate, că ai fost atât de înţelegător, spuse ea, în timp ce venea să-i stea

alături.

Lyon o luă pe genunchi.

— Ai ştiut al naibii de bine că voi face orice ca s-o ţin departe de tine pe baba asta afurisită. Pe toţi sfinţii, aş pleca până şi din ţară, dacă n-aş avea încotro.

— Îţi mulţumesc că

n-ai făcut-o pe mătuşa mea babă afurisită în faţa oaspeţilor.

— Nici mult n-a lipsit, zâmbi Lyon. Ştiai, desigur. De-asta m-ai întrerupt, nu?

Christina îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Da, şopti ea.

Se aplecă să-şi frece

nasul de gâtul lui.

— Eşti un om atât de perspicace!

Lyon îşi rezemă mâna pe coapsa ei. Cu cealaltă îi scotea panglica din păr.

— Christina, ce armă are contesa împotriva ta?

Întrebarea lui, rostită

atât de blând, o surprinse pe nepregătite.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Lyon. Mătuşa mea nu are nicio armă.

— Ți-am văzut teama în ochi, când te-a amenințat că-mi va spune totul. La ce se referea?

Îi simți încordarea și știu că înțelegea prea bine despre ce amenințare era vorba.

— Va trebui să-mi spui adevărul, Christina. Nu te pot apăra dacă nu știu care sunt secretele.

— Nu vreau să vorbesc acum despre

asta, Lyon.

Începu să-l muşte uşor de ureche, sperând să-i distragă atenţia.

— Suntem proaspăt căsătoriţi, la urma urmei, şi aş prefera să te sărut.

Lyon încercă să ignore valul brusc de dorinţă care-i

înfierbântă sângele când Christina se frecă de bărbăţia lui, dar auzind-o cum îi şoptea cu îndrăzneală la ureche cât de mult dorea s-o atingă se hotărî să-i facă pe plac, înainte de a-i pune şi alte întrebări.

Gura lui nu-i dăduse niciodată Christinei

senzaţii mai minunate.

Teama că avea s-o respingă dacă-i afla toate secretele îi trezea o dorinţă aproape disperată de a primi şi a dărui cât de mult putea acum, înainte ca adevărul să se întoarcă împotriva ei.

Sărutul lui era magic,

risipindu-i în curând toate gândurile înfricoşătoare. Da, era vrăjit, căci Lyon o făcea să se simtă atât de dorită, atât de iubită.

Din sărut explodă o pasiune brutală. Respiraţia lui devenise sacadată, când se desprinse de ea.

— Hai să mergem sus, o chemă, scrâşnit.

— De ce?

— Fiindcă vreau să fac dragoste cu tine, îi răspunse el, încercând să treacă peste întrebarea ei nevinovată cu un zâmbet. Tremura de dorinţă.

— Şi eu vreau să fac

dragoste cu tine, îi şopti Christina printre sărutări fierbinţi depuse p e conturul bărbiei. Trebuie să ne întoarcem sus? Nu mai am răbdare.

Râsul lui o nedumeri, până când o ridică de pe genunchi şi începu s-o dezbrace.

Atunci, constată că ideea o încânta.

Se împreunară într-un abandon total, căzând pe covor dintr-o singură mişcare fluidă.

Christina ajunse întinsă deasupra lui Lyon, cu picioarele petrecute printre ale lui.

Părul i se revărsa pe

jos, încadrându-le chipurile, ca o pavăză în calea lumii din afară.

Un lung răstimp, se mulţumi doar să-şi privească soţul în ochi, să savureze anticiparea voluptăţii pe care numai el i-o putea dărui.

Mâinile lui Lyon î mângâiau şira spinării,

dându-i fiori. Fierbinţeala erecţiei lui îi încălzea pântecul, iar părul de pe piept îi gâdila sfârcurile, făcându-i-le să se întărească.

— Sunt neruşinată, căci nu mă mai satur de tine, şopti ea.

Lyon îi cuprinse în

mâini fundul rotund şi tare.

— Altfel nici nu te-aş dori, îi răspunse. Sărută-mă, nevastă. Christina, e de ajuns doar să te uiţi la mine, că mă şi aprind.

Îl sărută pe bărbie, în timp ce-şi freca încet, deliberat, sânii şi

coapsele de el. Lyon gemu de plăcere. Mâinile lui îi cuprinseră ceafa.

O forţă să-şi ridice gura, pentru a i-o pecetlui cu a lui. Limba lui se repezi flămândă înăuntru, să guste din nou dulceaţa îmbătătoare pe care i-o

oferea.

Christina era şi mai nerăbdătoare decât el. Îl încălecă, apoi se lăsă încet în jos până-l absorbi complet în trupul ei.

Atunci se lăsă pe spate, aruncându-şi părul spre umăr cu o mişcare negrăit de

lascivă. Lyon îşi ridică picioarele, astfel încât spatele ei neted să se rezeme de genunchii lui. Mâinile sale îi cuprinseră şoldurile.

— Nu mă lăsa să te chinuiesc, scrâşni el. Mai încet, iubito. N-am să mă mai pot stăpâni.

Protestele îi amuţiră

când o simţi strângându-se în jurul lui, şi ştiu că era pe cale să-şi afle eliberarea.

Mâna i se strecură în triunghiul mătăsos de bucle cuibărit pe abdomenul lui.

O mângâie cu degetele până o devoră o flacără vie, făcând-o să

se transforme în aur lichid în braţele lui.

Îşi revărsă sămânţa în ea cu un geamăt răguşit de abandon extaziat, apoi o trase pe piept s-o ţină strâns, să împartă cu ea voluptatea.

Niciodată nu se mai simţise atât de minunat. Se potriveau din ce în ce

mai bine, îşi dădu el seama, când mintea-i putu forma din nou un gând logic.

— Eşti o tigroaică sălbatică, îi şopti, pe un ton de satisfacţie deplină.

Christina îşi rezemă bărbia în mâini, privindu-şi soţul.

— Ba nu, sunt leoaica ta, murmură ea.

Lyon nu îndrăzni să râdă. Vorbise atât de serios, ca şi cum i-ar fi spus un lucru de cea mai mare importanţă.

Dădu din cap afirmativ, în timp ce-i răsfira cu degetele cascada de şuviţe bogate

care-i învăluiau spatele. Le ridica şi le aranja din nou, absent, privind în magnificii ochi albaştri ai soţiei lui.

— Ştii, când te uiţi aşa la mine, îmi pierd imediat orice concentrare, îi spuse el.

— Am s-o iau ca pe un compliment, anunţă

Christina, aplecându-se
să-l sărute din nou. Mă
simt atât de minunat, cu
tine în mine, şopti ea cu
gura peste a lui. Iar
acum trebuie să-mi spui
cuvintele drăgăstoase,
Lyon.

Nu era sigur ce
înţelegea prin cuvinte
drăgăstoase, dar arăta

din nou serioasă. Îşi împreunase mâinile sub bărbie şi-l privea cu o expresie de aşteptare.

— Ce sunt cuvintele drăgăstoase, Christina? Spune-mi, şi am să ţi le dăruiesc.

— Trebuie să-mi spui ce e în inima ta.

— Aha… făcu el

tărăgănat.

Şi, cu o privire tandră în ochi, continuă:

— Te iubesc, Christina.

— Şi?

— Şi ce? o întrebă, exasperat. Christina, n-am crezut că voi fi în stare să mai iubesc vreodată. Şi chiar să mă

însor… M-ai făcut să mă schimb în multe feluri. Nu degeaba îți spun că te iubesc.

— Dar ştiu deja că mă iubeşti, răspunse ea. N-am vrut, însă recunosc că mă bucură totuşi. Acum trebuie să mă lauzi, Lyon. Aşa se face.

— Nu înțeleg. Și nici nu mă mir, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Privi prin jur și văzu hainele împrăștiate prin cameră.

Faptul că zăcea întins pe covorul din bibliotecă, împreună cu soția lui, fără nicio inhibiție, încercând să

poarte o conversaţie logică, îl amuza enorm.

— Crezi că întotdeauna vei fi atât de neruşinată, dulceaţa mea?

— Nu schimba subiectul, Lyon. Trebuie să-mi spui că sunt frumoasă ca o floare primăvara, gingaşă şi

delicată ca petala unei flori. Şi de ce te amuză asta? O femeie trebuie să se simtă dorită şi după dragoste, la fel ca înainte.

Lyon încetă să mai zâmbească, dându-şi seama că soţia lui era gata să izbucnească în plâns.

Acum înțelegea de ce anume avea nevoie. În ochi i se citea vulnerabilitatea. Îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută.

Era o atingere blândă, tandră, cu rolul de a-i alunga grijile şi lacrimile.

Apoi îi cuprinse

mijlocul cu braţele şi-i rosti toate cuvintele dulci pe care jinduia să le audă.

Capitolul 12

Reîntâlnirea cu sora mea n-a fost prea veselă. Patricia s-a purtat la fel ca tata. S-a bucurat să mă vadă doar până a aflat că Edward nu era cu mine. Soţul Patriciei, Alfred, era la fel de blând cum mi-l aminteam, şi mi-a făcut şederea cât a putut de

plăcută. Patricia a spus că-şi contramandaseră toate vizitele ca să stea acasă cu mine, dar după un timp mi-am dat seama că nu aveau niciun prieten. Patricia îi detesta pe oamenii din Boston, şi cred că sentimentul era reciproc.

Surorii mele îi era dor

să se întoarcă în Anglia. A ticluit un plan ridicol. După ce s-a convins că voiam să rămân în colonii, fără să mă mai întorc niciodată la soţul meu, mi-a spus că trebuia să-i dau ei copilul, care să treacă drept al său.

A încercat să mă facă să cred că voia să fie

mamă, că viaţa ei n-avea să fie împlinită până nu avea un copil. Eu, desigur, ştiam adevărul. Patricia nu se schimbase de-a lungul anilor în care nu ne mai văzuserăm. Nu, îşi dorea un copil pentru ca tatăl nostru să aibă un nepot. Un moştenitor. Tata avea să-i

ierte toate nesupunerile, dorind numai să-i asigure o viaţă îndestulată singurului său nepot.

Eu mă opuneam vehement acestei înşelătorii, Christina. Ştiam că singura motivaţie a surorii mele era lăcomia. I-am spus că niciodată nu mi-aş da

altcuiva copilul. Patricia mi-a nesocotit protestele.

Am văzut-o distrugând o scrisoare pe care i-o dădusem soţului ei ca s-o trimită la Londra din partea mea.

Totuşi, am reuşit să expediez altă scrisoare, fără ştirea ei. Eram sigură şi că tatăl meu avea să

găsească misiva pe care o lăsasem în scrinul lui de iarnă.

Alfred îmi dădea zilnic ziarele, ca să am o ocupaţie în aşteptarea naşterii, şi întâmplarea a făcut să descopăr un articol despre oamenii de la frontieră.

Însemnare în jurnal,

5 octombrie 1795

Lyon şi Christina pornirăspre conacul lui de la ţară la scurt timp după un picnic la prânz pentru care insistase ea. Mâncaseră pâine proaspăt scoasă din cuptor, brânză, carne de oaie şi plăcinte cu mere.

Toate erau întinse pe o pătură moale, adusă de Christina de la etaj. Instinctiv, Lyon voise să-şi ia pantalonii pe el, dar Christina râsese de pudoarea lui şi-l convinsese uşor că nu era nici o grabă să se îmbrace.

Când ajunseră la

destinaţie, amândoi erau plini de praf. Christina insistase să meargă cu o caleaşcă deschisă, iar Lyon îi făcuse hatârul.

Pe drum, încercase de mai multe ori sa aducă vorba despre tatăl ei, dar Christina ocolise cu uşurinţă toate

răspunsurile. Şi, după ce lăsaseră oraşul în urmă, frumuseţea regiunii sălbatice din jur o captivase total.

Era vizibil uimită. Lyon înţelese curând că soţia lui crezuse că toată Anglia arăta la fel ca Londra.

— De ce-ar vrea

cineva să se ducă în oraş, când se poate locui în minunăţia asta? îl întrebă ea.

Minunăţie? Lyon nu considerase niciodată astfel viaţa la ţară. Totuşi, plăcerea din expresia soţiei lui îl făcu mai receptiv la frumuseţile din jur.

— Suntem mult mai siguri pe ceea ce ne este familiar, îi explică el.

— Uită-te-n jurul tău, Lyon. Priveşte darurile lui Dumnezeu!

— Îmi promiţi ceva, Christina?

— Dacă pot, da.

— Să nu te schimbi niciodată, îi şopti Lyon.

Voise să-i facă un compliment, iar reacţia ei îl nedumeri. Christina îşi împreună mâinile în poală, şi rămase mult timp cu capul în piept. Când în sfârşit ridică iar privirea spre el, era încruntată.

— Draga mea, nu te-am întrebat cum să

achităm datoriile Angliei, remarcă Lyon. Iar întrebarea mea era oricum neînsemnată. Voi avea grijă să nu te schimbi.

— Şi cum ai să faci asta?

— Voi înlătura toate ispitele.

— Ispite?

— Nu contează, dulceaţa mea. Şi nu te mai încrunta. O să fie totul bine.

— Lettie s-a schimbat?

Îşi dădu seama că nu-i plăcea întrebarea. Acest lucru o irită, desigur, căci era prima întrebare despre

trecutul lui pe care i-o pusese vreodată.

— Ai iubit-o foarte mult pe soția ta, Lyon?

— Lettie a murit, Christina. Altceva nu mai contează pentru mine, acum.

— De ce tu mă poți iscodi despre trecutul meu iar eu n-am voie să

te întreb nimic? Privirile astea încruntate n-au efect asupra mea, Lyon. Te rog să-mi răspunzi. Ai iubit-o pe Lettie?

— E mult de-atunci, răspunse el. Am crezut că o iubeam… la început…

— Înainte de a se schimba, şopti

Christina. N-a fost ceea
ce credeai tu că era, aşa
e?

— Da, n-a fost.

În glasul lui se
simţea o răceală de-
acum familiară.

— N-ai iertat-o nici
acum, nu-i aşa, Lyon?
Ce-a făcut, de te-a rănit
atât de rău?

— Vorbeşti fără rost, obiectă el. Cum Dumnezeu am ajuns la subiectul ăsta?

— Încerc să înţeleg, răspunse Christina. Sora ta mi-a spus că ai iubit-o pe Lettie. Te doare chiar atât de rău încât nu poţi nici măcar să-i rosteşti numele?

— Christina, ai prefera să mă port ca mama mea? Ea nu vorbeşte decât despre James.

— Lyon, aş dori ca timpul pe care-l petrecem împreună să fie plin numai de bucurii. Dac-aş şti cum s-a schimbat Lettie,

poate aş reuşi să evit unele greşeli.

— Te iubesc aşa cum eşti. Şi m-am săturat al dracului de tare să tot aud că ne-am căsătorii doar pentru scurt timp. Să-ţi intre bine-n cap, femeie. Suntem căsătoriţi până când moartea ne va despărţi.

— Sau până am să
mă schimb şi eu la fel ca
Lettie, ripostă Christina,
vorbind la fel de tare şi
furios ca el.

— N-ai să te schimbi!

Dintr-o dată, Lyon îşi
dădu seama că striga la
ea.

— Conversaţia asta e
ridicolă. Te iubesc.

— Iubeşti o prinţesă.

— Puţin îmi pasă dacă eşti prinţesă sau nu. Pe tine te iubesc.

— Ha!

— Şi asta ce Dumnezeu vrea să mai însemne?

Întinse braţele s-o cuprindă.

— Nu-mi vine să

cred că ţipăm aşa unul la altul.

— Lyon, nu sunt prinţesă.

Rostise această mărturisire în şoaptă, lângă umărul lui. Doamne, avea o voce atât de tristă! Furia lui Lyon se risipi pe dată.

— Cu atât mai bine,

şopti el.

— De ce e mai bine aşa?

— Fiindcă acum nu-mi mai poţi spune că iubesc o prinţesă. Nu pentru titlu te-am luat de soţie.

— Atunci de ce? Mi-ai spus că nu-s deloc raţională, că încerc să te

zăpăcesc de cap…

— Pentru bani.

— Ce?

Se retrase din braţele lui, ca să-i vadă faţa. În ochii lui Lyon se zărea o lucire poznaşă.

— Îţi arde de glumă. Înainte de nuntă, nu ştiai că am bani.

— Ce bine că-ţi

amintești.

O sărută, apoi o cuprinse cu brațul pe după umeri.

Christina se rezemă de umărul lui. Ropotul continuu al cailor și balansul trăsurii o făceau să se simtă somnoroasă și mulțumită.

— Lyon? Nu m-ai întrebat de ce m-am căsătorit cu tine, îi şopti ea peste câteva minute.

— Ştiu deja de ce te-ai măritat cu mine, iubito.

Comentariul lui arogant o făcu să zâmbească.

— Atunci, explică-

mi, te rog. Încă n-am reuşi să înţeleg.

O strânse un moment, ca s-o înştiinţeze ci nu-i lua în râs afirmaţia.

— Mai întâi, datorită cicatricelor. Îţi place trupul meu brăzdat de semne.

— Şi de unde ştii

asta? se interesă Christina, prefăcându-se scandalizată.

— Pui mereu mâinile pe mine. Şi, în al doilea rând, îţi amintesc de un războinic.

Christina clătină din cap.

— N-ai pic de umilinţă. *Eşti* un

războinic, Lyon! Unul vanitos, da, dar războinic totuşi.

— Ah, vanitatea, replică el tărăgănat. Asta înseamnă că s-ar putea să trebuiască să-ţi foloseşti cuţitul împotriva mea?

— Ce vrei să spui?

— Pe Lady Cecille a

amenințat-o că…

— Deci, *ai ascultat* conversația noastră din bibliotecă! exclamă ea uluită. M-ai mințit. Să-ți fie rușine!

— *Eu* te-am mințit pe *tine?* întrebă Lyon, nevenindu-i să creadă. Pe când tu, desigur, ai fost sinceră cu mine

întotdeauna.

— Pe Lady Cecille trebuie s-o dai uitării, declară Christina, schimbând vorba ca să evite un nou conflict. N-am chef să fiu măritată cu un crai.

— Cu un ce?

— Un om care se ține după alte femei. Am,

să-ți fiu credincioasă, și va trebui să-mi fii și tu credincios mie. Deși în Anglia se obișnuiește ca bărbații să țină câte-o ibovnică, tu n-o să ai niciuna, și cu asta, am terminat.

Îndârjirea din tonul ei îl surprindea. Nu știuse că avea o fire atât

de vehementă. La drept vorbind, îl bucura enorm.

— Eşti o bucăţică foarte autoritară, ştiai? şopti el, sărutând-o iar, în voie.

Christina îşi dădu seama că nu-i făcuse promisiunea cerută, dar se hotărî să nu insiste.

Aveau destul timp.

Tocmai era gata să adoarmă, când sosiră la Lyonwood.

Ghiontul lui Lyon c trezi.

— Am ajuns acasă, Christina.

Trăsura trecu de o cotitură a drumului. Dintr-o dată, sălbăticia

din jur dispăru.

Pajiştea fusese transformată într-o peluză îngrijită şi tunsă. Aleea circulară de pietriş era mărginită cu tufişuri sculptate, iar printre copaci creşteau flori de câmp multicolore.

Pe culmea pantei

blânde se înălța magnificul conac al lui Lyon.

Christinei i se părea că arăta ca un palat. Clădirea era construită din piatră cenuşie şi brună, cu etaj şi iederă verde pe ziduri.

— Lyonwood e la fel de frumos ca stăpânul

său, şopti Christina. Niciodată n-am să învăţ să mă orientez pe-aici.

— Ai să te orientezi destul de bine, remarcă Lyon. Sunt sigur că şi noul cămin ţi-l vei cuceri la fel de repede.

Tachinăria lui o făcu să zâmbească.

— Câte rude locuiesc

aici, cu tine? Ce crezi, am să-ţi întâlnesc azi toate neamurile?

— Probabil că nu. Locuiesc singur.

Când îi văzu reacţia uimită, izbucni în râs.

— Dar, desigur, blânda mea soţie va locui împreună cu mine.

— Câte camere de culcare sunt?

— Doar douăsprezece, ridică el din umeri.

Trăsura se opri în mijlocul aleii circulare, tocmai când uşa din faţă se deschidea.

Majordomul lui Lyon, un tânăr îndesat

şi brunet, pe nume Brown, conduse parada servitoril o r pe cele patru trepte.

Personalul se alinia în spatele lui.

Uniformele erau scrobite, la fel de ţepene ca trupurile, şi deşi aveau expresii rezervate, toţi se uitau la

noua lor stăpână. Lyon se aştepta să fie puţin cam nervoasă la prima întâlnire cu slugile, dar nu peste mult îşi dădu seama că nu era nici vorbă de aşa ceva.

Christina se purta ca o regină… sau o prinţesă, îşi spuse el, zâmbind. Îi salută pe

toți cu grație, ascultându-le atentă explicațiile despre îndatoririle lor. Îi cucerea, desigur, la fel cum îl cucerise şi pe el.

Nici chiar Brown, cu chipul lui scorțos, nu rămăsese indiferent. Când Christina îl luă de mână și i declară că se

vedea clar cât de bine îşi făcuse datoria, pe chipul majordomului se ivi un zâmbet spontan.

— N-am să mă amestec în treburile dumitale, domnule Brown, spuse ea.

La auzul acestei afirmaţii, Brown păru uşurat. Se întoarse spre

stăpânul lui.

— My lord, v-am pregătit odaia, şi pe cea alăturată, pentru marchiză.

Christina îşi privi soţul, aşteptându-se ca acesta să-l corecteze pe majordom. Când Lyor nu făcu decât să dea din cap, luând-o de cot

pentru a urca împreună treptele, zâmbi forţat spre servitori, în timp ce-i şoptea nemulţumită:

— N-am să stau în altă cameră, Lyon. Acum sunt soţia ta. Trebuie să împărţim aceleaşi pături. Şi n-am nicio nevoie de

cameristă.

Privind în jur, adăugă:

— Cerule, Lyon, antreul ăsta e mai mare decât toată casa ta din oraş.

Nu s-ar fi mirat dacă ar fi auzit ecoul. Era un hol gigantic, cu pardoselile lustruite ca

oglinda. În stânga se afla un salon mare, şi un altul, de aceeaşi mărime, la dreapta. Lângă scara circulară începea un culoar. Lyon îi spuse că sufrageria era vecină cu salonul, iar în spate se aflau grădinile. Bucătăriile, adăugă el, erau în partea cealaltă.

Dormitoarele lor comunicau printr-o uşă. Când o văzu cât de încruntată era, Lyon îi spuse:

— Voi porunci să ţi se aducă hainele aici.

Apoi făcu semn spre pat, cu o sprânceană ridicată, întrebând-o dacă voia să-l încerce cât

era de comod.

— Arăţi exact ca un bandit, râse Christina. Mi-ar plăcea să fac o baie, Lyon, apoi aş dori să-ţi văd grajdurile. Ai cai aici, nu-i aşa?

— Dar ţie nu-ţi place să călăreşti, îi reaminti Lyon.

— Lasă asta.

— Christina, dacă nu
crezi că vei fi mulţumită
de Kathleen, îţi voi
repartiza altă cameristă.

— A, Kathleen pare
foarte capabilă,
răspunse Christina.
Numai că nu vreau
nicio servitoare.

— Ei bine, ai una, o
anunţă Lyon. Eu n-am

să fiu întotdeauna aici ca să-ţi închei rochiile, iubito, aşa că nu te mai încrunta la mine.

Christina se îndreptă spre fereastră.

— Eşti o bucăţică autoritară, ştiai asta, Lyon replică ea.

Lyon o prinse de la spate şi-i depuse un

sărut umed pe gât.

— Insist să încerci neapărat patul.

— Acum?

Se întoarse spre el, privindu-l cum pornea spre uşă. Când Lyor încuie şi se uită din nou l a ea, văzu că nu glumea. Avea pe chip cea mai cruntă expresie,

şi-i făcu semn spre pat cu o mişcare arogantă a capului.

— Sunt plină de praf.

— Şi eu.

Christina avea deja respiraţia tăiată – şi încă nici n-o atinsese măcar.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi porni spre pat.

— Întotdeauna ai să te porţi atât de poruncitor cu soţia ta?

— Da, răspunse Lyon, scoţându-şi vestonul şi pantofii. Iar soţia mea va fi întotdeauna la fel de supusă? o întrebă, luând-o în braţe.

— E datoria unei soţii

să i se supună soţului, nu-i aşa?

— Într-adevăr, confirmă el, începând să-i descheie rochia. Cu siguranţă că aşa este.

— Atunci, voi fi supusă, Lyon. Când c să-mi vină la socoteală.

— Niciun bărbat nu poate cere mai mult

decât atât, replică el cu un zâmbet.

Christina îşi aruncă braţele pe după gâtul s ă u şi-l sărută cu pasiune. Acum nu mai era supusă. Limba i se repezi în gura lui. Ştia că lui Lyon îi plăcea agresivitatea ei. O ţinu şi mai strâns de talie,

mârâind de plăcere.

— Iubito, cred c-am să-ţi rup încă o rochie, şopti el.

Nu părea prea spăşit. Iar râsul ei uşor îl înştiinţă că n-avea nicio importanţă.

Următoarele două săptămâni au fost la fel

de minunate şi magice pentru Christina ca primele pagini ale povestirii lui Sir Thomas Mallory despre Camelot.

Îşi petreceau cea mai mare parte a timpului explorând sălbăticia însorită din jurul casei.

Christina era uimită

că un singur om putea
să aibă pământuri atât
de întinse.

Lyon era uimită că o
singură femeie putea şti
atât de mult despre ele.

Christina îi oferea
darul conştiinţei şi al
unei noi aprecieri faţă
de miracolele naturii.

Lyon începea să-şi

dea seama cât de importantă era libertatea pentru ea. Nicăieri nu se simţea mai fericită decât afară.

Mereu îşi încheiau plimbările în faţa unui râu liniştit într-ale cărui ape răcoroase îşi înmuiau picioarele în timp ce mâncau din

coşul pregătit de bucătăreasă.

Într-o asemenea după-amiază, Lyon se hotă să-şi tachineze soţia.

Rupse o frunză din cel mai apropiat tufiş şi se prefăcu că voia s-o mănânce.

Dar Christina nu se

amuză. Îi smulse frunza din mână şi-i spuse că era otrăvitoare şi oricum nu trebuia să bage plante în gură.

Dacă-i era chiar atât de foame, îi dădea cu plăcere şi porţia ei de mâncare.

Dimineaţa de vineri sosi mult prea devreme

pentru Lyon. Trebuia să
se întoarcă la Londra,
pentru a se întâlni cu
Rhone şi victimele lor
neştiutoare la jocul de
cărţi.

Nu se îndemna deloc
să se despartă de soţia
lui, nici măcar pentru o
seară.

Când coborârăm

amândoi treptele, Brown îi aştepta pe peronul conacului.

După ce anunţă că grăjdarul pregătise calul lui Lyon, valetul se retrase discret, pentru ca stăpânul lui să poată rămâne câteva minute singur cu soţia sa şi să-şi ia rămas-bun aşa cum se

cuvenea.

— Christina, când îți va trece frica de cai, vom merge să călărim în fiecare…

— Nu mi-e frică de cai, îl întrerupse ea, indignată. Am mai discutat asta, Lyon. Mă deranjează șeile, nu animalele. E o diferență.

— N-ai să călăreşti fără şa, declară Lyon, şi cu asta, am terminat!

— Eşti prea încăpăţânat, mormăi Christina.

— Nu vreau să cazi şi să-ţi rupi graţiosul gât.

Christina se întrebă ce-ar fi zis dacă afla că ieşea să călărească

aproape în fiecare dimineaţă. S-ar fi supărat, probabil.

La gândul acestei mici înşelătorii oftă, apoi îşi alungă sentimentul de vinovăţie. Întotdeauna se întorcea în pat înainte ca Lyon să se trezească şi nu se temea cu

adevărat că avea să afle.

Wendell, grăjdarul, n-avea să-i spună nimic. Era un om taciturn – şi, în plus, credea că venea cu permisiunea lui Lyon.

— Christina, am să mă întorc mâine pe la amiază, o smulse el din gânduri.

Şi, ridicându-i bărbia, o sărută apăsat.

Când porni în jos pe trepte, Christina se grăbi să-l urmeze.

— Eu tot nu înţeleg de ce nu pot merge cu tine. Aş dori s-o văd pe sora ta şi pe mama ta, Lyon.

— Data viitoare,

iubito. Diana se duce diseară la petrecerea lui Martin.

— Merge şi mătuşa Harriett?

— Probabil.

— M-aş putea duce cu ele, sugeră Christina.

— Credeam că-ţi place aici, la ţară, replică el. Îţi place, nu-i aşa?

— Da, foarte mult. Dar sunt soţia ta, Lyon. Ar trebui să-mi fac datoria faţă de rudele tale. Ştii, mi se pare destul de ciudat să recunosc, dar unele dintre petreceri mi-au plăcut. Am cunoscut câţiva oameni foarte drăguţi, pe care aş dori

să-i mai revăd.

— Nu.

Tonul lui era atât de ferm, încât Christina rămase perplexă.

— De ce nu vrei să vin cu tine? Te-am supărat cu ceva?

Îngrijorarea din vocea ei îl făcu să reacţioneze.

O privi un moment, apoi o sărută deodată din nou.

— Nu m-ai putea supăra, orice-ai face. Dacă vrei să te duci la petreceri, aşteaptă până am să te pot însoţi şi eu.

— N-aş putea să joc cărţi cu tine şi cu răufăcătorii? N-am mai

jucat niciodată, dar sunt sigură că mi-ar fi foarte uşor să învăţ.

Lyon îşi ascunse amuzamentul. Era clar că soţia lui vorbea serios. Tonul ei suna absolut sincer.

— Am să te învăţ altă dată, Christina. Dacă vrei, te aştept până le

scrii un mesaj Dianei şi mătuşii Harriett.

Christina îşi dădu seama că n-avea să cedeze rugăminţii ei de a o lua cu el.

— Le-am scris deja tuturor, chiar şi lui Elbert şi mătuşii mele Patricia, îl informă ea. Brown a trimis azi un

mesager cu scrisorile mele.

Porniră mai departe, ţinându-se de mână. Când ajunseră la calul lui, Lyon se întoarse.

— Acum trebuie să plec, dulceaţa mea.

— Ştiu.

Nu voise să vorbească pe un ton atât

de jalnic. Plecarea lui Lyon o întrista, da, dar nici pe departe la fel de mult ca nepăsarea cu care o refuza.

Părea că despărţirea nu-l deranja deloc – ea, pe de altă parte, era extrem de nefericită.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Nu

pleca decât pentru o noapte, nu pentru o veşnicie.

Lyon o sărută pe frunte.

— Mai vrei să-mi spui ceva înainte să plec, Christina?

Fata lăsă capul în piept.

— Nu.

Cu un oftat prelung, Lyon o luă iar de mână şi o duse spre marginea aleii, ca să nu-i audă grăjdarul.

— O să-mi fie dor de tine, spuse el.

Christina zâmbi.

— La naiba, nevastă, vreau s-aud cuvintele drăgăstoase, mormăi

Lyon – şi imediat se simţi ca un nătâng pentru că făcuse o mărturisire atât de ridicolă.

— Lyon, fir-ar să fie, vreau să vin şi eu cu tine la Londra.

— Christina, ai să rămâi aici! mugi Lyon.

Trase adânc aer în

piept, apoi adăugă într-o şoaptă furioasă:

— Te iubesc, Christina. Acum, spune-mi că mă iubeşti şi tu. Toată săptămâna am aştepta să aud asta.

Christina îl privi nemulţumită. Lyon, însă, nici vorbă să se lase păgubaş.

— Aştept, Christina.

— Drum bun, Lyon.

Lyon nu-şi dăduse seama cât de important era pentru el s-o audă spunându-i că-l iubea – decât acum, când se încăpăţâna să-i ignore cererea. Se simţea învins şi furios, privind-o cum se îndepărta de el.

— La dracu’! mormăi.

Încălecă, luă căpăstrul de la Wendell, dar părea incapabil să-şi mâne calul.

Nu putea nici măcar să-şi ia privirea de la încăpăţânata femeie care mergea spre uşa din faţă.

De astă dată, Christina nu-l mai putu ignora. Când vru să deschidă uşa, mâna îi tremura pe clanţă. Era îngrozitor de îndărătnic, încontinuu o îmboldea şi o sâcâia. O lăsa să-şi ferească de el sentimentele. Dar nu înţelegea semnificaţia a

ceea ce-i cerea. O dată ce-i rostea acele cuvinte, cale de întoarcere n-avea să mai existe.

Nu, niciodată nu s-ar mai fi putut întoarce acasă.

Pe faţă îi apăru un uşor zâmbet. Adevărul era pe cât de dureros, pe atât de îmbucurător.

Niciodată nu avusese de ales, nu?

Din momentul când îl întâlnise pe Lyon, inima ei ştiuse adevărul. De ce avusese nevoie de atâta timp ca să se hotărască?

Se uită peste umăr. Avea ochii împăienjeniţi de

lacrimi.

— Să vii repede acasă, Lyon. Am să te aştept.

— Rosteşte cuvintele, Christina! strigă el, iar de astă dată pe chip i se citea furia.

— Te iubesc.

Trecură câteva clipe până când Lyon îi

acceptă mărturisirea. Apoi dădu scurt din cap. Arogant mai era!

Dar avea o expresie tandră, nespus de iubitoare.

Era de ajuns. Christina îşi ascunse zâmbetul.

O cuprinsese un sentiment de mulţumire

şi bucurie. Dintr-o dată, se simţea uşoară ca vântul.

Adevărul o eliberase.

Deschise uşa şi dădu să intre în casă, când strigătul soţului ei o opri iar.

— Nevastă?

— Da, bărbate?

— Spune-mi şi că ai

încredere în mine.

Se întoarse din nou, cu mâinile în şolduri. Spera ca Lyon să-i vadă exasperarea.

— Nu mă forţa, Lyon. Savurează-ţi victoriile una câte una, ca orice războinic nobil.

Lyon izbucni în hohote de râs.

— Da, Christina, una
câte una. Acum eşti a
mea, nu? o întrebă,
vesel.

Iar se umfla în pene.

Christina coborî pe
prima treaptă.

— Da, Lyon, sunt a
ta. Iar când te vei
întoarce acasă de la
Londra, ai să afli cu ce

anume te-ai ales. Gata cu prefăcătoriile, bărbate. Gata cu minciunile.

— Nici n-aş putea fi mai fericit, remarcă el.

— Savurează sentimentul, Lyon. Mă tem că nu va dura mult, îl mai avertiză ea, peste umăr.

Uşa se trânti înainte ca Lyon să-i mai poată pune şi alte întrebări.

Avea senzaţia că i se luase o piatră de pe umeri – şi de pe inimă. Îl iubea.

— Va urma şi restul, nevastă, şopti el. O să am grijă.

În viaţa lui nu se

simţise atât de încrezător, atât de împăcat cu soarta.

N-avea să dureze mult.

Capitolul 13

Aveai doar trei luni, când te-am înfăşat bine şi am pornit spre o nouă aventură. Am plecat în toiul nopţii, pentru ca Patricia să nu mă poată opri. Nu i-am lăsat niciun mesaj, căci mă aşteptam să trimită oameni pe urmele mele.

Erai un prunc atât de
scump! Dacă stau să mă
gândesc, cred că drumul a
fost mai greu pentru mine
decât pentru tine. Tocmai
începuseşi să zâmbeşti şi
erai o micuţă cu o fire
foarte dulce.

Aranjasem să
călătorim cu Jacob şi
Emily Jackson.

Înţelegi, îi cunoscusem la biserica de duminică şi m-am ataşat de ei imediat. Erau doi tineri căsătoriţi care-şi vânduseră verighetele ca să aibă destui bani pentru a porni în căutarea unei vieţi noi.

S-au bucurat de contribuţiile mele. Emily te-a îndrăgit şi pe tine,

Christina. Îţi cânta şi te legăna să adormi, în timp ce eu pregăteam masa de seară.

Jacob era un om pe care-l mâna dorul de ducă. În fiecare seară îmi spunea cele mai minunate povestiri despre oamenii curajoşi care locuiau în Black Hills. Fratele lui îş

dusese deja familia acolo şi-i trimisese lui Jacob vorbă că era un fermier prosper.

Febrilitatea lui Jacob era molipsitoare. În curând, am devenit la fel de emoţionată ca el. Emily mi-a spus că pe pământurile virgine munceau mulţi bărbaţi

fără obligaţii şi sigur aveam să găsesc unul bun de însurătoare. Le dădusem de înţeles că soţul meu murise recent – şi, recunosc, mi-era foarte ruşine că-i minţisem.

Îmi spuneam întruna că minciuna nu conta: Edward n-avea să mă găsească niciodată în acele

întinse ţinuturi sălbatice.

Când am ajuns într-un loc unde credeam că era capătul pământului, ne-am alăturat altei caravane de căruţe. Îmi înfruntam oboseala. Emily era mereu foarte veselă.

Şi apoi, într-o după-amiază mohorâtă şi ploioasă, am ajuns în

sfârşit în valea de sub cei
mai magnifici munţi pe
care-i văzusem vreodată.

Ţin minte că era un
frig amarnic.

Dar nu conta. Eram
libere, Christina. Libere.
Acum nimeni nu ne mai
putea face niciun rău.

Însemnare în jurnal,

11 octombrie 1795

Lyon plecase de peste o oră, când sosirii două scrisori.

Ambele îi erau adresate Christinei şi-i cereau să le acorde atenţie neîntârziat.

După ce o instrui pe Kathleen să-l ducă pe

mesager în bucătărie pentru a-l omeni cu ceva, Christina luă scrisorile şi intră în cabinetul lui Lyon.

Prima misivă provenea de la mătuşa Patricia. Era o epistolă plină de ură, doldora de comentarii defăimătoare la adresa lui Lyon.

Contesa îi spunea Christinei că aflase adevărul despre marchiz şi găsea de datoria ei să-şi avertizeze nepoata că se măritase cu un ucigaş.

În continuare, contesa îi cerea să se întoarcă imediat la Londra ca s-o poată

însoţi la diverse petreceri din lumea bună.

Se tânguia că, de la scandaloasa căsătorie a Christinei, nu mai primise nici măcar o invitaţie.

Christina clătină din cap.

Nu trecuse nici

măcar o lună de la nuntă, dar mătuşa ei se purta de parcă ar fi fost un an de zile.

Contesa îşi încheia lista nemulţumirilor cu afirmaţia că alătura încă o scrisoare, pe care o primise de la misionarul Deavenrue.

Spera să nu fie o

veste proastă pentru Christina.

Fetei i se treziră imediat bănuielile. Mătuşii sale nu-i stătea în fire să facă asemenea comentarii binevoitoare.

Se gândi că Patricia revenise la trucurile ei obişnuite. Dar cunoştea scrisul de mână al

fostului ei profesor, iar caligrafia înfloritǎ de pe plic arǎta cǎ lui îi aparţinea scrisoarea. Pecetea de pe dosul plicului era de asemenea neatinsǎ.

Convinsǎ cǎ scrisoarea provenea într-adevǎr de la bunul ei prieten, Christina o

deschise în sfârşit.

Brown reacţionă cel dintâi la ţipătul sfâşietor care se auzi din bibliotecă. Intră grăbit şi nu lipsi mult să-şi piardă cumpătul când îşi văzu stăpâna prăbuşită la podea.

Strigă peste umăr câteva ordine, în timp

ce îngenunchea lângă marchiză.

Kathleen, camerista, veni în fugă. La vederea stăpânei sale, scoase un răcnet.

— A leşinat? Ce-a făcut-o să urle, Brown? E rănită?

— Lasă-mă cu-ntrebările, femeie! se

răsti Brown.

Îşi ridică stăpâna cu grijă, apoi observă că strângea în mâini o scrisoare şi înţelese că leşinase din cauza veştii primite.

— Du-te şi pregăteşte-i patul, Kathleen, şopti el. E uşoară ca pana. Doamne

fereşte să nu se fi îmbolnăvit.

Se mai adunaseră câţiva servitori şi intrară tăcuţi în urma lui Brown, în timp ce o ducea pe Christina pe scară.

Kathleen se grăbise înainte să facă patul, dar Brown trecu pe lângă

camera Christinei, continuându-și drumul cu ea spre odăile stăpânului lui.

— Aici se va simți mai bine când o să se trezească, îi şopti el bucătăresei. Sunt foarte apropiați. În fiecare noapte doarme aici.

— Să trimitem după

marchiz? întrebă
Kathleen printre
suspine.

— Cheam-o pe
Sophie, ordonă Brown
Va şti cum să-i trateze
leşinul. Mesagerul mai e
aici?

Când Kathleen dădu
din cap, Brown
continuă:

— Îi voi trimise un mesaj marchizului, cu el. Lewis, îi porunci el grădinarului, du-te şi reţine-l.

Christina deschise ochii tocmai când Brown o acoperea stângaci cu pătura.

— Nu te agita pentru mine, Brown.

— Vă doare ceva, milady? întrebă Brown, cu glasul răguşit de îngrijorare. Am trimis după Sophie. Va şti ea ce e de făcut, adăugă, încercând să-şi stăpânească tremurul din glas.

Christina se ridică în capul oaselor, tocmai

când în cameră năvălea o femeie grasă şi cărunt㠂. Aceasta înhăţă două perne şi i le potrivi la spate.

— Ce crezi că are, Sophie? întrebă Kathleen. A scos un zbieret înfiorător şi pe urmă a căzut leşinată.

— Am auzit-o,

răspunse Sophie încruntată, punându-şi dosul mâinii pe fruntea Christinei, cu un gest repezit. Mai bine cheamă-l pe Winters, Brown. Am impresia că are febră. Winters e doctorul soţului dumneavoastră, îi explică ea Christinei.

— Nu sunt bolnavă! protestă Christina, surprinsă că vocea-i era atât de slabă. Brown, nu trimite după niciun medic. Acum mi-e bine. Dar trebuie să plec la Londra neîntârziat. Te rog să-mi aduci trăsura în faţă. Kathleen, vrei să-mi pregăteşti câteva

rochii?

— Milady, nu vă puteți da jos din pat. Sunteți bolnavă, că știți, că nu știți, exclamă Sophie. Aveți fața palidă ca un nor, zău că da.

— Trebuie să mă duc la soțul meu, insistă Christina. Va ști el ce e

de făcut.

— Din cauza scrisorii aţi leşinat, nu-i aşa? întrebă Kathleen, frângându-şi mâinile.

Brown o privi încruntat, iar camerista deveni imediat spăşită.

— Iertaţi-mă că mă bag, milady, dar toţi suntem aşa de

îngrijoraţi… Ne-aţi tras
o mare sperietură, şi am
venit să vă purtăm de
grijă. Ţinem la
dumneavoastră.

Christina încercă să
zâmbească.

— Şi eu ţin la voi
toţi. Da, Kathleen,
scrisoarea a fost cauza.

— Aţi primit o veste

proastă?

— Sigur c-a fost o
veste proastă,
nătântoalo, mormăi
Brown. Oricine are c
fărâmă de minte poate
să-şi dea seama. Milady,
pot face ceva ca să vă
alin durerea?

— Da, Brown,
răspunse Christina. Nu

te împotrivi când îţi spun că trebuie să plec la Londra de îndată. Te rog, ajută-mă, Brown. Te rog.

— Aş face orice pentru dumneavoastră! izbucni cu aprindere Brown – apoi roşi, adăugând: marchizul se va supăra că-i nesocotim

ordinele, dar dacă sunteţi cu-adevărat hotărâtă să plecaţi, am să trimit patru oameni voinici să vă însoţească. Fuga-marş, Kathleen, şi fă ce porunceşte stăpână-ta.

— Vin şi eu cu dumneavoastră? o întrebă Kathleen.

— Te duci! declară Brown, nelăsându-i Christinei timp să răspundă.

— Aş dori să rămân singură câteva minute, şopti Christina. Vreau să plâng în linişte.

În sfârşit, înţeleseră. Cineva drag stăpânei lor răposase.

Brown alungă imediat servitorii din dormitor. Şovăi înainte de a închide uşa în urma lui, apoi rămase pe loc, simţindu-se neputincios şi nevrednic, în timp ce asculta suspinele chinuite ale stăpânei sale.

Nu ştia cum s-o ajute. Îşi îndreptă umerii şi porni grăbit pe coridor. Binele stăpânei depindea acum de el. N-avea de gând să rişte. Se hotărî să trimită şase oameni care s-o apere, nu numai patru.

Şi deşi era foarte neobişnuit ca un

m a j o r d o m să-şi părăsească postul de păzitor al casei, lui Bown nu-i păsă.

N-avea să plece de lângă stăpâna lui până n-o vedea în siguranţă, în braţele soţului ei. Da, avea să-i însoţească şi el.

Şi dacă-şi aducea aminte cum să se ţină pe

cal, putea chiar să călărească în fruntea lor.

Christina nu avea idee ce griji le cauza servitorilor. Se ghemui sub pătură, strângând la piept perna lui Lyon, în timp ce plângea încet.

Când i se istoviră lacrimile, se dădu jos din pat şi porni să-şi

caute foarfecele.

Avea să-şi taie părul şi să înceapă ritualul de doliu.

Din acel moment, mătuşa Patricia era ca și moartă. Christina n-avea să-i mai recunoască niciodată existența.

Nu dură mult ca să taie câteva degete din

lungimea părului. Kathleen intră grăbită, cu o rochie de culoare verde deschisă pe braţ. Făcu ochii mari când văzu că stăpâna ei îşi tăiase părul, dar tăcu şi o ajută să se schimbe.

— În zece minute vom fi gata de plecare, îi şopti ea Christinei,

înainte de a o lăsa din nou singură.

Christina se duse la fereastră, privind afară. Se gândea la familia ei. Cât i-ar fi plăcut lui Merry regiunea asta.

Şi Lup Negru ar fi fost impresionat, deşi n-ar fi recunoscut niciodată, desigur. Era

prea arogant pentru o asemenea mărturisire.

Şi ar fi fost nedumerit, dacă afla că toate acele pământuri îi aparţineau lui Lyon.

Acvilă Albă ar fi fost mai impresionat de grajdurile lui Lyon.

Caii fuseseră prăsiţi ca să fie puternici şi

rezistenți, iar mânjii, atât de nărăvaşi şi magnifici, dovedeau grija cu care Lyon le selecţionase înaintaşii.

— N-au murit.

Vocea Christinei era plină de furie. Începu să plângă din nou. Nu, nu muriseră, scrisoarea mințea. Ar fi ştiut, în

inima ei, dacă familia păţea ceva rău.

— Aş fi ştiut, şopti ea.

Da, era o înşelăciune. Nu ştia cum reuşise mătuşa ei o asemenea infamie, dar de la ea pornise totul.

Femeia cea rea voia s-o facă să creadă că

familia ei indiană murise.

Christina nu înțelegea motivele contesei.

Lyon ar fi putut să-i explice. Era un războinic iscusit, care cunoştea tacticile tuturor şacalilor din lume.

Simțea o nevoie

disperată să se ducă la soţul ei.

Avea să-i ceară s-o ia în braţe şi să-i spună că o iubea. Iar apoi, urma să-l pună s-o sărute. Atingerea lui avea să-i alunge tristeţea şi durerea.

Ea urma să ceară, iar Lyon, să dăruiască. Era

datoria lui.

Când sosi la casa lui
din Londra, Lyon îl găsi
pe Sir Fenton Richards
aşteptându-l în prag.

Richards nu zâmbea.

Imediat, Lyon intră
în gardă.

— Te-ai îngrăşat,
constată el, în loc de

salut.

— Da, m-am cam îngrăşat, recunoscu Richards cu un zâmbet acru, bătându-se pe burtă.

Lyon începu să se relaxeze.

Stilul prietenului său îi spunea totul: apăruse o problemă, altfel

Richards nu l-ar fi aşteptat doar pentru o vizită de curtoazie.

Totuşi, stilul lui relaxat arăta că nu era o problemă prea gravă.

Richards bătu în uşă, care fu imediat deschisă de un servitor. Lyon îi făcu semn valetului să se ocupe de cal, apoi îşi

conduse vizitatorul în bibliotecă.

Prietenul său îl urmă greoi.

Era un om masiv, cu barbă stufoasă şi păr înspicat cu argintiu.

Avea umerii aduşi, glasul scăzut şi, de obicei, o atitudine reţinută – mai puţin

când era în compania lui Lyon. Atunci putea să se relaxeze, căci avea o încredere deplină în prietenul său mai tânăr.

— A ieşit un tărăboi ca niciodată.

Lyon înălţă o sprinceană.

— Rhone e arestat la domiciulu, continuă

Richards, aşezându-se într-un fotoliu de piele din faţa biroului. Am încercat să intervin, dar Wellingham a depus deja acuzaţiile. Acum, doar tu mai poţi rezolva problema.

— Cum au aflat? întrebă Lyon, începând să caute printre

scrisorile şi invitaţiile de pe birou.

Richards chicoti.

— Suporţi uşor căderea prietenului nostru.

— Cum spuneai, acum totul depinde numai de mine. Am să mă ocup. Spune-mi ce s-a întâmplat. Cum…

— Wellingham a observat bandajul de pe mâna lui Rhone. Una a dus la alta. Rhone îşi asumă prea multe riscuri. Se pare că l-a întâlnit pe Wellingham în drum spre casă, la întoarcerea de la nunta ta. Apropo, îmi pare rău că am lipsit, adăugă el.

N-am avut ce face. Abia
alaltăieri am ajuns la
Londra.

— A fost o petrecere
modestă, răspunse
Lyon. Va trebui să vii la
Lyonwood, ca s-o
cunoşti pe Christina.
Rhone cum suportă
situaţia?

— Cu obişnuita lui

manie de a face prostii, comentă sec Richards. De vreme ce nu mai poate ieşi în oraş, dă câte o petrecere acasă în fiecare seară. A anunţat una şi pentru azi, de fapt. Mă gândeam să trec şi eu.

Şi-i aruncă lui Lyon o privire lungă,

semnificativă. Lyon zâmbi.

— Am să fiu acolo, îi spuse el. Să nu aduci nimic de preţ cu tine, Richards. Doar nu vrei să te jefuiască Jack, nu-i aşa?

— A, deci o să-şi facă şi Jack apariţia?

— Poţi pune

prinsoare că da.

— Rhone n-o să se amuze? comentă Richards, îndreptându-se în fotoliu, dintr-o dată mai înviorat. Acum, că s-a rezolvat cu problema lui Rhone, am să trec la celălalt motiv pentru care am trecut pe la tine. Tatăl soţiei tale,

mai bine zis.

Prietenul său îl privi atent şi împinse scrisorile într-o parte, aplecându-se înainte.

— Ştiai că tatăl soţiei tale e în drum spre Londra?

Lyon clătină din cap.

— De unde-l cunoşti? îl întrebă.

— Se numeşte Edward Stalinsky – dar, desigur, ştii asta.

Într-adevăr, Lyon cunoştea numele complet al socrului său – dar numai fiindcă o văzuse pe Christina semnând certificatul de căsătorie.

— Da, Baronul

Stalinsky, spuse el, făcându-i semn lui Richards să continue.

— Ne-a făcut o favoare, cu mult timp în urmă. Afacerea Brisbane. Îți mai aduci aminte de ghinionul ăla?

Ghinion? Lyor clătină din cap.

— Îmi amintesc că ai numit bătălia de la Waterloo „ghinionul lui Napoleon“, spuse el. Vorbeşte-mi despre afacerea asta Brisbane, nu-mi amintesc nimic de ea.

— Erai încă tânăr. Totuşi, cred că ai fi auzit, mai devreme sau

mai târziu, începu încet, aproape în şoaptă, Richards. Uit mereu că am cu douăzeci de ani mai mult ca tine. Cred că ar trebui să le fac loc tinerilor, adăugă el, cu un oftat.

— De pe vremea când lucram pentru tine, ai încercat de mai

multe ori să demisionezi, replică Lyon.

Aştepta nerăbdător să audă relatarea lui Richards în legătură cu tatăl Christinei şi să afle tot ce putea despre el, dar îşi cunoştea destul de bine prietenul ca să ştie că avea să-i

povestească pe îndelete, cum îi stătea în fire.

— Eu sunt ca un dulău bătrân, începu Richards, şi încă mai păstrez în minte mirosul vechilor probleme. Brisbane era englez, continuă el, trecând în sfârşit la subiect. S-ar putea

spune că a fost Benedict Arnold al nostru. A trădat, a vândut câteva secrete, apoi familia lui a început să-i frământe conştiinţa. Avea o nevastă şi patru fetiţe. A venit la noi şi ne-a mărturisit ce făcuse. Noi, sau mai bine zis predecesorii mei, au

ajuns la un acord cu el. Înţelegi, voiam să prindem peştele cel mare. Cu deplina cooperare a lui Brisbane, am întins o capcană ca să-i capturăm pe superiorii lui. Baronul Stalinsky ne-a fost intermediar. Nu-mi mai amintesc

cum s-a implicat, adăugă el cu o ridicare din umeri. A făcut tot ce-a putut – din câte am auzit, a luat toate măsurile de prevedere – dar planul a eşuat totuşi lamentabil.

— Cum? întrebă Lyon.

— Soţia şi fiicele lui

Brisbane au fost asasinate. Li s-au tăiat beregăţile. Atrocitatea s-a comis astfel încât să lase impresia că le omorâse, apoi se sinucisese şi el.

— Şi nu crezi că asta s-a întâmplat în realitate, nu-i aşa? întrebă Lyon.

— Nu, în niciun caz. Cred că unul dintre superiorii lui Brisbane a aflat despre cursă – fie întâmplător, fie pentru că i-a spus cineva.

— Şi Baronul Stalinsky? A continuat să lucreze cu guvernul?

— Nu. La scurt timp după afacerea Brisbane,

s-a însurat şi s-a întors
la el acasă. Era
scandalizat de oroarea la
care asistase. El a găsit
cadavrele, înţelegi, iar
după aceea a refuzat să
mai ajute Anglia. Nu
pot să-l condamn. N-am
fost de faţă, dar îmi dau
seama peste ce coşmar a
dat.

— Şi de-atunci ai mai ţinut legătura cu baronul?

— Nici eu, şi nici alţii. Dar câţiva dintre vechii lui prieteni au primit de veste că în curând va sosi în Anglia.

— Mă întreb dacă ştie că are o fiică.

— Dumnezeule mare, vrei să spui că nu ştia de ea? se miră Richards.

— Nu s-au cunoscut niciodată. Pare-mi-se că baronul credea că soţia şi copilul lui muriseră de ani de zile. De fapt, toţi cei cu care am vorbit credeau că şi baronul

era mort. Sir Reynoldsa presupus asta.

— Da, am fost surprinşi când au sosit scrisorile, răspunse Richards.

— Mă întreb cu ce s-a ocupat de-atunci.

— Din câte-am auzit, peste un an şi ceva Stalinsky şi-a pierdut

principatul, şi pe urmă a dispărut. N-am avut niciodată motive să-l urmărim.

Apoi se încruntă.

— Te deranjează ceva. Ce este?

— Aveaţi vreun motiv să-l priviţi pe baron cu neîncredere?

— Aha, deci asta te

macină, nu?

— Spune-mi tot ce ştii despre el, îi ordonă Lyon. Tot ce-ţi aminteşti. Îmi dau seama că e mult de-atunci, adăugă el.

— Sunt foarte puţine de spus. Pe-atunci eram tânăr şi impresionabil, dar îmi amintesc că îl

priveam cu veneraţie. Nu era mult mai vârstnic decât mine, însă avea o prezenţă impunătore. Îl invidiam. Şi acum, spune-mi şi tu mie tot ce ştii despre baron.

— N-am nicio informaţie. Nu l-am cunoscut niciodată, şi

nici Christina, dar se teme de el. Când o vei cunoaşte pe soţia mea, ai să înţelegi pe deplin ce vreau să spun cu asta. Christina nu-i o femeie care să se sperie uşor.

— Atâta lucru ştiu deja despre ea.

— De unde?

— Păi, s-a măritat cu

tine, nu?

Lyon zâmbi.

— Într-adevăr. Nu tocmai de bunăvoie şi nesilită de nimeni, dar…

Prietenul său pufni în râs.

— Poate că se teme de tatăl ei datorită împrejurărilor

neobişnuite, spuse el după un moment de tăcere. Să nu-ţi cunoşti tatăl, şi pe urmă să-l întâlneşti în sfârşit…

— Nu, clătină din cap Lyon, frica ei se bazează pe altceva. L-a făcut şacal. Să fii tot timpul în gardă când eşti cu baronul,

Richards. Instinctele mele şi temerile Christinei sunt de ajuns ca să mă influenţeze.

— Eşti chiar atât de neliniştit?

— Da.

— Atunci, de ce nu ţi-a explicat Christina adevăratele motive ale temerilor ei?

— E foarte
încăpățânată, afirmă
Lyon cu un zâmbet
care-i dădea de înțeles
lui Richards că găsea
asta o calitate nobilă. Și
abia începe să aibă
încredere în mine. Între
noi e o legătură fragilă,
Richards. Din cauza
asta, n-am să insist.

Christina îmi va spune totul când o să fie pregătită, şi nici cu un minut mai-nainte.

— Dar ai încredere în judecata ei? întrebă Richards. În ea, ca persoană, ai încredere?

— Da, răspunse fără ezitare Lyon. În toate privinţele, recunoscu el

încet. Numai Dumnezeu ştie de ce, dar am, încheie el, începând să râdă.

— Şi ţi se pare amuzant?

— A, da! Nevestica mea şi cu mine am jucat împreună un joc, mărturisi Lyon. E distractiv, înţelegi,

fiindcă niciunul dintre noi nu şi-a dat seama.

— Mărturisesc că nu înţeleg nimic.

— Iar eu abia am început să înţeleg. Christina îmi ascunde trecutul ei… la fel cum şi eu i l-am ascuns pe al meu. Cred că se teme să n-o găsesc inferioară, în

vreun fel… N-aş face-o, desigur, dar trebuie să învețe să aibă destulă încredere în mine şi s-o creadă şi în inima ei.

— Aş investiga cu plăcere trecutul soției tale dacă vrei, se oferi Richards.

— Nu e nevoie. Am trimis oameni în Franța,

să iscodească, dar am să-i chem înapoi. N-am să-i scormonesc trecutul, şi nu vreau s-o faci nici tu, Richards. În timp, îmi va spune ea singură tot ca vrea să ştiu.

— Şi ai să-i spui şi tu secretele tale? întrebă în şoaptă Richards. N-ai nici un motiv de

îngrijorare, Lyon. Niciodată n-am putut avea într-un om mai multă încredere ca în tine. Loialitatea ta faţă de ţară a fost întotdeauna absolută. De-asta ai primit mereu cele mai dificile misiuni.

Lyon fu surprins de

fermitatea din glasul prietenului său. Richards nu era un om dedat complimentelor. În toţi anii cât lucraseră împreună, Lyon nu mai auzise niciodată asemenea laude din partea lui.

— M-ai făcut să fiu îngrijorat în legătură cu

Stalinsky, continuă Richards. Voi începe imediat să fac cercetări. Şi ar mai fi încă o problemă, adăugă el, scărpinându-se în barbă cu un gest absent. Departamentul spera să dai o recepţie în onoarea socrului tău, când va sosi. Dumnezeu să ne

ajute, se vorbeşte deja despre titlul de cavaler. Unii dintre gentlemenii mai bătrâni îşi amintesc cu exagerat respect faptele nobile săvârşite de Baronul Stalinsky pentru binele Angliei. Am să le investighez şi pe astea, adăugă el, dând scurt din cap.

— O asemenea recepţie nu i-ar conveni deloc Cristinei, replică Lyon.

Richards tuşi discret, apoi spuse:

— Lyon, nu vreau să te învăţ cum să-ţi organizezi căsnicia, dar am impresia că trebuie pur şi simplu să-ţi iei

soţia la descusut în
legătură cu tatăl ei, cu
prima ocazie. Ordonă-i
să-ţi explice de ce se
teme. Fă-o să-ţi
răspundă la întrebări,
fiule.

S-o ia la descusut?
Lui Lyon îi venea să
râdă. Din clipa când o
cunoscuse pe Christina,

niciun moment nu încercase altceva.

— O să-mi spună…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Richards, cu un oftat prelung. Când va găsi ea de cuviinţă.

— Asta e, confirmă Lyon. Până atunci, e de datoria mea s-o protejez.

— S-o protejezi?

— Christina crede că tatăl ei va încerca s-o omoare.

— O, Doamne!

— Exact. Şi-ţi dai seama cât de ofensaţi am fi amândoi, dacă baronul primeşte titlul de cavaler.

— Lyon, insist să-ţi chestionezi soţia. Dacă

există vreun pericol…

— Am să rezolv eu. Dar la întrebări n-am s-o mai iau.

Richards ignoră iritarea din tonul prietenului său.

— Nu sunt eu omul care să te judece, dar cred că ai o căsnicie foarte neobişnuită.

— Am o soție foarte neobișnuită. O să-ți placă, Richards.

Un zgomot neașteptat, răsunând din antreu, le întrerupse conversația.

Lyon ridică privirea tocmai când ușile bibliotecii se dădeau de perete.

Brown, credinciosul lui valet, năvăli în cameră.

Lyonsări de pe scaun.

Inima începu să-i bubuie în piept şi avu senzaţia că i se tăia răsuflarea.

I se întâmplase ceva Christinei. Fusese

atacată… răpită…

Panica i se risipi imediat. Când Christina intră valvârtej pe uşă, cu părul ei auriu înfoindu-i-se în jurul umerilor, Lyon pur şi simplu căzu la loc pe scaun.

Era nevătămată, deşi avea ochii plini de lacrimi şi pe faţă i se

citea tulburarea. Era răvăşită, da, însă nu părea să fi păţit nimic.

Lyon începu să respire din nou.

— Lyon, explică-mi imediat cum se poate! îi ceru Christina.

Trecu grăbită pe lângă Richards, fără ca măcar să-i observe

prezența, ajunse în fața soțului ei și-i împinse în mâini două plicuri.

— I-am recunoscut scrisul și, la început, am crezut că s-ar putea să fie adevărat, deși în inima mea simțeam că nu era așa. Aș fi știut dacă li se întâmpla ceva. Aș fi știut.

Lyon o apucă de mâini.

— Iubito, calmează-te şi începe cu începutul.

— Citeşte mai întâi scrisoarea asta, spuse ea, retrăgându-şi mâna şi arătând spre plicul primit de la contesă. Atunci vei înţelege cum mi-am dat seama că

totul e o înşelătorie.

— Marchiza a leşinat, my lord! îl anunţă Brown.

Lyon se întoarse spre majordom, care rămăsese în uşă.

— Ce-a făcut?!? răcni el.

— A leşinat, repetă Brown, dând din cap cu

tărie.

— Şi atunci, de ce-ai adus-o la Londra? se înfurie Lyon.

Îl privi încruntat pe valet, apoi se întoarse spre Christina.

— Trebuia să fii acasă, în pat! strigă el.

— Nu ţipa la mine! îi porunci Christina,

vorbind la fel de tare. Brown a ştiut că degeaba s-ar fi lungit la discuţii. Eram hotărâtă să vin la tine, Lyon. Te rog, citeşte scrisorile. Ştiu că totul e o minciună.

Lyon îşi impuse să se calmeze. Christina începuse să plângă. Se

hotărî să se ocupe de sănătatea ei după ce rezolva prima problemă.

Citi mai întâi scrisoarea contesei. Când termină, mâinile îi tremurau.

Dumnezeu să-l ajute, aflase adevărul despre el. Contesa îi

descoperise trecutul şi-i povestise nepoatei sale câteva dintre cele mai incriminatoare detalii.

Iar acum, Christina îi cerea să nege. Venise până la Londra ca să se confrunte cu el şi să-l audă spunându-i că toate erau nişte minciuni.

N-avea de gând s-o
mai mintă, dar adevărul
ar fi putut-o distruge.

Gata cu minciunile,
gata cu prefăcătoriile…
Nu-i promisese ea acest
lucru, în aceeaşi
dimineaţă?

Merita s-o trateze la
fel.

— Christina, începu

el, ridicând încet privirea spre ea. Când e vreun pericol, facem ceea ce trebuie să facem, iar eu am…

Nu putu duce explicaţia până la capăt.

Christina îi citea pe chip chinul şi durerea. Nevoia de a-l alina deveni mai importantă

decât orice altceva. Instinctiv, întinse mâinile spre el.

În clipa următoare, mâinile îi încremeniră în aer, pe când îl privea nedumerită.

— Despre ce vorbeşti?

— Poftim?

— De ce te uiţi aşa la

mine?

— Încerc să-ţi explic, mormăi Lyon.

Se întoarse spre Brown, încruntat. Majordomul pricepu mesajul şi închise imediat uşa.

Apoi, privirea lui Lyon se îndreptă spre Richards. Prietenul său

îi ignoră cu nepăsare ordinul tacit, rămânând pe loc.

— Lyon, răspunde-mi! îi ceru Christina.

— Christina, mi-e foarte greu să-ți explic, d e față cu martori… începu el.

Trase adânc aer în piept.

— E adevărat. Totul e
adevărat. Am făcut tot
ceea ce ţi-a spus mătuşa
ta. Motivele mele au fost
mult mai curate, totuşi,
şi aş fi…

În sfârşit, Christina
înţelese.

Închise ochii şi se
rugă lui Dumnezeu s-o
călăuzească.

Ştia că probabil nu era o soţie prea bună acum, când Lyon simţea nevoia să se despovăreze de secretele lui.

Alesese un moment ciudat ca să-i împărtăşească grijile lui. Deşi era o dovadă de egoism, şi-ar fi dorit ca

mai întâi s-o ajute în legătură cu problema ei.

Când o văzu închizând ochii, Lyon avu senzaţia că i se înfipsese un cuţit în inimă.

— Draga mea, eram soldat. Mi-am făcut datoria.

Într-un târziu, se uită

la el. Privirea ei era directă şi plină de tandreţe.

Lyon fu atât de uluit, încât nu mai putu scoate nicio vorbă.

— Eşti un războinic, Lyon. Dar mai eşti şi un om blând şi iubitor. N-ai fi omorât pe nimeni fără să fii provocat. Nu,

tu vânezi numai şacali.

Lui Lyon îi era greu să accepte.

— Atunci, de ce-ai venit la Londra să…

— Ştiam că mă vei ajuta să descopăr adevărul.

— Încerc să-ţi spun adevărul!

Iar striga. Christina

clătină din cap.

— Cum mi-l poţi spune, când încă n-ai citit cealaltă scrisoare?

— Dacă binevoiţi să iertaţi amestecul unui bătrân… interveni Richards.

— Ce e? se răsti Lyon.

— Cine e omul

acesta? îl întrebă Christina.

— Fenton Richards.

Christina recunoscu numele. Îl privi încruntată pe vizitatorul lui Lyon, apoi spuse:

— Lyon nu poate reveni să lucreze pentru dumneavoastră. Încă nu sunt mulţumită de felul

cum i s-a însănătoşit piciorul. S-ar putea să treacă ani de zile până să se vindece complet, adăugă ea.

— Christina, de unde ştii de Richards?

— De la Rhone. Şi mai vorbeşti şi tu în somn, uneori. N-aş fi menţionat năravul ăsta

în fața unui străin, dar…

— Of, la naiba…! mormăi Lyon.

— O, Doamne… șopti Richards.

— Nu vă faceți griji, domnule, îi spuse Christina. La mine, secretele lui sunt în siguranță.

Richards o privi lung, apoi dădu încet din cap.

— Cred că aşa e, recunoscu el.

— De unde ştii de piciorul meu? o întrebă Lyon. Nu m-am plâns. S-a vindecat, fir-ar să fie. Rhone ţi-a…

— În prima seară

când te-am cunoscut, mi-am dar seama că aveai dureri. Ţi se citea în ochi. Şi te tot rezemai de consolă. Mai târziu, l-am întrebat pe Rhone, care mi-a mărturisit că fuseseşi rănit la genunchi. Şi nu ţi s-a vindecat, adăugă ea, aruncând o privire spre

Richards.

Richards îşi ascunse zâmbetul. Soţia lui Lyor ştia să farmece oamenii.

— Am impresia că nu vorbiţi despre acelaşi lucru, remarcă el. Lyon, cred că soţia ta nu e tulburată de veştile din scrisoarea mătuşii ei. Despre altceva este

vorba, nu-i aşa, draga mea?

— Într-adevăr, răspunse Christina. Contesa a adăugat o scrisoare de la bunul meu prieten. Numele de pe plic e scris de mâna lui, sunt sigură, iar caligrafia scrisorii arată la fel, dar…

— Dar crezi că nu el a scris-o, completă Lyon. Asta-i înşelătoria la care te refereai?

Christina dădu din cap.

— Vezi cum îşi încheie contesa scrisoarea, Lyon? Spunându-mi că speră ca prietenul meu să nu-

mi fi trimis veşti proaste.

Ochii i se umplură iar de lacrimi. Imediat, Lyon citi scrisoarea de la Deavenrue. Apoi ridică plicul lângă filă, ca să compare scrisul. Christina îşi ţinu respiraţia, în aşteptare.

Nu-i luă mult timp

ca să observe deosebirile.

— Seamănă, dar nu e acelaşi scris. Richards, vrei să arunci şi tu o privire?

Richards sări din fotoliu, cu o curiozitate nestăpânită, smulgând plicul şi scrisoarea. Observă imediat

nepotrivirile.

— A, da. Scrisoarea a fost scrisă de altă mână. E o înşelătorie.

Apoi citi conţinutul.

La sfârşit, o privi pe Christina cu o expresie înţelegătoare.

— Oamenii ăştia din sălbăticie… ţi-au fost ca o familie?

Christina dădu din cap.

— Ce e febra pătată? întrebă ea, încruntându-se. Acolo scrie că au murit de…

— Numai Dumnezeu ştie, răspunse Lyon.

— Cine-i responsabil pentru asta? întrebă Richards. Ce fel de

monstru ar face aşa ceva?

— Mătuşa Christinei, replică Lyon, cu glasul tremurându-i de furie.

Richards puse scrisoarea pe birou.

— Iartă-mă că vorbesc aşa, Christina, dar gândesc că mătuşa ta e o…

— Gândeşte, dar n-o spune, îl întrerupse Lyon.

Christina se rezemă de fotoliul lui, vlăguită.

Lyon o cuprinse de talie.

— Eu tot nu înţeleg cum a făcut-o. Pecetea era intactă.

Richards îi explică

ușurința cu care un plic putea fi deschis, folosind aburii.

— Un expert și-ar fi putut da seama, draga mea, adăugă el.

Peste câteva minute, Richards plecă. Imediat ce ușa se închise în urma lui, Christina izbucni în plâns.

Lyon o luă pe genunchi, strângând-o la piept.

Nu încercă s-o liniştească. Avea multe lacrimi de vărsat şi trecu un timp până când suspinele ei sfâşietoare se potoliră.

— Leoarcă ţi-am udat cămaşa, şopti ea, printre

sughițuri.

Se vedea clar că încă nu era gata să facă nimic. Își cuibări capul sub bărbia lui, cu un oftat obosit.

Multă vreme, nu se mișcă. Lyon credea că adormise.

Ar fi ținut-o în brațe toată după-amiaza, dacă

asta voia.

La drept vorbind, se aştepta.

El, unul, de atâta timp avea nevoie ca să-i treacă furia.

Richards voise s-o facă pe contesă căţea. Asta era baba aia afurisită, nici vorbă, şi chiar mai mult decât

atât!

Probabil că şi gândurile Christinei urmaseră aceeaşi cale, căci dintr-o dată şopti:

— Ştii că înainte credeam că toţi englezii sunt ca mătuşa mea?

Nu-i răspunse. Dar i se opri respiraţia în gât şi se rugă ca tăcerea lui

s-o încurajeze să-i spună mai mult.

Răbdarea îi fu răsplătită peste câteva minute.

— Tatăl meu îi ura pe albi. Iar când locuiam cu contesa la Boston, singurul meu prieten era domnul Deavenrue. El este cel

care m-a dus la mătuşa mea, şi venea în fiecare zi să mă instruiască. Nu aveam permisiunea să ies din casă. Contesa îmi tot spunea că-i era ruşine cu mine. Eram foarte derutată. Nu înţelegeam de ce mă găsea atât de nevrednică.

— Nu eşti, iubirea mea, o contrazise Lyon cu convingere. Eşti foarte, foarte vrednică.

— Mă bucur că observi.

Sinceritatea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

Şi o aşteptă să-i spună mai mult.

Păru să treacă o

eternitate până când Christina vorbi din nou.

— Mă încuia în camera mea toată noaptea. Încercam să n-o urăsc pentru asta.

Închizând ochii, Lyon trase adânc aer în piept. Îi simţea chinul.

Îl străbătea ca o lavă fierbinte, până când

ochii îl usturară de lacrimi.

— Nu suportam să stau închisă aşa. Până la urmă, i-am pus capăt.

— Cum, iubito?

— Am scos balamalele de la uşă, mărturisi Christina. Atunci, contesa a început să-şi zăvorască

uşa dormitorului. Se
temea de mine. Nu mă
deranja. E bătrână,
Lyon, şi din cauza asta
am încercat s-o respect.
Aşa ar fi vrut mama
mea.

— Jessica?

— Nu. N-am
cunoscut-o niciodată pe
Jessica.

— Atunci, cine?

— Merry.

Lyon nu se putu abţine să-i pună şi o altă întrebare:

— Şi-i urăşte şi ea pe albi?

— O, nu, Merry nu urăşte pe nimeni.

— Dar omul pe care-l numeşti tată, da?

Nu crezu că avea să-i răspundă. Tăcerea se prelungi câteva minute.

N-ar fi trebuit s-o îmboldească. La naiba, tocmai jurase să n-o mai întrebe nimic.

— Da, şopti într-un târziu Christina. Dar nu şi pe mine, desigur. Tatăl meu mă iubeşte

din toată inima.

Îi aşteptă reacţia. Inima îi bătea cu furie.

Lyon nu scoase o vorbă.

Atunci, Christina trase concluzia că nu înţelesese.

— Am un frate.

Nimic.

Niciun cuvânt,

niciun oftat, niciun murmuri măcar.

— Se numeşte Acvilă Albă.

Pe chipul lui Lyon se aşternu încet un zâmbet.

— Înţelegi ce-ţi spun, Lyon?

O sărută pe creştet.

— Înţeleg, şopti el.

Apoi îi cuprinse uşor

obrajii în palme şi-i ridică încet gura, sărutând-o tandru.

După aceea, îi alungă toate grijile.

— Înţeleg că sunt cel mai norocos om din lume. Niciodată n-am crezut că voi găsi o fiinţă pe care s-o pot iubi aşa cum te iubesc

pe tine, Christina. Îi datorez enorm familiei tale, iubito. Te-a ținut în siguranță pentru mine.

— Nu-i cunoşti, şi totuşi pari să ţii la ei, ş o p t i ea, cu vocea tremurându-i de emoţie.

— Sigur că ţin la ei. Mama ta trebuie să fie o

femeie blândă şi iubitoare, iar tatăl tău…

— Un războinic mândru, completă Christina. La fel de mândru ca tine, Lyon.

— Te iubesc, Christina. Chiar ai crezut că trecutul tău m-ar fi putut face să te cred mai prejos decât…

— Niciodată nu m-
am simţit nevrednică.
Niciodată. Sunt c
leoaică. La drept
vorbind, pe englezi îi
găseam nevrednici…
până te-am întâlnit pe
tine.

Lyon zâmbi.

— Ai câştigat ceva
din aroganţa tatălui tău,

remarcă el. Îmi place.

— N-o să-ţi fie uşor, Lyon. Am obiceiuri diferite. Nu vreau să trebuiască să mă mai prefac. Cel puţin, când suntem singuri…

— Bine. Nici eu nu vreau să te prefaci.

Apoi râse, căci nu avea nici cea mai vagă

idee ce spusese de fapt.

— Te iubesc, Lyon, şopti Christina, mângâindu-i ceafa. Lyon? Vreau…

— Şi eu, mârâi el.

O sărută din nou, flămând de astă dată.

Limba lui se repezi înăuntru, să guste, să mângâie.

Christina îi încercui gâtul cu braţele.

Voise să-i spună că voia să plece acasă, la Lyonwood, dar lui îi alungă curând acest gând.

— Hai să mergem sus, Lyon, şopti ea, printre sărutări pătimaşe.

— Nu e timp, Christina.

— Lyon!

Lyon încercă să zâmbească la auzul tonului ei poruncitor, dar era prea ocupat cu încercările de a se stăpâni.

Christina se freca de erecţia lui, muşcându-l

uşurel de lobul urechii şi mângâindu-l nebuneşte cu mâinile.

N-ar fi putut ajunge la scară nici dacă de-asta ar fi depins viaţa lui.

Capitolul 14

A venit noaptea, când toată lumea dormea. Jacksonii îşi pregătiseră paturile afară. Era un frig amarnic, dar Jessica voia discreţie, aşa că făcuse un mic cort.

Am auzit un sunet ciudat şi, când m-am uitat afară din căruţă, am

văzut un om aplecat peste Emily şi Jacob. L-am strigat, fără să-mi dau seama de pericol. Credeam că venise să-i spună lui Jacob că era rândul lui să intre în schimb la veghe.

Omul s-a ridicat şi s-a întors, în lumina lunii. Ţipătul mi-a îngheţat în gât. Edward venise după

mine. Ţinea în mână un cuţit însângerat.

Eram atât de stupefiată şi îngrozită, încât abia puteam să mă mişc. Tu ai fost cea care m-ai silit să acţionez, Christina. Da, căci când te-ai trezit din somn şi ai început să scânceşti, m-am trezit din toropeală. N-aveam să-l

las pe Edward să te omoare.

Am pus mâna pe cuţitul de vânătoare tocmai când Edward s-a urcat în căruţă. Am ţipat şi l-am lovit în faţă. Edward a scos un mârâit de durere. Vârful cuţitului îl tăiase lângă ochi. „Dă-mi pietrele!” a

cerut, zburându-mi arma din mâini.

Ţipetele mele au trezit din somn tabăra. Edward a auzit strigătele nedumerite din spatele lui.

Mi-a spus că venise să mă omoare. S-a uitat la coşul unde dormeai tu, Christina, apoi s-a întors

iar spre mine. „Am s-o omor pe ea mai întâi. Trebuia să i-o laşi Patriciei," a adăugat el cu un râjet, înainte de a se strecura jos din căruţă.

Jacksonii erau morţi. Le tăiase beregăţile. I-am spus şefului de convoi că auzisem un sunet şi văzusem un om aplecat

peste Jacob şi Emily.

Au început să-l caute prin tabără. Era întuneric şi nu l-au găsit.

Peste câteva ore, s-au liniştit la loc. Au pus de trei ori mai multe gărzi, ca măsură de prevedere, şi au hotărât să-i îngroape pe cei doi Jacksoni în zori.

Eu am aşteptat, apoi

te-am înfăşat şi am plecat
călare din tabără. În
linişte. Nu ştiam încotro
s-o apuc şi nici nu-mi
păsa.

Fusesem nedemnă de
tine, Christina. Totul se
terminse. Nu mai era
decât o problemă de timp
până când Edward avea
să ne dea iar de urmă.

Însemnare în jurnal,
20 octombrie 1795

La scurt timp după prânz, Lyon o sărută pe Christina de rămas-bun. Soţia lui presupunea că se ducea la întâlnirea cu Rhone, pentru partida de cărţi.

Grăbit să facă pregătirile pentru sosirea lui Jack acasă la Rhone, Lyon nu-i dădu nicio explicaţie. Îi spuse numai că jocul de cărţi fusese amânat şi trebuia să se ocupe de nişte probleme foarte importante.

Christina îşi luase pe

ea o rochie albastră, când Kathleen o anunţă că Lady Diana era jos, aşteptând-o.

— E foarte necăjită de ceva, îi spuse Kathleen. Plânge, sărăcuţa de ea.

Christina coborî grăbită scara. Când Diana o văzu, izbucni imediat, cu vestea

despre Rhone.

După ce o invită pe cumnata ei în salon, Christina se aşează lângă ea şi începu s-o liniştească, în timp ce asculta toată povestea.

— Bietul om e nevinovat, suspină Diana. Şi încearcă atât de mult să fie nobil!

Ştiai că invită musafiri în fiecare seară? O, numai de-ar veni Lyon mai curând acasă, ca să-i spun ce s-a întâmplat! Va şti el ce să facă.

— Sunt sigură că va afla destul de curând, răspunse Christina. Totul s-a întâmplat numai din vina mea,

adăugă ea.

— Cum să fie din vina ta?

Christina nu-i răspunse.

Se considera răspunzătoare pentru problema lui Rhone. Ea era cea care-l rănise, la urma urmei, iar vina apăsa pe umerii ei.

— Trebuie să găsesc o cale de a... Diana, ai spus că Rhone dă o petrecere diseară?

— Da, dar mătuşa Harriett nu mă lasă să mă duc. Am promis deja că mergem în altă parte, însă aş prefera mult să vin totuşi la Rhone.

Christina îşi ascunse zâmbetul.

— Te înţeleg, o bătu ea pe dosul mâinii. Până mâine o să se rezolve totul, adăugă, într-o şoaptă complice.

— Cum se poate? şopti şi Diana. Ştii ceva şi mie nu-mi spui?

— Da, răspunse

Christina.

Făcu o pauză intenţionată, apoi aruncă o privire peste umăr. Când se întoarse la Diana, îi spuse:

— Ştiu din surse sigure că adevăratul Jack iese diseară la vânătoare.

Exclamaţia de uluire

a Dianei îi dădu de înţeles că o credea.

— Nu trebuie să sufli o vorbă nimănui, Diana, altfel Jack ar putea să afle şi să se răzgândească.

Diana îşi încleştă mâinile laolaltă.

— N-am să spun, îţi promit. Dar cum ai

aflat…

— Nu e momentul să intrăm în amănunte. Şi am de rezolvat o treabă importantă. Pot să vin şi eu până la tine acasă şi apoi să-ţi iau cu împrumut trăsura, pentru scurt timp?

— Da, desigur, se învoi imediat Diana. Aş

putea să vin şi eu cu tine.

Christina clătină din cap.

— Grăbeşte-te, Diana, sunt multe de făcut.

— Ce anume?

— Lasă. Şterge-te la ochi şi vino.

O trase pe sora lui

Lyon după ea, începând să-i pună diverse întrebări despre familia ei, ca să-i distragă atenţia de la problema cu Jack.

— Lyon era apropiat de fratele lui, James? se interesă ea.

— O vreme, a fost. Se luau mereu la întrecere.

Lyon îl învingea întotdeauna pe James – şi la călărie, şi la scrimă, şi… mă rog, chiar şi la femei, adăugă Diana, ridicând din umeri. James părea obsedat să câştige. Şi risca.

— Cum a murit?

— A căzut de pe cal. N-a suferit, a murit pe

loc. Baronul Winters, medicul nostru de familie, a spus că a avut o moarte fără dureri. Cred că s-ar putea s-o fi declarat ca s-o liniştească pe mama.

— În legătură cu mama ta…

Christina ezită un moment.

— Diana, ştiu că eşti foarte apropiată de ea dar sper că vei fi de acord cu planul meu.

— Ce plan? se încruntă Diana.

— Aş dori ca mâine, când mă întorc la Lyonwood, s-o iau pe mama ta cu mine.

— Vorbeşti serios? Şi

Lyon ştie?

— Nu mai face mutra asta suspicioasă, o admonestă Christina cu un uşor zâmbet. Doresc numai binele mamei voastre. Tu trebuie să te ocupi de sezonul monden, altfel te-aş chema şi pe tine. Ştiu că despărţirea îţi va fi

dificilă. E mama ta, în fond, încheie ea, continuându-şi drumul.

Diana îşi privi mâinile. Îi era ruşine că se simţea atât de uşurată.

Cineva urma să aibă în sfârşit grijă şi de mama ei.

— E îngrozitor s-o

recunosc, dar acum eşti sora mea, aşa că-ţi voi mărturisi că n-am să simt deloc lipsa mamei.

Christina nu ştiu ce să răspundă. Îi deschise uşa trăsurii, apoi spuse:

— Aşadar, mama, ea e cam… dificilă?

— Ai cunoscut-o, şopti Diana. Nu vrea

decât să vorbească tot timpul despre James. De Lyon sau de mine n-o interesează. James a fost primul ei născut. O, ştiu că acum mă desconsideri. N-ar fi trebuit să-ţi spun…

Christina îi luă mâinile într-ale ei.

— Întotdeauna

trebuie să-mi spui adevărul. E singurul mod de a ne înțelege. Diana, știu că o iubești pe mama ta. Altfel, nici n-ai fi atât de supărată pe ea.

Diana făcu ochii mari.

— Da, sunt supărată, recunoscu ea.

— Acum trebuie să
intri în casă. Eu mă duc
sa-mi rezolv treburile,
schimbă subiectul
Christina. Te rog,
spune-le servitorilor să
împacheteze lucrurile
mamei tale. Mâine
dimineaţă voi veni s-o
iau.

Dintr-o dată, Diana

se repezi la Christina, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare stângace.

— Mă bucur atât de mult că Lyon s-a însurat cu tine!

— Şi eu sunt fericită că m-am măritat cu el.

Fata îi dădu drumul şi coborî din trăsură, apoi o rugă încă o dată

s-o ia şi pe ea. Christina o refuză din nou, după care o aşteptă să intre în casă, înainte de a-i da vizitiului destinaţia.

— Ştiţi unde e taverna Bleak Bryan? c întrebă omul, cu ochii ieşiţi din orbite, înghiţind în sec de câteva ori.

— Nu, nu ştiu prea bine. Dumneata ştii, domnule?

— Păi, da, doamnă, ştiu… se bâlbâi birjarul.

— Atunci, numai asta contează, nu-i aşa? Te rog, du-mă imediat acolo.

Se urcă înapoi în trăsură şi închise uşa.

Dintr-o dată, chipul palid al vizitiului apăru în fereastra deschisă.

— Nu puteţi vorbi serios, doamnă. Bleak Bryan e-n cea mai nespălată parte din Londra. Toţi pungaşii, toţi…

— Bryan mi-e prieten. Trebuie să mă

duc negreşit la el, domnule. Cum te numeşti? îl întreb ea.

— Everet, se prezentă birjarul.

— Everet, repetă Christina, cu un zâmbet menit să-i ia ochii. Un nume foarte frumos. Ei bine Everet, trebuie să-ţi spun că voi fi foarte

supărată dacă nu faci ceţi cer. Da, foarte supărată adăugă ea ferm.

Everet făcu o pauză, scărpinându-şi chelia, înainte de a răspunde:

— Tocmai asta-i buba, doamnă. Dumneavoastră o să vă supăraţi dacă nu vă duc

la taverna Bleak Bryan, da' bărbatu' dumneavoastră, când o auzi, o să mă omoare. Orice-aş face, tot o-ncasez. Aici e buba, ba bine că nu.

— A, acum îţi înţeleg ezitarea. Nu ştii că tocmai soţul meu mi-a cerut să-i fac această

vizită domnului Bryan. Nu te teme, omule. Lyon ştie totul.

Everet arătă mai uşurat. Sinceritatea marchizei părea neîndoielnică. Era atât de inocentă! Nici n-ar fi ştiut cum să-l păcălească.

Vizitiul bâlbâi o

scuză, îi ceru să zăvorască uşile pe dinăuntru, apoi se urcă grăbit înapoi pe capră.

Dădu bice cailor şi porni cu toată viteza. Christina îşi spuse că era cam speriat.

Concluziile ei se dovediră corecte când ajunseră la tavernă.

Everet o ajută să coboare, cu mâinile tremurându-i. Se tot uita înapoi, peste umăr.

— Vă rog, doamnă, grăbiţi-vă. Eu aştept în trăsură, dacă nu vă supăraţi, şopti el.

— A, nu e nevoie să mă aştepţi. Nu ştiu cât v a dura. Du-te acasă,

Everet. Domnul Bryar se va ocupa de întoarcerea mea.

— Dar, doamnă... se bâlbâi Everet. Dacă nu-i nici? Dacă s-a dus şi el cu-o treabă?

— Atunci, va trebui să-l aştept.

Christina porni spre uşă şi, înainte ca Everet

să mai spună ceva, dispăru în tavernă.

Nu venise nepregătită. Avea în mână un cuţit mic, iar cel obişnuit îi era legat la gleznă. Se descurca mult mai bine cu cuţitul mare, dar acela ar fi bătut la ochi.

Ştia din experienţă că

cei mai mulţi răufăcători erau proşti.

Trebuia să fie fermă cu ei de la început. Se opri pentru câteva momente lângă uşă, uitându-se prin cârciuma aglomerată, în căutarea proprietarului.

La mesele de lemn stăteau cel puţin

douăzeci de oameni, şi încă vreo câţiva se rezemau de tejgheaua din dreapta încăperii.

De după tejghea, un om se uita la ea cu gura căscată.

Christina presupuse că lucra pentru cârciumar şi porni imediat spre el.

Nu ajunse nici la jumătatea drumului, când un client încercă s-o oprească. Trăsnea a bere şi încerca s-o prindă, cu mişcări stângace.

Christina îi dădu peste mână cu tăişul cuţitului. Imediat, omul scoase un urlet de

durere.

Toţi ceilalţi îl priviră cum îşi ridica mâna şi se uita la ea cu uimire.

— M-ai tăiat!

Răcnetul lui făcu să se zguduie grinzile.

— M-ai tăiat! mugi din nou, dând să se arunce asupra Christinei.

Christina nu se mişcase. Fulgeră cu cuţitul prin faţa ochilor lui.

— Stai jos, sau va trebui să te rănesc din nou.

Zău că n-avea timp pentru aşa ceva. Trebuia să rezolve atât de multe, înaintea petrecerii lui

Rhone…

— M-ai tăiat, fă…

— Ai vrut să mă atingi, replică ea, atingând cu vârful lamei beregata beţivului. Şi dacă mai încerci, ai să-ţi bei berea prin gaura pe care ţi-o fac în gât.

Auzi un râs afectat

din apropiere şi întoarse privirea într-acolo.

— Am o treabă cu domnul Blue Belle.

— Va să zică, eşti drăguţă-sa? strigă cineva.

Christina scoase un oftat de frustrare. Răufăcătorul aşezat lângă ea se gândi

imediat s-o atace din nou.

Fără să-l privească măcar, îi trase o tăietură subțire pe gât.

Individul urlă iar. Christina ridică ochii spre tavan, rugându-se să nu-şi piardă răbdarea.

Da, toţi răufăcătorii

din lume erau la fel. Proşti.

— Da, sunt drăguţa Marchizului de Lyonwood, le spuse ea celorlalţi. Proprietarul acestei taverne este prietenul soţului meu. Am o treabă urgentă cu el, şi am ajuns la capătul răbdării.

Făcu o pauză, privindu-l încruntată pe omul care se ţinea de gât.

— E o tăietură uşoară, domnule, dar dacă nu-ncetezi cu aiurelile astea, îţi promit că următoarea va fi mai dureroasă.

Deşi Christina nu

ştia, vestea că era soţia lui Lyon schimbase părerile tuturor.

— Las-o-n pace, Arthur, dacă nu ţi s-a urât cu viaţa. E cucoana lui Lyonwood.

— Te numeşti Arthur? întrebă Christina.

Omul pe care-l

întrebase era prea îngrozit ca să-i răspundă.

— Arthur e un nume atrăgător, domnule. Ştii povestea Camelotului? Nu? urmă ea, când individul continuă s-o privească prosteşte. Atunci, probabil că mama dumitale a citit-o

şi te-a botezat după Regele Arthur.

Arthur n-o asculta. Mintea-i era dusă departe, pradă coşmarului a ceea ce-avea să-i facă Marchizul de Lyonwood când afla despre incident.

— N-am vrut nimica când am dat să pui

mâna pe mata, se smiorcăi el. Şi acuma, ’s-ca şi mort. N-am ştiut că…

— Că sunt căsătorită? îl întrebă Christina; scoase un oftat. Mă rog, cred că n-aveai de unde să ştii că nu sunt liberă, dar a fost nepoliticos din partea dumitale să

te atingi de o doamnă fără să-i ceri mai întâi permisiunea. Însă n-ai să mori din cauza lipsei dumitale de maniere, Arthur adăugă, pe un ton mai blând.

Apoi se întoarse spre ceilalţi:

— Mai vrea cineva să încerce?

Toţi se repeziră, care mai de care, să striga că nu, clătinând din capete.

Era un spectacol amuzant, dar Christina îşi ascunse zâmbetul. Nu voia ca oamenii să creadă că râdea de ei.

— Pe cuvântul dumneavoastră? îi

întrebă, ea să se asigure că putea pune cuţitul la loc.

Dădură atât de viguros din capete, încât de astă dată nu-şi mai putu ascunde zâmbetul.

— Arthur, acum du-te şi te spală, îi spuse ea peste umăr rănitului, pornind spre tejghea.

Imediat ce termin aici, am să-ţi trimit o alifie ca să-ţi treacă usturimea. Întâmplător, ştie cineva unde e domnul Bleak Bryan?

— S-a dus Connor să-l cheme, duduiţă! strigă un omuleţ slab şi pirpiriu.

Christina îi zâmbi.

Observă că ţinea în
mână nişte cărţi de joc.

— Jucaţi un joc de
noroc? întrebă ea.
Iertaţi-mă dacă v-am
întrerupt, domnule.

— Nu, nu, răspunse
omul. Nu mi-am găsit
nici un partener.

— De ce?

— Nitty e prea

norocos, don’şoară! strigă altul.

— Eşti un om răbdător, Nitty? se interesă Christina.

— Nu prea am de un-să ştiu, înălţimea voastră, răspunse Nitty.

Christina preferă să nu-i explice că nu trebuia să i se adreseze

cu „înălţimea voastră“. Omul părea foarte neliniştit.

— Nu vrei să aflăm? îl întrebă.

Râsul ei cald îi făcu pe cei din jur să zâmbească.

— Aş dori să învăţ să joc cărţi, domnule, şi dacă ai timp şi vrei,

acum mi-ar conveni de minune. Oricum, trebuie să-l aştept pe cârciumar…

— Mi-ar face o mare cinste să vă-nvăţ! declară Nitty, îndreptându-şi umerii. Poppy, ia fă loc pentru doamna! ordonă el. Preston, adă-i un scaun

curat. Ce joc vreţi să-nvăţaţi, duduie?

— Ce joc le place bărbaţilor?

— Păi acuma, jocu' la bărbatu' matale e pokeru', don'şoară, da' sigur că n-oţi fi vrând să-nvăţaţi…

— O, ba aş vrea! îl întrerupse Christina.

— Ascultaţi, domniţă! strigă altul. Vă-mprumut eu câţiva gologani, când v-aţi prins.

— Gologani?

— Ca să puneţi potu', se repezi încă unul.

Christinei nu-i venea să creadă ce săritori erau. Omul numit

Poppy făcu o plecăciune teatrală.

— Vă aşteaptă scaunul, my lady, anunţă el. S-a uscat şi scuipatu', mai curat nici că poate!

După ce se aşează la masa rotundă, Christina dădu din cap spre Nitty.

— Deci, îl cunoşti pe

soţul meu? întrebă ea, privindu-l cum bătea cărţile. Ai spus că pokerule jocul lui favorit, adăugă ea.

— Toţi îl ştim, duduie, răspunse Poppy, vorbind peste umărul ei.

— Ce drăguţ, comentă Christina. Şi-

acum, Nitty, hai, explică-mi cum e jocul. Îţi mulţumesc pentru gologani, domnule, şi dumitale, şi… O, nu cred că am nevoie de chiar atât de mulţi banii domnilor, adăugă ea, văzând cum se adunau monedele grămadă în faţa ei. Sunteţi atât de

generoşi! Ce noroc pe soţul meu, să aibă prieteni atât de buni!

Şi soţul Christinei se gândea cam la acelaşi lucru, în timp ce termina să le dea ordine celor cinci oameni răpănoşi dar foarte loiali din dosul tavernei.

Bryan stătea lângă el, dorindu-şi din toată inima să fi putut participa şi el la toată şarada.

— Fir-ar al dracului să fie, Lyon, aş vrea să fiu şi eu acolo ca să văd expresia lui Rhone. Ţine minte, băiete, îi spuse el omului care avea să-l

imite pe Jack, stai mai în spate. N-ai ochii la fel de verzi ca ai lui Rhone. S-ar putea să observe careva.

— Bryan, trebuie să te-ntorci înăuntru, îl zori barmanul pentru a treia dară. Îți spun eu că se pune de-un caft. N-ai auzit răcnetele?

— N-aud decât că oamenii se distrează, Connor. Pesemne cine-a aprins scânteia gâlcevii s-o fi răzgândit. Şi-acuma, du-te-napoi până nu mă jefuiesc ăia de mă lasă-n fundu' gol.

Bryan îl expedie pe Connor înăuntru, apoi rămase lângă Lyon,

ascultând sfaturile pe care le dădea oamenilor.

Un hohot general de râs îi atrase dintr-o dată atenţia.

Dădu din cap spre Lyon, apoi reveni în tavernă, să vadă ce-i înveselea aşa.

Observă imediat mulţimea adunată lângă

masa din colţ şi porni într-acolo tocmai când unii îşi schimbau poziţiile, astfel că-i putu vedea pe ocupanţii mesei.

După ce se uită câteva clipe nevenindu-i să creadă, se răsuci pe călcâie şi fugi înapoi afară.

— Lyon, ai terminat aici?

— Tocmai plecam, răspunse Lyon. De ce? Ai o problemă?

Tonul lui Bryan îl pusese în gardă. Prietenul lui avea glasul sugrumat.

— Nu e problema mea, a ta e, replică

Bryan.

Când Lyon încercă să intre, Bryan îi tăie drumul cu braţul.

— Te mai ţii de pariuri, Lyon?

Prietenul său nu-şi ascunse exasperarea.

— Mă mai ţin.

— Atunci, pun prinsoare că te-aşteaptă

surpriza vieţii tale, declară el.

Se trase într-o parte, apoi arătă cu degetul mare peste umăr.

— Surpriza te-aşteaptă înăuntru.

Lyon nu avea timp pentru prostii. Intră grăbit, crezând că Bryan voia să-l ajute să

dezarmeze vreun om, doi.

Grupul de la masă îi bloca vederea.

— Nu e niciun pericol, îi spuse el lui Bryan. Care-o fi marea surpriză, mă întreb. Şi-a găsiţi Nitty o victimă nouă pentru trucurile lui cu cărţi de joc?

— A, e un joc de cărţi, ba bine că nu, răspunse tărăgănat Bryan. Frankie, cum merge?

— Duduiţa tocmai l-a ras pe Nitty cu doi decari amărâţi! strigă cineva din mulţime.

— Nu-s eu de vină! mugi vesel Nitty. Are

mintea ageră. S-a prins
de joc, cum se prinde
racu' de... —¡1

— Vezi cum vorbeşti,
Nitty! strigă altul.
Femeia Marchizului de
Lyonwood e
respectabilă,
prostănacule. Vorbeşte
frumos în faţa ei.

Femeia Marchizului

de Lyonwood!

Nu-i venea să creadă ce auzise. Nu, nu era cu putință…

Lyon se întoarse spre Bryan. Prietenul lui dădea din cap, încet. Lui Lyon nu-i venea nici acum să creadă. Porni spre masă. Unii dintre oameni se dădură

la o parte.

Chiotele încetară brusc. Christina nu-şi dădu seama de tensiunea din atmosferă, nici de faptul că soţul ei stătea drept în spatele lui Nitty, privind-o fix.

Se concentra asupra cărţilor, încruntată. Nitty, în schimb, se

temea să se uite în spate. Văzuse expresiile oamenilor de lângă Christina. Niciunul dintre ei nu părea prea încântat.

— Cred că m-arunc, duduie.

Christina nu ridică privirea, bătând cu degetele în masă pe

când se uita la cele cinci cărți pe care le ținea în cealaltă mână.

— Nu, Nitty, nu te poți arunca acum. Mi-ai spus că trebuie să merg sau să dau cu pas.

Împinse grămada de monede spre mijlocul mesei, apoi îi zâmbi noului ei prieten.

— Plusez.

Nitty îşi trânti cărţile pe masă.

— Ăă, duduie, nu e nevoie să ridicaţi potu' cu toţi banii. Am trei rigi, înţelegeţi, aşa că v-am bătut, da' puteţi să vă luaţi gologanii înapoi. E doar o partidă lecţie.

Oamenii dădură din capete.

Unii mormăiră aprobator, în timp ce alţii aruncau priviri temătoare spre Lyon.

Christina nu îndrăzni să ridice ochii. Nitty o prevenise că expresiile jucătorilor le dezvăluiau adesea

cărţile.

Întrucât el i le arătase deja pe ale lui, nu era sigură că regula se mai aplica, dar nici nu voia să rişte… când primise nişte cărţi atât de extraordinare.

— Cinstea e cinste, Nitty. Câştigătorul ia tot. Nu tu ai spus asta?

— Am zis, duduie… se bâlbâi Nitty.

Christina puse pe masă doi şeptari. Păstră intenţionat în mână celelalte trei cărţi.

— Domnilor, le spuse ea celor adunaţi în jur, pregătiţi-vă să vă luaţi câştigurile.

— Da', duduie,

trebuie să-mi băteţi…

Nitty amuţi, când Christina arătă celelalte trei cărţi.

— Sfinte Dumnezeule, are trei aşi! şopti Nitty.

Glasul îi era plin de uşurare. Nevasta lui Lyon câştigase mâna.

Râsul Christinei nu-

şi găsi răspuns în asistenţă.

Toţi îl priveau pe Marchizul de Lyonwood, aşteptându-i verdictul.

Nu arăta deloc mulţumit. Iar dacă puternicul marchiz nu se bucura, nici ei nu se simţeau prea bine.

Christina era ocupată
să adune monedele în
mai multe fişicuri.

— Nitty? Până-l
aşteptăm pe domnul
Bleak, aş dori să mă
învețţi cum să trişez. Iar
atunci, înţelegi, voi şti
cum se face şi nu mă voi
lăsa înşelată prea uşor.

Nitty nu-i răspunse.

Christina ridică privirea spre el.

Omul părea îngrozit. În sfârşit, remarcă tăcerea din jur. Nu înţelese motivul, până înălţă ochii şi-şi văzu soţul uitându-se la ea.

Avu o reacţie imediată, cu o surprindere vizibilă:

— Lyon, ce-i cu tine aici?

Zâmbetul ei dulce şi primitor îl înfurie şi mai mult. Părea bucuroasă să-l vadă!

Dar surâsul Christinei şovăi, când soţul ei continuă s-o privească încruntat, fără o vorbă.

Un tremur de teamă
îi îndreptă uşor umerii.
În sfârşit, se lămurise.
Lyon era furios. Se
încruntă şi ea,
nedumerită.

— Lyon? îl întrebă,
pe un ton ezitant. S-a-
ntâmplat ceva?

Lyon îi ignoră
întrebarea. Privirea lui

rece trecu peste cei din jur.

— Afară.

Dintr-un singur cuvânt, lăsă taverna pustie. Glasul său şfichiuise ca un bici.

Sub ochii Christinei, oamenii se repeziră să iasă. Nitty se împiedică de scaun, în graba de a

părăsi cârciuma.

— V-aţi uitat gologanii! strigă Christina pe urmele lor.

— Nicio vorbă!

Ochii Christinei se dilatară, neîncrezători. Se ridică în faţa soţului ei.

— Îndrăzneşti să ridici vocea la mine în

faţa unor străini? În faţa prietenului tău, Bleak Bryan?

— Îndrăznesc, la toţi dracii! răcni Lyon.

Replica lui violentă o ului. Se întoarse spre prietenul lui, îi văzu expresia plină de compasiune şi dintr-o dată i se făcu atât de

ruşine, încât îi venea să plângă.

— Mă umileşti în faţa altui războinic.

Vocea îi tremura, şi-şi încleştă mâinile laolaltă.

Lyon credea că se temea de el. Expresia ei îndurerată îi risipi ceaţa furiei. Încet, începu să

se controleze.

— Spune-mi ce faci aici, îi ceru el.

Continua să vorbească aspru, cu furie reţinută.

O considera o oarecare victorie faţă de temperamentul lui, căci încă-i mai venea să strige.

Soția lui nu înțelesese pericolul. Își tot repeta în minte acest lucru, ca pe o litanie. Nu, nu-și dăduse seama ce i se putea întâmpla…

Era absolut conștient de ororile care o pândeau pe o doamnă în acea parte din Londra. Lyon făcu un

efort să-şi alunge gândurile negre, ştiind că altfel, nu şi-ar fi găsit în veci controlul.

Christina nu-şi putea privi soţul. Stătea cu capul în piept şi ochii spre tăblia mesei.

— Lyon, soţia ta trebuie să fi avut un motiv foarte important

de a venit aici, declară Bryan încercând să risipească tensiunea dintre cei doi.

Capul Christinei se ridică brusc spre el.

— Soţul meu e supărat că am venit? Întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Bryan nu ştiu ce să

răspundă la această întrebare absurdă. Se hotărî să pună şi el una.

— Nu ştiai ce periculoasă e zona asta?

Fu nevoită să tragă adânc aer în piept înainte de a vorbi din nou. Îşi ţinea pumnii încleştaţi pe lângă trup.

— Mă duc oriunde

vreau eu… şi oricând vreau.

„Of, la naiba,“ îşi spuse Bryan, „acum chiar a făcut-o!“

Aruncă o privire scurtă spre Lyon, înainte de a se uita din nou la Christina. Micuţa inocentă încă nu-şi cunoştea foarte bine

soţul. Tocmai îi agitase pe dinaintea ochilor o cârpă roşie!

Lui Lyon nu-i trecuse furia, iar provocările Christinei numai bine nu-i făceau. Bryan se repezi să intervină:

— De ce nu staţi voi doi jos? Eu vă las singuri…

— De ce? întrebă
Christina în şoaptă. Deja
m-a umilit în faţa ta.

— Christina,
mergem acasă. Imediat.

Glasul lui Lyor
scăzuse ameninţător.
Bryan spera ca pericolul
să nu-i scape Christinei.

Ba da, îi scăpase. Se
întoarse încruntată spre

soţul ei.

Bryan clătină din cap.

Lyon se mişcă fulgerător.

Dintr-o dată, Christina se pomeni ţintuită lângă peretele din fund. Chipul lui ajunsese la un deget de al ei, iar furia-i devenise atât de arzătoare încât îi

simţea dogoarea.

— Uite cum merge treaba în Anglia, Christina. Nevasta face ce-i ordonă bărbatul. Merge numai acolo unde-i dă el voie să se ducă, şi numai când îi permite el. Ai înţeles?

Bryan se plimba nervos prin spatele lui.

Biata fată trebuia să fie
înfricoşată. Până şi el se
cam temea.
Temperamentul lui
Lyon încă mai avea
putere să-l sperie.

Când Christina îi
răspunse soţului ei,
Bryan îşi dădu seama că
nu-i era frică deloc.

— M-ai făcut de

ruşine. Acolo de unde vin eu, motivul ăsta e de ajuns ca o femeie să-şi taie părul, Lyon.

Lyon încerca să se calmeze, dar remarca ei absurdă îl scoase din minţi.

— Asta ce naiba mai înseamnă?

Christina nu voia să

se întindă la explicații. Simțea cum fierbea de furie. Îi venea să țipe la el dar și să plângă. Nu prea avea niciun sens pentru ea, însă era prea tulburată ca să gândească limpede.

— Când o femeie își taie părul, o face pentru că a pierdut pe cineva.

O nevastă se tunde când bărbatul ei moare… sau când se leapădă de el.

— Asta-i cea mai ridicolă absurditate pe care am auzit-o vreodată! mormăi Lyon. Îţi dai seama ce insinuezi? Vorbeşti despre divorţ.

Dintr-o dată,

enormitatea nesocotinței Christinei și a acelor comentarii scandaloase îl izbi în plin. Lyon își rezemă fruntea de a ei, închise ochii și izbucni în râs. Binecuvântata ei aroganță îi alungase furia.

— Știam c-ai să te schimbi când îmi vei

afla trecutul, englez inferior ce eşti! strigă ea. Nu eşti decât un… bădăran prostănac! continuă, amintindu-şi ce-i spusese unul dintre oameni altuia.

— Noi doi vom avea o lungă discuţie, spuse tărăgănat Lyon. Vino! îi ordonă, apucând-o de

mână pentru a o trage după el.

— Mai am de vorbit cu domnul Bleak, protestă Christina. Dă-mi drumul, Lyon, îi ceru, încercând să-şi smulgă mâna.

— Cred că n-ai priceput, remarcă el peste umăr. Tocmai ţi-

am spus că o femeie merge acolo unde soţul ei…

— Lyon? Sunt gata să fac moarte de om, de-atâta curiozitate, interveni Bryan. Aş vrea să ştiu de ce a venit soţia ta aici, adăugă el, bâlbâindu-se încurcat.

Lyon se opri în uşă.

— Spune-i! ordonă el.

Christina ar fi vrut să-l poată refuza, ca să-şi dea seama că vorbise serios, dar era vorba de Rhone, aşa că-şi lăsă mândria deoparte.

— Rhone dă o petrecere diseară, începu ea. Voiam să te

întreb dacă ai putea găsi niște oameni de încredere care s-o facă pe răufăcătorii și…

Nu-și termină explicația. În timp ce vorbea, Lyon o trase pe ușă afară. Merseră până la trăsura lui, ascunsă la o oarecare distanță.

Niciunul nu scoase o

vorbă, tot drumul. Lyon
încerca să se calmeze.

Abia după ce
ajunseră acasă, în timp
ce deschidea uşa
trăsurii, mormăi:

— Eşti prea inocentă
ca să-ţi fie bine.

Christina nu-l privi,
ridicând doar din umeri
cu indiferenţă.

Brown îi întâmpină la uşă. După ce-i dădu câteva instrucţiuni, Lyon o ajunse pe Christina din urmă, la jumătatea scării.

— Când n-am să mai fiu atât de furios, îţi voi explica de ce…

— Nu mă interesează motivele tale, îl

întrerupse ea.

Lyon închise ochii, trăgând adânc aer în piept.

— Să nu-ndrăzneşti să mai ieşi din casă până mâine dimineaţă, îi spuse el. Acum trebuie să mă duc la Rhone.

— Înţeleg.

— Ba nu prea cred că

înţelegi. Christina, te-ai dus la Bryan pentru a-i cere să găsească nişte oameni care să se dea drept Jack şi banda lui, nu?

Christina dădu din cap.

— Nevastă, ai foarte puţină încredere în mine, şopti Lyon.

Christina găsi comentariul lui ridicol.

— Încrederea n-are nicio legătură cu misiunea mea. Ştiu că ai aflat în ce teroare trăieşte Rhone.

— Teroare?

— Stă baricadat în casă. De vreme ce e prietenul tău, m-am

gândit la un plan foarte
şiret. Iar tu ai stricat
totul, adăugă Christina.

— Ba nu, *tu* ai fi
stricat totul, declară
Lyon. Am rezolvat deja
problema, Christina. Iar
acum, dă-mi cuvântul
tău că vei sta în casă.

— Alte treburi nu
mai am de făcut,

răspunse ea.

Când Lyon îi eliberă brațul, urcă în goană restul de trepte. Ajunsă sus, îl strigă din nou:

— Lyon?

— Da.

— Va trebui să-ți prezinți scuzele. O faci acum, sau când te întorci de la Rhone?

— Să-mi prezint scuzele?! strigă el.

Christina conchise că nu se căia deloc.

— Atunci, va trebui să iei totul de la început! îi strigă şi ea.

— Ce tot vorbeşti? N-am timp de ghicitori. Dacă e să-şi ceară cineva iertare…

Nu se osteni să termine fraza, căci soţia lui îi întorsese spatele şi dispăruse pe culoar.

Iar îl tratase cu dispreţ. Lyon nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu această atitudine.

Şi nici nu putea s-o înţeleagă. Avea o minte

întortocheată. Se
gândise la acelaşi plan
ca el, pentru a-l salva pe
Rhone. Nu putea să nu
fie impresionat.

Doamne, îl aştepta o
sarcină cu adevărat
obositoare. Trebuia să
facă mari eforturi
pentru a o ţine pe
Christina în siguranţă.

Era-n stare să intre-n bucluc cât ai clipi, dacă nu-i stătea el mereu alături, s-o protejeze. Christina nici măcar nu părea să înțeleagă ce era aceea prudența.

La naiba, nu avea nici atâta minte ca să se teamă de el, când exploda de nervi.

Nicio femeie nu mai ridicase vreodată tonul la el… şi nici mulţi bărbaţi, dacă stătea să se gândească.

Şi totuşi, Christina o făcuse, fără îndoială. Când Lyon striga la ea, îi răspundea cu aceeaşi monedă.

Era egală cu el din

toate punctele de vedere. Pasiunea ei se potrivea cu al lui şi ştia, în adâncul inimii, că-l iubea la fel de mult.

Şi totuşi, cu voia lui Dumnezeu, următorii douăzeci de ani aveau să fie foarte obositori.

Şi foarte, foarte satisfăcători.

Capitolul 15

N-am vrut să mai moară şi alţi oameni nevinovaţi din cauza mea. Edward ar fi venit după noi. Ştiam că nu aveam parte decât de o amânare temporară a execuţiei.

Când s-a crăpat de ziuă, nu ajunsesem decât pe prima culme. Oamenii

din convoi tocmai se trezeau. Oare aveau să trimită iscoade să mă găsească?

În clipa aceea, i-am văzut pe indieni năvălind de pe colină şi m-am gândit să strig, dar ştiam că n-ar fi putut să mă audă. Apoi, din spatele meu s-a auzit alt ţipăt.

Era o voce de femeie. Edward! Am crezut că ajunsese acolo. Altă făptură nevinovată avea să moară din cauza mea. Am luat cuţitul pe care Jacob îl ţinuse în coburii şeii şi am luat-o la fugă într-acolo.

Priveliştea care mă aştepta când m-am repezit

printre copaci mi-a alungat spaima şi laşitatea. Am văzut un băieţel plin de sânge, bătut îngrozitor de rău, căzut la pământ ca o frunză moartă. Femeia care ţipase tăcea. Avea mâinile şi picioarele legate.

O mamă şi un copil…

la fel ca noi două, Christina... în mintea mea, atacantul a devenit totuna cu Edward. Nu-mi mai amintesc cum te-am pus jos, nu ştiu dacă am scos vreun sunet când m-am repezit înainte şi i-am înfipt cuţitul în spate.

Pesemne i-a străpuns inima, căci s-a prăbuşit

fără să crâcnească.

M-am asigurat că era mort, apoi m-am întors spre băieţel să-l ajut. Scâncetele lui îmi sfâşiau sufletul. L-am ridicat cu blândeţe în braţe, ca să-l alin cum puteam. Când am început să-i gânguresc, s-a mai liniştit.

Dintr-o dată, am simțit că mă privea cineva.

M-am întors şi am văzut că femeia indiană se uita la mine.

O chema Merry.

Însemnare în jurnal,
1 noiembrie 1795

Lyon nu s-a întors

acasă până după miezul nopții. Totul mersese de minune. Avea să țină minte multă vreme expresia de pe fața lui Rhone în timp ce era jefuit de omul care se dădea drept Jack.

Da, meritase toate eforturile. Acuzațiile la adresa prietenului său

aveau să fie retrase până a doua zi, cel mai târziu.

Acum toți credeau povestea lui Rhone, că se rănise la mână din întâmplare, când căzuse peste un geam spart. Wellingham se făcuse de râs, iar Lyon era extrem de mulțumit. Tatăl lui Rhone avea să

fie răzbunat. Cei patru hoţi urmau să blesteme ziua când îşi aleseseră ca ţintă familia lui Rhone.

Christina dormea adânc, pe podea, lângă pat. Lyon se dezbrăcă repede, apoi îşi luă soţia în braţe, atent să nu se înţepe în cuţitul de sub pătură. O puse în pat şi

o cuprinse, în timp ce ea i se cuibărea la piept.

Lyon abia aştepta să vină dimineaţa. După ce-i explica motivul pentru care fusese atât de furios pe ea când o găsise în taverna lui Bryan, avea să treacă la problema siguranţei ei. Voia s-o facă să

înţeleagă că nu-i dorea decât binele, şi că n-o putea lăsa să se vânture prin oraş fără o escortă potrivită. Şi s-o înveţe să accepte compromisul.

A doua zi dimineaţa, Lyon nu-i putu ţine soţiei lui predica dorită. N-o găsi în casă. Se trezi

abia la amiază – un lucru uluitor, căci rareori dormea mai mult de trei ore la rând. Se simţea odihnit, gata să se ia în piept cu lumea – mai exact, gata să se ia de Christina – şi se grăbi să se îmbrace, ca să coboare cât mai repede şi să înceapă

instrucţia.

Se repezise să tragă concluzia greşită că soţia lui îl aşteptase.

— Cum adică, nu-i aici?

Răcnetul lui îl sperie pe servitorul timid.

— Marchiza a plecat acum câteva ore, my lord, se bâlbâi acesta. Cu

Brown şi ceilalţi. Aţi
uitat ce ordine i-aţi dat?
Am auzit-o spunându-i
lui Brown că
insistaserăţi să se
întoarcă imediat la
Lyonwood.

— Da, am uitat,
mormăi Lyon.

Mințea, desigur. Nu
dăduse nicio asemenea

instrucţiune.

Totuşi, nu putea recunoaşte în faţa unui slujitor că soţia lui nu spusese adevărul. Nu reputaţia *ei* o proteja, ci pe-a lui proprie. Lyon nu voia să afle nimeni cât de incapabil era s-o controleze.

Se simţea umilit.

Rumegă în minte acest lucru, până când un gând neaşteptat îl făcu să se mai înveselească puţin. Probabil Christina plecase atât de repede fiindcă era nervoasă.

Poate-şi dădea seama de gravitatea faptelor ei din ajun. La început,

Lyon se gândi să se ducă la Lyonwood imediat, apoi hotărî s-o lase un timp pe Christina să fiarbă în suc propriu.

Până ajungea şi el acasă, poate chiar aveau s-o cuprindă remuşcările.

Da, timpul şi tăcerea

erau de partea lui. Spera ca până seara să-i primească scuzele.

Lyon petrecu o oră lucrând la hârtiile moşiei, apoi se hotărî să treacă pe la casa din oraş a mamei sale, pentru a-i spune Dianei despre Rhone.

Când intră în salon,

avu surpriza de a-l găsi pe Rhone aşezat pe canapea, ţinând-o pe Diana cu un braţ pe după umeri.

— Deranjez? întrebă el alene.

Apariţia sa nu păru să-l tulbure pe niciunul dintre ei.

Diana îşi lăsă capul

rezemat în continuare pe umărul lui Rhone, iar acesta nici măcar nu ridică privirea.

— Uite-l şi pe Lyon, scumpete. Nu mai plânge. Va şti el ce e de făcut.

Lyon porni spre şemineu, aruncând cu ordine:

— Rhone, jos mâna
de pe sora mea. Diana,
sus şi poartă-te cu
puţină bună-cuviinţă,
pentru numele lui
Dumnezeu. Şi de ce
plângi?

Sora lui încercă să se
conformeze, dar imediat
ce se ridică, Rhone o
trase la loc.

— Stai aici. O
consolez, Lyon, fir-ar să
fie, şi nimic mai mult.

Lyon hotărî să se
ocupe de el mai târziu.

— Spune-mi de ce
plângi, Diana. Şi mai
repede, că sunt grăbit,
adăugă el.

— Nu e nevoie să
ridici tonul la ea, Lyon,

îl privi încruntat Rhone. A avut un necaz.

— Îmi spune şi mie cineva despre ce naiba e vorba?

— Despre mama! se tângui Diana.

Desprinzându-se de lângă Rhone, se şterse la ochi cu batista de dantelă.

— Christina a luat-o
cu ea.

— Ce-a făcut?!?
întrebă Lyon, clătinând
din cap nedumerit.

— Soția ta a luat-o pe
mama voastră cu ea, la
Lyonwood, explică
Rhone.

— Și de-asta plânge
Diana?

Rhone încerca să nu râdă. Ochii îi luceau de veselie.

— Într-adevăr, răspunse el, bătând-o pe umăr.

Lyon se aşeză în faţa surorii lui, aşteptând să-şi revină. Arăta ca un fluture, într-o rochie galbenă cu volane

maronii, pătată de lacrimi.

— Diana, spuse el pe un ton cât mai liniştitor, nu e nevoie să te temi că sunt furios pentru că soţia mea a luat-o pe mama noastră cu ea. De-asta plângi, nu-i aşa?

— Nu.

— Voiai ca mama să

rămână aici?

Când fata clătină din cap, continuând să suspine, Lyon ajunse la capătul răbdării.

— Păi, atunci?

— Mama nu voia să se ducă! strigă Diana. Rhone, spune-i. Ai văzut şi tu ce s-a întâmplat. Nici nu ştiu

ce să mai cred. Iar
mătuşa Harriett râdea ca
scoasă din minţi, tot
timpul. Nici nu ştiam ce
să mai…

— Rhone, ţii la
Diana?

— Da. Foarte mult.

— Atunci îţi propun
s-o calmezi până n-o
strâng de gât. Diana,

termină cu smiorcăielile!

Lyon îşi ascunse exasperarea. Rhone se purta ca un căţelandru îndrăgostit.

— Înţelegi, mama ta n-a fost de acord să se ducă la Lyonwood cu Christina, şi de-aici a pornit tot scandalul.

Rhone nu-şi putu controla zâmbetul. Diana plângea cu nasul în vestonul lui, aşa că nu fu nevoie să se ascundă.

— Soţia ta era foarte hotărâtă s-o ia pe mama voastră cu ea. Atât de hotărâtă, chiar, încât... ei bine, a tras-o jos din

pat cu forţa.

— Glumeşti!

— Mama nu voia să se ducă!

— Nici nu mă mir, remarcă Lyon tărăgănat. Christina a explicat de ce era atât de categorică?

Colţurile gurii i se arcuiau, dar sora lui îl privea atentă, iar Lyon

nu voia s-o necăjească şi mai mult, arătându-şi amuzamentul. Rhone însă nu-i era nici el de prea mare folos.

— Să le fi văzut, Lyon! Mama ta e o femeie puternică. Niciodată nu mi-am dat seama de asta, până acum. A lâncezit atâţia

ani, dar azi s-a luptat de-a binelea. Desigur, abia după ce…

— După ce, ce? întrebă Lyon, nedumerit.

— Mama i-a spus Christinei că voia să rămână aici. Veneau oameni în vizită, şi voia să le vorbească despre

James, desigur, îi răspunse Diana.

— Da, mă rog, şi atunci Christina a întrebat-o dacă-i murise inima.

— Nu înţeleg, clătină din cap Lyon.

— Nici eu n-am înţeles, răspunse Rhone. Oricum, mama ta a spus

că, de când a murit
James, şi inima ei e
moartă… ce-o mai fi
însemnând şi asta.

Din nou, Lyon nu-şi
putu stăpâni zâmbetul.

— Mama mea este o
bocitoare de meserie,
Rhone. Ştii destul de
bine asta.

— Era, preciză

Rhone. Între timp, Christina reuşise s-o coboare până în antreu. Mătuşa ta, Diana şi cu mine stăteam acolo, uitându-ne la ele şi întrebându-ne ce se întâmpla.

— O s-o omoare!

— Haide, Diana, n-a spus aşa! replică Rhone,

bătând-o pe umăr, apoi îi zâmbi din nou lui Lyon.

— Rhone, ai de gând că continui?

— Christina i-a spus mamei tale că acolo de unde vine ea – Dumnezeu ştie unde-o mai fi şi asta – un războinic bătrân cu

sufletul şi inima frânte se duce în sălbăticie.

— De ce?

— Păi, ca să-şi găsească un loc ferit şi plăcut unde să moară, desigur. Nu mai e nevoie să spun că mamei tale nu i-a convenit deloc să fie făcută „războinic

bătrân“.

Lyon se uită în tavan un minut încheiat, înainte de a îndrăzni să-şi privească din nou prietenul. Era la un pas de a izbucni în râs.

— Da, nici eu nu cred că i-a convenit.

— Mă rog, a fost şi mama de vină,

interveni Diana. Dacă n-ar fi confirmat că are inima zdrobită, Christina n-ar fi insistat s-o ia cu ea. L-a spus că o va ajuta să-şi găsească un loc ferit.

— Ce frumos din partea ei, comentă Lyon.

— Lyon, mama încă nu-şi băuse nici măcar

ciocolata. Şi nici servitoarele nu-i împachetaseră lucrurile. Christina i-a spus că nu conta, că oricum n-ai nevoie de bagaje când te duci să mori. Astea au fost cuvintele ei.

— Şi atunci, adăugă Rhone, mama ta a început să strige.

— Şi Rhone nu m-a lăsat să mă amestec şopti Diana, iar mătuşa Harriett râdea întruna.

— Abia până când mama ta a ajuns în trăsură.

— Striga numele lui James? întrebă Lyon.

— Nu... în niciun caz, murmură Diana. Ce

legătură are asta?

Nici Rhone şi nici Lyon nu-i puturăr răspunde. Râdeau preat tare. Lyon avu nevoie de câteva minute până să poată vorbi din nou.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc şi eu lai Lyonwood.

— Şi dacă Christina o

ascunde pe mama undeva la ţară şi nu vrea să-ţi spună unde e?

— Chiar crezi că i-ar face vreun rău mamei tale? o întrebă Rhone.

— Nu, şopti Diana Dar vorbea de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru pentru… un războinic bătrân.

Oftă sonor.

— Christina are unele idei ciudate, nu-i aşa?

— Şarjează, Diana. Se preface că-i oferă mamei noastre ceea ce-şi doreşte.

— Lyon, vrei să vin şi eu cu tine la Lyonwood? se oferi

Rhone.

După sclipirea din ochii prietenului său, Lyon îşi dădu seama că-i stătea mintea la o poznă.

— De ce? îl întrebă el.

— Ca să te-ajut să cauţi pe moşie, răspunse trăgănat Rhone.

— Foarte amuzant! se
răsti Lyon. Poftim, vezi
ce-ai făcut? Diana iar
plânge. Ocupă-te tu de
problema asta, Rhone,
eu n-am timp. Vino la
Lyonwood, cu mătuşa
Harriett şi Diana, la
sfârşitul săptămânii.

Porni spre uşă,
adăugând peste umăr:

— Dacă până atunci n-o găsesc pe mama, Diana, poți să mă ajuți și tu s-o caut.

Rhone abia își stăpâni zâmbetul.

— Glumește doar, iubito. Hai, gata, lasă-mă să le țin în brațe. Poți să plângi pe umărul meu.

Lyon închise uşa în urma lui, clătinând din cap. Fusese atât de preocupat de propriile sale probleme, încât nu observase că Rhone se îndrăgostea tot mai mult de Diana. Rhone era un prieten bun... dar, şi cumnat...? Lyon încă nu se gândise la

această posibilitate.

Christina n-ar fi fost surprinsă de atracţia dintre cei doi. Nu, ar fi fost prima care să-l instruiască pe Rhone să-şi urmeze destinul, îşi aminti Lyon, cu un zâmbet. Of, destinul… în acel moment, destinul lui era de a se

duce acasă, să-şi sărute soţia.

Soarele tocmai apunea, când Lyon ajunse pe aleea circulară din faţa casei. Miji ochii în lumină, încercând să distingă ceea ce vedea.

Apropiindu-se, îl recunoscu pe Elbert,

care cobora cu greu treptele. Ce căuta acolo? Şi ce Dumnezeu făcea cu încălţămintea lui? Ajunsese destul de aproape ca să-şi vadă toate cizmele şi ghetele aliniate pe trepte şi pe alee.

Lyon descălecă, îşi plesni calul pe crupă ca

semnal să se ducă la
grajd, apoi îl strigă pe
fostul valet al Christinei:

— Elbert? Ce faci cu
încălţările mele?

— Poruncile conităei,
my lord, răspunse
Elbert. Nici nu ştiam că
un om poate să aibă
atâtea ghete. De-o oră
fac treaba asta. Sus pe

scară, jos pe scară, iar sus, iar…

— Elbert? îl întrerupse iritat Lyon. Îmi spui şi mie de ce? Şi ce-i cu dumneata la Lyonwood? Te-a invitat Christina într-o vizită?

— M-a angajat, domnule, anunţă valetul. O să fiu ajutorul

lui Brown. Ştiaţi ce griji îşi făcea pentru mine? Ştia că n-aş rezista mult cu afurisita de babă. Domniţa dumneavoastră are inimă bună. O să-mi fac datoria, domnule. N-am să mă fofilez.

Christina era într-adevăr bună la inimă.

Blânda lui soţie ştia că Elbert nu şi-ar fi putut găsi de lucru la nimeni altcineva. Era pur şi simplu prea bătrân, prea slab.

— Sunt sigur că ai să te descurci de minune, Elbert, răspunse Lyon. Mă bucur că te am printre oamenii mei.

— Vă mulţumesc, my lord.

Lyon îl observă pe Brown, care stătea în uşă. Majordomul părea supărat.

— Bună ziua, my lord, salută el. Mă bucur foarte mult că v-aţi întors.

Tonul său părea pe

cât de încordat, pe atât de uşurat.

— V-aţi văzut încălţămintea, domnule?

— Nu-s orb, omule. Sigur c-am văzut-o. Nu vrei să-mi explici şi mie ce mama dracului se întâmplă?

— Porunca soţiei

dumneavoastră, anunţă Brown.

— A fostei soţii, precizează Elbert, cu un chicotit.

Lyon trase adânc aer în piept.

— Ce vrei să spui? îl întrebă el pe Brown, crezând că majordomul ar fi vorbit cu mai mult

sens decât bătrânul care
râdea pe înfundate în
spatele lui.

— Divorţează de
dumneavoastră, my
lord.

— Ce face?!?

Umerii lui Brown se
prăbuşiră. Ştia că
stăpânul lui n-avea să
primească deloc uşor

acea veste.

— Divorţează.

— Vă alungă, my lord, se leapădă de dumneavoastră, sunteţi uitat, mort în inima ei…

— Am înţeles ideea, Elbert, mormăi exasperat Lyon. Ştiu ce înseamnă cuvântul „divorţ“.

Îşi continuă drumul spre casă. Bătrânul servitor îşi târşi picioarele după el.

— Aşa a spus dumneaei, domnule. Stăpâna mea divorţează de dumneavoastră în felul cum o fac ai ei. A zis că poţi foarte bine să te descotoroseşti de un

bărbat. Trebuie să vă
găsiți altă locuință.

— Ce să fac? întrebă
Lyon, convins că nu
auzise bine.

Brown dădu insistent
din cap.

— V-a repudiat, v-a
dat deoparte…

— Pentru numele lui
Dumnezeu, Elbert,

încetează cu litania asta! se răsti Lyon, întorcându-se. Din nou spre Brown. Şi încălţămintea ce înseamnă?

— Înseamnă plecarea dumneavoastră, domnule.

Valetul încercă să nu privească expresia

neîncrezătoare de pe chipul stăpânului său. Era în pericol să-şi piardă controlul.

— Să ne înţelegem, bombăni Lyon. Soţia mea crede că această casă îi aparţine ei?

— Şi mamei dumneavoastră, desigur. O va ţine aici.

Brown îşi muşca buza de jos. Lyon avu impresia că-şi stăpânea cu greu râsul.

— Desigur, repetă el tărăgănat.

Elbert încercă să se facă de folos din nou.

— Aşa fac ai ei, interveni el, cu o voioşie de-a dreptul enervantă.

— Unde-i nevastă-mea? întrebă repezit Lyon.

Fără să aştepte răspunsul, urcă treptele spre dormitor, două câte două. Un gând neaşteptat îl făcu să se oprească.

— Şi-a tăiat părul? întrebă.

— Da! strigă Elbert, înainte ca Brown să deschidă gura. Aşa se face, insistă el. O dată ce şi l-a tăiat., ei bine, pentru ea sunteţi ca şi mort. Sunteţi lepădat, dat la o…

— Termină odată că am priceput! răcni Lyon. Brown, adu-mi

ghetele în casă. Elbert,
du-te şi stai jos undeva.

— My Lord? strigă
Brown.

— Da?

— Francezii chiar au
reguli din-astea?

Lyon abia îşi stăpâni
zâmbetul.

— Soţia mea a spus
că aşa cere legea?

— Da, My Lord.

— Şi ţi-a spus că a trăit în Franţa?

Brown dădu din cap.

— Atunci, aşa trebuie să fie. Aş dori să fac o baie, Brown. Lasă încălţările pentru mai târziu, adăugă el, întorcându-se iar spre uşă.

Zâmbi. Existau momente când uita ce tânăr şi lipsit de experienţă era Brown. Desigur, îl minţise o persoană care radia inocenţă şi sinceritate – Christina.

Soţia lui nu-l aştepta în dormitor. Soarele încă era destul de

puternic ca s-o țină afară. Lyon se îndoia că avea să se întoarcă în casă înainte de căderea întunericului.

Chicotind, începu să se dezbrace, ignorând privirile îngrijorate ale servitorilor. Știa că nu erau obișnuiți să-l audă râzând. Apoi se întinse

în cada prelungă, cu umerii rezemaţi de capăt. Brown îi pregătea hainele curate.

— Mă ocup eu de ele, îi spuse Lyon. Acum poţi să pleci.

Brown porni spre uşă, apoi ezită.

— Ce e?

— My lord, nu mi-aş

îngădui să mă amestec în problemele dumneavoastră personale, dar mă întrebam dacă veţi onora decizia soţiei dumneavoastră.

— Desigur, Brown, răspunse alene Lyon.

— Atunci, o lăsaţi să divorţeze? se bâlbâi

valetul, vizibil stupefiat.

— Cred că a şi divorţat deja de mine, răspunse Lyon cu un zâmbet.

Majordomul nu era deloc încântat de acest «răspuns.

— O să-mi lipsiţi, my lord.

— Te ţine şi pe tine?

se interesă Lyon.

Brown dădu din cap. Arăta foarte nefericit.

— My lady mi-a explicat că acum toţi facem parte din familia ei.

— Toţi?

— Ţine tot personalul, my lord.

Lyon începu să râdă.

— Zău c-aş dori să rămâneţi şi dumneavoastră! izbucni Brown.

— Nu-ţi mai face griji, Brown. Nu plec nicăieri. Imediat ce soţia mea intră în casă, trimite-o la mine. Dacă poate divorţa atât de uşor, trebuie să existe şi

o cale de a ne recăsători la fel de repede. O să rezolvăm această mică problemă până la căderea nopţii, îţi promit.

— Slavă Domnului, şopti Brown.

Şi ieşi grăbit din cameră, închizând uşa după el. Auzi râsul

stăpânului său până în holul de jos.

Christina îi ieşi în întâmpinare la baza scării. Când o informă că marchizul era sus şi o aştepta, îl privi nemulţumită, înainte de a se conforma.

După ce intră în dormitor, Christina se

opri brusc.

— Închide uşa, iubito.

Se supuse, dar numai fiindcă voia ca discuţia să aibă loc în linişte.

— Călătoria a fost plăcută? întrebă Lyon.

Blândeţea tonului său o nedumerea. Era pregătită pentru o

confruntare, iar Lyon părea nespus de îngăduitor.

— Lyon, începu ea, evitându-i intenţionat privirea. Nu cred că-ţi dai seama ce-am făcut.

— Cum să nu-mi dau seama, iubito? replică el atât de vesel, încât o nedumeri şi mai mult.

— Va trebui să iei totul de la început. Va trebui să-mi faci curte, deşi acum, când ştii despre… creşterea mea neobişnuită, mă îndoiesc c-ai să…

— În regulă.

Christina îl privi lung.

— În regulă? Asta-i

tot ce ai de spus?

Clătină din cap, oftă adânc, apoi şopti:

— Nu înţelegi.

— Ba înţeleg. Tocmai te-ai lepădat de mine. Mi-a explicat Elbert.

— Şi nu eşti supărat?

— Nu.

— Păi, şi de ce nu? Mi-ai spus că mă iubeai.

Vorbele tale erau false, aşa-i? Acum, când ştii…

— Nu erau false, o întrerupse Lyon.

Se rezemă de capătul căzii, închizând ochii.

— Doamne, ce bine e. Îţi spun eu, Christina, drumul călare de la Londra mi se pare de fiecare dată tot mai

lung..

Nu-i venea să creadă când îl vedea atât de nepăsător. Îi venea să plângă.

— Nu poţi să mă umileşti şi pe urmă să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru o asemenea ofensă, un războinic ar face moarte,

de om.

— A, Christina, dar tu nu eşti războinic. Eşti soţia mea.

— Eram.

Nici măcar nu deschise ochii s-o privească, în timp ce o întreba:

— Ce anume am făcut?

— Nu ştii?

Fu nevoită să tragă adânc aer în piept înainte de a continua.

— Ai strigat la mine în faţa altora. M-ai făcut de ruşine. M-ai umilit.

— În faţa cui? întrebă el atât de încet, încât Christina fu nevoită să se apropie ca să-l audă.

— Într-a lui Bryan.

— N-am ţipat la tine şi de faţă cu Richards? Parcă-mi amintesc…

— Aia a fost altceva.

— De ce?

— Strigai fiindcă leşinasem. Nu erai furios pe mine. Îţi dai seama de diferenţă.

— Acum, da. Şi te

întrebi de ce am strigat la tine de faţă cu Bryan?

— Nu.

Lyon deschise ochii. Era vizibil iritat.

— Mă speriaseşi îngrozitor, o informă el, vorbind răspicat.

— Ce făcusem?

— De ce te miri? Când am intrat în

taverna aia şi te-am găsit în mijlocul celor mai mari căzături din Anglia, mă mir că nu mi-am ieşit din minţi. Şi pe urmă, ai avut obraz să-mi zâmbeşti, de parcă te-ai fi bucurat să mă vezi.

Fu nevoit să se întrerupă. Numai

amintindu-şi, se înfuria din nou.

— M-am *bucurat* să te văd. Te îndoiai de asta? îl întrebă ea.

Îşi propti mâinile în şolduri şi-şi aruncă părul peste umăr, continuând să-l privească încruntată.

— Ei?

— Iar ţi-ai tăiat părul?

— Da. Face parte dir ritualul de doliu, îl înştiinţă ea.

— Christina, dacă-ţi tai părul de fiecare dată când te superi pe mine, într-o lună ai să fii cheală.

Trase adânc aer în

piept, apoi continuă:

— Ajută-mă să înțeleg. Pe viitor, n-am voie să mai ridic niciodată tonul la tine? N-o să meargă, Christina. Vor exista momente când am să strig la tine.

— Nu-mi pasă, mormăi ea. Nici eu n-

am să mă stăpânesc, cu unele ocazii. Dar niciodată, niciodată n-aş lăsa vreun străin să-mi vadă supărarea. Asta a fost umilinţă, Lyon.

— Aşa? Atunci, ar fi trebuit să te duc în odaia din dos ca să strig la tine între patru ochi?

— Da, aşa ar fi

trebuit.

— Ai riscat prosteşte, Christina. Erai în pericol, indiferent dacă-ţi dădeai seama sau nu. Vreau să-ţi ceri iertare şi să-mi promiţi că niciodată nu-ţi vei mai asuma asemenea riscuri.

— Trebuie să mă gândesc, totuşi. Da, va

trebui să mă gândesc la aceste promisiuni pe care mi le ceri.

Expresia încruntată, feroce, a lui Lyon îi dădu de înțeles că sinceritatea ei nu-i plăcea deloc.

— Te-am prevenit că nu-ți va fi ușor, șopti ea.

— Crezi că asta-i tot?

— N-am spus decât că…

— Mă pui la încercare, nu-i aşa, Christina?

Făcuse greşeala să se apropie prea mult de cadă, şi-şi dădu seama prea târziu. Lyon o apucă de mână şi o trase în poala lui. Apa se

revărsă peste marginile căzii.

— Mi-ai stricat rochia! strigă Christina.

— Am mai stricat şi altele, replică el, când încetă să se mai zbată; îi cuprinse obrajii în căuşurile palmelor, făcând-o să-l privească. Te iubesc.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— M-ai umilit.

— Te iubesc, repetă Lyon într-o şoaptă aspră. Îmi pare rău că te-ai simţit umilită.

— Îţi pare rău?

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Lyon i-o şterse cu degetul mare.

— Şi mie-mi pare rău că te-am speriat, şopti ea. Voi încerca să nu mai fac.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru Lyon.

— Te iubesc.

— Să te cred, oare? întrebă el cu glas răguşit, ademenitor.

— Da, răspunse

Christina.

Încercă să-i dea mâinile la o parte.

— Sigur că trebuie să mă crezi.

— Dar tu nu mă crezi când îți spun că te iubesc. Ți-a intrat în cap că suntem împreună doar pentru un timp, nu?

O sărută, sperând să
îndulcească dojana.

— Când vei învăța să
ai deplină încredere în
mine, vei şti că eu nu
mă răzgândesc
niciodată. Dragostea
mea e eternă, Christina.

Nu-i lăsă timp să-l
contrazică – o sărută din
nou. Apoi începu să-i

prade gura, cu buzele şi
limba. Christina încercă
să protesteze.

— Lyon, trebuie să…

— Scoate-ţi hainele, o
întrerupse el,
desfăcându-i deja
încheietorile rochiei.

— Lyon, te rog…

— Vrei să mă opresc?

— Nu, nu te opri…

— Suntem căsătoriţi?

Christina cedă.

— Da, Lyon. Dar ai trebui să-mi faci curte mal întâi…

Îl muşcă de buza de jos, apoi îşi deschise gura ca s-o sărute din nou.

— Un compromis… şopti Lyon, în timp ce o

trăgea încet în jos şi începea s-o penetreze.

Christina nu înţelegea ce voia să spună, dar nu mai putea să vorbească, nici să gândească, Se agăţă de războinicul ei, într-un abandon extaziat.

— Ar trebui să ne

ducem jos, la cină. Nu vreau ca mama ta să creadă că se poate ascunde în dormitor. Trebuie să-şi ia mesele cu noi, de-acum încolo, bărbate.

Lyon nu-i luă în seamă cuvintele. O acoperi cu pătura, observând că tremura,

apoi începu să-l gâdile umărul cu degetele.

— Christina? Tatăl tău a strigat vreodată la tine când erai mică?

Înainte de a-i răspunde, întoarse capul şi-şi rezemă bărbia de pieptul lui.

— Ce întrebare ciudată. Da, tata striga.

— Dar niciodată în fața altora?

— Mă rog, și-a pierdut cumpătul o dată, recunoscu ea. Eu eram prea mică și nu mai țin minte, dar mamei mele și șamanului le plăcea să-mi povestească.

— Șamanului?

— Omul nostru sfânt. Ca acela care ne-a căsătorit. Şamanul meu, însă, nu poartă cornet pe cap, încheie ea, ridicând din umeri.

— Şi de ce şi-a pierdut tatăl tău cumpătul?

— N-ai să râzi?

— Nu.

Christina îi privi pieptul, pentru ca ochii lui aurii să nu-i strice concentrarea.

— Fratele meu adusese acasă un şarpe foarte frumos. Tata era mulţumit.

— Mulţumit?

— Era un şarpe minunat, Lyon.

— Înțeleg.

Îi auzi amuzamentul în glas, dar nu reacționă.

— Și mama s-a bucurat. Șamanul a spus că eram invidioasă, căci m-am dus să prind și eu un șarpe. Câteva ore, nu m-a găsit nimeni. Eram foarte mică și făceam

mereu boroboațe.

— Aha, deci de-asta s-a enervat tatăl tău. Probabil că dispariția ta…

— Nu, nu ăsta a fost motivul, îl întrerupse Christina. Deşi, desigur, se supărase că plecasem din sat.

— Şi-atunci? o

îmboldi Lyon, văzând că nu sa grăbea să continue.

— Toți mă căutau înnebuniți, când eu am apărut din nou, țanțoșă. Mama a spus că mereu umblam țanțoș, pentru că încercam să imit mersul fratelui meu. Știi, Acvilă Albă mergea

ca un războinic mândru.

Amintirea întâmplării pe care o auzise de-atâtea ori povestită în copilărie o făcu să zâmbească.

— Şi aveai un şarpe la tine, când te-ai întors ţanţoşă în sat? întrebă Lyon.

— A, da, răspunse ea. Şamanul mi-a povestit că îl ţineam la fel cum îl ţinuse Acvilă Albă pe-al lui. Tata stătea dincolo de foc, cu mama lângă el. Niciunul n-a avut vreo reacţie. Nu voiau să mă sperie, şi să scap şarpele din mână. Oricum,

continuă ea cu un oftat, tata s-a apropiat de mine, a luat şarpele, l-a omorât şi a început să strige la mine. Mama ştia că nu înţelegeam. Pe fratele meu îl lăudase, înţelegi, şi totuşi la mine striga.

— Şi de ce crezi că a făcut asta? se interesă

Lyon, deja îngrozit de răspunsul ei.

— Şarpele fratelui meu nu era veninos.

— O, Doamne.

Tremurul din glasul lui o făcu să râdă.

— Tatei i-a trecut curând furia. Şamanul a declarat că spiritele mă apăraseră. Eu eram

leoaica lor, înțelegi. Mama a spus că tatei i-a și părut rău că mă făcuse să plâng. În după-amiaza aceea m-a luat cu el călare, iar la masa de seară, m-a lăsat să-i stau pe genunchi.

Asemănarea era prea mare pentru ca Lyon să poată trece peste ea.

— Tatăl tău s-a speriat, afirmă el. Te iubea, Christina – atât de mult, încât când a văzut în ce pericol erai, şi-a pierdut controlul. La fel cum mi l-am pierdut şi eu, când am văzut pericolul care te păştea ieri.

O trase deasupra lui,

ca s-o poată privi în ochi.

— Era dator să-mi apere leoaica.

Încet, Christina dădu din cap.

— Cred că ţi-ar plăcea tatăl meu. Semeni cu el, în multe privinţe. Eşti la fel de arogant. Of, nu te

încrunta, Lyon. Când spun că eşti arogant, îţi fac un compliment. Şi mai eşti şi foarte fălos.

Părea prea sincer pentru ca Lyon să se simtă ofensat.

— Cum se numeşte tatăl tău?

— Lup Negru.

— O să mă placă?

— Nu.

Nici răspunsul ei nu-l jigni. Ba chiar, era cât pe ce să izbucnească în râs.

— Îmi spui şi mie de ce?

— Îi urăşte pe albi. N-are încredere în ei.

— De-asta eşti atât de suspicioasă din fire, nu?

— Poate, răspunse Christina.

— Şi pe mine încă mă mai priveşti cu suspiciune, aşa-i?

— Nu ştiu, recunoscu ea cu un oftat.

— Am încredere-n tine, iubita mea. Deplină încredere.

Christina nu avu nicio reacţie.

— Vreau măsură pentru măsură, Christina. Îţi voi câştiga încrederea. Şi nu doar pentru o zi, două. Ăştia sunt termenii mei.

Încet, Christina înălţă capul să-l privească.

— Şi dacă nu-ţi pot

satisface termenii?

În ochii ei i se citea îngrijorarea.

— Spune-mi, îi ceru el în şoaptă.

— Ai să te lepezi de mine, şopti şi ea.

— Nu.

— Nu? Atunci…?

Vru s-o sărute, ca să-i descreţească fruntea.

— Am să aştept. Încă te mai iubesc. În adâncul inimii, nu mă crezi cu adevărat, nu-i aşa? Credeai că vei face ceva care-o să-mi displacă şi nu te voi mai iubi. N-o să se întâmple asta, Christina.

Cuvintele lui arzătoare o făceau să se

simtă umilită.

— Sunt îngrijorată, mărturisi ea cu tristeţe. Există momente când cred că n-am să mă adaptez niciodată. Sunt ca un cerc care încearcă să sa îndese într-un pătrat.

— Oricine se simte aşa, când şi când,

răspunse Lyon, pe care analogia ei absurdă îl făcuse să zâmbească. Eşti vulnerabilă. N-ai unele momente când îţi doreşti să te duci acasă?

Mâinile lui îi mângâiau umerii, în timp ce-i aştepta răspunsul.

— Nu te-aş putea

părăsi, spuse Christina. Şi n-aş putea nici să te iau cu mine. Acum tu eşti familia mea, Lyon.

Se încruntă şi mai tare.

— Nu-ţi va fi deloc uşor să trăieşti cu mine.

— Căsnicia nu e niciodată uşoară, la început. Amândoi

trebuie să învăţăm arta compromisului. Cu timpul, ne vom înţelege nevoile unul altuia.

— Familia şi servitorii tăi mă vor găsi ciudată.

— Te şi găsesc deja aşa.

Christina se încruntă din nou, forţat de data

asta, iar în ochi îi apăru o licărire.

— Nu e frumos din partea ta să-mi spui asta.

— De ce? A fost o mărturisire sinceră. Şi pe mine mă consideră ciudat. Ţii atât de mult la părerile altora despre tine, Christina?

Clătină din cap.

— Numai la a ta, Lyon. Ţin mult la ceea c e gândeşti despre mine.

O sărută, ca să-i arate cât îl mulţumea această confesiune.

— Şi eu ţin la părerea ta despre mine, îi şopti el. Am să-mi mai văd ghetele înşirate afară?

— Vechile obiceiuri îmi sunt familiare, îi explică el. Eram atât de furioasă pe tine, încă altă idee nu mi-a putut veni, ca să te fac să înţelegi cât de rău mă supăraseşi.

— Slavă Domnului că n-ai încercat să mă părăseşti.

— Că n-am încercat?

— Ştii bine că te-aş prinde şi te-aş aduce cu forţa înapoi, unde ţi-e locul.

— Da, ştiam că aşa ai face. Eşti un războinic, la urma urmei.

Mâna i se apropie de coapsa lui. Îi distrăgea atenţia. Lyon îi prinse

ambele mâini şi i le strânse uşor.

— Christina? Ai iubit vreodată alt bărbat? A existat înainte vreunul care ţi-a cucerit inima?

Christina zâmbi, ştiind că Lyon nu-i putea vedea reacţia. Nu-şi putuse ascunde îngrijorarea din glas. O

lăsa să-i vadă vulnerabilitatea.

— Când eram mică, mă gândeam să mă mărit cu Acvilă Albă, când aş fi crescut. Apoi, pe la vreo şapte primăveri, am dat uitării prostiile astea. În fond, era fratele meu.

— Iar altul n-a mai

fost?

— Nu. Tata nu lăsa niciun războinic să se plimbe cu mine. Ştia că trebuia să mă întorc printre albi. Destinul meu fusese hotărât deja.

— Cine ţi-a hotărât destinul?

— Visul.

Christina îi aşteptă

următoarea întrebare, dar peste câteva momente, când văzu că nu mai spunea nimic, se hotărî să-i explice totuşi.

Voia să-l facă să înţeleagă. Povestirea călătoriei făcute de şaman pe vârful muntelui, ca să-şi găsească revelaţia, captă

complet atenţia Iu Lyon. Visul îl făcu să zâmbească.

— Dacă mama ta nu te-ar fi numit leoaică şamanul ar fi...

— Ar fi înţeles totul, îl întrerupse Christina. Aveam părul blond-albicios şi ochii albaştri, la fel ca leul din vis. Da,

ar fi înţeles. Acum îţi dai seama cât de nedumerită am fost când Sir Reynolds te-a numit Lyon? În acel moment, am ştiut că-mi găsisem perechea.

Partea logică a minţii lui Lyon vedea toate golurile din vis, superstiţiile tuturor

acelor ritualuri, totuşi, renunţă cu uşurinţă la orice raţiune. Nu-i păsa dacă avea sens sau nu.

— Şi eu am ştiut, chiar din acel moment, că-mi aparţineai mie.

— Amândoi ne-am împotrivit, nu-i aşa, Lyon?

— Într-adevăr,

iubito.

— N-ai fi avut nici cea mai mică şansă, bărbate. Soarta ta fusese hotărâtă deja.

Soţul ei dădu din cap.

— Acum e rândul tău să-mi pui întrebări. Vrei să-ţi vorbesc despre Lettie?

Încercă să-l privească, dar Lyon n-o lăsă să se mişte.

— Vrei să-mi povesteşti despre ea? îl întrebă, cu o voce ezitantă.

— Da. Şi acum, întreabă-mă, îi ceru el, încet.

— Ai iubit-o?

— Nu în acelaşi fel în care te iubesc pe tine. Niciodată n-am fost... mulţumit. Eram prea tânăr pentru însurătoare. Acum îmi dau seama.

— Cum era?

— Complet opusă faţă de tine. Lui Lettie îi plăcea iureşul social al

înaltei societăţi. Detesta
casa asta, viaţa la ţară. Se
dădea în vânt după
intrigi. Pe-atunci,
lucram cu Richards. Se
apropia războiul, şi
lipseam mult de-acasă.
Fratele meu, James, c
escorta pe Lettie la
diverse petreceri. În
lipsa mea, a luat-o în

patul lui.

Christina trase scurt aer în piept, semn că înțelegea.

— Lettie a murit la naştere. Şi copilul, la fel. Nu era al meu, Christina. James fusese tatăl lui. Îmi amintesc cum am stat lângă soția mea, încercând s-o

consolez. Dumnezeule, avea nişte dureri îngrozitoare. Mă rog ca tu să nu treci niciodată prin aşa ceva. Nici măcar nu-şi dădea seama că eram acolo. Tot ţipa după amantul ei.

Christinei îi venea să plângă. Durerea trădării

din partea propriului său frate trebuia să fi fost insuportabilă. Nu înțelegea. Cum putea o nevastă să-şi dezonoreze soțul într-un asemenea hal?

— Înainte de trădarea asta, tu şi fratele tău al fost apropiați? întrebă ea.

— Nu.

Se retrase de lângă Lyon, ca să-i vadă expresia. Pe chipul lui nu se citea decât nedumerire. Păcatul fostei lui soţii nu-l mai afecta.

— Niciodată nu i-ai dăruit lui Lettie inima ta afirmă Christina. Pe

fratele tău încă nu l-ai iertat, nu-i aşa, Lyon?

Fu uimit de perspicacitatea ei.

— Ai fost apropiat de James? îl întrebă din nou.

— Nu. Când eram mici, ne luam mereu la întrecere. Eu am lăsat în urmă copilăriile astea,

dar se vede clar că el n-a fost în stare s-o facă.

— Mă întreb dacă James nu era ca Lancelot, şopti ea, din povestea despre Camelot.

— Iar Lettie era Guinevere a mea? întrebă Lyon, cu un zâmbet blând.

— Poate, răspunse Christina. I-ai suporta mai uşor înşelătoria, dacă ai crede că n-a fost un păcat intenţionat?

— N-ar fi adevărat. James nu era Lancelot Fratele meu lua ce voia, şi când voia, fără să-i pese de consecinţe. Nu s-a maturizat cu

adevărat niciodată.

Christina îi ignoră asprimea din glas.

— Poate că mama ta nu l-a lăsat să se maturizeze.

— Apropo de mama, începu Lyon cu un oftat. Plănuieşti s-o ţii aici?

— Da.

— La naiba. Pentru

cât timp?

— Nu te mai încrunta. O să stea cu noi până când va dori să plece. Desigur, mai întâi trebuie s-o facem să dorească să stea, precizează ea. Am un plan ca s-o ajut, Lyon. Împreună, o vom atrage înapoi în familie. Mama ta se

simte răspunzătoare de moartea lui James.

— De ce spui asta?

— L-a ținut lângă fustele ei. Diana a spus că vă apăra pe amândoi de cruzimile tatălui vostru.

— Cum poate Diana să știe? Când a murit tata, era foarte mică.

— I-a spus mătuşa Harriett. Le-am întrebat pe amândouă, Lyon. Voiam să ştiu cât mai multe despre mama ta, ca s-o ajut.

— Şi cât o să dureze toată povestea asta? N-am răbdare să stau cu ea la masă, ascultând-o cum vorbeşte întruna

despre James.

— N-o vom lăsa să vorbească despre James, răspunse Christina. Mama ta e o femeie foarte hotărâtă…

Îl sărută pe bărbie, apoi adăugă:

— Dar eu sunt şi mai hotărâtă. Ai să mă ajuţi până la capăt?

— Vrei s-o duci în sălbăticie ca să-şi găsească un loc unde să moară? întrebă el, chicotind. Diana se teme că ai s-o faci într-adevăr.

Exasperată, Christina oftă.

— Sora ta e foarte naivă. Vrei să-ţi explic ce planuri am cu mama

ta?

— Nu.

— De ce?

— Prefer să am o surpriză. Mă gândeam doar să-ți pun încă o întrebare.

— Nici nu mă mir. Nu mai termini că întrebările.

Lyon îi ignoră

comentariul şi expresia nemulţumită.

— Îţi dai seama că uneori ai scăpări şi începi să vorbeşti în franceză? Mai ales când eşti tulburată. Limba asta se vorbea în familia ta?

În obrajii Christinei apărură două gropiţe.

Lyon îşi spuse că arăta ca un înger.

— Răspunde-mi, îi ceru el.

— Tata l-a capturat pe părintele Deavenrue ca să mă înveţe limba albilor. Dacă mama ar fi avut voie să-i vorbească, i-ar fi spus că urma să mă întorc în Anglia.

Tata a considerat că asta n-avea nicio importanţă. Nu înţelegea că albii vorbeau limbi diferite. Mai târziu, când ne-am împrietenit, Deavenrue mi-a spus că-i era foarte frică de tatăl meu. Ţin minte că asta m-a amuzat, adăugă ea. Era o reacţie necuviincioasă,

dar pe-atunci aveam doar vreo zece, unsprezece ani. Şi Deavenrue era foarte tânăr. M-a învăţat limba albilor… a albilor lui.

Râsul lui Lyon c întrerupse. Îl aşteptă să se calmeze, înainte de a continua.

— Doi ani am învăţat

limba asta, cât era ziua de lungă. Mama n-avea voie să se-apropie de Deavenrue. Era ur bărbat chipeş, pentru un alb, precizã Christina. De fapt, toţi îl ocoleau. Fusese adus acolo ca să facă o treabă, nu să le devină prieten.

— Deci, numai voi

doi stăteaţi de vorbă?

— În niciun caz. Nici eu n-aveam voie să stau singură cu el. Mereu erau cu mine cel puţin două femei bătrâne. Cu timpul, însă, am ajuns să-l plac mult pe Deavenrue, şi l-am putut convinge pe tatăl meu să fie puţin mai

prietenos cu el.

— Când şi-a dat seama Deavenrue că nu te învăţa limba potrivită? Şi cum conversa cu tatăl tău?

— Deavenrue vorbea limba noastră. Când mama mea a primit în sfârşit permisiunea de a vizita cortul lui

Deavenrue, şi m-a auzit recitând lecţiile, a ştiut imediat că nu era aceeaşi limbă pe care o învăţase când era mică.

— Şi a ieşit tărăboi? întrebă Lyon, încercând să nu râdă din nou.

— A, da! Mama l-a prins pe tata singur şi şi-a exprimat

nemulţumirea. Dacă nu s-ar fi încăpăţânat aşa s-o ţină la distanţă de misionar, nu s-ar fi irosit de pomană doi ani. Tata s-a înfuriat şi el foarte tare. A vrut să-l omoare pe Deavenrue, dar mama nu l-a lăsat.

Lyon râse.

— De ce nu te-a

învăţat mama ta?

— Nu ştia chiar atât de bine limba, şi a spus că engleza lui Deavenrue era mai bună.

— De ce preferi să vorbeşti în franceză?

— Uneori, mi-e mai uşor.

— Spune-mi că mă

iubeşti în limba familiei tale.

— Te iubesc.

— Asta-i în engleză.

— E limba familiei mele de-acum, replică ea, apoi îi repetă declaraţia în graiul tribului Dakota.

Lui Lyon i se păru că suna foarte liric.

— Iar acum, am să-ţi arăt cât de mult te iubesc, şopti Christina.

Mâinile i se strecurară pe pieptul lui, apoi în jos. Vru să-l mângâie pentru a-l face s-o dorească, dar constată că deja ardea de nerăbdare.

— Nu, am să-ţi arăt

eu mai întâi, replică Lyon.

Îşi întoarse soţia pe spate şi începu.

Mult mai târziu, adormiră amândoi, îmbrăţişaţi. Erau epuizaţi şi mulţumiţi.

Lyon se trezi în timpul nopţii. Întinse

imediat mâna spre soţia lui. De îndată ce-şi dădu seama că nu era cu el în pat, se întoarse pe-o parte şi se uită pe jos.

Christina nu era nici acolo. Somnul i se risipi pe dată. Dădu să pornească în căutarea ei, când observă că lumânările de pe

noptieră ardeau. Îşi amintea clar că le stinsese pe toate trei.

Nu înțelegea nimic – până când văzu ceaslovul negru din mijlocul cercului de lumină.

Scoarțele de piele erau înnegrite de vreme. Când luă cartea

şi o deschise, prin aer se răspândi un miros de mucegai. Paginile erau uscate şi trosneau uşor. Cu nemărginită grijă, începu să întoarcă filele darului primit de Christina.

Stătu mult timp astfel, cu capul plecat, citind jurnalul lui

Jessica. Trecu o oră, poate două. Când termină relatarea coşmarului prin care trecuse mama soţiei lui, mâinile îi tremurau.

Se ridică, îşi întinse muşchii amorţiţi, apoi se duse la vatră. Era înfrigurat, dar nu ştia dacă din cauza frigului

din cameră, sau dintr-a jurnalului.

Tocmai punea încă un lemn pe foc, când uşa se deschise în spatele lui. După ce termină de potrivit lemnul, se întoarse, cu un genunchi la podea şi braţele rezemate peste celălalt, şi-şi privi lung

frumoasa soţie.

Era îmbrăcată într-un halat lung, alb. Avea părul ciufulit şi obrajii îmbujoraţi. Se vedea clar că era nervoasă. În mâini ţinea o tavă. Paharele şi farfuriile de pe ea clănţăneau.

— M-am gândit că poate ţi-e foame. M-am

dus să…

— Vino aici, Christina.

Vorbea în şoaptă. Christina se grăbi să se apropie. Puse tava pe pat, apoi se duse repede în faţa soţului ei.

— L-ai citit? întrebă ea.

Înainte de a-i

răspunde, Lyon se ridică. Îi puse mâinile pe umeri.

— Voiai să-l citesc, nu?

— Da.

— Spune-mi de ce.

— Măsură pentru măsură, Lyon. Sunt cuvintele tale, bărbate. Ţi-ai deschis inima faţă

de mine când mi-ai vorbit despre James şi Lettie. Nu puteam să rămân mai prejos.

— Îţi mulţumesc, Christina.

Glasul îi tremura de emoţie.

Christina făcu ochii mari.

— De ce-mi

mulţumeşti?

— Pentru că ai încredere în mine, răspunse el, sărutându-i fruntea încreţită. Când mi-ai dat jurnalul mamei tale, mi-ai dăruit şi încrederea ta.

— Aşa…?

Lyon zâmbi.

— Da.

O sărută din nou, tandru, apoi îi propuse să mănânce împreună în faţa focului.

— Şi vom sta de vorbă? întrebă Christina. Vreau să-ţi spun aşa de multe lucruri! Sunt atâtea hotărâri pe care le avem de luat, Lyon.

— Da, iubito, vom
vorbi, îi promise el.

Imediat ce Christina
se întoarse să ia tava,
Lyon luă una dintre
păturile de pe fotoliu şi
o întinse pe covor. Soţia
lui îngenunche şi puse
tava în centrul păturii.

— Vrei să-ţi aduc
halatul? îl întrebă.

— Nu, răspunse
Lyon zâmbind. Vrei ca
eu să ţi-l scot pe-al tău?

Se întinse pe-o parte,
rezemat într-un cot, şi
luă o felie de brânză.
Rupse o bucăţică, pe
care i-o dădu Christinei.

— Crezi că Jessica era
nebună? îl întrebă ea.

— Nu.

— Nici eu. Unele dintre însemnările ei sunt foarte ciudate, nu-i aşa? I-ai putut simţi chinul, Lyon, cum i l-am simţit eu, când i-am citit jurnalul?

— Era înfricoşată, răspunse el. Şi, da, i-am simţit durerea.

— La început, n-am

vrut să-i citesc cugetările. Merry m-a pus să iau jurnalul cu mine. Mi-a spus că, după un timp, am să mă răzgândesc. Şi a avut dreptate.

— Şi-a ţinut făgăduiala faţă de mama ta. Te-a crescut, te-a iubit ca pe copilul ei, şi

te-a făcut să devii puternică. Astea au fost dorințele lui Jessica, nu-i așa?

Christina dădu din cap.

— Nu întotdeauna sunt puternică, Lyon. Până în noaptea asta, mi-era frică de el.

— De tatăl tău?

— Prefer să nu-l numesc tată, şopti ea. Mi se face rău când mă gândesc că prin vene-mi curge sângele lui.

— Şi de ce nu-ţi mai e frică?

— Fiindcă acum ştii şi tu. Mă temeam să nu crezi că Jessica avea mintea… slabă.

— Christina, când ai intrat în bibliotecă iar eu stăteam de vorbă cu Richards, tocmai terminaserăm o discuţie despre tatăl tău. Richards mi-a spus despre un incident numit „afacerea Brisbane“. Ai auzit ceva?

— Nu. N-aş trage niciodată cu urechea.

Lyon dădu din cap. Îi povesti repede întâmplările care duseseră la asasinarea familiei Brisbane.

— Bieţii copii, murmură Christina. Cine-ar ucide nişte micuţi nevinovaţi?

— N-o să-ţi placă răspunsul. Nu ţi-aş fi spus povestea asta, dacă nu era importantă. Soţia şi copiii lui Brisbane au fost omorâţi cu toţii la fel.

— Cum?

— Li s-a tăiat beregata.

— Nici nu vreau să-

mi imaginez, şopti ea.

— În jurnal, Jessica vorbeşte despre doi oameni cu care a călătorit până la Black Hills. Îţi mai aduci aminte?

— Da. Se numeau Emily şi Jacob. Şacalul i-a omorât.

— Cum?

— Le-a tăiat… O, Lyon, le-a tăiat beregata! Vrei să spui…

— Aceeaşi metodă, dădu el din cap. O coincidenţă, poate, dar instinctul îmi spune că baronul a asasinat familia Brisbane.

— Nu te poţi confrunta cu el?

— Nu aşa cum ai vrea tu. O să-i forţăm mâna, Christina. Îţi dau cuvântul meu. Eşti de acord să laşi totul în seama mea?

— Da.

— De ce?

— De ce, ce? ocoli ea răspunsul.

Privea intenţionat în

jos, evitându-i ochii. Lyon o trase uşurel de o şuviţă de păr.

— Vreau să te aud rostind cuvintele, nevastă.

Christina trecu lângă el. Încet, îl luă de mână. Când degetele i se petrecură printre ale lui, îi răspunse:

— Am încredere în tine, Lyon. Din toată inima.

Capitolul 16

Merry şi cu mine ne-am făcut o făgăduială. Ea mi-a jurat să aibă grijă de tine dacă mie mi se întâmpla ceva, iar eu mi-am dat cuvântul de a găsi o cale să-l duc pe Acvilă Albă înapoi la familia lui, dacă ea păţea ceva.

Din acel moment, mi-

au pierit toate temerile.

Promisiunea ei îmi aducea pacea în suflet. Avea să te ţină în siguranţă. Te iubea deja, Christina. Vedeam în felul cum te ţinea în braţe, cum te strângea tandru la piept până adormeai.

Avea să-ţi fie o mamă bună.

Însemnare în jurnal,
3 noiembrie 1795

Lyon încerca să-şi păstreze calmul. Îşi tot spunea că micul dejun avea să ia sfârşit curând, că Richards trebuia să sosească din clipă-n clipă, şi că era mulţumit

de răbdarea pe care o avea Christina cu mama lui. Eforturile însă îi tăiau pofta de mâncare, lucru pe care toată lumea de la masă se simţea datoare să-l comenteze.

Era înconjurat de familie şi o găsea o împrejurare foarte

nefericită. Mătuşa Harriett sosise în după-amiaza dinainte, cu Diana. Contele de Rhone apăruse şi el întâmplător, o oră mai târziu.

Lyon stătea în capul mesei, cu Rhone în stânga şi Christina la dreapta. În faţă o avea

pe mama lui, aşezată în capătul opus al mesei. Mătuşa Harriett şi Diana încercau pe rând s-o atragă în conversaţie. Dar se oboseau de pomană. Mama lui Lyon nu ridica privirea din farfurie decât când voia să spună câte ceva despre James al ei.

În curând, Lyon strângea din fălci de-i trosneau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, lasă-l în pare pe Rhone, izbucni mătuşa Harriett. Băiatul ăsta o să moară de foame dacă nu-l laşi să mănânce, copilă.

— James avea

întotdeauna un apetit foarte sănătos, interveni marchiza.

— Sunt sigură, mamă, răspunse Christina, după care schimbă imediat subiectul. Îți place camera?

— Nu-mi place deloc. E prea luminoasă.

Şi dacă tot a venit vorba despre neplăcerile mele, te rog să-mi spui de ce insişti să nu mă îmbrac în negru. Culoarea aceea îi plăcea lui James, să ştii.

— Mamă, vrei să încetezi, te rog, să mai vorbeşti despre James? o rugă Diana.

Christina clătină din cap spre ea.

— Lyon? îl întrebă, zâmbindu-i. Când crezi că va sosi Richards? Abia aştept să plecăm.

Lyon se încruntă.

— Nu pleci nicăieri, îi reaminti el. Am mai discutat despre asta, Christina.

— James era mereu pe drumuri, comentă mama lui.

Toți o priviră încruntați, în afară de Christina.

— Când vom discuta despre aranjamentele pentru căsătorie? întrebă mătuşa Harriett, încercând să risipească

tăcerea penibilă.

— Nu vreau deloc să mai aşteptăm, spuse Diana, roşind, apoi adăugă: vreau să mă mărit imediat, la fel ca Lyon şi Christina.

— La noi, împrejurările au fost altfel, spuse Lyon, făcându-i cu ochiul

Christinei. Nu vei fi la
fel de norocoasă cum
am fost eu. Ai s-aştepţi
şi vei avea o nuntă cum
se cuvine.

— Şi James voia să se
însoare, interveni
marchiza. Dar n-a găsit
nicio femeie vrednică
de el.

Lyon se încruntă.

Christina îşi puse mâna peste pumnul lui strâns.

— Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, îi spuse ea. Ar trebui să te îmbraci mai des în albastru.

Lyon îi văzu lucirea din ochi şi înţelese ce urmărea. Zâmbi.

— Iar tu eşti

frumoasă întotdeauna, răspunse, aplecându-se să-i şoptească: totuşi, te prefer fără niciun fel de haine pe tine.

Christina roşi de plăcere. Rhone le surâse, apoi se întoarse spre mătuşa lui Lyon.

— Mai crezi că Diana şi cu mine nu ne

potrivim? o întrebă. Aş
dori să avem
încuviinţarea dumitale.

Mătuşa Harriett îşi
luă evantaiul, agitându-
şi-l prin dreptul feţei în
timp ce se gândea la un
răspuns.

— Am să v-o dau,
dar nu cred că veţi fi la
fel de compatibili ca

Lyon şi Christina. Se
vede clar cât de bine se
înţeleg.

— A, şi noi suntem
nepotriviţi, interveni
Christina. Rhone şi
Diana se potrivesc mult
mai bine unul cu
celălalt. Au fost crescuţi
la fel.

Mătuşa Harriett î

aruncă o privire pătrunzătoare.

— Acum, că faci parte din familie, n-ai vrea să-mi spui şi mie unde ai crescut, copilă?

— În Black Hills, răspunse Christina.

Apoi se întoarse spre Lyon.

— Contesa va spune,

cu siguranță, și ar trebui să-ți pregătesc familia, nu crezi?

— Contesa n-o să scoată o vorbă, replică Lyon. Atâta vreme cât îi curg banii, o să-ți țină secretele în siguranță până vei fi tu gata să le dezvălui.

— Ce secrete? se

încruntă Diana.

— Are dreptul la viaţa ei personală, interveni Rhone, făcându-i cu ochiul Christinei.

Mătuşa Harriett pufni neelegant.

— Prostii. Aici suntem în familie. N-ar trebui să existe niciun

fel de secrete, decât dacă ai făcut ceva de care să-ţi fie ruşine, Christina, şi sunt sigură că nu e cazul. Eşti o fată bună la inimă, adăugă ea.

Făcu o pauză, pentru a-şi întări cuvintele, înclinându-şi capul spre marchiză.

— Şi James era un

om foarte bun la inimă, declară aceasta.

Nimeni n-o luă în seamă.

— Ei, o îmboldi Diana pe Christina.

— M-a crescut neamul Dakota.

Credea că afirmaţia ei avea să stârnească reacţii imediate. Dar toţi o

priveau aşteptând să continue. Se întoarse spre Lyon.

— Nu cred că au înţeles, dragostea mea, îi răspunse el.

— Ce neam e ăsta, Dakota? întrebă mătuşa Harriett. Nu-mi amintesc să fi cunoscut pe nimeni cu acest

nume. Cred că nu sunt englezi, conchise ea, cu o nouă mişcare a evantaiului.

— Nu, nu sunt englezi, îi zâmbi Lyon.

— O familie numeroasă? se interesă mătuşa Harriett, încercând să înţeleagă de ce Lyon zâmbea, iar

Christina roşea.

— Foarte numeroasă, răspunse el tărăgănat.

— Ei, şi de ce n-am auzit de ei?

— Sunt indieni, anunţă Christina, după care aşteptă o reacţie adevărată.

Aceasta nu întârzie.

— Nici nu-i de

mirare că n-am auzit… Doamne sfinte, sălbatici, vrei să spui? exclamă mătuşa Harriett.

Christina vru să-i explice că nu-i plăcea cuvântul „sălbatici“ – contesa folosise adesea această descriere – şi că oamenii din tribul Dakota erau blânzi şi

iubitori, dar hohotele
mătuşii Harriett şi ale
Dianei o întrerupseră.

Mătuşa Harriett fu
prima care se opri.
Observase că Rhone,
Lyon şi Christina nu
râdeau.

— Nu cumva
glumeşti, nu-i aşa,
Christina? întrebă ea.

— Nu, nu glumesc. Rhone? Nu pari prea surprins.

— Eu am fost mai bine pregătit pentru o asemenea veste, îi răspunse el.

— Va să zică, Black Hills sunt în Franţa? se interesă Diana, încercând să se

lămurească.

Întrebarea ei îl amuză pe Lyon.

— Lui James îi plăcea să călătorească în Franţa, anunţă mama lui. Avea mulţi prieteni acolo.

Mătuşa Harriett o luă pe Christina de mână.

— Draga mea, iartă-mă că am râs. Probabil

mă crezi îngrozitor de
indisciplinată. A fost o
mare surpriză. Te rog să
nu crezi că te cred
inferioară în vreun sens.

Christina nu se
supărase, dar îşi dădea
seama că mătuşa
Harriett aşa credea. Îi
zâmbi, spunând:

— Mătuşă Harriett, la

drept vorbind, am ajuns
să-mi dau seama că
oamenii mei sunt mult
mai civilizaţi decât
englezii. O mărturisesc
cu multă mândrie.

— James era
întotdeauna foarte
civilizat, cu oricine, nu
se lăsă marchiza.

Mătuşa Harriett c

bătu pe Christina pe mână, apoi îşi privi încruntată ruda.

— Millicent, mormăi ea, ai de gând să încetezi, pentru numele lui Dumnezeu? încerc să discut serios cu Christina.

Apoi îi zâmbi din nou Christinei.

— Abia aştept să-mi povesteşti întâmplări din copilăria ta, Christina. Ai să mi le împărtăşeşti?

— Cu cea mai mare plăcere.

— Iar acum, te sfătuiesc să nu mai spui nimănui din afara familiei. Străinii n-ar

înţelege. Înalta societate e o adunătură de neghiobi superficiali, dădu ea viguros din cap. Şi nu vreau să ajungi victima unor bârfe răutăcioase.

— Aveai obiceiuri ciudate, când trăiai cu…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diana

strigă Lyon.

— E-n regulă, răspunse Christina. E doar curioasă.

— Să schimbăm subiectul, propuse Rhone.

Mătuşii Harriett nu-i plăcea felul cum o privea Diana pe Christina, cu gura

căscată şi o fascinaţie aproape prosteasc
Îngrijorată pentru sentimentele Christinei, mătuşa se grăbi să-i distragă fetei atenţia.

— Lyon? Diana a insistat să aducă acel căţel indisciplinat pe care l-a primit de la Rhone. Spera să-l ţii la

tine, cât timp suntem noi la Londra. Nu-i aşa, Diana?

— A, da, ar fi o cruzime să ţinem căţeluşa legată în casa din oraş. Christina, ai avut şi tu un căţel când erai mică? Existau câini în… oraşul vostru?

— Era un sat, nu un

oraş, răspunse Christina, deranjată de insistenţa cu care o privea cumnata ei.

— Dar erau şi câini?

— Da, erau. Totuşi, nu stăteau mult pe lângă noi, şi nu erau consideraţi animale de casă.

— James îndrăgea

animalele. Avea un câine pătat foarte frumos, pe care-l botezase Fidelul.

— Un nume foarte nepotrivit, după părerea mea, remarcă Lyon. Nu eşti de acord, Christina? o întrebă, făcându-i din nou cu ochiul.

Chiar atunci apăru în

uşă Brown şi anunţă că
Sir Fenton Richards
tocmai sosise.

Christina şi Lyon se
ridicară să plece.

— Aş dori să vin şi
eu cu voi şi Richards,
spuse Rhone.

Lyon aruncă o
privire spre Christina, o
văzu dând din cap, apoi

îi spuse lui Rhone că-i
accepta bucuros
ajutorul.

Christina ajunsese la
jumătatea drumului
spre uşă, când Diana o
întrebă:

— Christina? De ce
nu stăteau mult câinii la
voi? Ce se întâmpla cu
ei?

— Îi mâncam! răspunse Christina, încercând să nu râdă.

Mătuşa Harriett îşi scăpă evantaiul. Diana scoase un ţipăt de uimire. Lyon nici nu clipi, până când se auzi vocea hotărâtă a mamei lui.

— James nu-şi mânca

niciodată câinii. Îi… O, Doamne, ce-am spus?

Toţi izbucniră în râs. Până şi marchiza zâmbi. Un zâmbet mic, dar tot zâmbet era.

Christina îşi spuse că era un început promiţător. Îmbrăţişarea lui Lyon i-o confirmă.

— Diana, glumeam

doar. Nu ne mâncam câinii. N-ai de ce să-ţi faci griji, n-am să-ţi frig căţeluşa pentru cină. Îţi dau cuvântul meu.

— Nu-şi calcă niciodată cuvântul, confirmă Lyon. Decât, desigur, dacă i se face foarte foame, adăugă el, înainte de a-şi conduce

soţia afară din cameră.

Când Lyon şi Christina intrară în bibliotecă, zâmbind de parcă n-ar fi avut nicio grijă, Richards îi privi nedumerit.

Atitudinea lor nu se potrivea deloc cu mesajul misterios pe care-l primise cu o zi în

urmă.

— Deci, s-a rezolvat problema? îl întrebă el pe Lyon, în loc de salut.

— Nu, mai avem nevoie de ajutorul tău, îl anunţă Lyon, redevenind serios. Cât de obosit eşti, Richards? Te simţi în stare să mai faci un drum?

— Unde?

— Până la fosta moşie a Contelui de Acton.

— Sunt patru ore călare, nu?

— De la Londra, îi aminti Lyon. De-aici sunt numai două.

— Şi cine locuieşte acolo acum?

— Nimeni. Am aflat că uşile şi ferestrele casei sunt ferecate.

Richards se întoarse spre Christina.

— Mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai, draga mea. Am gâtul uscat. Am pornit la crăpatul zorilor şi n-am stat să iau micul dejun.

— Îți voi servi masa imediat, răspunse Christina. Ai nevoie de putere, pentru sarcina care te așteaptă, adăugă ea, ieșind din bibliotecă.

Richards închise ușa, apoi se întoarse spre Lyon.

— Ți-am trimis soția de-aici, ca să putem

vorbi între patru ochi.

— N-am niciun secret faţă de Christina.

— M-ai înţeles greşit. Nu e un secret. Dar soţia ta s-ar tulbura. S-ar putea să fie bine să aştepţi până ne întoarcem, ca să-i spui. Baronul Stalinsky s-a întors. Ieri a sosit. Voia

să vină să-şi întâlnească fiica imediat. Când am auzit, i-am spus că tu şi Christina sunteţi plecaţi în vizită la nişte rude din nord. I-am spus că reveniţi amândoi la Londra poimâine. Sper că am procedat bine, Lyon. A fost o inspiraţie de moment.

— Bine gândit, răspunse Lyon. Unde locuieşte baronul?

— La familia Porter. Vor da o petrecere pentru el, miercuri seara. Baronul speră să-şi întâlnească fiica acolo.

Oftă prelung.

— Nu mai putem amâna, mormăi el.

— Christina încă mai crede că tatăl ei va încerca s-o omoare?

— Plănuieşte să-l ademenească în sensul ăsta.

— Şi mie când ai de gând să-mi explici totul? întrebă Richards.

— În drum spre casa lui Acton. Vine şi

Rhone cu noi. Ar trebui
să rezolvăm repede,
lucrând toţi trei
împreună.

— Lucrând ce?

— Vom săpa sub
tufele de trandafiri.

Lyon, Richards şi
Rhone nu s-au întors la
Lyonwood până pe

înserat. Erau la fel de posomoriţi ca vremea.

Christina tocmai intrase în casă, când cei trei năvăliră pe uşa din faţă, uzi de ploaie.

Se întâlniră în hol. Lyon era leoarcă. Văzând-o pe Christina în aceeaşi stare, scutură din cap nemulţumit.

Din păr îi zburară stropi de apă.

— Arăţi ca o pisică înecată, îi mormăi el încruntat, scoţându-şi vestonul ud. Rochia Bordeaux a Christinei era mulată pe trup, dezvăluindu-i indecent formele, iar părul lăţos îi cădea peste ochi.

Rhone şi Richards
fură conduşi pe scară,
de Brown. După ce
prietenii lui dispărură
sus, Lyon se întoarse
spre soţia sa.

— Ce Dumnezeu ai
făcut afară?

— Nu e nevoie să
strigi la mine, replică
ea. Aţi găsit…

— Ai idee câte afurisite de tufe de trandafiri sunt acolo? Nu? Probabil că bunicul tău era obsedat de trandafiri. Erau sute şi sute.

— Vai de mine! exclamă Christina. Deci, n-aţi reuşit nimic? Ţi-am spus că ar fi trebuit

să vin şi eu. Puteam să vă ajut.

— Degeaba strigi la mine. Am găsit caseta. Poţi să te calmezi.

— Nu strig la tine, răspunse Christina, aruncându-şi peste umăr părul ud. Dar nu pot fi foarte înţelegătoare cu

problemele pe care le-aţi avut. Am pierdut nenorocitul ăla de câine.

— Ce?

— Am pierdut nenorocitul de câine, repetă ea, făcând eforturi să se calmeze. Se pare că amândoi am avut o zi proastă. Sărută-mă, Lyon. Şi pe

urmă, te rog să-ți iei vestonul pe tine. Trebuie să mă ajuți să caut cățelul Dianei.

— Ai înnebunit? N-ai să mai ieşi din casă când plouă aşa cu găleata, şi cu asta am terminat.

Christina îl apucă de cămaşa udă, îl sărută pe gură, apoi se întoarse şi

porni spre casă.

— Trebuie să găsesc câinele. Diana e sus, încercând disperată că creadă că nu l-am mâncat, mormăi ea.

Râsul lui Lyon o opri în loc. Se întoarse spre el, încruntată.

— Iubito, doar nu poate crede că ai făcut

aşa ceva.

— Nu trebuia să fac gluma aia, recunoscu Christina. I-am spus c-o tachinam doar, dar am impresia că nu mă crede. Eu am fost ultima persoană văzută cu cățelul. Am auzit-o spunându-i de mai multe ori mătuşii

Harriett asta. Lyon, nu
voiam decât să-l las să
zburde puţin. Biata
căţeluşă arăta nefericită,
închisă în casă. Pe
urmă, s-a luat după un
iepure, şi aproape toată
ziua am căutat-o.

Rhone apăru pe
scară. Înjurăturile lui
atraseră atenţia

Christinei. Fără a se opri să le vorbească, deschise uşa din faţă şi ieşi.

Îl auziră fluierând după căţea.

— Vezi? spuse Christina. Şi Rhone ne ajută s-o căutăm.

— N-are încotro, răspunse Lyon. Vrea că Diana să fie fericită. Şi

n-am să fac ceea ce-mi ceri decât pentru că şi eu vreau să fii fericită. Ai înţeles? mai mormăi el, trântind uşa din faţă.

Christina îşi stăpâni râsul până după plecarea lui, ştiind că dacă o auzea s-ar fi înfuriat de-a binelea.

Soţul ei găsi căţeluşa

năzdrăvană peste vreo
oră. Stătea încovrigată
sub streaşina din spatele
grajdurilor.

După ce Lyon reveni
în casă, la căldură, şi se
uscă, buna dispoziţie îi
mai reveni. Luară cina,
apoi se retrase cu Rhone
şi Richards în bibliotecă,
la o sticlă de brandy.

Christina fu mulţumită să rămână singură. Nu se simţea prea bine. Mâncarea grea de la masă îi căzuse rău, şi încă mai avea stomacul deranjat.

Lyon reveni sus pe la miezul nopţii. Christina stătea ghemuită în mijlocul patului,

aşteptându-l.

— Credeam că dormi, îi spuse el, începând să se dezbrace.

Soţia lui îi zâmbi.

— Şi să pierd ocazia de a-mi vedea bărbatul dezbrăcându-se? Niciodată. Lyon, nu cred c-am să mă obişnuiesc vreodată să

mă uit la tine.

Îşi dădu seama, după zâmbetul lui arogant, că-i plăcea complimentul.

— Am să-ţi arăt ceva şi mai frumos, o tachină el.

Se duse la consolă, luă o casetă de lac negru şi o aduse pe pat.

— Am mutat nestematele din caseta veche în asta. E mai solidă, adăugă el.

Christina îl aşteptă să se aşeze lângă ea, după care deschise caseta. Pietrele erau acoperite cu o cârpă mică, pătrată. Părea să nu aibă curaj s-o dea la o parte, ca să le

vadă.

Lyon nu-i înţelegea ezitarea. Luă cârpa, o despături şi turnă nestematele în casetă. Erau de toate culorile curcubeului, safire, rubine şi diamante. Numărară douăzeci, socotind că aveau o valoare care ar fi

asigurat multă vreme traiul unui om oricât de lacom.

Lyon era nedumerit, căci Christina continua să nu aibă nicio reacţie.

— Iubito, ai idee ce preţ vor scoate pietrele astea?

— A, da, Lyon, înţeleg, şopti ea. Preţul

a fost viața mamei mele. Te rog, pune-le la loc acum. Nu vreau să mă uit la ele. Le găsesc foarte urâte.

Lyon o sărută, apoi îi îndeplini dorința. După ce ajunse înapoi la pat, o cuprinse în brațe. Se gândi un moment să-i spună că Baronul

Stalinsky era la Londra, apoi conchise că nici a doua zi nu era prea târziu ca să-i dea vestea cea proastă.

Christina credea că aveau mai mult timp ca să-şi pună planul în aplicare. Ziua ei trecuse de două săptămâni, şi bănuia că tatăl ei avea

alte treburi care-l ţineau departe de Anglia.

Lyon stinse lumânările şi închise ochii. Nu-şi mai amintea când fusese ultima oară atât de obosit. Tocmai începea să adoarmă, când Christina îl înghionti.

— Lyon? Îmi promiţi

ceva?

— Orice, iubito.

— Să nu-mi dăruieşti niciodată pietre preţioase.

Înverşunarea din vocea ei îl făcu să ofteze.

— Îţi promit.

— Mulţumesc, Lyon.

— Christina?

— Da?

— Promite-mi c-ai să mă iubeşti toată viaţa.

— Îţi promit.

Distinse din vocea ei că zâmbea şi dintr-o dată înţelese că nu era atât de obosit pe cât crezuse.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru el.

— Lyon al meu, te

iubesc, şi te voi iubi la nesfârşit.

— Niciun om nu poate cere mai mult decât atât, răspunse Lyon tărăgănat, în timp ce o întorcea cu faţa spre el.

Se gândea să facă dragoste încet, tandru, dar în cele din urmă

ajunseră la o împreunare pătimaşă şi sălbatică, întru totul satisfăcătoare. Păturile şi pernele zăceau pe jos. Christina adormi acoperită de trupul lui Lyon. Acesta era atât de mulţumit, încât încă nu voia să adoarmă. Voia să savureze momentul,

căci nu-i dădea pace gândul că aceea putea fi liniştea dinaintea furtunii.

Capitolul 17

Iartă-mă că n-am mai scris în acest jurnal de atâta timp. Am fost mulţumită şi n-am vrut să-mi amintesc trecutul. Dar acum ne pregătim să părăsim acest liman sigur. N-am să-ţi mai pot vorbi, prin mijlocirea jurnalului, luni de zile, până ne vom

aşeza amândouă într-un loc nou. Plănuiesc să mă alătur altui convoi de căruţe. Drumul spre vest e plin de nou-veniţi. Valea de jos e singura cale pe unde căruţele pot ajunge în munţi. Cu siguranţă, cuiva i se va face milă de noi şi ne va oferi ajutorul.

E oare doar o fantezie

pentru mine să cred că s-ar putea să supravieţuim?

Voi încheia această însemnare cu o rugăminte, Christina. Ţi-aş cere să-mi promi ţi un lucru, copilă dragă. Dacă scăpăm cu viaţă şi, într-o zi, găseşti acest jurnal, să ai un gând bun pentru mine.

Şi să ţii minte, Christina, să ţii minte întotdeauna cât de mult te-am iubit.

Însemnare în jurnal,
20 mai 1796

Sosise vremea să facă faţă şacalului.

Christina era

nervoasă, deşi nici pe departe la fel de neliniştită ca soţul ei. Lyon avea o expresie sumbră. Drumul de la casa lor din Londra până la locuinţa lui Porter se desfăşurase în tăcere. Lyon nu voia s-o lase pe Christina să coboare din trăsură.

— Iubito, eşti sigură că e totul în regulă?

Christina îi zâmbi.

— Mă simt foarte bine, serios.

— Doamne, cât aş vrea să fi avut vreo cale de a nu te amesteca în povestea asta, şopti el. Mi se pare că eşti palidă.

— Ar trebui să-mi

faci complimente pentru rochia cea nouă, Lyon. Tu ai ales materialul, mai ţii minte? îl întrebă ea, deschizând uşa trăsurii.

— Ţi-am mai spus câte de bine îţi stă, murmură Lyon.

În sfârşit, coborî din trăsură şi se întoarse s-o

ajute. Îşi spuse că arăta minunat. Rochia din catifea de un albastru regal avea corsajul en-coeur, decent, iar părul îi era legat cu o panglică de catifea albastră petrecută printre buclele mătăsoase.

Christina piguli o scamă de pe vestonul

negru al lui Lyon.

— Şi tu arăţi frumos, îi spuse ea.

Lyon cătină din cap, potrivindu-i pe umeri pelerina albastră asortată.

— Anume o faci. Nu mai tot încerca să-mi alungi grijile. N-ai să reuşeşti.

— Îți place să-ți faci
griji, bărbate?

Nu se osteni să-i
răspundă.

— Mai promite-mi o
dată.

— N-am să mă mișc
de lângă tine, repetă ea
jurământul pe care i-l
mai făcuse de cel puțin
o duzină de ori. Orice-

ar fi, am să rămân lângă tine.

Lyon dădu din cap. O luă de mână şi porni pe trepte.

— Nu ţi-e frică, nu-i aşa, iubito?

— Puţin, şopti Christina. Richards m-a asigurat că justiţia din Anglia e egală cu aceea

a tribului Dakota. Sper
să aibă dreptate, Lyon,
altfel va trebui să luăm
problema în propriile
noastre mâini.

Vocea îi deveni mai
aspră.

— Deschide uşa,
bărbate. Hai, să
terminăm odată cu
prefăcătoria asta de

revedere fericită.

Richards îi aştepta în antreu. Christina fu surprinsă de entuziasmul cu care-i primi. Şi lui Lyon îi pierise expresia înnegurată. Se purta de parcă nu şi-ar mai fi văzut prietenul de multă vreme, aşa cum

voiau să creadă toată lumea.

După ce-şi salutară amfitrionul, un bărbat trupeş, cu o mutră acră, Christina întrebă dacă Baronul Stalinsky era în salonul de primire.

— Îmi imaginez ce nerăbdătoare eşti să-ţi cunoşti tatăl, declară

Porter, emoţionat. E
încă sus, dar sigur va
coborî şi el, în câteva
clipe. Am invitat cât
mai puţini oameni,
draga mea, ca să poţi
conversa în voie cu tatăl
dumitale. Desigur, aveţi
multe veşti de depănat.

Lyon luă capa
Christinei, i-o dădu

valetului, apoi îi spuse lui Porter că-şi conducea soţia în salon.

Când îi luă mâna într-a lui, o simţi tremurând. Zâmbea tot timpul, dar imboldul de a o duce pe Christina acasă, pentru a se întoarce să se confrunte singur cu tatăl ei, era

copleşitor.

Indienii Dakota judecaseră bine, îşi spuse el. După câte ştia de la Christina, o defăimare verbală era de ajuns pentru o provocare la duel.

Ceea ce urma era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Justiţia se

realiza repede. Poate că sistemul era puţin cam barbar, dar simplitatea sa îi plăcea lui Lyon.

În salon erau doar optsprezece musafiri. Lyon îi numără, în timp ce soţia lui conversa îndelung cu gazda. Deşi stăteau alături, Lyon nu era atent la ceea ce

discutau cele două femei. Richards i se alăturase, şi încerca să asculte comentariile prietenului său despre avantajele schimbării vremii.

Când gazda ieşi, Christina se întoarse spre Richards.

— Ştiai că

amfitrionul nostru a lucrat pentru guvern la fel ca dumneata?

— Da.

Îl aşteptă să spună mai mult, iar când-Richards nu mai adăugă nimic, nu-şi ascunse nemulţumirea.

— Lyon, doamna Porter a exagerat,

desigur, funcţia soţului ei, dar a menţionat un lucru foarte interesant.

— Ce anume, iubito? o întrebă Lyon, cuprinzând-o pe după umeri.

— E o bârfitoare, începu Christina. Când a văzut cum te-a salutat Richards, s-a lăudat că şi

soţul ei se bucurase de aceleaşi favoruri, în tinereţe. Am întrebat-o de ce s-a retras, şi mi-a spus că nu ştie toate detaliile, dar ultima misiune l-a dezgustat. Părea să se fi ocupat de un proiect care i-a cauzat anumite neplăceri unui bun

prieten al lui. Da, chiar
aşa a spus: „neplăceri“.

— „Neplăceri“? Nu
înţeleg. Tu pricepi ceva,
Richards? întrebă Lyon.

Richards o privea
lung pe Christina.

— Ai face bine să
lucrezi pentru noi,
Christina. Ai descoperit
ceea ce-am reuşit eu să

deduc după o muncă de câteva ore.

— Lyon, poți ghici care e numele acelui bun prieten al lui Porter?

— Stalinsky, răspunse Lyon.

— Poate n-a fost vinovat de nimic, Christina. Singura lu

greşeală a fost aceea că s-a împrietenit cu baronul. Avea încredere în el – şi încă mai are, în fond. Nu uita, l-a invitat în casa lui. Cred c-ai să înţelegi cât de uşor îi e să-ţi câştige încrederea, când îl vei cunoaşte.

— După măsurile englezilor, poate,

replică ea. Nu şi după ale mele. Aparenţele şi bunele maniere ascund adesea un suflet negru. Deci, nici acum nu eşti convins că Lyon şi cu mine avem dreptate în legătură cu baronul?

— Ba sunt convins. Instanţa, însă, s-ar putea să nu vadă lucrurile la

fel ca noi, şi din acest motiv ocolim propriul nostru sistem legal. Există destui care cred că Jessica îşi pierduse minţile. Argumentul că mama ta îşi imaginase…

— Îşi imaginase semnul pe care i l-a făcut baronului la ochiul drept, când a

încercat s-o omoare? Şi-a imaginat că le tăiase beregata prietenilor ei? Şi-a imaginat că i-a furat nestematele şi le-a ascuns sub trandafiri? Ai văzut pietrele cu ochii dumitale, Richards. Sau ţi-ai imaginat, doar, că le-ai văzut?

Richards îi zâmbi.

— Zău că ar trebui să lucrezi pentru mine, îi răspunse el. Şi acum, ca să-ţi combat argumentele. Unu, baronul i-ar putea aduce pe alţii care să depună mărturie pentru el, spunând cu totul altă poveste despre felul

cum s-a ales cu cicatricea. Doi, Jessica a fost singura care l-a văzut omorându-i pe cei doi oameni din convoiul acela de căruțe. Singura dovadă e jurnalul ei. La tribunal, n-ar fi de ajuns. Trei, pietrele scumpe sunt o realitate,

dar – adăugă el în şoaptă – n-avem decât relatarea lui Jessica în sensul că soţul ei le dobândise pe căi necurate. Era rege, aminteşte-ţi, – iar nestematele făceau parte din tezaurul lui. Faptul că era un dictator nemilos e ultimul meu

argument. Dacă vom aduce vorba în faţa instanţei, nu va însemna nimic. Baronul nu va face decât să aducă nenumăraţi martori care să declare cât de bun era cu supuşii lui.

— Îşi va recunoaşte păcatele, în faţa mea, şopti Christina.

— Iar soţul tău şi cu mine vom aranja să ţi se facă dreptate, cu sau fără mărturisirea tatălui tău.

— Christina, tatăl tău tocmai a intrat în cameră, anunţă Lyon cu un zâmbet larg, dar strângându-i şi mai tare mâna.

Sosise momentul – şi, o dată cu el, un nou val de mânie. Christina zâmbi forţat, se întoarse de lângă soţul ei şi porni spre omul care o aştepta lângă uşă. Imediat ce-l văzu, înţelese atracţia fizică pe care o exercita. Baronul Stalinsky era un om

care atrăgea atenţia. Îmbătrânise frumos. Nu avea părul alb, ci înspicat cu argintiu. Anii nu-i cocoşaseră umerii, nici nu-l îngrăşaseră. Era înalt, zvelt, cu o ţinută regală. Ceea ce atrăgea atenţia era culoarea ochilor lui – un albastru

pătrunzător. Christinei îi părea rău că aveau atâtea atribute fizice în comun.

Baronul îi zâmbea. Ochii lui erau plini de lacrimi şi toată lumea din cameră îi putea vedea gropiţa din obrazul drept.

Christina se

concentră asupra cicatricei de sub ochi.

Se opri la un pas distanță și făcu o reverență curtenitoare, rugându-se tot timpul să n-o trădeze vocea.

Știa că trebuia să-l lase s-o îmbrățișeze, iar la acest gând i se încreța pielea pe trup.

Toți invitații erau atenți la ei. Nu-și lua un moment privirea de la șacal și o îngrețoșa faptul că toți zâmbeau înduioșați.

Se uitară mult timp unul la altul, fără să scoată o vorbă. Îl simțea pe Lyon lângă ea și, când acesta o luă dintr-o

dată de mână, îşi regăsi stăpânirea de sine.

Lyon încerca să-i dea putere.

— Bună seara, tată. Mă bucur că te cunosc, în sfârşit.

Baronul Stalinsky păru să se dezmeticească, întinse mâinile s-o prindă de

umeri.

— Şi eu sunt peste măsură de bucuros, Christina. Nici nu ştiu ce să-ţi spun. Atâţia ani pierduţi… şopti el, în timp ce o lacrimă i se desprindea de pe genele dese.

Christina îşi retrase mâna din strânsoarea

lui Lyon şi-i şterse lacrima de pe obraz. Oaspeţii văzură gestul, şi oftară emoţionaţi.

Îl lăsă s-o îmbrăţişeze.

— Credeam că ai murit, fiica mea, recunoscu el. Ştii ce fericit sunt că te-am regăsit, copilă?

Christina continua să zâmbească. O durea stomacul de-atâta efort. Încet, se desprinse de lângă tatăl ei şi i se alătură iar lui Lyon.

— Acum sunt căsătorită, tată, anunţă ea.

I-l prezentă repede pe Lyon, rugându-se să

conducă el conversaţia pentru câteva minute. Simţea nevoia să-şi tragă sufletul.

— Nici nu-ţi poţi imagina ce surprinşi am fost să aflăm că mai trăieşti, baroane, interveni Lyon.

Glasul îi era la fel de entuziast ca al unui

şcolar. Continuă să converseze, în timp ce restul musafirilor, conduşi de soţii Porter, se apropiau grăbiţi pentru a-şi prezenta felicitările. Christina îşi juca bine rolul. Zâmbea şi râdea în toate momentele potrivite. Reuşea să suporte

numai fiindcă îl avea pe Lyon lângă ea. Trecu astfel o oră, apoi încă una, înainte de a putea rămâne câteva momente singuri cu Stalinsky.

— Tată, de unde ai cicatricea de sub ochi? întrebă Christina, prefăcându-se doar vag curioasă.

— Un accident din copilărie, replică zâmbind baronul. Am căzut de pe cal.

— Ai avut noroc, interveni Lyon. Ţi-ai fi putut pierde ochiul.

Baronul dădu din cap.

— Şi eu îmi spuneam acelaşi lucru despre

cicatricea ta, Lyon. Ce ţi
s-a întâmplat?

— O încăierare la
tavernă, răspunse Lyon.
Primul meu act de
eroism ca bărbat.

Minciună pentru
minciună, îşi spuse
Christina.

Lyon îi strânse uşor
umărul. Recunoscu

semnalul.

— Tată, am atâtea întrebări să-ţi pun, şi sunt sigură că şi dumneata vrei să mă întrebi multe lucruri. Îţi permite programul să iei masa cu noi, mâine?

— Cu cea mai mare plăcere, fiica mea. Fiică! Ce cuvânt minunat!

— Stai mult la Londra, baroane? se interesă Lyon.

— Alte planuri nu am.

— Mă bucur să aud, comentă Christina, rugându-se să pară entuziasmată. I-am şi trimis vorbă tatălui meu vitreg. Când îmi va

primi mesajul şi o să vină din Scoţia, va trebui să stai de vorbă cu el, ca să-l linişteşti.

— Tatăl tău vitreg? întrebă baronul. Contesa n-a menţionat niciun tată vitreg, Christina. Mi-a dat de înţeles…

Îşi drese glasul înainte de a continua.

— Era o poveste bizară, şi a fost de ajuns să-ţi arunc o singură privire ca să-mi dau seama cât de ridicol e ce-a sugerat... Povesteşte-mi despre acest tată vitreg. De ce anume îi e teamă?

— Tată, mai întâi trebuie să-mi satisfaci

curiozitatea, râse Christina. Ce ţi-a spus bătrâna aceea nesuferită?

— Da, oftă baronul, este într-adevăr o femeie îngrozitoare.

— Mi se pare mie, sau roşeşti? întrebă Christina.

— Mă tem că ai

dreptate, fiica mea. Înţelegi, tocmai mi-am dat seama ce naiv am f o s t . I-am crezut năstruşniciile.

— Şi mi-ai stârnit şi mie curiozitatea, spuse Lyon. Contesa e foarte supărată pe Christina. S-a împotrivit căsătoriei noastre, din cauza

moştenirii soţiei mele. Contesa credea că poate controla banii. Şi acum, spune-ne ce născociri ţi-a îndrugat.

— Şi-a râs de mine, replică baronul, clătinând din cap. Mi-a spus că pe Christina au crescut-o nişte sălbatici.

— Sălbatici? repetă

Christina, încercând să
pară uluită.

— Indieni din
Americi, precizează
baronul.

Christina şi Lyon se
uitară unul la altul, apoi
întoarseră capetele spre
baron. În sfârşit,
izbucniră amândoi în
râs.

Baronul li se alătură.

— A fost o mare naivitate din partea mea să cred aiureala asta, spuse el printre hohote. Dar auzisem de la contesă – cu ani în urmă, înțelegi – că Jessica plecase cu fetița ei nou-născută ca să se alăture unei caravane de

căruțe ce-şi croiau drum prin sălbăticie.

— Într-adevăr, recunoscu Christina. Şi aşa l-a cunoscut pe Terrance MacFinley. A devenit protectorul ei. Terrance, adăugă ea cu un uşor zâmbet, nu ştia că mama mea mai era măritată. Îi spusese că

muriseşi. Mintea ei nu era foarte… limpede, adăugă ea, făcând apoi o scurtă pauză. Terrance era un om cumsecade. Mi-a povestit despre mama mea.

— Dar la ce te-ai referit când ai spus că pot alunga temerile tatălui tău vitreg?

— A, o nimica toată, trase de timp Christina. Jessica a murit când eram mică, iar Terrance m-a ţinut la el. Într-unul din momentele ei de luciditate, mama i-a cerut să-i promită că urma să aibă grijă de mine până creşteam îndeajuns ca să mă

întorc în Anglia.

— Şi cum a murit? întrebă baronul.

Vorbea încet, cu glasul plin de emoţie. Ochii i se umpluseră iar de lacrimi.

— Am iubit-o pe mama ta. Mă consider vinovat de moartea ei. Ar fi trebuit să recunosc

semnele stării în care era.

— Semne? întrebă Christina.

— Ale destrămării minţii ei. Se temea de orice. Când a aflat că urma să aibă un copil, cred că atâta a fost de-ajuns ca s-o împingă complet peste limită. A

fugit de la mine.

— Şi te-ai dus după ea, tată?

— Nu imediat, recunoscu baronul. Aveam de rezolvat unele afaceri, un regat de condus, înţelegi. Am abdicat trei săptămâni mai târziu, apoi m-am dus în Anglia. Mă

aşteptam s-o găsesc la tatăl ei. Şi totuşi, când am ajuns acasă la Contele de Acton, am aflat că Jessica fugise iar. Pornise spre colonii. Desigur, am presupus că se ducea la sora ei de la Boston şi am luat o corabie ca s-o urmez.

— Mama a murit de

febră, spuse Christina.

— Sper că n-a suferit prea mult, comentă baronul.

— Cred că ţi-a fost îngrozitor s-o cauţi în zadar pe femeia iubită, remarcă şi Lyon.

— Da, a fost o perioadă îngrozitoare. Dar trecutul a rămas în

urmă, Christina. Abia
aştept să vorbesc cu
acest Terrance. Cât a stat
cu mama ta, înainte ca
ea să moară?

— Nu ştiu exact. Într-
o noapte, când convoiul
de căruţe poposise în
valea de sub Black Hills,
pe Jessica a trezit-o din
somn un hoţ. Cei doi cu

care împărţea căruţa au
fost ucişi. Lui Jessica i-a
intrat în cap că erai
dumneata, tată, care te
ţineai după ea.

Făcu o pauză,
clătinând din cap.

— M-a înfăşat şi a
fugit pe coline.
MacFinley a văzut-o
plecând. S-a dus după

ea, desigur, căci o iubea enorm. Voi fi complet sinceră cu dumneata, tată. Nu înțeleg cum a putut-o iubi Terrance pe mama mea. Din câte mi-a spus despre ea, cred că-i era mai degrabă milă.

— Acest MacFinley pare să fi fost un om

onorabil, spuse baronul. Ard de nerăbdare să-l cunosc ca să-i mulţumesc. Măcar a uşurat puţin ultimele ei ceasuri, nu-i aşa?

Christina dădu din cap.

— Da, dar nu cred că ea îşi dădea seama. Terrance mi-a spus că

mă apăra de ea aproape tot timpul. Era atât de înnebunită, încât nici măcar nu-şi mai amintea că avea un copil. Nu vorbea decât despre nu ştiu ce păcat pe care-l smulsese dintr-un perete.

Se întrerupse din nou, în aşteptarea unei

reacţii. Baronul nu făcea decât s-o privească nedumerit.

După un timp, spuse:

— N-are niciun sens. Un păcat scos dintr-un zid?

— Nici pentru Terrance nu avea sens. Mi-a spus că tot încerca să-i vorbească, dar ea nu

făcea decât s-o țină într-una despre acel păcat pe care-l luase și-l îngropase. Un sfârșit tragic, nu ești de aceeași părere?

— Să nu mai vorbim despre asta, interveni Lyon. Revederea de azi trebuie să fie fericită.

— Da, bărbate, așa e.

Tată, trebuie să-mi povesteşti despre ultimii ani şi despre ce-ai…

— Stai!

Glasul baronului devenise tăios. Îşi îmblânzi imediat tonul şi-i zâmbi larg Christinei.

— Încă nu mi-ai

astâmpărat curiozitatea. Întâmplător, mama ta i-a spus lui Terrance unde îngropase acel păcat?

— Sub trandafirii sângerii din grădina casei de la ţară a tatălui ei, răspunse Christina ridicând din umeri. Trandafiri roşii ca

sângele, auzi acolo. Biata femeie! În fiecare seară mă rog pentru sufletul ei şi sper că şi-a găsit liniştea.

— Şi eu mă rog pentru Jessica, o încredinţă baronul.

— Întâmplător, Terrance l-a văzut pe omul care se furişa spre

căruța lui Jessica.

Lyon lăsă minciuna să-şi facă efectul şi aşteptă reacția.

— Pe hoț, vrei să spui? întrebă baronul.

Nici nu clipise. Christina era cam dezamăgită că nu reuşiseră să-l tulbure.

— Da, spuse ea. Se

consideră vinovat că-l crezuse doar unul dintre vardiştii de noapte. Terrance se alăturase mai târziu convoiului şi încă nu-i cunoştea pe toţi. Jură că niciodată nu va uita chipul acelui om.

Şi descrise repede îmbrăcămintea hoţului,

după ceea ce citise în jurnalul lui Jessica. Nici de data asta, baronul nu avu nicio reacţie.

— Deşi ştie că mama mea era nebună, întotdeauna s-a temut, în adâncul minţii lui, că s-ar fi putut să fii dumneata. Aşa că înţelegi la ce mă refer

când spun că, după ce-o să te cunoască, se va liniști.

— Mâine, veți avea timp destul să stați de vorbă, spuse Lyon.

O simțea pe Christina tremurând și știa că trebuia s-o ia de lângă baron cât mai curând.

Era mândru de ea. Îşi jucase bine rolul. Îi făcuse faţă şacalului fără să dea nici cel mai mic semn de frică.

— Mergem să căutăm ceva de băut? propuse el.

— Desigur, fu baronul de acord.

Christina, încadrată

de soţul şi tatăl ei, intră în sufragerie. Se aşează lângă ei la masa cea lungă, sorbind dintr-un pahar de punci. Nu avea poftă de mâncare, dar tatăl ei o privea atent, aşa că se strădui să ia din farfuria pe care Lyon i-o pusese în faţă.

— Unde te-ai

instruit, Christina? o
întrebă baronul.
Manierele tale sunt
impecabile. Nu-mi vine
să cred că i se datorează
acestui Terrance
MacFinley, adăugă el cu
un zâmbet ironic.

— Îți mulțumesc
pentru compliment,
răspunse Christina.

Îi zâmbea tatălui ei, dar cu mâna stângă strângea coapsa lui Lyon, pe sub masă.

— MacFinley şi bunul lui prieten, Deavenrue, m-au ţinut până am împlinit şapte ani. Atunci, m-au dat la o mânăstire din Franţa. De la surori am învăţat

bunele maniere, adăugă
ea.

— Deci, tot a existat
un Deavenrue, la urma
urmei, remarcă baronul.
Contesa a spus că era un
misionar care stătuse cu
tine în satul indienilor.

— A fost şi misionar,
o vreme, şi un profesor
excelent. În timp ce

eram la Boston, Deavenrue trecea des pe la mătuşa mea ca să mă vadă. Contesei nu-i plăcea. Poate că poznaşul i-a spus că trăisem printre sălbatici doar ca s-o provoace, completă Christina, râzând. Avea cel mai ciudat simţ al

umorului..

Lyon îi acoperi mâna cu a lui. Degetele li se înlănţuiră, şi o strânse încurajator. Voia s-o scoată cât mai repede din casa lui Porter, dar ştia că trebuia să aştepte până când plasa şi ultima minciună.

Christina nu mai

suporta prefăcătoria.

— Tată, emoţiile din seara asta m-au obosit. Sper că nu vei fi prea dezamăgit dacă acum mă duc acasă. Mâine îi voi spune bucătăresei să pregătească o masă deosebită, numai pentru noi trei. Vom avea la dispoziţie toată după-

amiaza ca să stăm de vorbă. Şi, desigur, va veni şi MacFinley, peste două zile, cel mult trei. Iar atunci, ne vom întâlni din nou.

— Peste două zile? repetă baronul, părând încântat de această posibilitate.

— Da, răspunse Lyor

în locul Christinei. Terrance locuieşte imediat dincolo de hotar. Sunt sigur că a primit invitaţia Christinei. S-ar putea să fie chiar acum în drum spre Londra.

— Lyon, Terrance nu poate călători noaptea, spuse Christina. Eşt

gata să mă duci acasă, bărbate? Sunt îngrozitor de obosită, adăugă ea, fluturându-şi genele.

Peste câteva momente, îşi luară rămas-bun. Christina suportă încă o îmbrăţişare a baronului.

Dumnezeu s-o ajute, chinul abia începuse.

Baronul Stalinsky plecă din casa lui Porter la câteva minute înainte de crăpatul zorilor. Lyon fu informat despre plecarea lui în mai puţin de un sfert de oră. Richards plasase un paznic lângă casa lui Porter, căci era la fel de

convins ca Lyon că baronul n-avea să piardă vremea înainte de a alerga la casa de la ţară a Contelui de Acton ca să-şi dezgroape comoara.

Christina minţise cu iscusinţă. Lyon era mândru de ea, deşi spera ca, după ce totul

lua sfârşit, să nu mai trebuiască să mintă niciodată.

A doua zi dimineaţa, Lyon îi trimise un răvaş baronului, rugându-l să amâne prânzul peste trei zile, sub pretext că soţia lui era indispusă. Baronul trimise răspunsul cu acelaşi

mesager, exprimându-şi speranţa că fiica sa urma să-şi revină curând. Seara, Richards veni la Lyon să-i spună că baronul îşi plătise un loc pe o corabie care pleca spre Indiile de Vest, peste două zile.

Nici nu se gândea să-şi mai revadă fiica.

Atâta despre iubirea părintească, îşi spuse Lyon.

Se îmbrăcă grăbit, pe întuneric. N-o trezi pe Christina decât în ultimul moment.

— Iubito, sărută-mă de rămas-bun. Plec, îi şopti el, printre sărutări depuse pe frunte.

Christina se trezi cu o tresărire.

— Aşteaptă-mă, îi ceru ea, cu vocea răguşită de somn.

Se ridică în capul oaselor, apoi căzu la loc pe pernă, cu un geamăt. Greaţa o străbătu ca un val.

— O, Doamne, iar mi

se face rău, Lyon.

— Întoarce-te pe o parte, iubito, şi respiră adânc, o instrui Lyon cu glasul plin de compasiune, începând să-i maseze umerii.

— Acum mi-e mai bine, şopti Christina peste câteva minute.

Lyon se aşează pe

marginea patului.

— Tocmai.

— Ce tocmai? îl întrebă ea în şoaptă, neîndrăznind să vorbească mai tare de teamă să nu-i revină greaţa.

— Tocmai de-asta stai aici, Christina. Ţi-ai văzut tatăl şi ţi s-a făcut

rău.

— Patul ăsta nesuferit îmi face rău, minți ea.

Lyon ridică privirea spre tavan, exasperat.

— Nu pleci nicăieri, iubito.

— Mi-ai promis că pot veni şi eu.

— Am minţit.

— Lyon, am avut încredere în tine.

Tânguiala ei îl făcu să zâmbească.

— Şi poţi să mai ai încredere, nevastă. Îl voi face să mărturisească, îţi promit.

— Deranjamentul meu de stomac e doar

un pretext, nu, Lyon? Nicio clipă nu te-ai gândit să mă laşi să vin. Aşa e?

— Da, recunoscu el. Nici în ruptul capului nu te-aş fi luat cu mine.

Glasul îi deveni mai aspru, când adăugă:

— Crezi că te-aş pune vreodată într-un

asemenea pericol, Christina? Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, viaţa mea s-ar sfârşi. Tu eşti jumătatea mea mai bună, iubito.

Christina întoarse capul ca să n-o vadă cum se încrunta, iar Lyon îşi dădu seama că vorbele lui tandre nu

avuseseră niciun efect. Trebuia să încerce altfel.

— Un războinic Dakota îşi ia femeia cu el ca să-l ajute în luptă? Lup Negru o lua pe Merry cu el?

— Da.

— Minţi, se încruntă Lyon, nemulţumit.

Christina zâmbi.

— Dacă ar fi fost vătămată familia lui Merry, Lup Negru ar f luat-o cu el să facă dreptate, Lyon. Mi-am dat cuvântul, faţă de tatăl şi mama mea.

— Faţă de Lup Negru şi Merry?

Christina dădu din cap. Se ridică şi constată

cu mulţumire că stomacul nu i se mai răzvrătea. Ignorând protestele lui Lyon, coborî din pat.

— La naiba, Christina, acum eşti femeia mea. Promisiunile tale au devenit şi ale mele, în clipa când ne-am

căsătorit. Îmi aparţii mie, nu-i aşa?

Nu-i putea ignora tonul provocator. Dădu din cap.

— Începi să semeni prea mult cu un războinic, ca să-mi convină, murmură ea. Aş vrea să-mi aduci un ceai înainte de a pleca.

Măcar atâta poţi face pentru mine.

Lyon zâmbi, crezând că reuşise.

— Chiar eu am să ţi-l fac.

Christina aşteptă să rămână singură, apoi se îmbrăcă fulgerător, respirând adânc ca să-şi stăpânească stomacul.

Când se întoarse în dormitor, Lyon își găsi soția îmbrăcată într-un costum negru de călărie. Înjură încet, apoi oftă, resemnat.

— Pentru Jessica trebuie s-o fac, Lyon. Te rog, înțelege-mă.

Lyon dădu din cap, cu o expresie

posomorită.

— Vei face tot ce-ţi spun eu, şi când îţi spun eu? o întrebă răstit.

— Da.

— Promite-mi!

— Îţi promit.

— La naiba!

Christina îi ignoră sudalma.

— Îmi iau şi cuţitul

cu mine. E sub pernă, spuse ea, revenind spre pat.

— Ştiu unde e, murmură Lyon, oftând prelung. Tare-aş vrea să nu mai ţii cu tot dinadinsul să dormi cu el sub pernă. Noptiera e destul de aproape.

— Am să mă gândesc

la propunerea ta. Iar
acum, trebuie să-mi dai
cuvântul, Lyon. N-ai să
rişti, aşa-i? Nu te
întoarce cu spatele spre
el, nici măcar pentru o
secundă. Şi nici nu-ţi
lăsa soarta în mâinile lui
Richards. Am încredere
în el, dar şi mai multă
încredere am în

instinctele tale.

Ar fi continuat litania cererilor, dacă Lyon n-ar fi oprit-o, luând-o în braţe şi sărutând-o.

— Te iubesc, Christina.

— Şi eu te iubesc, Lyon. Poftim, ia tu cuţitul. Se potriveşte să-l porţi tu, căci a fost făurit

de un alt războinic care
mi-e drag. Fratele meu
ar fi vrut să-l iei.

Lyon luă arma şi şi-o
puse în cizma dreaptă.
Christina dădu din cap
cu mulţumire, apoi
porni spre uşă.

— Lyon? întrebă ea
peste umăr.

— Ce mai e? mormăi

el.

— Trebuie să-l facem s-o spună cu gura lui.

— O s-o spună, Christina. O s-o spună.

Richards îl aştepta în faţa uşii. Prietenul său era deja călare şi ţinea frâul armăsarului lui Lyon. Aşteptară câteva minute să fie gata şi

calul Christinei.

În timp ce aştepta, Lyon se plimba nervos pe alee.

— Avem timp destul, îl anunţă Richards, văzându-i expresia neliniştită. Nu uita, chiar dacă şi-a adus ajutoare, sunt peste o sută de tufe de

trandafiri sub care să caute.

Lyon zâmbi forţat.

— Nu cred că Stalinsky a luat pe cineva cu el, remarcă, în timp ce o ajuta pe Christina să încalece. Câţi oameni ai postat acolo?

— Patru dintre cei

mai buni, cu Benson în frunte. Baronul nu ştie că sunt acolo, şi n-au să intervină până nu încearcă să plece. Draga mea, eşti sigură că te simţi în stare?

— Sunt sigură.

Richards o privi lung pe Christina, apoi dădu din cap.

— Haideţi, copii. Să mergem. Căpitanul corăbiei lui Percy îşi aşteaptă pasagerii.

— Pasagerii?

— M-am hotărât să mă duc şi eu. I-am promis soţiei tale că se va face dreptate – deşi o căpătăm pe uşa din dos, ca să zic aşa, voi fi acolo

ca să mă asigur. Înțelegi ce vreau să spun?

Lyon dădu scurt din cap.

— Da.

— Eu, nu, recunoscu Christina.

— Am să-ți explic mai târziu, scumpo.

Alte cuvinte nu-și mai spuseră, până când

ajunseră la destinaţie, peste vreo patru ore. După ce descălecară, Richards îi dădu lui Lyon caseta putrezită pe care o dezgropaseră din pământ.

— Am înlocuit nestematele cu imitaţii de sticlă. Să nu te confrunţi cu el până nu-

mi ocup poziţia.

Lyon clătină din cap, dându-i caseta Christinei.

— Ea se va confrunta cu el.

Unul dintre oamenii lui Richards veni să le ia caii. Vorbi cu şeful lui, apoi plecă spre pădurea din apropiere, ducându-

i de căpestre.

— Ai avut dreptate, Lyon. Stalinsky a venit singur.

Se despărţiră. Richards o luă pe cărarea din faţă şi porni prin dreapta casei. Lyon şi Christina o luară pe la stânga. Înainte de colţ, Lyon se opri, deschise

caseta şi ridică două bucăţi de sticlă. La prima vedere, păreau nestemate veritabile. Îl puteau păcăli pe baron, măcar pentru câteva momente.

Îi explică apoi Christinei ce avea de făcut.

Baronul Stalinsky

stătea îngenuncheat pe pământ, cu umerii aplecaţi. Mormăia ocări obscene, în timp ce se chinuia să smulgă din rădăcini un tufiş de trandafiri. Purta mănuşi negre şi lucra repede şi hotărât. Alături zăcea un hârleţ îngust.

— Cauţi ceva, tată?

Baronul se răsuci în loc. Fruntea transpirată şi obrajii colţuroşi îi erau brăzdaţi de pământ.

Nu mai arăta atât de autoritar. Nu, era un şacal, negreşit. Grimasa lui amintea de un animal care-şi dezgolea dinţii. Christina nu s-ar

fi mirat dacă ar fi început să mârâie.

Christina stătea la douăzeci de paşi distanţă de el şi, când avu impresia că era gata să se repeadă înainte, scoase din casetă un pumn de nestemate false. Le aruncă prin aer, cu un gest

nepăsător.

— Pe astea le căutai, tată?

Baronul Stalinsky se ridică încet în picioare. Ochii îi săgetară spre stânga, apoi spre dreapta. Christina se hotărî să-i răspundă, deşi nu întrebase nimic.

— Lyon? Cred că

tatăl meu după tine se uită.

Lyon veni lângă ea. Îi luă caseta din mâini, apoi îi făcu semn să se îndepărteze. Christina făcu imediat câţiva paşi înapoi.

— Lupta asta ne priveşte pe noi doi, baroane.

— Luptă? Sunt ur
om bătrân, Lyon. Ar fi c
luptă nedreaptă. Şi-n
plus, n-am nimic de
împărţit nici cu tine,
nici cu fiica mea. Acele
nestemate îmi aparţin,
adăugă, arătând spre
casetă. Jessica le-a furat.
Voi putea dovedi la
tribunal că sunt ale

mele.

Lyon nu-şi lua o clipă privirea de la baron.

— Nu vei apărea în faţa nici unui tribunal englez, baroane. De fapt, imediat ce răspunzi la o întrebare simplă din partea Christinei şi încă la

câteva pentru mine, poţi să pleci. Îţi va fi foarte simplu. N-am să las ca soţia mea să fie implicată într-un scandal, minţi el.

— Ce scandal? replică baronul. Nu ştiu despre ce vorbeşti, declară el, autoritar.

— Un proces de

omor ar tulbura-o pe Christina. Nu voi permite să fie umilită.

Lyon făcu o pauză, aruncând peste umăr un rubin.

— Ar trebui să cauți zile întregi ca să le aduni. Pe celelalte am să le arunc în râul din spatele râpii, baroane,

dacă nu primeşti să-mi răspunzi la întrebări. Şi vezi că e un râu repede!

— Nu! strigă baronul. Nu-ţi dai seama cât valorează? Ţii în mâini o avere!

Lyon observă că-şi ducea încet mâna dreaptă la spate. Cu o mişcare incredibil de

iute, scoase din centură un pistol, ochi şi trase tocmai când Stalinsky aducea în faţă pistolul pe care-l avusese ascuns. Glonţul se înfipse în mâna baronului, iar pistolul căzu la pământ. Lyon aruncă în lături caseta, scoase din cizmă cuţitul

Christinei şi-l apucă pe baron de beregată pe când acesta încă mai urla de durere.

— Christina vrea să spui adevărul. Ştie că Jessica n-a fost nebună şi vrea să te-audă spunând-o cu gura ta.

Îl strânse şi mai tare, apoi dintr-o dată îl

împinse înapoi. Se ridică asupra baronului, aşteptându-l să se ridice.

— După ce-mi răspunzi la întrebări, poţi să-ţi iei pietrele preţioase şi să pleci. Ţi-ai plătit drumul până-n Indiile de vest, şi l-am convins pe căpitan să plece azi. Te aşteaptă ca

să ridice ancora la fluxul următor, baroane.

Ochii baronului se îngustară. Privi lung caseta, apoi se întoarse spre Lyon. Îşi trecu vârful limbii peste buza de sus.

— Nu-s dator să-ţi răspund ţie la întrebări. Toată lumea ştie că

Jessica avea minţile rătăcite. Când am să mă adresez autorităţilor…

— Lyon, strigă Christina, cred că nu înţelege situaţia.

— Atunci, să-i explicăm. Baroane, dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, am să-ţi tai beregata. Un sfârşit aşa

cum se cuvine, nu crezi, după toate beregăţile pe care le-ai tăiat şi tu?

— Ce tot îndrugi? întrebă baronul, chipurile nedumerit, strângându-şi la piept mâna rănită.

— Haide, baroane. Ştii bine despre ce vorbesc. Atâţia ani ai

scăpat nepedepsit pentru toate crimele. N-ai tânjit niciodată să te lauzi cu îndemânarea ta? Şi n-ai putut, desigur, până acum. Nu eşti atât de orgolios încât să simţi nevoia să recunoşti un lucru pentru care ştii că n-ai să fii spânzurat

niciodată?

Stalinsky se prefăcu că încerca să se ridice în picioare. Lyon îl văzu scoţând din cizmă un pistol mic, pentru femei, i-l zbură dintr-o lovitură de picior, apoi îi mai dădu una cu cizma peste mâna rănită. Răcnetul de

durere al baronului îşi răspândi ecoul prin jur.

— E ultima ta şansă, baroane. Am ajuns la capătul răbdării.

Aruncă dintr-o mână în cealaltă cuţitul.

— Jessica era nebună?

— Christina, strigă baronul, cum poţi să-l

laşi să mă terorizeze aşa? Sunt tatăl tău, pentru numele lui Dumnezeu! N-ai pic de milă? Chiar vrei să-mi taie gâtul?

— Nu, tată. Nu vreau să te taie. Aş prefera să te spintec eu şi să-ţi smulg inima din piept, dar Lyon are plăcerile

lui şi trebuie să-i fac pe plac.

Baronul se încruntă la fiica lui, ridicându-se. În ochi îi apăru o lucire şi începu să râdă.

— Nu, Jessica nu era nebună, hohoti el, cu un sunet scrâşnit care o înfiora pe Christina. Dar acum e prea târziu ca să

mai faceţi ceva, Lyon.

— Terrance MacFinley te-ar fi recunoscut, îl provocă Lyon, nu-i aşa?

— Faci nişte deducţii uluitoare, chicoti sarcastic baronul. Da, Terrance trebuie să mă fi observat.

Lyon împinse caseta

spre Stalinsky cu vârful piciorului.

— O ultimă întrebare, şi apoi poţi să pleci. Tu ai asasinat familia Brisbane?

Baronul făcu ochii mari.

— De unde…

— Ai dus de nas Departamentul de

Război, așa-i? continuă Lyon, încercând să pară impresionat și să-și ascundă sila.

— Am avut mai multă minte, nu? Și am tocat banii pe care-i primise Brisbane pentru secretele pe care le vânduse. A, da, Lyon, am fost mai deștept

decât toţi.

— A fost implicat şi Porter, sau ai acţionat singur?

— Porter? Porter era la fel de prost ca toţi ceilalţi. Întotdeauna am acţionat singur, Lyon. De-asta am supravieţuit atâţia ani, de-asta sunt atât de bogat.

Lyon nu mai suporta
să se uite multă vreme
la el. Făcu un semn spre
casetă, apoi se retrase cu
câţiva paşi.

— Ia-o şi pleacă de-
aici. Dacă te mai văd, te
omor.

Baronul se repezi la
casetă. O deschise,
aruncă o privire

înăuntru, apoi o închise la loc, pufnind mulţumit.

— Ai terminat, Lyon?

Richards, înconjurat de oamenii lui, apăru din ascunzătoare.

— Aţi auzit?

— Totul, răspunse Richards.

Îl atinse pe umăr, apoi își continuă drumul spre baron.

— Fir-ai al…!

Baronul se întrerupse privindu-l crunt pe Lyon.

— Voi avea grijă ca umilința soției tale să fie deplină. Îți promit c-am să spun la tribunal

lucruri despre mama ei care…

— Gura! mugi Richards. Te ducem în port, baroane. De fapt, Benson şi cu mine te vom însoţi pe drum, până înapoi în ţara ta. Cred că te-aşteaptă o primire frumoasă. Fără îndoială, noul guvern

va fi încântat să te judece.

Lyon nu stătu să asculte insistenţele baronului de a fi judecat în Anglia. O luă pe Christina de mână şi, fără o vorbă, porni înapoi spre cai.

Richards avea dreptate. Obţineau

justiţia pe uşa din dos. Baronul Stalinsky avea să fie dus înapoi în ţara lui, pentru a fi judecat de foştii săi supuşi. Îl aştepta condamnarea la moarte. Şi dacă, întâmplător, noul guvern se dovedea la fel de corupt, atunci Richards şi Benson erau

pregătiți să se ocupe de baron.

Când ajunseră înapoi la casa din Londra, Christina era îngrozitor de palidă.

Lyon îi ignoră protestele şi o duse în braţe până-n dormitor.

— Acum ai să te

culci, îi spuse el, ajutând-o să se dezbrace.

— Mă simt mai bine. S-a terminat.

— Da, iubito, s-a terminat.

— Niciodată n-am crezut că Jessica era nebună.

Christina îşi luă

capotul de mătase, apoi îşi cuprinse soţul de mijloc.

— Nicio clipă n-am crezut asta.

Tristeţea din vocea ei îi frângea inima.

— Ştiu, o linişti el. Acum, Jessica se poate odihni în pace.

— Da, în pace. Îmi

place să cred că sufletul
ei e alături de ale celor
din neamul Dakota.
Poate c-o aşteaptă pe
Merry să-i vină alături.

— Nu cred că lui
Lup Negru i-ar plăcea
speranţa asta a ta.

— O, şi el se va duce
le ele, desigur.

Christina oftă, apoi îl

sărută pe gât.

— Destinul lui e s-o reîntâlnească pe Jessica în viaţa de apoi.

— Da, destinul. Iar destinul tău e să nu-ţi mai fie rău în fiecare dimineaţă şi seară, iubito. Ţi-ai ţinut făgăduiala faţă de mama ta. Comoara se întoarce

la cei cărora li se cuvine. Richards se va ocupa de vinderea nestematelor şi împărţirea banilor. Iar noi ne întoarcem acasă, la Lyonwood, unde tu ai să te îngraşi şi-ai să te răsfeţi, îţi poruncesc!

Christina a încercat într-adevăr să se supună

poruncilor soţului ei. Până la urmă, greţurile i-au trecut. S-a şi îngrăşat – atât de mult, încât i se părea că umbla clătinat, ca o raţă. Dar de răsfăţat, nu se prea răsfăţa, căci îşi petrecea timpul încercând să alunge grijile soţului ei.

Negă că era grea cu

copil, până deveni
evident. Bietul Lyon era
îngrozit de gândul
naşterii. Christina îi
înţelegea spaima. O
văzuse pe Lettie murind
în chinuri îngrozitoare,
cu copilul captiv în
trupul ei.

Christina a folosit
raţiunea, i-a spus lui

Lyon că era puternică şi se afla într-o stare foarte firească pentru o femeie, că în inima ei era o Dakota şi ştia prea bine ce să facă spre a avea o naştere cât mai uşoară. Femeile din tribul Dakota rareori mureau la naştere.

Printr-o ironie, cea

care a alungat cât de cât temerile lui Lyon a fost tocmai mama acestuia. Bătrâna revenea încet în sânul familiei. Îi reaminti că şi ea era la fel de mică de statură precum Christina, dar îi dăruise soţului ei trei copii sănătoşi, fără să se plângă.

Deavenrue veni şi el
într-o vizită. Stătu o
lună, apoi plecă luând
cu el şase cai de soi pe
care Lyon îi alesese în
dar pentru indienii
Dakota. Trei oameni
dornici de aventuri îl
însoţiră la drum.

Baronul Winters,
medicul familiei, s-a

instalat în casă cu două săptămâni înainte de a începe durerile facerii. Christina nu avea de gând să-l lase s-o ajute, desigur, dar ştia că trebuia să-şi păstreze această hotărâre pentru sine. Prezenţa lui îl calma pe Lyon, şi-i era recunoscătoare.

Travaliul a început după cină, şi a continuat toată noaptea. Christina nu şi-a trezit soţul decât în ultima clipă.

Lyon a avut timp doar să se scoale şi să-i urmeze instrucţiunile. Peste câteva minute, îşi ţinea pruncul în braţe.

Christina era prea

epuizată ca să mai plângă, aşa că plânse Lyon pentru amândoi, în timp ce magnificul lor mic războinic orăcăia indignat.

Lyon voia să-şi boteze fiul Alexander Daniel.

Christina, nici să n-audă! Dorea să-i pună

numele Acvilă Neagră Urlătoare.

Lyon, nici pomeneală.

În cele din urmă, au ajuns la un compromis. Viitorul marchiz de Lyonwood a fost botezat Dakota Alexander.

Sfârşit